

САВААТЪ-АМОНЪ-РА

18.

РУСЕ

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

1927

Сабаатъ-Ямохъ-Ра

Защото Духътъ Свети ще ви научи въ истия часъ, що трѣбва да речете.

Ще взема само нѣколко думи отъ 12-и стихъ, 12 глава отъ Евангелието на Лука: „Ще ви научи“. Азъ взимамъ тия думи въ тѣхния безличенъ смисълъ, понеже туй което е безлично, е реално, неограничено. Личността ограничава човѣка, т. е. съзнанието на личността е по-низша проява.

„Ще ви научи“. Азъ взимамъ думата наука, като проява на съзнателния животъ. Въ животнитѣ нѣма наука. Тамъ има опитности, има знание, но наука нѣма, т. е. въ животнитѣ нѣма това нѣщо по което хората се различаватъ. Идването на Христа на земята се отнася до съзнателнитѣ хора, а съзнанието съществува извънъ врѣмето и пространството. Когато ученитѣ хора казватъ, че Христосъ е дошълъ на земята прѣди 2,000 години, въ това нѣма никаква философия, никакъвъ смисълъ. Тѣ казватъ, че Христосъ е дошълъ прѣди 2,000 години на земята, но не знаятъ, дали точно прѣди толкова врѣме. Това сж исторически данни. Има една разлика отъ около 100 години, но не знаятъ точно датата. И съврѣменнитѣ историци не знаятъ кога точно е дошълъ Христосъ на земята. Това не е наука. Да знаешъ нѣщата, значи да ги знаешъ точно математически. Окултната наука, обаче знае точно врѣмето, когато Христосъ е дошълъ на земята. Тамъ има регистри въ които е записано, Лука 12:12

кога Христосъ е тръгналъ за земята. Той се е подписалъ, дали сж Му паспортъ, задграниченъ билетъ, съ който да дойде на земята.

Сега разбира се, ние нѣма да се спираме върху въпроситѣ, какви сж схващанията на хората за Христа, защото съврѣмениятъ свѣтъ нѣма еднакви схващания по това. Евреитѣ схващатъ по единъ начинъ Христа, християнитѣ го схващатъ по другъ начинъ. Християнскитѣ схващания за Христа не сж искрени. Подъ думата „искрени“, разбирамъ, че тѣ не сж будни, не сж се спрѣли да си дадатъ единъ сърдеченъ отчетъ, какво нѣщо е Христосъ, какво означава дохождането на Христа на земята. Идването на Христа за тѣхъ е толкова отъ значение, колкото е отъ значение идването на Александра Велики, на Аристотеля, на Платона и др. Ние, обаче ще се спремъ върху извѣстни факти, върху извѣстни данни и нѣма да споримъ, кое е по-вѣрно. Мнозина често спорятъ, кой синъ е по-уменъ, коя дъщеря е по-хубава. Но хубостъта не разрѣшава въпроситѣ; хубостъта не е нѣщо съществено. Сипаницата разрѣшава всичката хубостъ на една мома, тѣй щото хубостъта е лустро отгорѣ на човѣка. Даже и човѣшката интелигентностъ е нѣщо външно. Азъ не говоря за разумността. Никой не може да отнеме разумността отъ разумния човѣкъ. Едно качество има въ разумния човѣкъ: той може да трансформира своето тѣло. Разумниятъ човѣкъ не можешъ да уловишъ, не можешъ да вържешъ, не можешъ да затворшъ; той днесъ е тамъ, утрѣ тукъ — никой не може да го улови. А интелигентниятъ човѣкъ, понеже е собственикъ, има своя къща, има и документи за

тази къща, та не може да я остави. Ако рече нѣкой пѣтъ да я остави, трѣбва да намѣри купувачи, кому да я продаде, не може безъ пари. При днешнитѣ условия не можешъ да отидешъ никждѣ безъ пари. Въ Америка не можешъ да отидешъ безъ пари; въ Германия не можешъ да отидешъ безъ пари; въ никое село даже не можешъ да отидешъ безъ пари. И безъ хлѣбъ никждѣ не можешъ да отидешъ.

Вие ще ми кажете, че това сж обикновени нѣща въ живота, но трѣбва да знаете, че-обикновенитѣ нѣща въ живота именно не сж разрѣшени. Вие трѣбва да разрѣшите обикновенитѣ въпроси. Нѣкои хора казватъ: ние не трѣбва да бждемъ много учени. Не, обратното е вѣрно: много учени трѣбва да бждемъ. Не трѣбва само учени да бждемъ, но съвършени трѣбва да бждемъ въ учението си. Не трѣбва да знаемъ всичко, азъ това не твърдя, но съвършени трѣбва да бждемъ въ учението си, а то значи: онова, което знаемъ, трѣбва да го прилагаме. Оязи поетъ, който пише, не трѣбва само да поетизира, не трѣбва да разбира само външната страна, само ритъма на поезията, какъ да съпоставя думитѣ въ стихове и куплети, но въ него трѣбва да има идея. Ако той напише: „Висини небесни, дълбини черни“, т. е. висини небесни, въ които доброто расте, и дълбини черни, въ които мжки се бератъ, има ли тукъ нѣкаква поезия? Идея има, разбира се. Та казвамъ: важно е онова, което знаемъ. И ако знаемъ нѣщата ние, нѣма да се смущаваме.

Слѣдователно Христосъ казва: „ще ви научи“. Кой? Нѣма да подигамъ този въпросъ. Всѣки отъ васъ

знае, кой ще го научи. Значи, знанието започва съ единъ вътрѣшенъ актъ. За да обясня мисълта си, ще ви приведа една алегория, т. е. ще ви приведа единъ древенъ битъ. Когато Господъ създалъ слънчевата система, когато създалъ разнитѣ свѣтове и планети, най-напрѣдъ направилъ юпитеръ, послѣ марсъ и дошло врѣме до земята, а венера и меркури не сѣществували още, за тѣхъ само се създавали условия. Както се създава земята, тя не била като сегашната, но много хубава много красива, а сега е малко юмукъ, както казватъ турцитѣ, кракътъ ѝ е малко изкълченъ, остъта ѝ е наведена малко, хромавъ е малко грѣбнакътъ ѝ. Едно врѣме тя била много стройна, млада и хубава. Тогава единъ отъ небеснитѣ богове се влюбилъ въ нея и рѣшилъ да слѣзе на земята и да я устрои. Азъ не смѣя сега да изнеса сжщинското му име, но го наричамъ подъ друго име — Саваатъ-Амонъ-Ра. Туй име се срѣща и въ египетската митология. Той като слѣзълъ на земята, направилъ си единъ отличенъ палатъ отъ мраморъ, бѣлъ като млѣко. Всички прозорци на този палатъ били отъ диаманти и отъ злато. Този палатъ билъ толкова красивъ, че славата му се расчула навсѣкждѣ и отишла чакъ да слѣзѣ на земята. Единъ день, когато се разговаряли въ небето за този палатъ, двѣтѣ сестри, свѣтлината и водата чули този разговоръ, чули за Саваатъ-Амонъ-Ра, че ималъ толкова красивъ палатъ, подобенъ на който нѣмало въ цѣлата слънчева система. Двѣтѣ сестри, свѣтлината и водата, рѣшили да слѣзатъ на земята и да видятъ този палатъ. Тѣ се облѣкли съ най-хубавитѣ си дрехи и тръгнали инкогнито за земята. Като стигнали до

земята, отишли на това мѣсто, дѣто билъ палата, и свѣтлината веднага влѣзла прѣзъ прозорцитѣ. Като дошла до сѣверната страна на палата; която била, направена отъ мраморъ, не могла да проникне прѣзъ нея, затова се спрѣла въ палата. Сестра ѝ, водата, не могла да влѣзе въ палата и останала навънъ. Свѣтлината като се спрѣла въ стаята на Саваатъ-Амонъ-Ра, извадила фенерчето и съ него освѣтила цѣлата му стая и започнала да я разглежда. Гледа навънъ, вижда тамъ сестра си. Водата като останала навънъ, станало ѝ много мъчно и започнала да плаче. Като плакала, започнали да текатъ по прозорцитѣ на палата изобилно капки. Колкото повече плакала. толкова повече тѣ се измивали, а диамантътъ и златото почнали повече да светятъ, да блѣшатъ, но тя все пакъ не могла да влѣзе въ стаята на Саваатъ-Амонъ-Ра. Водата запитва своята сестра свѣтлината: сестро, какъ влѣзе въ палата? Тя ѝ разпрвя, че влѣзла по този и този начинъ. Мъчи се водата да влѣзе, но не може. Питамъ ви защо водата не можа да влѣзе тамъ дѣто светлината влиза? — Понеже е по-плътна. Тогава водата разбрала, че между свѣтлината и нея има разлика въ състоянията и че тамъ, дѣто свѣтлината влиза, водата не може да влѣзе. Свѣтлината била много благородна. Като излѣзла на двора, освѣтила всичко наоколо си. Така започнали да се събиратъ жители отъ околността на града, дѣто живѣлъ Саваатъ-Амонъ-Ра и видѣли, че по прозорцитѣ на палата тече изобилно вода, отъ която се образувалъ единъ хубавъ изворъ. Тѣ започнали да се питатъ, отдѣ

иде тази вода и не могли да се научатъ, какъ се е събрала толкова много вода. Водата текла навсѣкждѣ. Хората взели да се радватъ на тази вода, взели да пиятъ отъ нея, но тя все плакала.

Защо? защото не могла да влѣзе въ стаята на Саваатъ-Амонъ Ра. Тогава царьтъ казва на водата: Съжалявамъ, че ви причинихъ толкова страдания, но то е, защото не сте влѣзли прѣзъ правия пѣтъ. Въ моя палатъ има мѣсто и за водата и за свѣтлината, но понеже вие искахте да влѣзете инкогнито, прѣзъ прозорцитѣ, затова се случи съ васъ това нещастие. Законитѣ на водата и свѣтлината въ невидимия свѣтъ, въ слънцето сж едни, а тукъ на земята сж други — различаватъ се. Тукъ се влиза прѣзъ вратата, а на слънцето може да се влиза и безъ врата.

Сега много философи искатъ да разрѣшатъ въпроситѣ прѣзъ прозорцитѣ и стоятъ вънъ да плачатъ. Голѣма частъ отъ съврѣмения свѣтъ сж вънъ, поглеждатъ прѣзъ прозорцитѣ. И бащи, и майки, и дѣца и свещеници, и проповѣдници, всички сж отвънъ, всички плачатъ, проливатъ сълзи, защото не могатъ да влѣзатъ въ този красивъ палатъ на Саваатъ-Амонъ Ра.

Този разказъ е окултенъ, той дава разрѣшение на съврѣмения животъ. Вие трѣбва да го прѣведете, да разберете символитѣ, които се криятъ въ него. Ние искаме нашия животъ да бѣде щасливъ, но искаме да придобиемъ това щастие по единъ произволенъ начинъ, а въ свѣта нѣма произволъ; въ свѣта има разумность. Нашето сегашно съществуване, нашата сегашна разумность се обуслова отъ една прѣдшествоваща разумность въ

свѣта. Нашитѣ мисли, нашитѣ желанія, нашитѣ дѣйствія се обуславятъ отъ мислитѣ, желаніята и дѣйствіята на редъ други сѣщества, които и прѣд-
шествуватъ. Никой въ свѣта не може да дѣйству-
ва самостоятелно. Който и да е отъ васъ, ако
рече да извърши едно произволно дѣйствие въ
свѣта, това дѣйствие се отразява върху съзнанието на
всячки разумни сѣщества. Затова, всѣки разуменъ
човѣкъ, когато иска да възприеме нѣкоя мисль,
или когато иска да изрази нѣкое чувство, или
когато иска да изпълни нѣкое дѣйствие, той трѣ-
бва да се спре и да помисли, има ли нѣкаква
връзка въ дадения моментъ между неговото съзна-
ние и съзнанието на другитѣ разумни сѣщества?
Въ съзнанието на човѣка не трѣбва да има разпо-
кжаностъ. Напримѣръ, разпокъсаное съзнанието,
когато казваме, че всички хора сж вълци. Това
заклучение не е вѣрно. Ако това заключеніе, че
всички хора сж вълци, е вѣрно, тогава и ти, като
човѣкъ си вълкъ. Питамъ: какво разрѣшаватъ хо-
рата съ този въпросъ? Ако това е така, защо
Христосъ нарича хората моитѣ овци?

За какви овци говори Христосъ? Не, не е
така, всички хора не сж вълци. Има нѣкои хора,
които сж облечени съ вълча кожа; има нѣкои хора,
които сж облечени съ овча кожа. Какво значи то-
ва? — Това сж иносказателни думи и подразбиратъ,
че нѣкои хора въ светѣ потици, въ своитѣ
размишления, въ своитѣ дѣйствія иматъ права на
вълка, т. е. нѣматъ човѣшко съзнание. Ние остава-
ме на страна този безсъзнателенъ животъ, нѣма
какво да се занимаваме съ него.

Христосъ казва: „Ще ви научи“. Кой? — Има

Единъ, Който може да ни научи. Ние можемъ да Го намѣримъ всѣкога. Въ Него има едно особено качество. Какво е това качество? — Този, Който може да ни научи, всѣкога носи радостъ за души-тѣ ни. Прѣдставете си че нѣкъдѣ въ земята има заровено едно богатство, и този, който може да ви научи, ще дойде и ще ви каже, дѣ се намира това богатство. Вие веднага ще се зарадвате. Когато вашия животъ е завършенъ въ едно отношение и дойде нѣкой и ви избави отъ това положение, повдигне ви въ по-горно стѣпало, по сѣщия начинъ у васъ се заражда радостъ. Слѣдователно, онзи, който ще ви научи, онзи който ще внесе въ ума и въ съзнанието ви една свѣтлина, всѣкога ще внесе въ душата ви една малка радостъ. Дойде ли въ васъ тази Божествена светлина, вие ще почувствувате тази радостъ въ душата си. Не почувствувате ли тази радостъ въ душата си, значи не е този, когото очаквате. Това сж чисто психологически процеси, които всѣки отъ васъ може да провѣри. Ние нѣма какво да провѣрjваме историята, какъ живѣлъ Александъръ Велики, какъ живѣлъ Платонъ, какъ живѣлъ Кантъ и т. н. Има нѣкои свѣдения за тѣхъ, но ние не знаемъ тѣхния интименъ животъ. Ние знаемъ само „Критиката на чистия разумъ“ отъ Канта, но какъ е дошелъ той до тази теория, нищо не знаемъ. Ние не знаемъ, че той е билъ подъ строга дисциплина; ние не знаемъ, че той е миналъ единъ редовенъ животъ, като часовникъ; ние не знаемъ, че той е мислилъ дълги години, докато напише своята критика върху чистия разумъ.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ има извѣстни

задачи, които трѣбва да рѣши. Когато чета Канта, азъ го похвалявамъ и си казвамъ: много добръ е извършилъ той своята длѣжностъ. Когато чета Исайя, казвамъ: много добръ е извършилъ своята длѣжностъ. Когато чета Иеремия, Иезекиила, пророцитѣ, апостолитѣ, светиитѣ, или когато чета книгата на кой и да е човѣкъ, това ме радва, виждамъ, че всѣки е изпълнилъ своята длѣжностъ, всѣки е рѣшилъ задачата си по нѣкакъвъ начинъ. Азъ не критикувамъ, не се спирамъ върху дребнавоститѣ. не питамъ, защо нѣкъде е турена зае-тая, когато мѣстото ѝ не е тамъ, но гледамъ, каква е основната идея въ нѣщата и казвамъ: всѣки има своя задача и важното е, какъ ще я извърши. Ние трѣбва да изучаваме себе си, ние трѣбва да изучаваме условията на живота, но при сегашно врѣме. Насъ не ни трѣбватъ срѣднитѣ вѣкове, за тѣхъ имаме свѣденія. Ние не трѣбва да изучаваме врѣмето на Христа, врѣмето на апостолитѣ, или врѣмето на пророцитѣ. Ние трѣбва да изучаваме сегашната епоха, сегашнитѣ врѣмена, сегашнитѣ условия, при които живѣемъ, съ тѣхъ трѣбва да бѣдемъ запознати много добръ. За насъ не е важно, какъ се е проявявалъ нѣкога Богъ, какъ се е проявявало нѣкога Битието; за насъ е важно, какъ се проявява Любовта днесъ. Оставете тѣзи нѣща, които ви смущаватъ. Има смущения, които нѣматъ нищо общо съ вашия животъ. Имате въ крака си забитъ трънъ. Този трънъ нѣма нищо общо съ вашето съзнание. Казвате: боли ме. Това не е важно. Азъ ще туря на вашия трънъ малко кокаинъ, и болката ще прѣстане. Ако единъ трънъ може да прѣкъсне вашето съзнание, да из-

мѣни вашия животъ. вие не сте човѣкъ на съзнателния животъ. Ако 25-тѣ хиляди лева, които сте изгубили могатъ да измѣнятъ вашето съзнание, вие не сте човѣкъ на съзнателния животъ. Ако дори изгарянето на вашата къща, или ако всички страдания, прѣзъ които минавате, могатъ да измѣнятъ вашия животъ, могатъ да скжсатъ онази връзка, която ви държи съ онова велико битие на живота, вие не сте човѣкъ на съзнателния животъ. Азъ наричамъ велико битие онова, което прѣдстави извѣстна норма въ живота. Има едно същество въ свѣта, което е норма на живота. Има разумни същества въ битието, въ слѣнчевата система, които иматъ извѣстни форми. Тѣ сж завършили своето развитие. Ако вие влѣзете да живѣете между тѣхъ, те ще могатъ да ви дадатъ единъ разуменъ отговоръ на всички въпроси, които смущаватъ душата ви. Тѣ могатъ да ви научатъ, какъ можете да използвате вашия животъ най-добрѣ. Ако отидете при нѣкои отъ тия същества и ги запитате, дѣ е майка ви, тѣ веднага ще взематъ ключалката, ще кажатъ: алло! — и веднага майка ви ще се яви. Тѣ ще ви кажатъ: заповѣдайте! — ще ви дадатъ слушалката, и вие ще почнете да се разговаряте съ майка си. Слѣдъ като говорите съ майка си, вие ще се увѣрите въ това, въ което сега не вѣрвате. Едно врѣме и еврейскиятъ царъ Саулъ не вѣрваше въ задгробния животъ, но когато се намѣри на тѣсно и нѣмаше дѣ да отиде, една вечеръ отиде при една врачка, впрочемъ, тази жена не бѣше обикновена врачка, но единъ адептъ, който разбираше окултнитѣ закони. Тя бѣше запозната съ окултната наука, Саулъ

бѣше издалъ една заповѣдь, споредъ която, дѣто се намѣри нѣкой врачъ или нѣкоя врачка изъ царството му, да бждатъ избити. Врачкитѣ, това сж истинскитѣ хора, които иматъ общение съ небето. И въ България има такива врачки, които служатъ на хората безъ пари. Тѣзи врачки сж истинскитѣ хора, които могатъ да ви кажатъ нѣщо. На тѣхъ, ако искате, може да дадете нѣщо, а можете и да не имъ дадете нищо. Тѣ не работятъ за пари.

Да оставимъ сега българскитѣ врачки, но да се върнемъ къмъ Саула. Саулъ отиде при тази жена — адептъ и ѝ каза: Искамъ да повикашъ бившия еврейски пророкъ Самуилъ да се поразговоря съ него, да ми каже, какво да правя. Той мислѣше: Самуилъ ме тури на това мѣсто, той ще ми каже, какво трѣбва да правя. Тя знаеше, че този, който седи прѣдъ нея е еврейскиятъ царъ Саулъ, който издаде заповѣдта да се убиватъ врачкитѣ въ неговото царство, и се зае да му услужи. Тя знаеше какъ се викатъ умрелитѣ. Казваше: алло! — Самуилъ се яви. Тя извика Самуила, но като разбра, че еврейскиятъ царъ Саулъ седи прѣдъ нея, каза му: „Ти защо не ми каза, че си еврейскиятъ царъ, или искашъ да разберешъ, дали и азъ не съмъ отъ тия адепти, та и мене да подложишъ на смъртно наказание? — Не бой се, каза ѝ Саулъ, животътъ ти ще бжде запазенъ, Той приказва съ Самуила, който му каза: „Съжалявамъ, че ти не изпълни Божитѣ заповѣди, наруши ги, вслѣдствие на това утрѣ ще бждешъ заедно съ мене“. И така, на другия день той отиде при Самуила.

Сега, нѣкои ще кажатъ: това сж халюцинации. Азъ ви казвамъ: ами вие сега не сте ли подъ една халюцинация? Мислите ли, че азъ съмъ нѣщо реално? Най-послѣ и вие нѣщо реално ли сте? Ако разсждавате така, и вие сте една халюцинация. Но между реалността и халюцинацията има една съществена разлика. Ако туришъ единъ човѣкъ подъ нѣкаква халюцинация и започнешъ да го прѣтегляшъ, ще видишъ, че той постепенно олеква, става все по-лекъ и по-лекъ. Но ако този човѣкъ е въ реалността и почнешъ да го прѣтегляшъ, ще видишъ, че постепенно той става все по-тежкъ. Турете двама души, единиятъ отъ тѣхъ въ реалността, а другиятъ въ халюцинацията, ще видите, че този отъ тѣхъ, който започва да олеква, да съхне, той е въ халюцинацията, а този, който расте, зрѣе и плодъ дава, той е въ реалността на живота.

Има единъ законъ въ живота: никой човѣкъ не може да се съмнѣва въ себе си. Ако човѣкъ се усъмни въ себе си, той или ще полудѣе, или ще се самоубие. Защо нѣкои хора полудѣватъ? Защото се усъмнѣватъ въ себе си, въ своето развитие — отказватъ се отъ себе си. Никой нѣма право да се усъмни въ себе си! Това е една свещена идея, която не трѣбва да се опорочи, защото дълбоко, вжтрѣ въ тази канара живѣе онова велико същество, което дава потикъ и на поети, и на музиканти, и на проповѣдници, и на народи, и на ангели, и на цѣлото небе. Всичко се движи подъ дѣйствието на тази вжтрѣшна сила. Това е великата наука въ свѣта!

Та казвамъ: „Той ще ви научи!“ Какъ ще

ви научи? Този часъ, който прѣкарвате тукъ, вие може да се съмнѣвате, дали това, което ви говоря, е вѣрно или не. Азъ не искамъ да се съмнѣвате. Прѣстанете да се съмнѣвате! Съмнѣнието, това е една врѣменна игра на безсъзнателния животъ. То е сѣнка, бълникане на морето. Това, че вие съществувате, е една реалностъ. Че имате животъ, това е една реалностъ. Че имате умъ, това е една реалностъ. Че имате душа, това е една реалностъ. Че Духътъ дѣйствува сега, и работи въ васъ, това е една реалностъ. Че още хиляди години ще живѣете, това е една реалностъ. Има още много реалности въ васъ, които вие не съзнавате. Тѣзи въпроси за сега може да се оставятъ, но важна е сегашната реалностъ, туй тѣло, което сега имате. Този мозъкъ, който сега имате, трѣбва да го разработитѣ, трѣбва да се занимавате съ него.

Съвременната наука разполага съ редъ данни, съ редъ факти, които още не сж систематизирани въ една стройна наука, но могатъ да се използватъ, да се правятъ съ тѣхъ редъ опити, за да се види тѣхната истиностъ. Нека майкитѣ направятъ редъ опити било съ своитѣ дѣца, или да да слѣдятъ случайтѣ, които срѣшатъ въ живота на други нѣкой дѣца. Напримѣръ слѣдете, какво става съ нѣкое дѣте, на което космитѣ отъ едната, вѣжда по една или по друга причина сж оскубани, а на другата сж останали. Или пъкъ, обрѣснете съ бръсничъ косата на нѣкое момиченце. и наблюдавайте слѣдъ това, какво ще бѣде поговото състояние. Или пъкъ, прослѣдете, какво е състоянието на нѣкой човѣкъ, у когото нѣктитѣ сж изрезани дълбоко до основата. Азъ въ миналата си бе-

сѣда ви говорихъ, че ако човѣкъ си потегли носа, има извѣстни резултати. Но казвамъ, че човѣкъ трѣбва да зние, кога да потегли носа си. Има моменти въ живота на човѣка, когато е опасно да потегли носа си. Ще кажете: това сж суевѣрія въ живота. Нѣ, това сж данни, провѣрени и доказани. Има моменти, когато ако хванешъ око̀то си, ще те сполети най-голѣмата катастрофа, а има моменти, когато като хванешъ ухото си, ще ти дойде най-го̀мото благословение. Ще кажете: ама ние не вѣрваме въ това. Азъ не искамъ да вѣрвате. Ама това сж съвпадения. Що е съвпадение? Ако днесъ мина покрай нѣкоя кѣща и отъ нея падне една керемида и ме удари по рамото, ще кажа: това е едно съвпадение. Добрѣ, днесъ това нѣщо е съвпадение. Утрѣ мина покрай сѣщата кѣща и друга нѣкоя керемида падне върху мене и пакъ ме удари. Азъ ще кажа: и това е едно съвпадение. На третия день мина покрай сѣщата кѣща и сѣщо така нѣкоя керемида падне и ме удари по рамото, пакъ ли ще кажа, че това е съвпадение? Не, задъ последователността на тѣзи факти има единъ великъ разуменъ законъ, който обуславя нѣщата. И ако въ твоя животъ идватъ нѣкой нещастия, това сж керемидитѣ, които падатъ върху тебе. Разумниятъ, невидимиятъ свѣтъ иска да те застави да мислишъ, да видишъ, че има едно съчетание на нѣщата. Ако те уволнятъ като чиновникъ това наказание ли е за тебе? — Не, това не е наказание. Понеже ти си дошълъ до едно висше положение, до едно по-високо съзнание, невидимиятъ свѣтъ казва: Въ интереса на този човѣкъ е да се уволни отъ служба и да остане безъ служба на земята.

Нека се качатъ други на неговото мѣсто“ Ако ти съзнавашъ, че великото има ржка въ тази работа, че това е неговъ актъ, ти ще намѣришъ една много по-голѣма служба отъ тази.

Другъ случай: искашъ да се женишъ, намѣришъ нѣкоя много видна богата мома, която ти обѣщава голѣма зестра. Тя казва: милички, любезни ми, азъ ти давамъ $1\frac{1}{2}$ милионъ лева, жертвувамъ ги за тебе, ще те пратя въ странство, напр. въ Германия, въ Франция или другаде да се специализирашъ. И гледашъ този момъкъ се прѣмѣнилъ съ цѣлтричка, много хубава вратовръзка, а не като моята бѣла, турилъ на главата си едно хубаво бомбе радостенъ веселъ е. Заминае за странство по не минава много врѣме, тази мома си намѣри тукъ нѣкой момъкъ по хубавъ отъ него, и току-вижъ, дала нхти на цървия. И виждашъ, слѣдъ врѣме този момъкъ вече не е съ бомбе-надналъ му кефа. Защо? — Случайността дойде, и керемидата падна върху него. Какво показва това? Че съзнателниятъ същества отъ невидимиятъ свѣтъ казватъ: тази мома не е за този момъкъ. Азъ съмъ провѣрявалъ този фактъ много нхти. Единъ англичанинъ отива при Иоанъ Веслей и му казва: „Азъ намѣрихъ една много добра мома, благочестива християнка, искамъ да се ожена за нея“. Иоанъ Веслей му казва отъ своята опитностъ: „Тази мома може да е много благочестива, но тя може да живѣе само съ Христа не и съ тебе.“ Нима вие мислите, че тѣзи възвишени моми и момци сж за васъ? За кого ги е създалъ Господъ? Нѣкой казватъ, че Господъ е създалъ ябълките да се ядатъ отъ всички. Азъ разбирамъ, какво искатъ да кажатъ съ

това. Тѣ искатъ да кажатъ, че момитѣ сж създадени за мъжетѣ, и всѣки мъжъ може да се отнася съ тѣхъ както намѣри за добръ. Не е така. Не се обвързвайте сами? Човѣкъ самъ може да се върже, и самъ може да се развърже. Въ свѣта има единъ великъ законъ, който върши всичко.

Сега ще се повърнемъ къмъ истинскитѣ данни, които потвърждаватъ този законъ. Нѣкой день ти искашъ да четешъ една книга, но този законъ ти казва: не чети днесъ тази книга! Ти казвашъ: не, азъ днесъ съмъ разположенъ да я чета. Другъ нхъ той ти казва: днесъ не започвай тази работа! Не ходи днесъ на работа! Или не минавай по тази улица. У всички хора има този вътрѣшенъ гласъ, но тѣ не смѣятъ да го признаятъ. Ти искашъ да се скарашъ съ нѣкой човѣкъ, но този гласъ ти казва: недѣй, постъпни благородно! бди търпеливъ! Ти казвашъ: не, азъ не обичамъ да търпя. Добръ, какво сме придобили съ нашето нетърпение? Та казвамъ: отдѣ се зараждатъ нещастията въ живота? Всички ние сме като трудни, брѣмени жени. Всички ние, учени и неучени, които имаме съзнание, мязаме на бременни жени искаме да изнесемъ нѣщо велико и хубаво въ свѣта. Но казвамъ: има една опасностъ въ закона на раждането. Да допуснемъ, че нѣкоя майка е брѣмена, на три мѣсеца, и въ този моментъ мине покрай нѣкоя кръчма и като и замирише на винце казва: ехъ, да си пийна поне една чашка! Обаче, тя е въздържателка затова веднага се опемня и си казва: не, не искамъ да пия нищо! Но злото вече се е родило. Това мимолетно желание внася вече отрова въ организма на дѣтето ѝ. Въ туй тримесечно дѣте, когато стане

на 30-годишна възраст, се заражда желание да пиянствува. Този човѣкъ започва да пие, да прави разни оргии. Онзи, който разбира закона, трѣбва да взѣме този 30-годишенъ момѣкъ и да му каже: слушай, приятелю, когато ти бѣше още въ утробата на майка си, едно три мѣсечно дѣте, майкати мина прѣзъ кръчмата на дѣдо Цуко въ село Помарица и пожела да пийне малко винце. Отъ този моментъ се започва твоето нещастие. Като кажешъ Истината на този човѣкъ, той трѣбва да се върне къмъ това село, къмъ тази кръчма и по такъвъ начинъ, като се върне до положението, въ което се намира днесъ, ще се освободи отъ своето нещастие. И онѣзи хора, които проповѣдватъ въздържанието, трѣбва да разбиратъ този законъ, трѣбва да знаятъ, кога се е породило пиянството. Пиянството на този момѣкъ се зародило още въ утробата на неговата майка. Всички прѣстѣпления — убийства, пиянства и редъ други, ставатъ въ утробата на майката. Следователно, когато се проповѣдва, че не трѣбва да се вършатъ прѣстѣпления, трѣбва да се създаватъ онѣзи висши благоприятни условия за майката, при които тя трѣбва да зачене. Когато майката зачене, трѣбва да бжде като жрица. Не само майката, но и бащата трѣбва да бжде единъ жрецъ. Не само майката и бащата но и братята и сестритѣ трѣбва да бждатъ като жреци. И най-послѣ, не само тѣ, но и цѣлото общество трѣбва до бжде жреци на чистотата и на възвишения животъ. Всички трѣбва да работятъ за създаване на тѣзи велики условия, които да родятъ великитѣ идеи въ свѣта.

Та казвамъ само по този начинъ можемъ да

се избавимъ за въ бждаше отъ злото, което съществува въ свѣта. Днесъ ние, като водата, искаме да влѣземъ въ палата на Саваатъ-Амонъ-Ра, искаме да влѣземъ въ чистия възвишения животъ. Но да влѣземъ въ този животъ, има редъ закони, които трѣбва да знаемъ. Знаете ли, напримѣръ, колко трѣбва да бждатъ отворени вашитѣ очи? Наблюдавали ли сте това нѣщо физиогномически? Ако очитѣ на нѣкои хора сж турени наблизо, тѣ приематъ малко впечатления, но ги задържатъ за дълго врѣме. Много впечатления, обаче, пропусчатъ. Ако очитѣ на нѣкои хора сж далечъ едно отъ друго, тѣ приематъ много впечатления, но ги задържатъ за малко врѣме. Въ природата има единъ законъ: очитѣ на човѣка трѣбва да бждатъ поставени точно на меридиана на зрението. Когато очитѣ сж поставени точно на меридиана на зрѣнието, ние имаме единъ идеаленъ човѣкъ. Азъ изслѣдвамъ този законъ въ природата, но до сега не съмъ срещналъ нито единъ човѣкъ, на когото очитѣ да сж поставени точно на този меридианъ. Отъ 11 години насамъ правя своитѣ изслѣдвания и още не съмъ срещналъ такъвъ човѣкъ. Очитѣ на нѣкои хора сж близо до този меридианъ, но казвамъ: тѣ трѣбва да бждатъ поставени точно на този меридианъ. Когато очитѣ на нѣкой човѣкъ сж точно на този меридианъ, тогава ще имаме единъ човѣкъ съ широкъ кръгъзоръ въ своитѣ схващания. Такъвъ човѣкъ ще може да разрѣшава лесно въпроситѣ на живота. Вземете напримѣръ проследете какъ се каратъ религиознитѣ хора въ свѣта. Когато свѣтскитѣ хора се каратъ, ние не имъ обръщаме внимание, не ги зачекваме, но когато се каратъ набо-

жнитѣ, религиознитѣ хора въ свѣта, ние виждаме, че тѣ се каратъ по особенъ начинъ. Свѣтскиятъ човѣкъ е много по-деликатенъ, той пристъпва съ по-голъма дипломация, а единъ религиозенъ човѣкъ пристъпва къмъ тебе грубо, нахално казва: азъ трѣбва да ти кажа Истината! — и ти забива ножа. Всички религиозни хора твърдятъ, че тѣ знаятъ Истината, че Господъ имъ говори, че сж въ връзка съ небето. Като срещнешъ единъ православенъ, той казва: като нашата църква нѣма, и като мене човѣкъ нѣма. Като срещнешъ единъ евангелистъ, и той казва: като нашата църква нѣма и като мене човѣкъ нѣма. Туй не е упрѣкъ, но казвамъ, че единъ евангелистъ, единъ православенъ, това сж течения въ живота. Щомъ казвате че живѣете въ Бога, трѣбва да бждете ясновидци. Дойде при мене прѣди нѣколко дни единъ господинъ и ми каза: Извинете ме, Господине, азъ нѣма какво да ви се прѣпоръчвамъ, зная, че вие имате вътрѣшно зрѣние, искамъ да се поразговоря съ васъ, а пъкъ вие ще сждите, какъвъ съмъ споредъ както ме схващате. Той не спори за нищо но ме попита: какъ трѣбва да се схваща споредъ васъ Истината и Правдата въ живота? Той говори съ мене върху редъ философски въпроси, поблагодари и си отиде.

Та казвамъ: тия религиозни хора, които мислятъ, че сж ясновидци въ това отношение постъпватъ много лошо. Всѣки отъ васъ трѣбва да знае, какво е състоянието на човѣка, съ когото говори. Споредъ мене, да знаешъ неджитѣ на единъ човѣкъ, това не е никаква наука. Споредъ мене, великата наука седи въ това, да намѣришъ доброто въ всѣки човѣкъ и него да извикашъ. Да виждашъ

лошото въ човѣка, това всѣки може. Това е наука достижима за всички хора, но да виждашъ доброто въ хората и него да извикашъ, това е велика Божествена наука на съзнанието. При сегашнитѣ условия на живота ние сме поставени на единъ много голѣмъ изпитъ. Казвате: нѣма честенъ човѣкъ въ свѣта. Не, не е вѣрно това. По отношение на несъзнателнитѣ хора, това е така но по отношение на съзнателнитѣ, не е така. Вълцитѣ не сж честни. Ти не можешъ да оставашъ овцитѣ си да ги пази единъ вълкъ. Ти не можешъ да оставишъ кокошкитѣ си да ги пази една лисица. На малкитѣ дѣца, у които съзнанието не е развито, ти не можешъ да оставишъ да разтършуватъ яйцата. Но казвамъ: на онѣзи хора, на които съзнанието е пробудено, които копнѣятъ за истински животъ, Христосъ казва: „Тѣ ще се научатъ“.

И тѣй, сега дойдохме до истинскитѣ данни. Ако човѣкъ стѣсни своитѣ вѣжди, т. е. ги направи по-тънки, той смекчава характера си, но неговата воля става по-слаба. Ако направи вѣждитѣ си много дебели, тогава волята му става много силна, той става много наблюдателенъ, но грубъ. У наблюдателнитѣ хора нѣма голѣма разсждителностъ. Хора съ тънки вѣжди иматъ голѣма чувствителностъ, интуиция, но нѣматъ разумностъ. Слѣдователно, за всѣки човѣкъ, който е дошълъ на земята, въ Божествената книга има точно опрѣдѣлено, колко голѣми, калко дебели трѣбва да бждатъ вѣждитѣ му и по колко косми трѣбва да има на тѣхъ. Всичко това не е случайно, то е точно математически опрѣдѣлено. Вие броели ли сте по колко косми трѣбва да имате на вѣждитѣ

си? Единъ съвършено честенъ човѣкъ трѣбва да има точно опредѣлено количество косми на вѣждитѣ си. И на онѣзи хора, които не живѣятъ такъвъ животъ, липсватъ извѣстно количество косми. Тѣй щото, като прочетете количеството на космитѣ по вашитѣ вѣжди, вие ще знаете, до колко сте се отклонили отъ честността. Въ невидимия свѣтъ е точно опредѣлено количеството на космитѣ на вѣждитѣ. Азъ нѣма да ви казвамъ, колко е това количество, но казвамъ, че по количеството на космитѣ, които липсватъ у васъ, дали една единица, двѣ единици, или повече, се познава отклонението, наклона на вашата ось. Не мислете, че вѣждитѣ обуславятъ вашия животъ. Не, вашитѣ мисли, вашитѣ чувства всѣкога се изявяватъ въ единъ външенъ резултатъ. Нѣкои хора иматъ сини очи, други черни. Питамъ ви: защо е така? Това произволъ ли е? Сега синитѣ очи се замѣстватъ съ черни. Въ свѣта прѣобладаватъ повече чернитѣ очи. Хората на сѣверъ имаха сини очи, но сега постепенно почнаха да изчезватъ, да се изгубватъ. Какво показва това? — Хората съ синитѣ очи сж повече идейни, а хората съ чернитѣ очи сж повече на чувствата, тѣ сж по-жежки хора. Ако хората вървятъ така, единъ день и чернитѣ очи ще се прѣвърнатъ въ други нѣкакви. Чернитѣ очи не опредѣлятъ характера на човѣка, но чернотата се явява като изразъ на извѣстни промѣни, които ставатъ въ човѣшката душа. Тогава питамъ: какви трѣбва да бѣдатъ идеалнитѣ очи? Споредъ мене, сутринъ човѣкъ трѣбва да има сини очи, на обѣдъ — кестеняви, а вечеръ — черни. Човѣкъ трѣбва да мѣни очитѣ си по три

пжти на день. Това е характеръ! Да имашъ сутринъ сини очи, на обѣдъ кестеняви, а вечеръ черни, ти си истински човѣкъ. Като станешъ сутринъ и се огледашъ въ огледалото, ще кажешъ: сутринъта моитѣ очи трѣбва да бждатъ сини. Тогава душата ти ще бжде свързана съ небето. На обѣдъ очитѣ ти трѣбва да бждатъ кестеняви и да кажешъ: сега трѣбва да живѣя съ хората добръ и да бжда мекъ. Вечеръ очитѣ ти трябва да бждатъ черни и да кажешъ; хората страдатъ толкова много, затова азъ трѣбва да имъ дамъ нѣщо отъ себе си. Питамъ: колко християни има, които могатъ да правятъ очитѣ си сутринъ сини, на обѣдъ кестеняви и вечеръ черни? Че това именно е наука! Това е християнство, това е изкуство! Да можешъ да промѣняшъ очитѣ си сутринъ на сини, на обѣдъ на кестеняви и вечеръ на черни, това е наука! Азъ си промѣнямъ очитѣ всѣка сутринъ на сини, на обѣдъ кестеняви и вечеръ черни. Не е било врѣме, когато да не направя сутринъ очитѣ си сини, на обѣдъ кестеняви и вечеръ черни. Когато стана сутринъ и не направя очитѣ си сини, въ мене настава тъга. Щомъ ги направя сини, въ менъ настава приятно, меко разположение. Това е една физиологическа наука, върху която човѣкъ трѣбва да работи дълго врѣме. Да не мислите, че това сж фокуси. Не, ние трѣбва да изучаваме физиологията, анатомията.

Азъ не искамъ да ме разбирате буквално и да мислите, че това е само говорене, но казвамъ ви: нѣма да се минатъ и 10 години, и хората ще заговорятъ върху тия нѣща, понеже човѣшкото съзнание се е вече пробудило. Има хора,

и въ Америка, и въ Англия, и въ Китай, и въ Япония, и въ Индия, които говорятъ, тѣй както азъ говоря; мислятъ тѣй, както и азъ мисля. Не мислете, че само азъ съмъ, който говоря по тѣзи въпроси въ България, и да кажете: дошълъ тукъ единъ човѣкъ, говори по нѣкои особени въпроси. Ако е за авторитети, азъ мога да ви приведа много имена на видни индийски аденти, на видни йоги. Дошли сж много такива хора, които искатъ да помогнатъ на човѣчеството, да донесатъ великата наука. Свърѣмениятъ общественъ строй трѣбва да се разрѣши по единъ много разуменъ начинъ. Сега хората не сж турени на своето мѣсто. Има много хора, които сж свещеници, но не сж родени за свещеници. Има много хора, които сж учители, но не сж родени за учители. Тѣзи, които сж родени за свещеници, нека излѣзатъ да заематъ своето мѣсто! За въ бѣдаще всѣки трѣбва да заеме своето мѣсто; всѣки да се опрѣдѣли за каквото е роденъ. Когато азъ говоря за това, разбирамъ, че въ съзнателния животъ всѣки трѣбва да заеме това мѣсто, за което е роденъ; всѣки да заеме своята длѣжностъ, за която е прѣд-назначенъ, защото само така ще може да допринесе много нѣщо. Като работишъ така, всички хора ще знаятъ за твоята работа. А сега ти работишъ и казвашъ: каква полза отъ моитѣ усилия? Азъ работя толкова много, никой не дава нито петъ пари за моята работа. Не, братя, не се лжете! Когато ти си честенъ, има хиляди братя, които знаятъ за твоя честенъ животъ и казватъ: напрѣдъ върви, това е животътъ!

Та казвамъ за насъ трѣбва една нова наука.

Напримѣръ, какъвъ трѣбва да бѣде носъ на единъ свещеникъ? свещеникътъ трѣбва да има свещенически носъ. Какви вѣжди трѣбва да има единъ свещеникъ? Той трѣбва да има свещенически вѣжди. Подъ думата „свещеникъ“ не разбирамъ служителъ на църквата, но разбирамъ човекъ съ такова съзнание, съ което да служи безкористно, безукоризнено на своитѣ ближни. Какви трѣбва да бѣдатъ неговитѣ очи? Какъвъ трѣбва да бѣде неговиятъ носъ? Какъвъ трѣбва да бѣде неговиятъ рѣстъ? Какви трѣбва да бѣдатъ неговитѣ прѣсти? Всичко това трѣбва да отговаря точно на нормата, та като видишъ прѣститѣ на единъ свещеникъ, или на единъ учителъ, да кажешъ: това сж прѣсти на свещеникъ, това сж прѣсти на учителъ и т. н. Лицето на единъ учителъ не може да бѣде като лицето на единъ свещеникъ. Като срещнешъ единъ адвокатъ, или единъ воененъ, тѣ трѣбва да се различаватъ единъ отъ другъ. Всички хора, които заематъ служби на бащи, майки, сестри, братя, трѣбва да се различаватъ едни отъ други. Истинскиятъ братъ трѣбва да има лице на братъ; истинската сестра трѣбва да има лице на сестра; истинскиятъ приятелъ трѣбва да има лице на приятелъ. Въ природата това е строго опрѣдѣлено. Азъ не искамъ да изнасямъ тия данни, понеже ще ме разбератъ криво. Вие ще ги прилагате криво и ще търсите въ вашитѣ близки само прѣстѣпнически проявления. Ломброзо, като правилъ своитѣ оцити, отишълъ при Толстой и почналъ да го наблюдава, дали има прѣстѣпнически прояви. Накждѣто мръднѣлъ Толстой, Ломброзо все записвалъ, а това много стѣснѣвало Толстого. Ломброзо

описва паталогическитѣ, болезненитѣ състояния на човѣка, но това не е наука. Наука е да изучавашъ здравословното състояние на човѣка, а не неговитѣ болезнени прояви. Болезненитѣ прояви не ни интересуватъ. Всѣко отклонение прѣдставлява съвсѣмъ друго нѣщо. Въ свѣта има една норма. Коя е тази норма? — Когато стана сутринъ и моитѣ очи сж сини, това е една норма, Когато на обѣдъ моитѣ очи сж кестеняви, това е една норма. И когато моитѣ очи вечеръ сж черни, това е пакъ една норма. Цѣлиятъ свѣтъ да се опѣлчи противъ това, то е за мене една норма. Нѣмамъ ли сутринъ сини очи, казвамъ: изгубихъ нормата! Нѣмамъ ли на обѣдъ кестенѣви очи, казвамъ: изгубихъ нормата! Нѣмамъ ли вечеръ черни очи, казвамъ: изгубихъ нормата! Тогава какво ще се роди? — Една каша.

И сега ученитѣ хора вървятъ въ едно ново направление. Физиогномиститѣ, херомантицитѣ, физиолозитѣ, ученитѣ хора изобщо, се стремятъ да изучатъ човѣка, да изучатъ цѣлото битие и съ това сж допринесли много нѣщо за науката. Ботаницитѣ, зоолозитѣ, изобщо ученитѣ отъ всички отрасли на науката сж допринесли много нѣща за общата наука. Тѣ сж допринесли много зе упражнението на човѣшкия мозъкъ. Човѣшкия мозъкъ трѣбва да има работа и то разнообразна. Ако вие се занимавате съ еднообразна работа, ще се развие само една малка частъ отъ вашия мозъкъ, а другата частъ ще остане атрофирана отъ бездѣлие. Въ човѣшкия животъ сега ставатъ много пертурбации вслѣдствие на което днесъ ни занимаватъ хиляди и хиляди мисли. Нѣкой човѣкъ казва: много

мисли ме Занимаватъ днесъ. Радвай се че много мисли те занимаватъ днесъ. Това сж Божествени мисли които искатъ да събудятъ ума, сърцето и волята ти, за да разберешъ, че въ свѣта има единъ великъ законъ, който направлява твоя животъ.

Христосъ казва: „Той ще ви научи“. Кой? Ние имаме едно изречение, което и на васъ сега казвамъ: Само свѣтлиятъ път на Мъдростъта води къмъ Истината“. Този е пътятъ, който може да научи съврѣмените хора. И сега у всинца ни трѣбва да се роди едно желание: да учимъ! Това желание съществува въ насъ, но трѣбва да му дадемъ възможность да се прояви. Всички ние трѣбва да станемъ млади! У млади, и у стари трѣбва да се зароди силно желание за онази истинска наука съ която можемъ да прѣобразимъ живота си. И най-мощното нѣщо, което е потрѣбно за хората, е онази наука, която е вложена въ тѣхъ самитѣ. Неговора за знание имъ е потрѣбна! Знание което нѣма приложение е единъ товаръ за човѣка. Христосъ казва „Духъ свети ще ви научи“. „Подъ думата Духъ свети“ разбирамъ изявения Божественъ Духъ. Като се приближаваме къмъ този Духъ, Той ще ни научи на великитѣ закони, какъ можемъ да си поправимъ живота. За сега, за 120 години вие имате два елемента, чрѣзъ които сме осигурени: съ въздухъ сме осигурени съ вода сме осигурени, само съ хлѣбъ не сме осигурени. Всѣки отъ васъ трѣбва да работи за хлѣба си. И благодарете на Бога, че работите за хлѣбъ. Единъ день и хлѣбътъ ви ще се дава тѣй, както въздухътъ и водата. Мисля, че това врѣме нѣма да бѣде далечъ. Като казвамъ, че нѣма да бѣде далечъ то е защото ние

мѣримъ съ мѣрката на синитѣ очи, съ мѣрката на кестинявитѣ очи и съ мѣрката на чернитѣ очи. Въ шестата раса хората ще иматъ изобилно хлѣбъ. Когато дойде шестата раса на земята, хората, както и всѣки човѣкъ отдѣлно ще си има кѣщица отъ етажъ и половина, съ четири стаи и една кухня. Прѣдъ кѣщата си ще има градинка, насадена само съ плодове. Въ шестата раса хората ще иматъ общи съобщения, и то отъ най-хубавитѣ; сѣщо така ще има и общо освѣтление. Дѣто и да минешъ тогава, прѣзъ градове или села, всички ще се над-прѣварватъ да имъ отидешъ на гости. Като си отивашъ, ще си кажатъ: дано не ни забрави да дойде и втори пѣтъ. Библиотекитѣ, училищата ще бждатъ навсѣкждѣ отворени. И тогава отношенията между ученици и учители нѣма да бждатъ такива, каквито сѣ днесъ. Между служителитѣ на църквата и свещеницитѣ нѣма да има такива отношения, каквито днесъ. Когато дойде шестата раса, тя иде вече, Царството Божие ще се всели въ миниатюръ на земята. Тогава всѣки отъ васъ ще живѣе 120 години, за да се насити отъ живота и ще каже; слава Богу. прѣдоволенъ съмъ, сега вече мога свободно да си замина отъ земята! Пъкъ ако искате да живѣете още 120 години, могатъ да ви се дадатъ. Ако искате и още 120 години, пакъ могатъ да ви се дадатъ. Тѣй щото, можете да живѣете 999 години. Пъкъ ако не сте се наситили на живота, могатъ да ви оставятъ да живѣете и 9,999 години. Ако и тогава не сте доволни, могатъ да ви дадатъ и 99,999 години, но азъ мисля, че като дойдете до милионъ, ще кажете достатъчно е вече! Защото, дотегва на човѣка да живѣе на

земята даже и 120 години. Има и други земи, дѣто човѣкъ може да живѣе. Има нѣща по-красиви отъ тия на земята. Въпросътъ е, обаче че ние сме въ това училище още, не сме влѣзли въ шестата раса.

Та казвамъ: ние трѣбва да придобиемъ качества на свѣтлината — **безкористие** и качества на водата, която плакала отвѣнъ прозорцитѣ — **мекота**. Туѣ, което е направила водата отвѣнъ, че измила този палатъ, и вие го направете. Туѣ, което направила свѣтлината, че освѣтила цѣлия палатъ, и вие направете! Послѣ направете съ вашитѣ очи това, което ви казахъ по-горѣ. Азъ наричамъ щедрия човѣкъ вода, а човѣкътъ, който дава знания на хората, наричамъ свѣтлина.

Азъ бихъ желалъ вие да бъдете щедри и да давате знания на хората, и тѣѣ да се образуватъ тѣзи прѣкрасни, хубави връзки, които ще ви направятъ за въ бъдаще братя на земята и братя на небото.

Бѣседа, държана отъ Учителя на 14 мартъ 1926 г.
въ гр. София

Закохъ на съпоставяне

19.

РУСЕ

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

1927

Закохъ на съпоставяне.

„Бѣгай въ Египетъ!“

„Иди въ земята Израелева!“

Законътъ на съпоставянето, това е зазоряването на съзнателния, на разумния животъ. Това е проявление на великото съзнание не на самия животъ, но на онѣзи граници, отдѣто започва проявата на разумния животъ. По нѣмане още на онѣзи точни думи, които да изразяватъ този вътрѣшенъ потокъ на живота, той не може да се сложи на книга. Изразитѣ, думитѣ, това сж форми, въ които всѣка мисль трѣбва да се излѣе, да се оформи, да се изяви. Значи, законътъ на съпоставянето, това е зазоряването на живота. И всѣки отъ васъ трѣбва да знае, какъ да съпоставя своя животъ. Напримѣръ, бѣгането, това сж скърбитѣ на живота.

„Стани, вземи дѣтето!“ Страхътъ кара човѣка да бѣга. Сърцето ти трепери отъ страхъ, дали ще се спасишъ, или не.

„Стани, вземи дѣтето и бѣгай въ израелевата земя!“ Това е връщане въ отечеството ти, дѣто ще се видишъ съ свои приятели, съ свои близки. Това вече е веселие, радостъ. Онѣзи, които не сж запознати съ закона на съпоставянето, казватъ: не може ли да не бѣде така? Когато разглеждаме проявитѣ на самата природа, по нѣкой нѣтъ ние критикуваме нейнитѣ постѣпки и казва-

ме; не може ли това нѣщо да стане по другъ начинъ? Ако може по другъ начинъ, направи ти своя животъ по другъ по-уменъ начинъ. Бъди ти по-уменъ отъ самата природа! Вие казвате: животътъ не може ли безъ скърби? — Може. Но кога? — Когато ти си разуменъ, когато не правишъ погрѣшки въ живота си, когато спазвашъ всички закони. Тогава нѣма да имашъ никакви скърби и радости; природата ще върви винаги по твоитѣ стѣпки, тя ще те признава. Но щомъ правишъ много погрѣшки, скръбта ще върви по твоитѣ стѣпки. Казватъ за нѣкого: той е праведенъ човѣкъ. Да, той е праведенъ човѣкъ, но баща му не бѣше праведенъ човѣкъ. Ама и баща му бѣше праведенъ човѣкъ. Да, тогава дѣдо му не бѣше праведенъ човѣкъ. Има си крушка опашка. Не е въпросътъ само краятъ на вѣжето да бѣде здраво, но цѣлото вѣже трѣбва да бѣде здраво. Ама половината вѣже е здраво. Не трѣбва само половината вѣже да е здраво, цѣлото вѣже трѣбва да бѣде здраво. То трѣбва да бѣде здраво и въ началото, и въ срѣдата, и въ края. Между частицитѣ на вѣжето трѣбва да има силно сцепление, за да бѣде пригодено за работа. Отъ това вие изваждате своитѣ изводи, защото духовнитѣ работи могатъ да се обяснятъ само чрѣзъ закона на съпоставянето. Вие не трѣбва да разглеждате живота отъ ваше гледище, защото тѣй, както живѣете сега, вие живѣете съ стари прѣдразсѣдаци на вашитѣ дѣди и прадѣди. Въ васъ още нѣма единъ широкъ жестъ, да се откажете отъ себе си. Вие още треперите. Като ви хване нѣкоя треска, цѣлъ се разтреперите, казвате: опасно ли е положение-

то ми? Казвамъ: не, не е опасно, имате малко бактерии въ носа. Вие сте уплашенъ, казвате: треска имамъ, пулсътъ ми се увеличи съ 5 — 6 биения, температурата ми се увеличава, става 38° , 39° дори и 40° градуса. Положението ми се влошава, Скоро викайте лѣкарь! Болниятъ тренера, тренераятъ и майката и бащата. Казватъ: температурата му се е увеличила. Какво отъ това? Колко градуса температура има? — 39° — 40° . Че какво опасно има въ повишението на температурата до 39° — 40° ? Този страхъ се дължи на неразбиране онзи великъ законъ на съпоставяне. Щомъ температурата ти се увеличи на 39° , ако разбирашъ закона на числото 39, ще съберешъ числата 3 и 9 и ще получишъ 12. Послѣ, ще съберешъ 1 и 2 и ще получишъ 3. числото 3 изразява закона на равновѣсието.

Сега азъ правя едно съпоставяне. Когато човѣкъ има температура 39° , разбирамъ, че този човѣкъ, както и неговитѣ баша и дѣца цѣлъ животъ сж яли кокошки и агнета, пили и гуляли и сега въ организма му, поради натрупването на излишни утайки, става едно горение, при което всичко това трѣбва да се прѣчисти. Въ този организъмъ настава единъ химически процесъ и затова казвамъ на този боленъ: ти ще пазишъ строга диета, 1 — 2 — 3 — 4 — 5 — 7 дни нѣма да ядешъ нищо; послѣ, прозорцитѣ на стаята ти ще бждатъ отворени, за да влѣзе повече свѣтлина; нѣма да спишъ много, умътъ ти ще бжде всекога буденъ, ще се молишъ, ще поправишъ, всичкитѣ си погрѣшки и ще видишъ, какъ температурата ти ще спадне. И всичко това е много естествено.

Казвате: ама днешната наука не е доказала още това нѣщо. Това, което хората на земята наричатъ наука, не е наука и на небето. Това сж играчки, забавления за малкитѣ дѣца. Азъ не ви говоря за нѣкаква наука на хората, които живѣятъ по софийскитѣ улици. Не, азъ ви говоря за такива учени, отъ които едва ли ще намѣрите поне единъ или двама. Токива учени хора едва ли ги има въ Парижъ, въ Лондонъ, а тукъ в България има само единъ такъвъ ученъ, азъ го знаа. Учена глава е той! Като посѣтихъ единъ денъ този ученъ, той ми казва: на този народъ главата му е много дебела, но все ще поумнѣе нѣкога. Като казва той, че главата му е дебела, не говори на присмѣхъ, но фактъ е това. Че този народъ още не разбира закона на съпоставянето. Този народъ има избликъ на енергия, той иска да живѣе, но не може да разбере, какъ да съпостави страданията, т. е. не може да намѣри начинъ, какъ да канализира своята енергия. Но ще се научи той. Често съврѣменнитѣ хора правятъ силни бетонни крѣпости, като при Вердюнъ и казватъ: е, крѣпостъ е това, но българинътъ е много дълбокъ въ своитѣ тълкувания. Когато французитѣ обсадиха Вердюнъ, единъ българинъ пророкъ, фелдшеръ е той, казва: Той казва: твоето пророчество и моето пророчество трѣбва да се подчинятъ на факти.

Противорѣчията въ живота ни най-малко не трѣбва да ни изненадватъ, защото противорѣчия съществуватъ само за неразумнитѣ хора, а за разумнитѣ хора, всичко, което става въ свѣта е една симфония. Противоречия въ свѣта нѣма. Туй, което

за одного е противоречие, за разумния човѣкъ е едно благоприятно условие за работа. То за него е едно удоволствие. Ако вие турите единъ килограмъ тежестъ надъ една мравя, тя ще се спити подъ нея, но ако турите тази тежестъ на гърба на единъ юнакъ, той нѣма да усѣти нищо. Мравята казва: ужасно нещо! Знаете ли каква тежестъ нося на гърба си? Каква тежестъ? — Единъ килограмъ. Гърбътъ на една мравя отъ единъ килограмъ тежестъ става на пихтия, а единъ юнакъ съ единъ килограмъ тежестъ на гърба си, герой става. Защо? Защото мравята не е разумна. Мравята обича да бута тамъ дето не и е мѣстото затова е мравя. Туй значи мравя. И пчелата по нѣкой пѣть обича да събира медъ отъ тамъ, отъ дѣто не трѣбва. Тя е много трудолюбива, много чистичка, но по нѣкой пѣть събира медъ отъ тамъ, отъ дѣто не трѣбва. Казватъ: пчелитѣ сж трудолюбиви, чисти. Да, трудолюбиви сж, чистички сж, но по нѣкой пѣть тѣ влизатъ тамъ, дѣто не трѣбва, и се опиватъ. Когато пчелитѣ влѣзоха въ нашия свѣтъ, тѣ почнаха, като хората, да пиятъ, станаха пияни. Казвамъ: пчелата е влѣзла въ нѣкой човѣшки университетъ да се учи. Да, влѣзла е при нѣкой винарь, който прави вино, да пие. Влѣзла е въ неговитѣ джобури.

Та по нѣкой пѣть и ние слизаеме въ джобуритѣ на дявола да събираме медъ и послѣ ставаме въртоглави, започваме да философствуваме. Докато въ твоето сърце не дойде миръ, не настане тишина, не изчезнатъ противорѣчиата и докато мислишъ, че свѣтътъ е лошъ, че животътъ не е добръ организиранъ, а само ти си уменъ и добъръ,

ти не си на права посока, Азъ казвамъ: всички онѣзи философи, писатели, които иматъ противорѣчиви възгледи за живота, или за природата, тѣ сж подъ единъ знаменателъ. Това сж хора отъ школата на мравитѣ, отъ школата на пчелитѣ. А всички онѣзи философи, които казватъ, че ние започваме отъ сега нататкъ науката; това сж хората на истинската наука, това сж хората на бъдещето, хората на съзнателния животъ.

„Стани вземи жената и дѣтето“, казва ангелътъ на Йосифа, „и бѣгай въ Египетъ!“ Ангелътъ се яви на Йосифа въ сънно състояние, а не наяве, защото Йосифъ не бѣше готовъ да издържи присъствието на единъ ангелъ. Само на Аврама се явиха въ будно състояние ангели, и той приказваше съ тѣхъ, угощаваше ги. А на Йосифа, въ врѣме на сънъ се яви единъ ангелъ и му каза: „Стани, вземи жената и дѣтето и бѣгай въ Египетъ!“ Защо — Това дѣте трѣбва да отиде въ Египетъ, тамъ да научи египетската мъдростъ. Че излиза отъ едно мѣсто и отива на друго, това не е нещастие. Египетъ прѣдставлява земния животъ. Всѣки отъ васъ е единъ изгнаникъ. Ангелътъ е казалъ на майкитѣ и на бацитѣ на всѣки одного отъ васъ: „Вземи това дѣте и бѣгай въ Египетъ!“ Законътъ е такъвъ. Ако искашъ да се избавишъ, отъ по-голъма напасъ, тѣй трѣбва да постъпишъ. Ти трѣбва да бѣгашъ въ най-голѣмата тѣга, за да се избавишъ. Че и най-голѣмитѣ разбойници и апаши не бѣгатъ ли? И тѣ бѣгатъ

Но да се повърна сега къмъ закона на съпоставянето. Ангелътъ се яви втори пѣтъ на Йосифа и му каза: „Стани, вземи дѣтето и бѣгай въ

израелевата земя!“ Какво сж мислили баща ви и майка ви, какво е мислил дѣдо ви, какви сж вашитѣ възгледи, това оставете за себе си. Какво мислите вие въ този моментъ, и това задрѣжете за себе си, но какво подразбира закона за съпоставяне на нѣщата, него, учете сега. Дойдете ли до този великъ законъ въ живота, намѣрите ли въ себе си закона за съпоставяне на нѣщата, първото нѣщо, което ще почувствувате въ себе си, то е, че ще придобиете единъ вътрѣшенъ миръ, едно вътрѣшно просвѣтление на вашето съзнание, една вътрѣшна дѣятелностъ на вашия умъ и ще забѣлѣжите, че това, което до сега ви е тревожило — бѣднотия, болести, лошитѣ думи на хората — всичко това ни най-малко вече нѣма да ви смущава, ни най-малко нѣма да ви засѣга. Прѣди това състояние, обаче всѣка лоша дума казана за васъ, ще ви размѣти, ще създаде една вътрѣшна енергия у васъ, ще почувствувате едно вътрѣшно прѣливане на тази енергия. Защо е така? — Понеже въ разумния животъ, колкото повече се увеличава злото, толкова повече се увеличаватъ и положителнитѣ, низходящитѣ енергии къмъ центъра на земята. И въ центъра на земята има разумностъ. Така говори окултната наука. Тя казва, че центърътъ на нашата земя е едно разумно мѣсто, и този центъръ привлича всичко. Това разумно начало съблѣзва хората.

Законътъ на съблѣпението не е физически но духовенъ законъ, Кой е вързалъ онзи волъ, нѣкъде въ обора съ вѣже? — Нѣкое разумно същество го е вързало. Капанътъ въ който е уловена една мишка, пакъ е поставенъ отъ нѣкое разумно същество. Слѣдователно, всички ограничения въ

свѣта, въ единъ или въ другъ смисълъ, се дължатъ на разни видове енергии и то разумни енергии. Значи, тия енергии, които ограничаватъ, азъ наричамъ „положителни енергии въ низходяща степенъ“. Има обаче, и „положителни енергии въ възходяща степенъ“, които отиватъ къмъ слънцето. Въ тѣзи два вида енергии, именно, законитѣ сж обратно пропорционални. Тогава, ако искате да знаете дѣ е вашиятъ центъръ, трѣбва да знаете, че вашия центъръ на земята, това е вашиятъ стомахъ. Помнете, че азъ съпоставямъ нѣщата. Центърътъ на земята съотвѣтствува на вашия стомахъ. Тамъ се намира нашата симпатична нервна система, нашия стомашенъ мозъкъ. И докато всичката ваша енергия е съсредоточена къмъ вашия стомахъ, вие имате положителна енергия въ низходяща степенъ, и слѣдователно вие ще се ограничавате. Щомъ всичко е съсредоточено къмъ вашия стомахъ, вие нѣма да имате никаква наука. Слѣдователно и рибитѣ, и месояднитѣ, и трѣвопаснитѣ животни и птицитѣ, както и всички хора — майки и бащи, и свещеници, дори и всички хора съ найвъзвишени пориви, ще иматъ единъ и сжщъ общъ центъръ. Не е лошо, че този центъръ сжествува, обаче споредъ закона на съпоставянето трѣбва да има извѣстна хармония. Колкото енергии слизатъ къмъ стомаха, толкова енергии трѣбва да възлизатъ и къмъ мозъка. Казвамъ: вземете за примѣръ туй малко дѣте, което майка му взе и избѣга съ него въ Египетъ. Казвамъ: слѣдъ като си боледувалъ дълго врѣме ще ниешъ всѣка сутринъ по половинъ кило прѣсно млѣко отъ нѣкоя здрава крава, или нѣкоя здрава биволица, или нѣкоя коза.

Добрѣ ще гледашъ твоето малко дѣтенце. Защо? Зашото твойтъ стомахъ е твоето малко дѣтенце, и ти ще го хранишъ, съ хубаво, прѣсно млѣко. Млѣкото може да е отъ каквото и да е животно но трѣбва да е здраво.

Сега всички ония отъ васъ, които сж вегетарянци, нека ме разбератъ добрѣ, да не славятъ фанатици. Майката какъ отхранва своето малко дѣте? — Съ млѣко. Птичкитѣ какъ отхранватъ своитѣ малки? — Съ мушички. Нѣкой отъ васъ мислятъ, че и млѣко не трѣбва да ядемъ. Не, можемъ да ядемъ и млѣко. Казвате: храната ни трѣбва да бѣде чиста. Да, вѣрно е, че ние трѣбва да намѣримъ онази съответна за нашия организъмъ храна. Ние трѣбва да опрѣдѣлимъ, коя храна се нарича вегетарианска. Подъ „вегетарианска храна“, азъ не разбирамъ непременно чисто растителна или строго плодоядната храна, но подъ „вегетарианска храна“ бихъ нарекълъ храната на съпоставянето, храната на разумния животъ. Вегетарианска храна наричамъ онази чистото, трептения напълно съответствуватъ съ трептенията на нашитѣ мускули, т. е. на органическата материя. Значи, между клѣткитѣ на храната и клѣткитѣ на нашия организъмъ трѣбва да има пълно съответствие, или пълно изтичане на енергиитѣ къмъ слънцето. Тази храна именно е вегетарианската. Тя е и плодна, тя е и храната, която прави хората светии. Има такива храни обаче на които трептенията на клѣткитѣ отиватъ къмъ центъра на земята. Такива храни носятъ отрова въ себе си. Такива храни могатъ да бѣдатъ и растителни, и вегетариански. Най голѣмата отрова, която съдържа месото, и за която уче-

нитѣ хора даже и не подозиратъ, седи въ това, че се посѣга върху живота на онѣзи млѣкопитающи, каквито сж папримѣръ овцитѣ, козитѣ и други, у които има силно желание за животъ. Съзнанието въ тия животни е будно, тѣ искатъ да живѣятъ, вслѣдствие на което всичката имъ енергия е съсрѣдоточена къмъ центъра на земята. Тѣ мислятъ само за животъ, т. е. само върху това: какъ да се размножаватъ повече и да се нахранятъ, а не мислятъ нищо за рая, нито за спасението на души-тѣ си. Всичкиятъ имъ животъ е съсрѣдоточенъ само къмъ мисълта за хранене, и като си доставятъ храната, заспиватъ. За тѣхъ може да се приложи поговорката: „И цѣлиятъ свѣтъ да изгори това не е важно стига чергата имъ да е здрава“. Забѣлѣжете тѣзи животни шомъ се нахранятъ, закриватъ главата си и заспиватъ, като казватъ: понатаѣкъ каквото Господъ даде. Та казвамъ: понеже въ тѣзи същества се заражда ужасенъ страхъ, ужасна умраза и отвръщение къмъ всички, които искатъ да имъ отнематъ живота, всичко това се възприема като отрова отъ тия, които ядатъ месото имъ. Тази отрова разклаща, нервитѣ имъ. Това нѣщо ученитѣ хора трѣбва да го знаятъ! Онѣзи учени хора въ Америка, Англияи Парижъ, за които ви казвамъ, че съществуватъ, знаятъ това нѣщо. И онзи ученъ въ България, който има събрана цѣла библиотека отъ данни по този въпросъ също знае това. Този ученъ е най-благородниятъ човѣкъ. Той прѣдставлява типъ, какви трѣбва да бждатъ българитѣ. И азъ бихъ желалъ българитѣ да бждатъ като него.

Та казвамъ: вие трѣбва да знаете какъ да

постъпвате съ все́ка ваша мисълъ, съ все́ко ваше желание. Вие трѣ́бва да знаете, какъ да съпоставяте вашитѣ желанія, какъ да съпоставяте вашитѣ мисли, Между вашитѣ мисли и желания, непрѣ́менно трѣ́бва да има едно съпоставяне; между мозъка и стомаха ви трѣ́бва да има едно пълно опрѣ́дѣленіе, едно пълно съответствие. Мозъкътъ и стомахътъ сж двата полюса на живота ви. Ако ви боли главата, трѣ́бва да знаете, че и стомахътъ ви е въ безпорядѣкъ. Ако ви боли стомахътъ, трѣ́бва да знаете че и главата ви не е въ порядѣкъ. За да бѣде човѣкъ здравъ, въ пълния смисълъ на думата, той не трѣ́бва да има нито главоболие, нито коремоболие, нито стомахъ да го боли. Боли ли го пѣщо, той не е напълно здравъ. Ако имате главоболие, има и начинъ за лѣкуването му. Ако имате разстроенъ стомахъ, пакъ има начинъ за лѣкуването му. Методитѣ за лѣкуване сж тѣй прости, че все́ки отъ васъ може да ги приложи. Имайте прѣ́дъ видъ, че слѣ́дъ като сте живѣли 20 години безпорядѣченъ органически животъ, не ще можете въ една седмица или въ единъ мѣсець да се изправите, да подобрите вашия организъмъ. Поне въ това не вѣрвамъ. За да изправишъ живота си, трѣ́бватъ ти поне 20 години още, да започнешъ отъ тамъ, отдѣ́то си направилъ погрѣшката. Ти ще се намирашъ подъ дѣ́йствието на единъ кръгообразенъ законъ на движение. Ще станешъ, ще подемешъ отново и като се върнешъ на същото мѣсто, ще започнешъ съ голѣма бѣрзина. Ще ти трѣ́бватъ 20, години, за да се върнешъ назадъ, а за да изправишъ погрѣшката си, не трѣ́бва много време. Ще можешъ и въ единъ день да я из-

правишъ, стига да си разуменъ. И тогава, стига да има съзнание въ тебъ, ще се върнешъ на същото мѣсто.

Сега у всинца ви има съзнанието, че познавате Истината. Велико нѣщо е да познавашъ Истината! Азъ бихъ желалъ да познавате Истината. Да познава човѣкъ Истината, значи да бѣде свободенъ. Познанието подразбира свобода. Онзи, който е свободенъ, той е и разуменъ човѣкъ. Свобода, свѣтлина и разуменъ животъ, това сж възходящи сили, които отиватъ къмъ центъра на слънцето отиватъ къмъ другъ единъ центъръ на вселената, която ние наричаме Божественото.

Най-първо ние трѣбва да се освободимъ отъ своитѣ минали прѣдубѣждения. Всѣки земледѣлецъ знае, че ако тури силенъ торъ на нѣкое крѣхко растение, то ще изгори, т. е. Това цвѣтенце нѣма да изгори но ще се отрови. И за това всички земледѣлци казватъ, че за рестенията трѣбва такъвъ торъ, който е стоялъ на слънцето извѣстно врѣме и се е прѣобразилъ подъ дѣйствието на пеговитѣ лъчи. Отъ този торъ, прѣзъ който сж проникнали слънчевитѣ лъчи, става нѣщо, а този прѣзъ който слънчевите лъчи не проникватъ, никакъвъ торъ не става. Та казвамъ: ти трѣбва да се печешъ на тия Божествени лъчи не само единъ день, но много години наредъ. Чудни сж хората? Нѣкой човѣкъ се развесели единъ день и казва: е, намѣрихъ най-послѣ живота. Казвамъ; не, приятелю, прозорцитѣ на твоя животъ трѣбва да бѣдатъ постоянно отворени, и между Бога и тебе трѣбва да съществува едно постоянно прѣливане на сили. Нѣкой хора казватъ: щомъ мислимъ за Бога, на-

шиятъ животъ се свършва. Не, щомъ намѣришъ Бога, или както азъ Го наричамъ щомъ намѣришъ „закона на съпоставянето“, или „закона на Любовта“, въ тебе ще се вложи тази Божествена енергия и всички дарби и способности ще се развиватъ правилно. Тогава каквото и да пипнешъ, всичко ще ти се отдава. Защото никой въ свѣта не работи самъ. Ако всѣки работи самъ, нищо нѣма да излѣзе. За тебе работятъ и майка ти, и баща ти. Онзи, който казва, че може да работи всичко самъ, ние ще го туримъ въ единъ островъ и ще видимъ, какво може да направи самъ. Ще видите, че нищо нѣма да излѣзе. Но турете при него една отъ тѣзи сестри, които го съблазняватъ въ свѣта, нека работятъ заедно, ще видите, какъ ще прѣвърнатъ това мѣсто на рай. Значи, същото това мѣсто нѣкой пакъ може да се прѣвърне и на островъ на страданието. И наистина, хората нѣкой пакъ го прѣвърщатъ въ мѣсто на страданията. Законътъ на съпоставянето гласи слѣдното: не изисквай въ дадения случай това, което е невъзможно! Има нѣща въ свѣта, които сж невъзможни. Ще кажете: кои сж тѣ? Ще ви кажа една невъзможна работа. Комарътъ не може да изпие цѣлъ океанъ. Може ли единъ комаръ да изпие цѣлъ? океанъ — не е възможно. Колкото и да ме убѣждавате, ще ви кажа: това е невъзможно! Има нѣща невъзможни. Нѣкой ще ми доказватъ сега, че у Бога всичко е възможно. Не петнете Името Божие! Когато Богъ създаде комара, Той написа за него така: „Комарътъ не може да изпие океана“. Това чета на комара. И понеже въ Божиитѣ думи нѣма обратни рѣшения, то нѣма сила въ свѣ-

та, която да може да накара комара да изпие водата на океана. Когато Господь създаде вола написа на рогата му слѣдното: „Волѣтъ никога не може да бѣде въ положението на човѣка. И ако ти искашъ да ни доказвашъ, че този волѣ съ своитѣ рога може да стане членъ на обществото и да влѣзе въ софійския университетъ като професоръ по естественитѣ науки, ще ти кажа, че това е невъзможно. Защо да е невъзможно? Понеже тѣй е писалъ Господь на рогата на вола. Това сж двѣ отъ невъзможнитѣ работи. Кои сж възможнитѣ работи? Върху лицата на хората нѣкъ е писано, какво е възможно днесъ да стане отъ тѣхъ. Има много хора, които сж далечъ отъ разумния животъ. Кривата линия на лицето показва, че много хора едва сж излѣзли отъ животинското състояние. Азъ нѣма да се спирамъ да обяснавамъ този въпросъ, но казвамъ, че тази крива линия на лицето показва, кой отъ кога е почналъ своето движение къмъ разумния животъ. Този ученъ българинъ има много научни данни върху кривата линия на лицето. Тѣй щото, по тази крива линия ние опрѣдѣляме точно, кой отъ кога е почналъ да се движи къмъ разумния животъ и съ каква бързина се движи къмъ него. Нѣкой отъ васъ сж едва до границата на разумния животъ. Нѣкой отъ васъ сж на 100 километра разстояние, нѣкой на 200 клм., а нѣкой на повече отъ 200 клм. но единъ день ще дойде и въ самия разуменъ животъ, обаче всички нѣма да се движите съ еднаква бързина.

Нѣкой казватъ: отъ насъ нищо нѣма да излѣзе. Какво се подразбира подъ тия думи? Азъ подразбирамъ слѣдното: ако се държите за това

разбиране, което сега имате, отъ васъ нищо нѣма да стане. Тогава какво трѣбва да направимъ? — Ще измѣните своето състояние, ще изявитѣ своитѣ разбирания. Ти седишъ при баща си, който всѣки день те праща да пасешъ овце, говеда, свини и казвашъ: отъ мене нищо нѣма да стане. Духътъ ти казва: „Ти ще напуснешъ овцетѣ, говедата, свинетѣ на баща си и ще отидешъ въ града при единъ благороденъ човѣкъ, ще му слугувашъ 2—3 години, докато намѣришъ Учителя си“. Ти ще кажешъ: ама съ това ще огорча баща си. Нищо, огорчи този баща, който те праща да пасешъ свинетѣ му!

Ще ви приведа единъ примѣръ за онзи блуденъ синъ, когото бащата изпратилъ да пасе свинетѣ му. Доколкото си спомнямъ тази история, която ми разправяше единъ българинъ, казваше ми, че отъ очитѣ на бащата капнали нѣколко сълзи, когато изпрашалъ сина си. И като дошълъ при него младия му синъ, той въздъхналъ и си казалъ: дано поне се върне разуменъ! Ако ви се паднатъ само нѣколко рошкови, вие не обвинявайте невидимия свѣтъ, не обвинявайте Провидението, Духа, а обвинявайте себе си. Причината за вашето нещастие сте вие. Турете тази мисль въ ума си! Всѣки който иска да се спаси, никога не трѣбва да счита като причина на своето падение, на своето нещастие други хора. Има причини и отвѣнка, но има причини и отжтрѣ, въ самия тебе. Главната причина си ти. И щомъ ти си главната причина, щомъ ти можешъ да се обуздаешъ, всѣкога можешъ да измѣнишъ своето лошо положение. И тогава, всички сили, които дѣйствуватъ отвѣнъ,

могатъ да се прѣмахнатъ. За да се роди едно съгласие, една хармония въ самия ви животъ, азъ ви проповѣдвамъ закона на щастието. Азъ искамъ да бъдете щастливи! За страданията азъ съмъ ви говорилъ много пжти. Какъ трѣбва да ги понасяте, сжщо съмъ ви говорилъ, но трѣбва да знаете, че законътъ на щастието започва съ закона за съпоставяне на нѣщата.

„Вземи дѣтето и бѣгай въ Египетъ!“ То значи: иди при лошитѣ хора, не ги осжждай, но изучавай живота имъ и ще видишъ, че въ всички тия хора има едно въздишане. Вечерно врѣме като се върнатъ, тѣ си казватъ: не вършимъ ние добро, не живѣемъ както трѣбва, но такива сж условията на живота! Има едно малко разкаяние въ тѣхъ, а въ религиознитѣ хора има едно по-голѣмо разкаяние. Обаче не е само въ разкаянето, но трѣбва искрено да пожелаемъ да подобримъ живота си. Туй разкаяние не е само въ раздаване на имота си. Онзи, който не разбира закона на съпоставянето и раздаде имота си по рано отколкото е готовъ за това, той ще се спъне самъ. Ако онова пилеце вжтрѣ въ яйцето е толкова щедро, че който дойде при него то каже, че всеки може да вземе яйцето му, питамъ; какво ще излѣзе отъ това пилеце? — Нищо нѣма да излѣзе. Отъ него нѣма да се излуни пиле. Неговото богатство ще отиде напразно. Не, ти ще разчудишъ яйцето самъ, ще се излунишъ и каквото остане, него дай. Слѣдователно, богатството, което ни е дадено въ свѣта, е дадено за нашето развитие. Сегашнитѣ богати хора не използватъ своето богатство разумно. Колко врѣме трѣбва да седи яйцето здраво, докато

се излупи? Кокошката слѣдъ като снесе яйцето си, трѣбва да го мхти 21 дѣня и слѣдъ това се излупва. Ако го оставите да седи подъ нея повече отъ 21 дѣня, то ще стане запъртъкъ. Значи, природата не търпи никакво богатство въ банката си, повече врѣме, отколкото трѣбва, запъртъкъ ще стане. Ти трѣбва да туряшъ своето богатство въ въ живота си! Може ли богатството ти да влѣзѣ въ твоята мисль, въ твоего чувство, въ твоята воля ти си богатъ човѣкъ. Има само едно истинско богатство въ свѣта — то сж тия учени хора, за които ви говоря. Това богатство съществува въ свѣта. Тази енергия, отъ която житното зърно черпи, тия сладки сокове, отъ които ябълките крушатъ и другитѣ плодове черпятъ, съществуватъ въ свѣта.

И ако вие разбирате закона на съпоставянето, можете като отивате на Витоша, напримѣръ, да не носите никаква храна съ себе си. Необходимата за васъ храна сама ще си дойде. Какъ? — Като разгънете кърпата си, тази храна ще напада отгорѣ върху кърпата ви, като маца, и вие ще имате единъ прѣкрасенъ обѣдъ. И къмъ която чешма да се отпавите, вие ще отворитѣ ржцѣтъ си, ще концентрирате мисльта си къмъ Бога, и веднага ржцѣтъ ви ще се напълнятъ съ вода — отъ тази чешма ще потече бистра, чиста вода. Ще пиете и ще благодарите на Бога. Нѣкой казва: какъ ще прѣживѣмъ въ този свѣтъ? А, приятели, азъ съмъ прѣживѣлъ въ този свѣтъ по този начинъ както ви казвамъ. Отличенъ свѣтъ е той, прѣкрасенъ, разуменъ свѣтъ е той! Казвате: е, дѣ да имаме и ние този животъ! Вие го искате, но безъ да бѣгате въ Египетъ, безъ да се върете въ израелевата земя,

Не, ще бѣгате — ти, дѣтето и майка му! Въ Египетъ ще отидете. Слѣдъ това ще се яви ангелътъ втори нѣтъ и ще каже на Йосифа: „Ще бѣгате — ти, дѣтето и майка му — ще се върнете сега въ израелевата земя, понеже лошитѣ условия на живота се измѣниха вече“ Бѣгането въ Египетъ е излизане отъ бащиния домъ, отиване въ странство да се учимъ, а връщането въ израелевата земя е връщането къмъ Бога, връщане въ бащиния домъ. Господъ иска да се учимъ, затова е създалъ свѣта.

Казвамъ: ако вие имате онова дълбоко разбиране за великото Битие, за великата интелигентностъ въ свѣта, за опази велика душа, подразбирамъ Бога, която трепти съ такава нѣжностъ, съ такава любовъ за всички и въ която душа се заражда дълбокото желание да се притиче на помощъ на всѣка форма, колкото малка и да е за да дойде единъ денъ и тя въ съзнание, да се развие, вие ще разберете и великия законъ на съпоставянето.

Казва Христосъ: „Ако Господъ се грижи така за малкитѣ трѣвци, за малкитѣ мушци, колко повече заради васъ!“ Питамъ ви: когато казвате, дали Господъ мисли за менъ, или не, дали се занимава съ мене, това не е ли едно ограничание, това не е ли прѣстѣпнение? Никога не се съмнявайте въ Бога! Всѣки нещастия въ свѣта започватъ съ съмнѣние въ Бога. Не ме разбърайте криво! Азъ не говоря за официалния Богъ. Азъ говоря за този Богъ, отъ Когото излиза съзнателния животъ. Азъ говоря за този Богъ, Който влиза въ сърцето ти, отваря го и тогава ти си готовъ да се жертвувашъ за всички хора и да направишъ

всичко за тях. Защото законът на жертвата е атрибут само на Бога. И всеки човък, който иска да се пожертвува за Бога, мяза на Него, въ него работи Божественото. И всеки човък, който иска да стане ученъ, нѣпѣменно трѣбва да има ума на Бога.

Отдѣ идватъ кривитѣ схващания въ свѣта? Азъ още не съмъ се изказалъ. Още много има да ви говоря. Сега ще ви приведа 1 — 2 примѣра за обяснение на кривитѣ съпоставяния въ живота. Графъ Аменъ, това е псевдонимътъ му, се влюбва въ една млада мома, но отъ много бѣдно произхождение и билъ готовъ да се пожертвува, да даде всичко за нея, само и само да я издигне. Графъ Аменъ ималъ сестра, която заминала въ странство нѣколко години прѣди той да се влюби въ бѣдната мома. Тя рѣшила да навѣсти брата си инкогнито, безъ да му се обажда. И пристига единъ день, но тѣй прѣоблѣчена и измѣнена че той не могълъ да я познае. Тя дохожда при него, и той веднага бърза да ѝ прѣстави своята годеница и казва: „Тази е моята годеница, моята бѣдаща другарка въ живота“. Сестра му отговорила: „Много добръ. Тази мома е отлична, добра мома си избралъ“. Обаче неговата годеница, като вижда тази приятелка — аристократка, запитва го: „Коя е тази госпожица?“ — Тя е една моя приятелка. „А, ти имашъ нѣщо съ нея! Не знамъ, не ми се харесва тази мома, тя има нѣщо отвратително въ себе си“. Ето какъ дѣйствува закона на съпоставянето. Сестрата прѣпоръчва годеницата, а годеницата казва: „Не искамъ да дружишъ съ тази мома, има нѣщо отвратително въ нея“. Това сме ние хората.

Тъзи, които искатъ нашето щастие, ние имъ казваме; надалечъ да сте отъ насъ! Тъй е, духовнитѣ хора прѣдъ външнитѣ минаватъ за извѣяни хора. Не, приятели има ли духовностъ въ вълцитѣ, въ псетата? Духовното, възвишеното въ васъ Богъ го е създалъ. Възвишеното въ насъ е създало нашата глава. То я издигнало. Божественото въ насъ е причината за нашето развитие. Божественото въ насъ създаде ръката; Божественото въ насъ създаде краката. Ние сме двоенъ човѣкъ: отъ пшпа надолу ние сме животни, а отъ пшпа нагорѣ — човѣци. Вие ще кажете: какъ, азъ да съмъ живоотно! Да, има животинско у тебе. Свързани сме ние. Азъ не взимамъ това нѣщо въ лошъ смисълъ но казвамъ, че животинското, човѣшкото и Божественото въ насъ сж прѣплетени въ едно и всичко това работи въ човѣка.

Ще ви прѣдстави другъ примѣръ за закона на съпоставянето. Взимамъ го отъ една евангелска църква. Връща се единъ благочестивъ евангелистъ отъ църква и казва на жена си „Много ми е мъчно днесъ, не можахъ да се помоля, както трѣбваше“. Жена му го пита: „Защо не можа да се молишь?“ — Не зная да ти кажа, или не, но видѣхъ едно нѣщо, че има много хора, които могатъ да се молятъ по-хубаво отъ мене. Като гледахъ какъ се молиха днесъ прѣдъ мене двама млади, отиде ми сърцето! „Кажи да видимъ!“ — Двама млади, мома и момъкъ, около 21-годишни, стояха прѣдъ мене и се молиха. Той ѝ казваше: „Миличкѣ, ти си моето божество, азъ безъ тебе не мога да живѣя“. И тя слуша. Слушамъ ги и азъ и си казвамъ: ето на, този момъкъ познава боже-

ството си, казва, че не може безъ него да живѣе, а азъ никога не съмъ се молилъ така на Бога, никога не съмъ призналъ въ себе си, че безъ Него не мога. Азъ не познавамъ Бога така, както този момъкъ познава своето божество, което седи до него“. Казвамъ: законъ на съпоставяне е това.

Втори примѣръ. Връща се единъ старъ евангелистъ отъ духовно събрание и казва на жена си: „Знаешъ ли, азъ сега съмъ много доволенъ. Никога въ живота си не съмъ се молилъ на Бога тъй, както днесъ. Благодаря на Бога, че ми даде възможность днесъ да го позная, да излѣя душата си къмъ Него!“ „Какво има?“ — запитва жена му. И той попадналъ при тия двама млади и разправя на жена си: „Научиха ме тия млади, какъ да се моля на Бога“. „Какъ?“ — Младиятъ момъкъ разправя на своята възлюбена: „Ние тъй ще живѣемъ, иначе ще живѣемъ, ще се разбираме добрѣ, ще се обичаме и т. н.“ Азъ като ги слушахъ, обърнахъ очитѣ си нагорѣ къмъ Бога и казахъ: „Господи, благослови тия двамата! И азъ се присъединявамъ къмъ тѣхната радостъ“. Каква е разликата между двамата евангелисти? Първиятъ се върналъ дома си обезсърченъ, че не може да се моли като тия млади. Той си казвалъ: Боже, благослови ги, но и на мене липсва нѣщо. А вториятъ разбралъ смисъла на молитвата. Тѣхната радостъ и тѣхното веселие било и негова радостъ и негово веселие. Той си казалъ: Господи, и азъ прибавямъ своя животъ къмъ тѣхния. Благослови ги! Значи, тукъ се вижда закона на съпоставянето. Питамъ; какъвъ е смисълътъ на живота при разбирания като тия на първия евангелистъ? — На този човѣкъ липсва

нѣщо. Значи, ти не можешъ да се радвашъ на радоститѣ на другитѣ хора, не можешъ и да изнесешъ страданията и скърбитѣ на другитѣ хора. Когато хората плачатъ, плачете и вие съ тѣхъ! Какво значи да плачешъ съ хората? — То значи да можешъ да имъ помагашъ. Какъвъ смисълъ има, ако азъ постоянно роня сълзи върху рцѣтъ на нѣкой човѣкъ? Обаче, ако пророня само двѣ сълзи и взема слѣдъ това два или повече хлѣба и отида заедно съ този човѣкъ въ дома му да го утѣша, това плачене има смисълъ.

Ангелътъ казва на Иосифа: „Вземи дѣтето и майка му и се върни въ израелевата земя!“ И въ живота на всинца ни сжщо така има единъ вжтрѣшенъ, разуменъ законъ, единъ потикъ къмъ добро, затова Богъ иска всинца ни да направи щасливи и да Го познаваме. Щомъ го познаемъ, ще видимъ, че въ Бога нѣма никакви тжги, никакви скърби, никакво лицепрятие. Въ Него има всичкото желание да ни направи весели, радостни и щасливи. Той е вложилъ всичкото си богатство за насъ, и всѣки день всички по-напрѣднали стъ насъ братя идватъ да ни донесатъ това благо. И ако вие разбирате закона на съпоставянето, ще видѣте, че тѣ всѣки день ви говорятъ тия нѣща. За разумния човѣкъ всичко говори. Разправяше ми единъ българинъ отъ варненско слѣдния случай: връща се той единъ день отъ работа и рекълъ да си полегне малко слѣдъ обѣдъ на кревата. Лѣга си, но по едно врѣме чува като да му говори нѣщо: Стани отъ леглото си и обѣгай навънт!“ И не се минаватъ 15 минути, цѣлиятъ таванъ се събаря върху леглото му. Така се спасилъ той. Говори ли

ти този гласъ, не питайъ защо трѣбва да излѣзешъ навънъ. Излѣзъ вънъ и не питай! Ако ние слушае този вжтрѣшенъ законъ, много нещастия щѣха да се избегнатъ. Търговецъ си, искашъ да вършишъ нѣкакво прѣдприятие съ нѣкой човѣкъ, но този вжтрѣшенъ гласъ ти казва: „Не прѣдприемай нищо!“ Ама защо? — Не върши никаква работа съ този човѣкъ, нищо нѣма да излѣзе отъ това! Искашъ да отидешъ въ Америка, но този вжтрѣшенъ гласъ ти казва: Не бързай, не е врѣме сега! Неразумнитѣ хора всѣкога бързатъ. Тѣ сж като нѣкоя муха. Тази муха слѣдъ като кацне на 20 мѣста, какво остава? Какво е направила? Тя слѣдъ като кацне на нѣколко мѣста, все ще остави по нѣщичко. Женитѣ знаятъ, какво оставятъ мухитѣ. Често трѣбва да ператъ своитѣ перденца. По сжщия начинъ дойде нѣкой нерелигиозенъ човѣкъ при тебъ и ти казва; нищо нѣма въ религията! И току-видишъ, оставилъ нѣщо на перденцето ти. Ще дойде нѣкой, ще каже: този братъ не върви както трѣбва. И той оставя нѣщо на перденцето. Ще дойде нѣкой свещеникъ, нѣкой проповѣдникъ, ще каже: каква е тази нова философия, която се явила? И той оставя нѣщо на перденцето. Ами твоята философия каква е? Мислите ли, че онзи ножъ, който рѣже книгитѣ, и онзи ножъ, който рѣже главитѣ на овцитѣ и на говедата вършатъ нѣкаква работа? — Нищо не вършатъ. Тѣ само се изтриватъ. Какво върши точилото? — Истрива се само. Такова нѣщо прѣдставляватъ страданията, който произлизатъ отъ неразбиране закона за съпоставяне на нѣщата. Най послѣ, ти искашъ да бждешъ щасливъ. Въ какво седи закона на щастieto

— Ще обикнешъ единъ човѣкъ, не той да те обича, но ти да го обичашъ, и тъй да вложишъ енергията си въ него, че никаква сила въ свѣта да не е въ състояние да те разедини. Да обичашъ, както Богъ обича. Послѣ тия двама да намѣрятъ други двама, които се обичатъ. Тия четирма сега да намѣрятъ други четирма които се обичатъ и т. н. Богъ е поставилъ своята енергия въ насъ, и щомъ обичаме Него, ще обичаме и другитѣ хора. Щомъ срещнете двама, които се обичатъ, ще имъ кажете: братко, елате сега при насъ!

И тъй, законътъ за съпоставянето е единъ прѣходенъ етапъ въ развитието на човѣка. Щомъ се разбере и научи този законъ, тогава знанието и мъдростта въ свѣта ще се увеличатъ. Въ какво седи музиката, напримѣръ? За кого свирятъ хората? Всички онѣзи велики композитори, всички велики писатели, втички велики поети, всички велики майки и бащи въ свѣта, които сж създали нѣщо велико, създали сж го за нѣкого, когото обичатъ. Азъ не съмъ срещналъ нийдѣ въ аналитѣ на цѣлиятъ човѣшки родъ, или въ науката да е станало нѣкакво добро или благородно дѣло, безъ да е имало нѣкакво разумно същество задъ него, за което да е извършенъ този актъ. Безъ любовъ не може да стане никакъвъ разуменъ актъ. Безъ любовъ никой не може да се повдигне. Все трѣбва да има нѣкой въ свѣта, когото да обичате. Герои трѣбватъ сега, а не страхливци! Много страхливци има въ свѣта. Животътъ не се състои отъ страхливци. Казвамъ: ние познаваме Бога. Хубаво щомъ познавате Бога, азъ ще дойда утрѣ при васъ, да видя, колко Го познавате. Ще провѣря това

нѣщо на опитъ, а не само на думи. Когато запалѣ своята свѣщъ и тя дими, азъ познавамъ, колко е голѣма моята любовъ и моята сила. Ако моята свѣщъ свети, безъ да дими, пакъ познавамъ своята любовъ и сила. Свѣщъ, която дими, познавамъ, колко струва; свѣщъ, която не дими, и нея познавамъ. Храна, която като приемешъ, въ устата ти е сладка, а въ стомаха ти се вкислява, азъ я познавамъ. И храна, която като приемешъ дава смисълъ на живота ти, дава ти възможность да мислишъ и да чувствувашъ правилно, и нея познавамъ.

Слѣдователно, по този законъ на съпоставяне ще спимъ сладко, ще ядемъ сладко, ще мислимъ сладко, ще чувствуваме сладко, ще пѣмъ сладко. И когато свѣтътъ навсѣкждѣ се изпълни само съ сладчина, ще дойде и красотата въ живота. Да бѣдешъ красивъ човѣкъ, това е истинскиятъ човѣкъ, това е човѣкътъ, у когото чувствата, мислитѣ и дѣлата му сж тѣй хармонично съпоставени, че като видишъ този човѣкъ, неговиятъ образъ прѣдставлява Божественъ образъ. Като видишъ таквъ човѣкъ, казвашъ си: колко красивъ е този човѣкъ! Ако единъ обикновенъ човѣкъ види нѣкоя напудрена жена, веднага въ него се събуждатъ всички низши страсти, но ако този възвишенъ човѣкъ види една такава жена, макаръ и да е най-паднала, вижда въ нея душа, отъ която животъ блика. Той не я гледа като обикновена форма. Така е и съ всѣка жена, или съ всѣки мъжъ, или съ всѣка сестра или съ всѣки братъ; така ще бѣде, когато дойдемъ до положението да разбираме онзи законъ на съпоставянето, въ който се заключава и закона на нашето щастие. И тогава, като се заемемъ да изучава-

ме всички науки, тѣ ще придобиятъ за насъ другъ смисълъ. Когато единъ зоологъ изучава животнитѣ, той трѣбва да разбира качествата на всички животни и приложението на зоологията въ живота. Онзи българинъ, на когото не смѣя да кажа името, друго яче разглежда животнитѣ. Вие съпоставяли ли сте всички животни, които изучавате — вълци, мечки, лисици и други да знаете защо ги изучавате? Вие изучавате ябълкитѣ, крушитѣ, сливитѣ, но знаете ли защо ги изучавате? Вие изучавате трѣвитѣ и разнитѣ растения, но защо ги изучавате? Тѣ иматъ извѣстни съотношения къмъ насъ. Вълцитѣ иматъ извѣстни съотношения къмъ насъ. Овцитѣ иматъ извѣстни съотношения къмъ насъ. Изворитѣ и разнитѣ планински върхове сжщо иматъ извѣстни съотношения къмъ насъ. Мусала има извѣстно влияние върху насъ. Витоша указва друго влияние върху насъ. Разнитѣ рѣки упражняватъ различни влияния върху насъ, при това тия отъ тѣхъ, които текатъ къмъ изтокъ, иматъ едно влияние. Тия пѣкъ, които текатъ къмъ западъ, или къмъ северъ, или къмъ югъ, иматъ съвсемъ друго влияние върху насъ. Всички тия нѣща трѣбва да се съпоставятъ. И като погледнете на брѣговетѣ на тия рѣки ще знаете, какви сж и хората. Ако погледнете на брѣговетѣ и видите че тѣ сж ронливи и отвѣстни, това не прѣпорѣчва много хората покрай тия рѣки.

Тия изводи сж мои, но азъ ви питамъ: какъ можете да обясните научно, защо брѣговетѣ на едни рѣки сж единъ видъ, а на други другъ видъ? Вземете Дунава, напримѣръ, той е текълъ едно врѣме задъ Букурешъ и цѣлата тази равнина е

все негова. Кои сж причинитѣ, че той е измѣнилъ своето движение и постоянно подронва брѣговетѣ? Всички рѣки въ България сж съ ронливи брѣгове. Защо е това? Това не казвамъ азъ, Дунавътъ го казва. Дунавътъ пита: какво може да ми даде за въ бъдаще България? Въ България е силно развито качеството да руши. Той трѣбва да прѣвърне тази разрушителна сила въ творческа. Той трѣбва да смекчи тази разрушителна сила и да я привърне въ творческа, въ съграждаща. И ако българинътъ успѣе да я смекчи, отъ него великъ човѣкъ ще стане. Защото киселинитѣ, които има българинътъ, могатъ да се използватъ само при благоприятни условия. Казвамъ това обаче е едната страна само. Българинътъ е поставенъ при извѣстни условия, и той трѣбва да ги разбира, трѣбва да разбира тия динамически сили, които минаватъ прѣзъ него. Той трѣбва да разбира всички течения, които минаватъ прѣзъ България. Българитѣ още не знаятъ, че и подъ тѣхъ живѣятъ множество същества.

Но да оставимъ тия въпроси. Нека разгледаме нѣкои отъ отличителнитѣ черти между българина и англичанина. Като се срещнатъ двама англичани, които сж огорчени единъ отъ другъ, ще ги видишъ, единиятъ удря съ юмрукъ въ лицето на другия, и той му отвърща съ същото. Въ нѣколко минути „трака-трука, трака-трука“, видишъ че се задоволили. Като се ударятъ въ носа, съ това искатъ да си кажатъ единъ другъ: ти ще мислишъ добре, разбирашъ ли! — и работата се свършва. Българитѣ пъкъ като се огорчатъ единъ другъ, другояче се разправятъ: единиятъ вземе единъ колъ, и другиятъ вземе единъ колъ и се набиватъ хубаво,

кой дѣ завърне. Българинътъ казва: ако не ме разбирашъ, ще видишъ колѣтъ. Питамъ: какво искате отъ единъ човѣкъ, който се бие съ колове, съ цѣпеници? Англичанинътъ като те срещне, казва: ти трѣбва да мислишъ добре! Той удря на меко. Българитѣ се разправятъ съ сопи, като у Радослазово врѣме. Туй е характерната имъ черта. Това не го иска българинътъ, но трѣбва да знае, какъ да разполага съ силитѣ си. Когато азъ искамъ по нѣкой нхтъ да обясня правилно тия нѣща, да имъ дамъ научно обяснение, започватъ да пишатъ за менъ въ вѣстниците туй-онуй. Тѣ мислятъ, че азъ съмъ нѣкой попарко, не, не съмъ попарко, но трѣбва да знаете, че това, което ви давамъ е за самитѣ васъ, азъ нѣмамъ никакъвъ интересъ отъ това нѣщо, То е за доброто на българския народъ. Вие сте българи, вие искате да повдигнете вашия народъ, вашитѣ жени, братя и сестри. Ето, азъ ви казвамъ: желязъ вашето щастие и ще ви дамъ единъ методъ, приложите го само! Опитайте, дали е вѣрепъ и тогава говорете. Защо ще говорите прѣдварително туй или онуй за мене? Казвамъ ви: ако искате да пишете нещо лошо за мене, азъ самъ ще ви кажа, какъ да пишете, защото и за това се изисква наука.

Азъ бихъ желалъ да имамъ единъ неприятелъ, но ноне да е разуменъ! Казва Писанието. „Единъ разуменъ неприятелъ струва повече, отколкото 10 глупави приятели, а пъкъ 100 глупави неприятели не струватъ и колкото единъ глупавъ приятелъ. слѣдователно, най-глупавиятъ приятелъ струва повече, отколкото 100 глупави неприятели.

Та казвамъ: изисква се разумно прилагане на

закона за съпоставянето. Изобщо, разумностъ се изисква! И тогава, отъ всинца ни се изисква да бъдемъ благодарни за това, което сега се крие въ насъ. Въ дадения случай у насъ има скрито, складирано толкова богатство, че дори е грѣшно и прѣстѣпно да се спираме върху малкитѣ нѣща. Ако ти търсишъ любовъ, азъ ще ти кажа, какъ да я намѣришъ. Ако търсишъ нѣкого, азъ ще ти кажа, какъ да го намѣришъ. Ако нѣкоя майка иска да роди нѣкое дѣте, азъ ще ѝ кажа, какъ трѣбва да го роди. Ако искашъ да градишъ една къща, азъ ще ти кажа, какъ да я съградишъ. Ако искашъ да градишъ една църква, азъ ще ти кажа, какъ да я съградишъ. Ако искашъ да учишъ, не бързай, азъ ще ти кажа, какъ да учишъ. Азъ ще ти дамъ методи, какъ да учишъ, че самъ да бъдешъ доволенъ.

Ние можемъ да създадемъ живота си по най-разуменъ начинъ, за което има редъ правила. Не мислете, че азъ искамъ да ви задългвамъ, но ако у васъ има желание да прилагате закона на жертвата, трѣбва да бъдете герои, а не да мислите, че днесъ ви говоря едно, а утрѣ ще ви говоря друго. Така правятъ само глупавитѣ хора. Отъ единия край на живота си до другия азъ съзнавамъ, че въ живота има разумностъ. Не съмъ само азъ, който работя въ свѣта. Има безброй, разумни същества, цѣла градация същества, по лицата на които се чете благородство и велика красота. На всѣкъждѣ мѣжду тѣхъ има надпрѣварване въ вършене добро. И ти като се намѣришъ между тѣхъ ще се въодушевишъ. Богати сѣ тѣ, но всѣки отъ тѣхъ жертвува своето богатство разумно. Ти си

отчаянъ, обесърченъ, искашъ да се самоубиешъ, но ако срещнешъ една красява, възвишена жена, въ пълния смисълъ на думата, и тя дойде да те целуне, а ти слѣдъ това станешъ разуменъ човѣкъ, какво ти дала тази цѣлувка? — Тази цѣлувка е постигнала цѣльта си. Азъ считамъ тази цѣлувка чиста и свята. Вие казвате: този човѣкъ говори за цѣлувки. Да за таква цѣлувки говоря — за цѣлувки на щастieto, които могатъ да повдигнатъ, да възкресятъ човѣка. Азъ говоря за цѣлувки, които събуждатъ разумния животъ въ човѣка, които събуждатъ разумното сърце. Това е истинската цѣлувка. Азъ наричамъ правилно ржкуване, да се ржкувашъ съ единъ човѣкъ така, че да прѣлѣшъ всичката си енергия въ него, и той да запомни за винаги това ржкуване и да каже: ржкувахъ се съ единъ човѣкъ, но никога нѣма да забравя този моментъ. Това е истинската цѣлувка, това е истинското ржкуване. И отъ тамъ насетнѣ, каквото вършишъ, всичко да бжде велико благословение за тебе. Този е великиятъ законъ на съпоставяне.

И ангелътъ казва сега на нѣкои отъ васъ, които не сте ходили въ Египетъ: „Вземи дѣтето и бѣгай въ Египетъ!“ Азъ ви казвамъ сега въ будно състояние: „Ти, дѣтето и майката идете въ Египетъ! А на тия, които сж ходили вече тамъ, казвамъ: „Ти, дѣтето и майка му върнете се вече въ израелевата земя, тамъ вашитѣ братя ще ви посрещнатъ“. Отъ тамъ, дѣто се кръстосватъ енергиитѣ въ човѣка, започва този кръстопътъ. Това е законътъ на великото съпоставяне на нѣщата. Не трѣбва да чакаме утрѣшния день. Днешниятъ день е най-хубавиятъ день. Той е една нова епоха въ

живота ви. Туй, което е скрито въ насъ е нѣщо велико. За него не трѣбва да чакаме утрѣшния день. Утрѣшния день ще се погрижи за себе си. Днешниятъ день е день на щастие. Той е деньтъ на слънцето. Утрѣшниятъ день е деньтъ на мѣсечината. Той е деньтъ на постоянитѣ промѣни — днесъ си богатъ, утрѣ си сиромахъ. Днешниятъ день е деньтъ на богатството. Тогава, кажете ми кои бѣха причинитѣ, че господинъ нептунъ се отдѣли отъ слънцето? Слѣдъ него се отдѣлиха уранъ, сатурнъ, послѣ и нашата майка земя, както я наричатъ. Защо се отдѣлиха всички отъ слънцето? Слѣдъ тѣхъ се отдѣлиха венера и меркури. Питамъ: защо се отдѣлиха всички тия планети отъ своята майка и баща? Защо ги напуснаха и излѣзоха отъ този домъ? Не можахъ ли да живѣятъ на едно мѣсто? — Можахъ. Но тѣ излѣзоха и послѣ пакъ ще се върнатъ. И ако вие ме попитате, слѣдъ колко милиони години ще се върнатъ, ще ви кажа, че тѣ ще се върнатъ слѣдъ толкова милиони години, колкото употребиха, за да излѣзатъ. Единъ день, когато се върнатъ, ще живѣятъ всички заедно.

Сега, трѣбва да научите закона на съпоставянето и да живѣете съобразно него. Щомъ разбирате нѣщата чисто материално, вие казвате: ние си съградихме къща. Защо я съградихте? Да я давате подъ наемъ ли? Най първо ти съгради къщата за себе си, и ако тя е благоприятна за тебе, слѣдъ като ти живѣешъ първо въ нея, тогава я давай подъ наемъ на другитѣ! Вие сега минавате за благородни хора, казвате: азъ направихъ къща, за да се ползватъ отъ нея другитѣ хора. Не,

най-първо ще градишъ къща за себе си. Туй е законътъ на съпоставяне на нѣщата. Най-първо човѣкъ трѣбва да съгради най-благородното, най-възвишеното въ себе си; да съгради най-възвишени мисли и чувства въ себе си, да сѣжни на краката си, да стане мораленъ човѣкъ. Само тогава всички хора, които живѣятъ въ закона на съпоставянето, ще могатъ да се хванатъ ржка за ржка и да си помагатъ. Само така ще можете да развивате всичко онова възвишено и благородно, което се крие въ всѣки едно отъ васъ. И тогава нѣма да цостъпвате като онзи евангелистъ, който като чулъ ония млади въ църквата, върнили се дома си обезсърченъ, отчаянъ, че изгубилъ всичко. Не, ще отворишъ и душата и сърцето, и ума си за тѣхъ и ще се молишъ Богъ да ги благослови.

Павелъ казва: „Ние живѣемъ и се движимъ въ Бога.“ Ако и вие разсждавате така, тогава питамъ ви: какъ изпъкна злото въ свѣта? Знаете, че въ апсолютния, въ Божествения свѣтъ зло не съществува. Въ свѣта злото е само $\frac{1}{10}$, а Доброто е $\frac{9}{10}$. Слѣдователно, когато ние кажемъ, че свѣтътъ лежи въ лукаваго, ние разбираме единъ много малкъ свѣтъ. Злото е отрицателната страна на живота, а доброто е положителната страна на живота. Въ всѣки отъ васъ има добро, има нѣщо Божествено. Тѣй че вие сега не си създавайте илюзии, знайте, че сте въ едно прѣходно състояние още, не сте напълно самостоятелни. Опази малка черупка — лодка и онзи великъ гигантъ-параходъ, които минаватъ океана, не сж въ едно и сжщо състояние. Гигантътъ ще мине свободно, а ти съ черупката ще се люшкашъ, затова ще се

качишъ на гиганта и така ще минешъ прѣзъ океана. Писанието казва: „Вие силнитѣ помагайте на вашитѣ по-слаби братя!“ Слабитѣ казватъ; ние можемъ и безъ силнитѣ. Не, това сж горделивцитѣ. Ще се смиришъ, защото само разумния човѣкъ може да бжде смиренъ. Нѣкой мислятъ, че смирениятъ човѣкъ е слабъ. Не, смирениятъ човѣкъ е много силенъ. Всички хора на добродѣтели сж смирени хора, а тѣ сж и най-великитѣ, най-силнитѣ. Чудни сте вие! Човѣкъ съ добродѣтели е най-силниятъ човѣкъ. Тѣй разбирамъ азъ. Онѣзи хора пъкъ, които минаватъ въ свѣта за най-велики гиганти, стига да иматъ единъ малкъ порокъ, тѣ сж най-слабитѣ хора. Тѣхъ червеятъ яде. И ние знаемъ, че-рано или късно, тѣ ще етидатъ тамъ дѣто трѣбва. Ние разбираме закона.

Казва ангелътъ на Йосифа: „Вземи майката и дѣтето, иди съ тѣхъ заедно при великитѣ условия на живота“. И сега азъ бихъ желалъ всички вие да сте такива българи, че да направите бреговетѣ на Дунава неронливи. Кога ще стане това? Азъ ви казвамъ: когаго българскиятъ народъ, когато всички учени хора въ България измѣнятъ своя животъ, и бреговетѣ на Дунава ще измѣнятъ.

И тѣй, започвамъ съ този великъ законъ на съпоставяне на нѣщата. Съпоставяйте нѣщата на мѣстото! Вѣрвайте на своя вътрешенъ гласъ, който ви говори! Вѣрвайте на Божественото въ себе си! Вѣрвайте на това което, не се колебае въ васъ, коетоникогато не ви излъгва! Колко пъти сте си казвали; ако бѣхъ послушалъ този вътрѣшенъ гласъ, който ми говорѣше, нѣмаше да сгрѣша. Бждете вѣрни на Боже-

ственото въ себе си! Вземете детето и мислете върху него! За въ бъдаще азъ пакъ ще се спра да говоря върху тази бесѣда, върху закона на щастието, какъ да се съгради този великъ животъ, за да бъдете всички богати, щастливи и здрави, всички да имате сестри и братя и нито единъ отъ васъ да бъде боленъ или нещастенъ, та да мисли, кому да остави завѣщанието си. Азъ искамъ, онѣзи отъ васъ, които още пасятъ говедата на баща си да хвърлятъ тоягата си да взематъ торбата си и хайде при Баща си! нищо повече.

Беседа, държана отъ Учителя на 21 мартъ, 1926 г.
въ гр. София.

ПЕТЪТЪ РАЗУМНИ

20.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Петътъ разумни

„А отъ тѣхъ петъ бѣха разумни
и петъ безумни“.

Изобщо обикновенитѣ хора иматъ смѣтни понятия или разбирания за нарѣдбитѣ на живата природа. Законитѣ, които господствуватъ въ природата или методитѣ, съ които тя си служи се различаватъ отъ методитѣ, съ които обикновенитѣ хора или даже съврѣменитѣ учени хора се сплитатъ. Често съврѣменитѣ учени хора се сплитатъ. Често съврѣменитѣ учени хора казватъ за нѣкого: той е въ забавачница. Но както виждамъ азъ, природата има само една забавачница, не виждамъ никакви университети въ нея. Въ забавачницата на природата и най-високо ученитѣ хора, и най-най-малкитѣ, - най-дрѣбнитѣ същества сж заедно. Често и най-ученитѣ хора се качватъ и слизатъ тѣй, както и най-малкитѣ същества. Че учениятъ човѣкъ представлява една отъ най-малкитѣ бубулечици по отношение великата природа, макаръ да се казва за него, че като човѣкъ има два крака и двѣ рѣцѣ. Ние мислимъ, че имаме най-красивата форма, че имаме образъ и подобие Божие, но човѣкътъ на земята днесъ нѣма този образъ и подобие Божие, каквото трѣбва да има. Единъ човѣкъ, който може да те обере, който може да те украде, който може да те изнасили, какъвъ човѣкъ е той? Единъ човѣкъ, който отначало ти е билъ добъръ приятелъ, а послѣ

Матей гл. 25.

може да злослови противъ тебе, какъвъ приятелъ ти е той, какъвъ човѣкъ може да бѣде? Никакъвъ човѣкъ не е той, никакъвъ приятелъ не ти е. Давашъ ли му хлѣбъ, доволенъ е; не му ли давашъ хлѣбъ, не е доволенъ. Ислѣдъ всичко това казватъ, че това сж хора, но тѣ сж тѣй злопамѣтни, както и животнитѣ. Удари нѣкое куче съ единъ камъкъ то ще те помни съ години. Значи и кучето иска да се отнесешъ човѣшки съ него. Азъ не казвамъ, че хората не трѣбва да бѣдатъ злопаметни, нека бѣдатъ, но да сж справедливи. Ако злословишъ единъ човѣкъ, злослови го, но както трѣбва, споредъ законитѣ на справѣдливостта. Трѣбва да има Правда въ свѣта. Човѣкъ не трѣбва да бѣде мекъ, но трѣбва да бѣде справедливъ. Отъ меката каша нищо не става. Разумниятъ животъ е животъ на щастieto. Всѣки човѣкъ, който иска да бѣде щастливъ трѣбва да бѣде разуменъ. Азъ искамъ да ви обясня, какво разбирамъ подъ думата „Разуменъ“. Разумниятъ човѣкъ разбира своето минало въ всички детайлности тѣй, както математикътъ разбира всички правила, по които се работи въ математиката. Ако не разбира всички правила, то когато почне да работи, той ще се натъкне на извѣстни проблѣми, които не ще може да рѣши.

Сега релigioзнитѣ хора искатъ да влѣзатъ лесно въ Царството Божие, но въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не разбирашъ геометрия; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не разбирашъ математика; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не разбирашъ музика; въ Царството Божие не можешъ да влезешъ ако не разбирашъ пѣние, ако

не си честенъ човѣкъ; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не си справедливъ; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не си истиннолюбивъ; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ ако не любишъ; въ Царството Божие не можешъ да влѣзешъ, ако не си разуменъ — нищо повече! Тамъ глупави хора не приематъ. Сѣга нѣкой казватъ: ние сме умни хора. Да, умни трѣбва да бъдете, но не при единъ случай, а при всички случаи. Не е достатъчно да бъдешъ добъръ само при единъ случай, защото при единъ случай всички хора сж добри, но при всички случаи трѣбва да бъдешъ абсолютно добъръ. Често хората поставятъ тезата, че само Господъ е добъръ, а ние можемъ и да грѣшимъ. Азъ не зная отъ кой кодексъ тѣ извадиха това заключение, този законъ, че хората могатъ да грѣшатъ. Значи, ученицитѣ, които учатъ музика, запримѣръ, могатъ да свирятъ криво, могатъ неправилно да взиматъ тоноветѣ. Ученицитѣ, които смѣтатъ, могатъ и криво да смѣтатъ. Не, не е така. Ученикътъ трѣбва да бжде като учителя си! Синътъ трѣбва да бжде като баща си! Дъщерята трѣбва да бжде като майка си — нищо повече.

Та казвамъ: тази забавачница е най-добрата. Широка е тази забавачница! И учението въ свѣта е забавление, едно развлѣчение, и да не мислимъ, че като се учимъ, ще научимъ нѣщо ново. Питамъ ви: когато слушате единъ концертъ, какво придобавате? Ставатели музиканти? Не, ще придобиете само едно хубаво, приятно настроение на духа. Слѣдъ като сте самѣтали редъ години, станали ли сте най-добрия математикъ? Какво сте придобили? — При-

добили сте навика да рѣшавате мъжнитѣ задачи и за това, като се изпрѣчатъ извѣстни мъжнотии въ живота ви, ще можете да си послужите съ математиката, или съ геометрията.

Въ съврѣмения животъ има двѣ крайности. Набожнитѣ хора казватъ: Господъ всичко ще направи. Туй е вѣрно, но питамъ ви: Господъ до - сега нищо ли не е направилъ? Други пъкъ казватъ: ние всичко сами трѣбва да направимъ. И туй е вѣрно. И тия хора сж прави. Питамъ послѣднитѣ, които казватъ, че ние ще направимъ всичко: свѣтоветѣ ние ли направихме? Тия слѣнца ние ли направихме? Земята ние ли направихме? Най - послѣ азъ запитвамъ и тия, които не знаятъ, и тия, които знаятъ: отдѣ и какъ дойдохте вие на земята? По нѣкой път вие се спирате върху това, какво е казалъ Мойсей. Трѣбва да знаете, обаче, че всичко това е една голѣма алегория. Азъ ви питамъ, на кое пристанище се сирѣ земята, та вие дойдохте тукъ? Вие знаете, какъ нараходитѣ нѣкога спиратъ на нѣкои пристанища и послѣ пакъ продължаватъ пътя си. Въ това отноше ние и земята е единъ голѣмъ нараходъ, който пътува непрѣкъснато. Отъ кое пристанище дойде човѣкътъ? Вие ще кажете: тия въпроси сж лесни. Човѣкъ е излѣзълъ отъ Божията уста. Питамъ тогава: Господъ има ли уста като хората? Какво трѣбва да се подразбира подъ думата уста? Казва се въ писанието: „Очитѣ Господни сж върху праведнитѣ.“ Питамъ ви още: Господъ има ли очи като хората? Азъ ще оставя тия въпроси вие да ги разрѣшите. Въ старо врѣме пророкътъ е казвалъ: „Онзи, който направи очитѣ, не вижда ли? — Вижда, но Господъ вижда безъ да има очи, и говори безъ да има уста.

Защо? Ще кажете: ами нашитѣ уста се развалятъ. Слѣдъ като умрете, де отиватъ вашитѣ усти, я ми кажете? Слѣдъ като умрете, дѣ отиватъ вашитѣ очи? По нѣкой път ние сме смѣшни въ своитѣ заключения. Нѣкога отправяме трѣби къмъ звездитѣ и наблюдаваме, но питамъ: безъ трѣба не можешъ ли да виждашъ? Ще кажете, че безъ трѣба не може да се вижда. Да, не могатъ да се виждатъ звезди отъ величина 10 — 15 степенъ, но могатъ да се виждатъ звездитѣ отъ величина 7 — 8 степенъ. Добре но ако прѣдъ тази трѣба поставитѣ единъ слѣпъ човѣкъ, той ще може ли да вижда? — Не може. Значи, човѣкъ безъ трѣба и съ очи не може да вижда, но и слѣпиятъ прѣдъ трѣбата не може да вижда. Какъ ще разрѣшите тогава въпроса? Сега ние казваме, че безъ трѣба звѣздитѣ не могатъ да се виждатъ, обаче ние говоримъ, че и електричеството безъ жици не може да се прѣдава.

Въ сжшностъ ние виждаме, че електричеството се прѣдава и безъ жици презъ пространството. Самитѣ вълни служатъ като жици. Съвременнитѣ учени астрономи правятъ изчисления, че за въ бждеше, за да се види найблизката вселена, трѣбвало да се направи единъ телескопъ дълъгъ 25 км. можете ли да си прѣдставите, какъвъ трѣбва да бжде този обектъ, за да се види прѣзъ този телескопъ? Това сж човѣшки чисто материалистични заключения. Човѣкъ може да вижда и безъ телескопъ. Той може да си направи единъ телескопъ отъ 1 см. дължина и 1 м.м. широчина и съ този телескопъ да вижда не една вселена, го и 10 вселени. Какво ще кажете на това отгорѣ?

Христосъ казва: „Петътѣ дѣвици били разумни, а петътѣ били глунави“. Глунави хора сж ония,

които сж така свързани съ материалния животъ, че мислятъ какво всичкиятъ животъ е само тукъ на земята. Тѣ мислятъ, че всичкото щастие е само тукъ на земята. Вѣрно е. Тѣ казватъ: безъ кѣщи не може. Вѣрно е, че безъ кѣщи не може. Безъ хлѣбъ не може. Вѣрно е, че безъ хлѣбъ не може. Безъ вода не може. Вѣрно е, че безъ вода не може. Безъ обуца не може. Вѣрно е, че безъ обуца не може. Азъ приемамъ всичко това, но казвамъ: при всички тия вѣрни нѣща, онѣзи, които иматъ кѣщи, не умиратъ ли? — Умиратъ. Онѣзи, които ядатъ, не умиратъ ли? — Умиратъ. Онѣзи, които иматъ парички, не умиратъ ли? — Умиратъ. Онѣзи, които иматъ шапки, не умиратъ ли? — Всички умиратъ. Но и онѣзи, които нѣматъ кѣщи, и тѣ умиратъ. Онѣзи, които ходятъ боси, и тѣ умиратъ. Всички онѣзи бубулечки, барбазунци и мушички сжщо умиратъ. Тѣхнитѣ облѣкла сж по-свършени отъ нашитѣ. Единъ барбазунякъ като си тури веднѣжъ една дреха, съ нея умира, тя никога не овехтява. А човѣкътъ всѣка година трѣбва да си прави по единъ костюмъ. Тогава каква е разликата? Всички сжщества, малки и голѣми, умиратъ. Хората казватъ: ние поне като ядемъ и приемъ, това ще ни остане. Какъ ще ви остане?

Ще ви приведа единъ разказъ отъ източнитѣ народи, на единъ отъ източнитѣ езици. Въ този разказъ се говори за турския султанъ Махмудъ, който билъ единъ отъ умнитѣ царе въ турската държава. По нѣкога той обичалъ да се расхожда инкогнито изъ града да обикаля навсѣкадѣ, да се вслушва въ страданията и нуждитѣ на хората, за да подобри положението имъ. Единъ день, както се разхождалъ изъ града, спира се прѣдъ дюкяна

на единъ търговецъ, който продавалъ вехтории на дребно. Той седѣлъ прѣдъ мангала си, грѣялъ се и си казвалъ: „Запушено и запушено, не върви!“ Почудилъ се Махмудъ, какво говори този човѣкъ, кое е запушено. Запитва го: „Какво има?“ Търговецътъ му отговорилъ: „Слушай, виждамъ те, че си ученъ и благороденъ човѣкъ, моля ти се изслушай ме, дано ми дадешъ нѣкѣй наставления, какъ да поправа живота си“. Започва да разказва: „Прѣди двѣ вечери сънувахъ, че отивамъ на небето. Като влѣзохъ тамъ, видѣхъ всичката слава и величие на рай. По едно врѣме виждамъ една чешма, направена отъ мраморъ, съ километри дълга и съ хиляди курни. Наблюдавамъ курнитѣ, виждамъ отъ нѣкои тече изобилно вода, отъ нѣкои едва капче, а нѣкои курни съвършено прѣсъхнали, никаква вода не се излива“. Запитва го Махмудъ: „Какво означаватъ тия курни?“ — Пророкътъ, който ме развеждаше, ми каза че това е животътъ на земята. Всѣка отъ тия курни съотвѣтствува на живота на всѣки човѣкъ. И споредъ това, колкото единъ човѣкъ е по-уменъ, толкова повече вода тече отъ неговата курна, а колкото е по-глунавъ, толкова по-малко вода тече отъ курната му. Тия курни, които съвсемъ не текатъ, тѣ сж на хора съвършено неразумни. Тогавъ, искамъ да видя, каква е моята курна! Пророкътъ ме заведе. Поглеждамъ, моята курна едва цацерица. Искамъ да я отпуша. Взимамъ една прѣчка, пѣхамъ я въ гърлото на курната и бъркамъ въ нея. Обаче, както бъркахъ, прѣчицата се счуни и остана въ чучура, вслѣдствие на което водата съвсѣмъ прѣстана да тече. Идва слѣдъ това пророкътъ и ми казва:

„Който е недоволенъ на малкото, остава и безъ него“ — и изчезва. Събуждамъ се сутринята, отивамъ на работа. Какво забѣлеждамъ? До този день все идваха хора въ дюкяна ми, но отъ тамъ насетнѣ никой вече не влиза въ дюкяна ми, съвсемъ се запуши. „Кажи ми, какъ да си помогна, че дѣцата ми ще умратъ отъ гладъ!“

Намислихъ Махмудъ да му помогне по нѣкакъвъ начинъ. Праща му съ единъ отъ слугитѣ си една печена гжска, която отвлѣхъ напълнилъ съ жълтици, та като я изядатъ, да намѣрятъ жълтицитѣ. Като я получилъ, търговецътъ си рекълъ: „Тази гжска не мяза за нашето положение, ами я да я продамъ, та да взема поне малко парици отъ нея“. Продахъ я. Слѣдъ извѣстно врѣме Махмудъ минава покрай дюкяна му и го вижда пакъ бѣденъ, пакъ запушенъ. Казва си: изпратихъ му гжската, но го намирамъ на сѣщото положение. Нищо пакъ ще му помогна. Праща му въ единъ пликъ банкноти. Той ги тура въ старото си палто и тамъ ги забравя. По едно врѣме жена му взима старото палто и го продава на една циганка за едно сито. Минава втори пѣтъ Махмудъ покрай него и го вижда пакъ въ сѣщото положение. Той му казва: „Слушай, азъ те виждамъ, че ти обичашъ да лѣжешъ! Два пѣти ти се притекохъ въ помощъ, а ти си все въ сѣщото положение. Търговецътъ тогава му разправилъ цѣлата история: какъ първиятъ пѣтъ продалъ гжската, какъ вториятъ пѣтъ жена му по незнание продала старото палто, въ което били паритѣ. Махмудъ пожелалъ и трети пѣтъ да му помогне. Той му дава своята тояга и му казва: „Ще захвърлишъ тоягата така, че всичко, което

закачи е твое. Това мѣсто, до дѣто стигне тоягата, всичкитѣ дюкани сж твои.“ Той взелъ тоягата и така се засилилъ, че да обхване повече дюкани. Но тоягата се отплеснала отъ ржката му и се качила на едно дърво. Тогава Махмудъ казалъ: „Когато Господъ не помага, тогава и царьтъ не може да помогне.“ Колкото и да помагашъ на единъ неразуменъ човѣкъ, все не можешъ да внесешъ Истината въ неговиятъ умъ. Най-първо ние съзнаваме, че нашиятъ животъ е запушенъ, че не ни върви. Но защо не ни върви, не си задаваме въпроса. Ние сме недоволни отъ малкото.

Та всячко въ свѣта започва все отъ тѣзи малки величини. Всички търсятъ великитѣ величини; всички искатъ да бждатъ велики, богати хора, музиканти, писатели, да блеснатъ въ свѣта. Питамъ: колко царе могатъ да царуватъ при днешнитѣ условия на земята? Казвамъ: днесъ на земята има мѣсто най-много за 10—15—20 царе. За колко първи писатели има мѣсто? За колко първи хора има мѣсто? Значи, голѣмото болшинство отъ хората сж онѣзи, които трѣбва да прѣминатъ прѣзъ обикновения животъ. Всички не могатъ да бждатъ царе. Защо? Защото царетѣ, това сж най-умнитѣ хора на земята. Подъ думата царъ азъ разбирамъ най-учениятъ човѣкъ, който никога не грѣши, който трѣбва да знае своето минало, своето настояще и своето бждеще, който разбира всички закони и ги прилага най-правилно. Тѣй се е разбирало още отъ най-старо врѣме думата „царъ“, тѣй трѣбва да се разбира днесъ, тѣй трѣбва да се разбира и за въ бждеще. Царьтъ трѣбва да бжде колективенъ човѣкъ, който да живѣе за благото на своитѣ бли-

жни. Той трѣбва да бѣде като машинистъ, който да дава директива, направление въ живота на всички хора. Животътъ на всички пѣтници е въ дръжката която той държи. Ако този машинистъ е пияница човѣкъ, който всѣки моментъ може да се напие, не знаея колко пѣтници могатъ да достигнатъ до своето мѣстоназначение, или по-право, до своето прѣдназначение.

Та казвамъ: сега ние се намираме въ тази велика забавичница на живота и всѣкому е дадено по нѣщо. Всѣки трѣбва да е благодаренъ отъ своитѣ малки дарби, които Богъ му е далъ, за да ги разработи. Всѣки день си има своя опрѣдѣлна програма, която човѣкъ трѣбва да изпълни. А ние искаме да бѣдемъ щастливи. Ние не сме дошли на земята да служимъ на себе си и да се удоволствуваме. Нѣма да се мине дълго врѣме, и всички вие ще бѣдете викани. Не само вие, но и всички млѣкопитающи, всички мушици, па дори и до най-малкитѣ същества, всички ще се викатъ по сѣщия законъ, да дадатъ отчетъ за дѣлата си. Сега нѣкои, които не разбиратъ Божия законъ казватъ: човѣкъ може да върши, каквото си иска. Не, прѣстѣпленията, и на единъ паякъ се записватъ; прѣстѣпленията, кражбитѣ и на една мравя, или на една пчела също се записватъ. Прѣстѣпленията на птицитѣ, на всички същества въ свѣта се записватъ. Нѣма прѣстѣпление въ свѣта, последствията на което могатъ да се избегнатъ. Даже прѣстѣпленията и на растенията, на онѣзи паразити, които се качватъ по другитѣ растения, за да изсмукватъ соковетѣ имѣ, се записватъ. Такъвъ е великиятъ Божи законъ. Вие ще кажете: възможно ли е този законъ да е толкова строгъ? Питамъ: прокопсали ли сѣ всички

ония същества, които сж злоупотребили съ Божия законъ? Нѣкои отъ тѣхъ сж се така изродили, че сж станали бѣхъ, въшки или други паразити. Че дѣйствително е така, виждаме отъ това, дѣто всѣко същество, което не вѣрви по Божиитѣ закони, или по законитѣ на природата, постепенно се изражда, изменя своята форма. Въ свѣта, надъ паразититѣ живѣятъ други паразити.

Онѣзи, които изучаватъ законитѣ на природата, виждатъ, че има паразити, които живѣятъ на гърба на други същества; надъ тѣхъ пакъ живѣятъ други паразити и т. н. Питамъ: ние, които сме дошли сега на земята, къмъ кои попадаме? Ако човѣкъ не живѣе единъ възвишенъ Божественъ животъ, той е паразитъ на кожата на земята. Единъ день земята ще се отвори, ще привлече този човѣкъ и ще му каже: „Слушай, понеже твоятъ господарь не е доволенъ отъ тебе, ела при менъ, азъ ще ти дамъ първия урокъ, да знаешъ, че не трѣбва да бѣдешъ паразитъ.“ Защото, казано е въ Писанието, че всички грѣшни ще изчезнатъ отъ лицето на земята. Туй трѣбва да знаете! Всѣка форма, която живѣе на гърба на другитѣ, нѣма да остане. И всѣка душа, която не се развива правилно ще спъне своята еволюция. Всѣки умъ, който не се развива правилно, ще спъне своята еволюция. Всѣко сърце, което не се развива правилно, ще спъне своята еволюция.

Сега, като ви говоря така нѣкой отъ васъ ще се оплачатъ и ще кажатъ: брѣ, страшна работа било това! Не е въпросътъ да се страхуваме. Страхътъ не разрѣшава въпроситѣ. Всичко седи въ изпълнението волята Божия. Младоженикътъ ще дой-

де. Подъ думата „младоженникъ“, ние разбираме новия животъ. При всѣка свадба, която хората правятъ, винаги се отпразнува начеване на новъ животъ, въ фигуративна смисълъ казано. Значи, животътъ започва съ онова вътрѣшно подмладяване, а не съ онѣзи стари възгледи за нѣщата. Питамъ ви: ако въ душата ви се зароди умраза, тя нѣщо ново ли е? Не, умразата е единъ остарѣлъ животъ. Съмнѣнието също е единъ остарѣлъ животъ. Безвѣрието е единъ остарѣлъ животъ. Неправдата е единъ остарѣлъ животъ. Лъжата е единъ остарѣлъ животъ. Всички прѣстѣпления, съ които съвременното общество се кичи, това сж останки отъ единъ старъ животъ, въ който даже и една лукава глава не може да се отгледа. Онѣзи хора които крѣпятъ съвременното общество, които крѣпятъ държавата, това сж честнитѣ, сираведливитѣ и благороднитѣ хора, които жертвуватъ своя животъ за благо на другитѣ. Това произлиза отъ изблика на онзи вътрѣшенъ Божественъ животъ, който се таи въ дълбочината на тѣхнитѣ души.

Миналата седмица ви говорихъ за щастieto. Само разумниятъ човѣкъ познава щастieto. За да бѣдешъ щасливъ, трѣбва да бѣдешъ въ хармония съ Бога, трѣбва да го познавашъ. Ако затворишъ очитѣ си и изложишъ гърба си на слънцето, какъ ще го познаешъ? По неговата топлина. Значи, дали виждашъ слънцето, или не, ти веднага ще възприемешъ извѣстна вътрѣшна сила отъ него, която ще измѣни твоето настроение. Ако си отворишъ очитѣ, ти ще възприемешъ най-прѣкраснитѣ изгледи и твоето настроение ще се измѣни. Вънъ отъ това, ти възприемашъ други лъчи, други сили, които

внасятъ въ тебъ новъ животъ. Ако твоитѣ крака сж били схванати отъ редъ години и започнешъ да се печешъ на слънце нѣколко дни наредъ, веднага ще вземешъ да ставашъ по - бодъръ, а разположение-то ти ще стане по - жизнерадостно. Такова е състоянието на всѣки човѣкъ, когато се обърне къмъ Бога. Вие които казвате, че познавате Бога, какъ ще ми отговорите на слѣдния фактъ: възможно ли е да размжтишъ бистрата вода, която може да кара 20 воденични камъни? — Не е възможно. Ако тази вода се размжти, какво означава това? Туѣ не е вода, която може да кара 20 камъни, а една малка вадичка, прѣзъ която само мухитѣ могатъ да прѣминаватъ. Така хората си въобразяватъ, че сж много бѣщо. Дайте си отчетъ на колко души сте направили добро, на колко души сте подобрили живота, колко души сте възкресили. Нѣкой казва за нѣкого: ама азъ го научихъ. На какво сте го научили? Азъ бихъ желалъ съврѣменното общество да ми покаже своитѣ резултати, но не привиднитѣ, а истинскитѣ резултати.

Ще ви разправя сега единъ митически разказъ, отъ врѣмето на Бен-Адета, за когото съмъ ви разправялъ и други нѣтъ. Въ негово врѣме за пръвъ нѣтъ се явило злото въ свѣта. Този разуменъ царь, който сжщеврѣменно билъ и адептъ, приложилъ въ своето царство Божественитѣ закони, споредъ които, кой каквото прѣстѣпление направи прѣстѣплението му ще се изяви навънъ. Запримѣръ, ако единъ човѣкъ мине прѣзъ нѣкоя градина и безъ позволение прѣскочи оградата да краде ябълки, тази ябълка да израсне въ устата му. Кой какъвто плодъ открадне сжщиятъ плодъ да израсне въ

устата му. И започнали въ устата на хората да растатъ ябълки, круши сливи, лози, смукени. И видѣлъ той всички хора въ своето царство съ отворени уста, а въ устата имъ израстнали разни плодни дървета. Питамъ: ако този законъ днесъ се приложеше навсѣкждѣ въ свѣта, колко бѣлгари щѣше да има, на които устата да сж свободни отъ нѣкое дърво: Това е нещастieto на сегашния свѣтъ, че ние сме хора, които никога не благодаримъ, не сме доволни отъ това, което имаме. Азъ не зная, може да има хора които да сж доволни и благодарни, но често ние забравяме да благодаримъ, а това произлиза отъ прѣкъсване на съзнанието въ човѣка. Съзнанието на всѣки човѣкъ трѣбва да бжде много будно. Онзи, който иска да стане добъръ писателъ, трѣбва да има будно съзнание; онзи, който иска да стане добъръ музикантъ, трѣбва да има будно съзнание; онзи, който иска да стане добъръ баща, или добра майка, трѣбва да има будно съзнание. На всинца ви съзнанието трѣбва да бжде будно!

Казвамъ: има сега редъ ясновидци, които знаятъ напримѣръ, кага нѣкой човѣкъ ще умре, но това само знаятъ. Има други ясновидци които знаятъ, кога ще се роди нѣкой. Трети пъкъ знаятъ, кога ще се разболѣе нѣкой, а не знаятъ, кога ще оздравѣе. Други пъкъ знаятъ кога ще се излѣкувашъ и какъ ще се излѣкувашъ. Нѣкой знаятъ, кога човѣкъ ще изгуби ума си, кога ще подлудѣе, а други знаятъ, кога умътъ му ще се върне на мѣстото си. Питамъ: кое изкуство е по-хубаво: да знаешъ кога ще се разболѣешъ и ще умрешъ. кога ще изгубишъ ума си, или, какъ ще се излѣ-

кувашъ, кога умътъ ти ще се възстанови и т. н.? — Разбира се, че второто изкуство е по хубаво. Сега всички хора сж все гадатели отъ първата категория, тѣ казватъ: сега съмъ религиозенъ, но слѣдъ врѣме нѣма да бжде такъвъ. И действително, така става. Виждамъ нѣкой човѣкъ, който се молилъ на Бога цѣли 10 години и послѣ туря точка на всичко, казва: не струва да се моля повече всичко е празна работа съжалявамъ, дѣто изгубихъ тия 10 години. Азъ слушахъ изповедъта на единъ свещеникъ, който служилъ цѣли 50 години въ една църква и най-послѣ казваше: съжалявамъ че изживихъ цѣли 50 години за това служение въ църквата: само повторения и прѣповторения на едни и сжи нѣща, все кадене съ кандидлицата и нащо ново не научихъ. Втори пътъ като ме прати Господъ на земята попъ не ставамъ. Ами какъвъ искашъ да станешъ? — Искамъ да стана учителъ, да помагамъ на хората и да ги просвѣщавамъ, пъкъ и азъ самъ да се просвѣтя. Сега всички хора казватъ: не прави това, не прави онова, не лъжи, не кради. На това нѣщо всички сме майстори. Въ това, да проповѣдвашъ да не се краде, да не се лъже, нѣма никаква философия. Да не крадешъ, това е стариятъ животъ. Да не лъжешъ, това е стариятъ животъ. Да не мразилъ, това е стариятъ животъ. Съ това всички започваме.

Христосъ казва: „Петътѣ дѣвици били разумни“. Разумниятъ човѣкъ не дава маслото си на заемъ. И азъ сѣ чудя на добродѣтелитѣ на съврѣменитѣ хора, които казватъ: ние помагаме на бѣднитѣ. Не, това е лъжа. Ще дамъ азъ съдранитѣ

си дрехи нѣкому и ще мисля, че съмъ направилъ добро за Господа. Ще ви приведа единъ примѣръ, който ми разказваше единъ старъ българинъ православенъ. Той не вѣрваше въ това, въ което азъ вѣрвамъ, но ето какво ми разправяше: отидохъ въ единъ български манастиръ, дѣто прѣкарахъ извѣстно врѣме. Прѣзъ врѣмето което прѣстояхъ тамъ, царвулитѣ ми се скжсаха, и игуменътъ на манастиря ми подари едни нови дрѣхи и нови царвули. Азъ като се видѣхъ съ нови царвули, подарихъ старитѣ си царвули на единъ бѣденъ човѣкъ Слѣдъ една недѣля сънувамъ слѣдния сънъ: отивамъ на небето и веждамъ тамъ сложена една голѣма, богата трапеза за ядене и на нея прѣдъ всѣки едного седи хубава, нова чиния. Сѣдамъ и азъ на трапезата, и веднага прѣдъ менъ се слага вмѣсто чиния старитѣ мои царвули които подарихъ на бѣдния човѣкъ. На всички насипаха въ чиниитѣ ядене, но при мене никой не се доближава. Запитвамъ едного отъ тия, които сипватъ ядене: защо не даде и на мене чиния? И азъ съмъ гладенъ. нищо не съмъ ялъ. Той ми отговори: тукъ на небето не даваме чинии. Каквото си пратилъ отъ земята, въ това сипваме. Ще кажете, че този разказъ не е вѣренъ. Колкото се отнася за примѣра до Бенъ-Адета, азъ отговарямъ. Колкото се отнася и до примѣра за царъ Махмуда, също отговарямъ, но що се отнася до този послѣденъ разказъ, той е цѣла истина, фактъ е това. Казвамъ обаче: ако българитѣ отидатъ на онзи свѣтъ, не знамъ въ какво ще ядатъ. И тогава срѣщамъ хора, които казватъ: да бждемъ морални! Азъ съмъ срѣщалъ православни, които се отказватъ отъ православието; срѣ-

щалъ съмъ теософи, които се отказватъ отъ теософията; срѣщалъ съмъ евангелисти, които се отказватъ отъ евангелизма; срѣщалъ съмъ окултисти, които се отказватъ от окултизма, но въпросътъ не седи въ това. Питамъ: ти можешъ ли да се откажешъ отъ Любовета? Ние не проповѣдваме едно учение на имане, ние проповѣдваме едно учение на Божията Любовь; ние проповѣдваме едно учение на Божията мъдрость; ние проповѣдваме едно учение на Божията Истина. И като говоримъ за Божията Истина, не говоримъ напразно, фактъ е че съ насъ е Богъ — нищо повече! Ние ще носѣмъ сѣмето, а Господъ ще се земе за това сѣме. Той ще опрѣдѣли, какво ще стане съ него. Ще стане туй, което Той е опрѣдѣлилъ. И тъй става! Всички народи сж като тѣсто въ ржката на това разумно същество. Господъ може да направи отъ всѣки народъ, каквото гърне иска. Българитѣ мислятъ, че всички народи иматъ велики стремежи и могатъ да направятъ, каквото искатъ. Извадете тази идея отъ главата си и знайте, че всѣки човѣкъ на земята, колкото и да е краснорѣчивъ, какъто философъ и да е, самъ не може да направи нищо. Въ свѣта само Богъ е всемоушенъ да направи онова, което ние искаме. И ако ние правимъ изборъ, кой човѣкъ говори Истината, и кой не говори Истината, ще бждемъ на кривъ пътъ. Въ разрѣшението на този въпросъ нѣма противорѣчие. Всѣки човѣкъ на когото умътъ е западена свѣщъ, нѣма какво да се съмнѣваме, той говори истината. Азъ съмъ готовъ да отстапя своята катедра на когото и да е, стига той да говори Истината. Азъ не държа за тази катедра, всѣки може да се качи на нея и да

говори. Всѣки може да отвори гостилница, но да не готви съ кокосово масло отъ прѣди 4—5 години, или пѣкъ съ слънчогледово масло, истискано прѣди нѣколко мѣсеца, отъ което като ядете, да повръщате. Не, всѣки трѣбва да готви съ чисто, прѣсно масло. Сѣмето на слънчогледа трѣбва да се мѣли най-много единъ мѣсецъ прѣди употрѣбление, да не се образуватъ въ него утайки, които биха разстройвали стомаха. Всички хора днесъ говорятъ все за моралния животъ.

Казано е въ Писанието: „Идете да си купите!“. Отъ кого? Значи, това се отнася до петътъ перазумни дѣвици, които сж изостанали въ своя животъ. Отъ какво сж изостанали? — Отъ новия животъ. Първитѣ петъ дѣвици сж влѣзли вече, а послѣднитѣ петъ сж изостанали, но и тѣ могатъ да поуменѣятъ. Който е въ положението на тия глупави дѣвици, трѣбва да се опретне да работи, за да поуменѣе. И въ този човѣкъ има вложени способности, само че трѣбва да работи за тѣхното развитие. Не трѣбва да се проповѣдва учението, че всички сме добри. Не е така, всички не сме добри, но всички можемъ да бждемъ добри, отъ нашата воля зависи да бждемъ добри. Нѣкои казватъ: всички сме умни. Но, всички можемъ да бждемъ умни. Ти си уменъ, но само при дадени условия, а трѣбва да бждешъ уменъ при всички условия. Всички сме музиканти. Не, всички не сме музиканти, но можемъ да бждемъ музиканти. Азъ мога да проявя за себе си хубавото въ музиката, стига да имамъ любовъ къмъ нея. Питамъ: днесъ не се ли продава изкуството? Онова, което стимулира музикантитѣ, не сж ли паритѣ? Дойде нѣкой знаменитъ музикантиъ

да даде концертъ съ благотворителна цѣль, но му плащатъ скъпо и прѣскъпо. Казватъ, този музикантъ чаправи нѣщо за бѣднитѣ. Похвално е това, но този човѣкъ азъ не наричамъ още музикантъ. Краснорѣчивиятъ проповѣдникъ въ Америка или, въ Англия, азъ не наричамъ още истински проповѣдникъ, защото и на него прѣбогато заплащатъ. Питамъ: онѣзи хора, които продаватъ Божественото Слово съ пари, могатъ ли да служатъ на Бога, както трѣбва? Такъвъ човѣкъ не се ли ограничава? Отива той да проповѣдва въ нѣкоя църква, и тамъ му казватъ: ние ти плащаме, затова ще проповѣдвашъ съобразно законитѣ на църквата. Прави сж тия хора. Никой, обаче, не му казва: ти ще проповѣдвашъ съобразно законитѣ на Бога!

Христосъ казва: „Синъ Человѣчески ще дойде на земята.“ Когато дойде Синъ Человѣчески, Той ще бѣде справедливъ. Неговото идване нѣма да бѣде физическо, но ще бѣде каквото е идването на свѣтлината, която прониква отвѣтрѣ. То ще бѣде идване каквото е това на топлината, чиято магнетическа сила прониква отвѣтрѣ. Азъ съмъ ви казалъ, че единъ отъ признацитѣ, по който ще се познае, че тази вълна приидва, е увеличението на страданията. По това именно ще се познае, че новиятъ животъ иде. Това, което наричате днесъ животъ още не е животъ. Когато азъ ви говоря да имате търпение, да чакате, подразбирамъ да чакате този живиятъ, Христосъ, който иде да ви освободи. Всички връзки, които държатъ днесъ вързани вашитѣ сърца и умове, ще изгорятъ, ще се развържатъ, и вие ще се освободите. Какъ ще ми обяснитѣ слѣдния фактъ, който съвременнитѣ учени

хора не могат да разрѣшатъ: въ Америка нѣкой си младъ, богатъ американецъ се оженва и трѣгва съ своята възлюблена да прѣкара за единъ мѣсецъ своето свадбено пѣтешествие. Обаче съ трѣна, съ който тѣ пѣтватъ, става едно сблъскване, и младоженикътъ полудѣва. Завеждатъ го въ една лудница, дѣто прѣкарва като лудъ цѣли 16 години, а неговата възлюблена се връща сама у дома си. Единъ день той намира вратата на лудницата отворена и хуква да бѣга. Слугитѣ отъ лудницата тичатъ слѣдъ него да го гонятъ, но той пристига на гарата и тамъ успѣва да се качи на единъ тренъ, готовъ за трѣгване. Този тренъ, обаче, изпѣтъ сѣщо се сблъсква съ другъ, и отъ това сблъскване умътъ на този човѣкъ се намѣства. Значи една и сѣща причина произвежда два различни резултата. Едното сблъскване измѣсти ума отъ главата му, а другото сблъскване го намѣства. Мога да ви приведа редъ такива факти, но казвамъ изобщо: ако ти не можешъ да употребишъ на врѣме добродѣлитѣ, които Богъ ти дава, непрѣменно ще полудѣешъ.

Въ София имаше единъ евангелистъ, който полудѣ. Защо? — Самитѣ евангелисти го подлудиха. Какъ? — Този човѣкъ се занимаваше съ спиритизмъ и докато вѣрваше въ него, той бѣше веселъ радостенъ. Единъ день нѣкой отъ евангелиститѣ се заема да го разубѣждава въ неговото вѣрую и успѣва да стори това. Но отъ момента, когато той се разочарова въ своето вѣрую, той изгуби ума си и полудѣ. Питамъ: този евангелистъ намѣстили ума на човѣка? — Не, размѣсти го. Ние благодаримъ за такова размѣстване. Такива случай

има навсѣкждѣ въ живота. Ще вземешъ да разубѣждавашъ единъ теософъ въ неговитѣ разбирания. Не го разубѣждавай, но приложи нѣщо ново къмъ неговитѣ разбирания! Нѣма какво да разубѣждавашъ единъ православенъ, но приложи нѣщо ново къмъ нѣговитѣ разбирания. Нѣма какво да разубѣждавашъ единъ евангелистъ, но приложи нѣщо ново къмъ неговия евангелизмъ. Не се старай ежщо да разубѣждавашъ онѣзи хора, които вѣрватъ въ обществения животъ, но съгради нѣщо ново въ тѣхния животъ. Цѣлиятъ съврѣмененъ животъ, тѣй както е създаденъ, не е лошъ, но трѣбва да се съгради нѣщо ново върху него. Смыслътъ не е въ това да съсиивашъ, да събаряшъ, и относѣ да градишъ. Природата не върши такова нѣщо. Тя не съсиива, не разрушава изведнѣжъ, но постепенно гради новото, а старото само по себе си пада.

И тѣй петътъ разумни дѣвици, които очакваха новия животъ, младоженика, влѣзоха съ него. Питамъ сега: какъвъ е новия животъ? — Въ новия животъ съмнѣнието изчезва. До тогава докато човѣкъ се съмнѣва, докато се оплаква отъ другитѣ хора, той е въ стария животъ. Не си правите илюзии. Вие имате нѣща размѣсени и трѣбва да очистите живота си. Само тогава ще дойде щастието. Какъ започватъ живота си двама млади? Вземете заупримѣръ, младиятъ човѣкъ на своята възлюбена прѣди да се оженятъ? какво казва. — Не мога безъ тебе, умирамъ! И започватъ тѣ живота си: първиятъ день започватъ добръ, вториятъ день сжщо, но единъ день тя поглежда другиго, веднага идва съмнѣнието и щастието изчезва. Питамъ: уменъ ли е този нейнъ другаръ? — Не е

уменъ. Сжщиятъ законъ можемъ да прѣкараме и за други случаи: ако ти се съмнѣвашъ въ своя приятель, щастието изчезва; ако ученикътъ се съмни въ своя учителъ, и ако учителътъ се усъмни въ своя ученикъ, щастието сжщо така изчезва. Ако майката се усъмни въ своя синъ, щастието изчезва; ако свещеникътъ се усъмни въ своето паство на какво ще мяза този народъ? На какво ще мяза това общество? Най-послѣ, ние се усъмняваме и въ Бога и тогава идватъ всички нещастия, всички полудѣвания въ живота ни. Азъ мога да ви кажа само едно: обърнете живота си къмъ Любовьта! Живѣйте само единъ день въ Любовьта! Ако не можете единъ день, живѣйте само единъ часъ; ако не можете единъ часъ, поживѣйте поне една минута съ Бога, поживѣйте само една минута въ Любовьта, отворете сърцата си, поживѣйте съ всички разумни сжщества въ свѣта, за да видитѣ, какво нѣщо е Божественъта свѣтлина, да видите, какво нѣщо е Божествената Любовь. Това е само единъ моментъ и всѣки може да го направи, но за това се изисква доблестъ. Ако речемъ да направимъ този опитъ, ще дойдатъ разни хора, на и редъ окултисти и ще започнатъ да ни казватъ: този опитъ не може да се направи безъ учителъ, ще полудѣете. Казвамъ: ти сега именно си лудъ, сега си въ лудницата, и ако не излѣзешъ отъ тази лудница и не се качишъ на трена да избѣгашъ, ти никога нѣма да се поправишъ. Сега е врѣмето. Излѣзъ отъ лудницата и се качи на този тренъ! Олѣзи отъ васъ, които иматъ нужното просвѣтление, приложете това, ви казвамъ. Не мислете, че азъ искамъ да руша вашитѣ възгледи! Божественитѣ

възгледѣ дръжте и нацравете първия опитъ! Нима България не се нуждае отъ членове, на които да възложи живота си? Нима тя не се нуждае отъ добри патриоти? Азъ наричамъ патриоти тия хора, които служатъ на народа си безъ пари. Тия, които служатъ съ пари, това не сж патриоти. Турчинътъ казва: съ пари и въ джиндема влизамъ. Това е безморалне. И казвамъ: ако днесъ дойде Христосъ, колко души ще влѣзатъ заедно съ Него въ царството Божие? Половината отъ десетътѣ ще влѣзатъ, а именно петѣтъ разумни дѣвци, но петѣтъ неразумни нѣма да влѣзатъ. Питамъ: колко отъ обикновенитѣ граждани ще влѣзатъ въ царството Божие? На колко хора въ България душитѣ сж дѣвствени? Дѣвственъ човѣкъ азъ наричамъ този, за душата на когото нѣма никаква съблазнь. Като минавашъ прѣзъ отворенитѣ каси, нищо да те не привлича. Като минавашъ прѣзъ женитѣ — твоитѣ сестри, нищо да не те привлича. Това е въпросъ на врѣмето. Дойде при мене една сестра, българка, оженила се за единъ човѣкъ благороденъ, ученъ, интелигентенъ, красивъ по външность и човѣкъ съ богато по чувства сърце, отъ което блика животъ и енергия, но породило се нѣщо въ неговата душа, което тя не харесва, та иска свѣтъ. Отъ извѣстно врѣме той много се заглѣждалъ въ женитѣ. Като чувалъ да приказва нѣкоя жена на пхтя, той веднага отивалъ къмъ презоренца. И така направила живота си нещастенъ. Питамъ тази сестра: ти можешъ ли да избавишъ мъжа си отъ тия жени? Половината свѣтъ е само жени. И ако единъ мъжъ иска да избави жена си отъ съблазнь, ще може ли? Половината свѣтъ е

пъленъ съ мъже. Казвамъ ъ: ето какъвъ съвѣтъ ще ти дамъ. Ти не обръщай внимание на това негово поведение, а мисли, че когато той гледа нѣкоя жена, това си ти. Зарадвай се, нали живѣешъ за Господа? Ами отъ това, което вършишъ, какво ще излѣзе? Ще направишъ живота си още по - несчастенъ. Ти ще припишешъ по адреса на мъжа си редъ грѣхове, които може да сж върни, а може и да не се върни. Тя ме запита: да го напусна ли? Какво ще спечелишъ, ако го напуснешъ? Ти ще почнешъ да го слѣдишъ като нѣкой детективъ. И какво ще спечелишъ отъ това слѣдение?

Та ние социално сме поставени на извѣстни голѣми изпити въ живота. Всѣки домъ се яуждае отъ миръ. Азъ не зная, колко домове има въ България, или само въ София, които да живѣятъ въ миръ. Нѣкой пхтъ, като отирава вниманието си къмъ хората, навсѣкждѣ чувствувамъ само страдания и страдания — общи страдания и си мисля, какъ да помогна на тия хора. Ще ви приведа единъ примѣръ. Минава единъ господинъ по улицата и вижда едно малко момиченце сираче тренери отъ студъ, изпхдено, нийдѣ никого нѣма. Той го взима въ кхшата си като хранениче. Но слѣдъ една година това дѣте заночва да бие неговото. Питамъ: защо това дѣте не е благодарно? Защо иска да бие другото? Нали този господинъ го взе отъ улицата? Този законъ азъ виждамъ навсѣкждѣ въ свѣта. Всички хора си отмѣщаватъ, но казвамъ: отъ тия лоши мисли, желаня и чувства ще израснатъ отъ усгата ви дървета. Най послѣ, мозъбѣтъ, сърцето, стомахътъ, бѣлитѣ дробове, нервитѣ ви, всичко

това ще се атрофира и ще придобнете артерно-склероза. Това е все резултатът на нечисти мисли. Човѣкъ, който иска да живѣе чистъ животъ, трѣбва да изхвърли отъ ума си всѣка скверна мисль, отъ сърцето си всѣко скверно чувство и да тури като основа на живота си Любовта. При единъ богатъ изворъ всѣки ще може да пие, но ти си едно изворче, което едва ципирика, или ако ти си единъ чучуръ, който не пуца никаква вода, той ще дойде при тебе?

Сега, онѣзи отъ васъ, които искатъ да продължатъ живота си, трѣбва да живѣятъ въ закона на Любовта, а нѣкои казватъ: ние да умремъ, та да се освободимъ отъ тежкитѣ условия на живота. Нѣма отървяване. Ако влѣзете въ земята, тамъ е още по-опасно. На онѣзи, които не разбиратъ законитѣ, казвамъ: не се лъжеге да желаете смъртъта, нѣма по-лошо отъ нея. Вие умирали ли сте да знаете, какво нѣщо е смъртъта? Знаешъ ли какво нѣщо е да влѣзешъ въ земята, стъпването ти да е свързано съ тѣлото и тамъ да прѣседишъ най-малко 4—5 години, да присѣдствувашъ на цѣлия процесъ на разлагане, докато най-послѣ се отвори този затворъ и душата ти излѣзе свободна да продължава живота си при по-добри условия? Не е лесно да се прѣкара въ този гробъ! Теософитѣ казватъ, че като умре човѣкъ, съ смъртъта се скъсвала нишката на живота. Не се скъсва нишката на живота. За праведнитѣ се скъсва, но за грѣшнитѣ не се скъсва. Запишете си това, та като влѣзете единъ день при тия условия на живота, ще си припомните моитѣ думи. Ако сте добри, ще дойдатъ посланици, ангели да ви взематъ! ако

не, ще останете вжтрѣ въ затвора. Вие не можете да разберете основния законъ, че ако човѣкъ има нечисти мисли и желания, тѣ ще го задържатъ на земята. И за сега, всѣко морално учение, всѣка религия има за цѣль да освободи човѣчеството отъ настоящето и отъ бѣднѣщето робство. А ние чакаме слѣдъ като умремъ да бѣдемъ свободни. Не трѣбва да бѣдете мъртви за доброто, а мъртви за грѣха.

Та казвамъ: тия 10 дѣвици се приготвиха да посрещнатъ младоженика. И сега Христосъ чака тия дѣвици. Слѣдъ като умрете, и вие ще бѣдете една отъ тия дѣвици и тогава, или ще влѣзете съ младоженика, или ще останете на вѣнъ. И като дойдете да хлопате, Той ще ви каже: „Не ви позволявамъ“. Какво ще бѣде положението ви тогава? И всѣки човѣкъ, който отива за другия свѣтъ, или бива приетъ, или бива отхвърленъ. Нѣма по-страшно нѣщо стъ това, да бѣде човѣкъ изоставенъ отъ Бога. Ще кажете: това не е ли жестоко? Ами че ако ние се съмнѣваме въ Божественото, тогава дѣ е животътъ? Ние, добритѣ хора, трѣбва да работимъ, да дадемъ примѣръ на цѣлия свѣтъ. Добриятъ човѣкъ не трѣбва да бѣде мързеливъ. Въ всяка области на живота той трѣбва да бѣде образецъ: и въ дома си, и въ училището, и въ обществото; неговото съзнание всѣкога трѣбва да бѣде будно. Той трѣбва да служи за великата Любовь; той трѣбва да служи на своята възлюбена и на своя възлюбенъ. Азъ не считамъ, че тия възлюбени сж на земята, тѣ сж вжтрѣ въ всѣки едного. Нѣкой пхтъ виждате, че въ нѣкой човѣкъ се проявява Божественото, а на другия день го

нѣма. Значи, този възлюбенъ идва и си отива. Благородното, възвишеното въ човѣка се проявява, но въ единъ съзнателенъ човѣкъ то трѣбва всѣкога да присъствува, да не го напуца, Гледате днесъ единъ вашъ приятелъ се отнася съ васъ благородно, внимателно, но на другия день ви обръща грѣбъ. Значи, възлюбениятъ не жиѣе на физическото поле. Той никога нѣма да си оцана краката на земята, да дойде да живѣе тукъ. Той не се подкуива съ малко. Често вашитѣ възлюбени се съблазняватъ отъ паритѣ, другъ пътъ отъ лицата на хората, тѣхъ всичко може да ги съблазни, но истинскиятъ вашъ възлюбенъ само едно може да го съблазни: вашето сърце, вашия умъ, вашата душа и вашия духъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 28 мартъ, 1926 г.
въ гр. София.

ДАВА ПЛОДЪ

21.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Дава плодъ

„Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то не дава плодъ“.

Ще говоря върху стиха: „Ако житното зърно не падне“, или казано на съвременен езикъ „ако житното зърно не се посѣе“. Условията на живота сж великъ потокъ за реализиране на разумния животъ. Защото майката, която ражда, има идея. Бащата, който съгражда дома, има идея. Писателятъ, който пише, има идея. Държавникътъ, който управлява, има идея. Войнътъ, който воюва, има идея. Каквато постъпка, и въ каквото направление да се извърши, задъ нея всѣкога седи единъ малъкъ потокъ. Значи, човѣкъ трѣбва да има потокъ. Не само потокъ трѣбва да има, но трѣбва и да разбира основнитѣ закони, върху които се гради разумния животъ. Човѣкъ не трѣбва да има само едно повърхностно разбиране на нѣщата. Въ това отношение, ако вземемъ индуситѣ, споредъ както изучаватъ човѣшкото естество, тѣ иматъ по-правилна философия отъ европейцитѣ. Наистина, тѣ не сж изучили толкова физическото тѣло на човѣка, но сж изучили духовнитѣ му тѣла, т. е. неговитѣ потънки тѣла. Тѣхъ тѣ сж изучили дабрѣ и за тѣхъ иматъ една вътрѣшна физиология и съобразно тази физиология могатъ да извършватъ нѣща, които

европейцитѣ не могатъ. Тѣ се занимаватъ отъ хиляди години съ тия въпроси, когато въ нашата съвременна наука едва сега започватъ да изучаватъ строежа на човѣшкото тѣло по-подробно, отколкото досега.

Христосъ прави едно сравнение, казва: „Ако житното зърно не падне на земята не може да се размножава. Размножението е законъ за разумния животъ. „Плодете се и се множете“, казва Писанието. Само разумниятъ човѣкъ може да се размножава, а неразумниятъ човѣкъ само се дроби. Да дробишъ попара, това не е разуменъ животъ; да чупишъ камъни, това не е разуменъ животъ. Да градишъ, това е друго нѣщо.

„Ако житното зърно не падне“. На какво? — На добрата почва подразбира Христосъ, то само остава и не дава плодъ. Следователно, всѣки животъ има свои специални условия за развитие. Заоблѣжете всѣки индусъ може да ви разправя за седемьмѣ тѣла, които човѣкъ има, но при това всѣки индусъ очаква нѣкой великъ учителъ да дойде да имъ говори. Значи, това знание нищо не ги ползува. Човѣшкитѣ тѣла прогресиратъ епохално, въ тѣхъ има извѣстни творчески вълни, които ги подтикватъ, тъй както силитѣ въ природата подтикватъ пролѣтътъ да се прояви. Има вълни на физическо тѣло; има вълни на астралното тѣло; има вълни на умственото тѣло; има вълни и на причинното тѣло. Значи, човѣкъ може да знае строежа на своето тѣло, но това тѣло има нужда отъ хранене. Ако не го хранишъ, това знание е на полувина знание. Общото нѣщо се отнася и за умственото тѣло, както и за другитѣ тѣла. Човѣкъ не

може всѣкога да се развива умствено. Този законъ е вѣренъ и по отношение на индивидитѣ, и по отношение на народитѣ, и по отношение на цѣлото човѣчество. Слѣдователно, когато говоримъ за цѣлата епоха, разбираме, че въ свѣта иде нѣщо велико, което не е било досега. Ето защо човѣкъ трѣбва да се стреми да схване Божественото, а не трѣбва да се спира върху формитѣ. Мнозина се спиратъ върху това, прѣзъ коя чешма минавала водата. Не е въпросътъ въ това, прѣзъ коя чешма минава водата. Не е въпросътъ и въ това, чрѣзъ коя църква, чрѣзъ кой народъ ще дойде спасението на свѣта. Всѣки народъ, който мисли, че е изпратенъ съ мисия да спаси свѣта, въ дадения случай той е една чешма. Обаче туй, което спасява свѣта, не сж народитѣ. Спасението иде отъ Божественото начало. Богъ спасява хората. Божествениятъ духъ спасява хората. Любовта ги повдига, Мъдростъта ги съгражда, а Истината ги освобождава. Тѣй разглеждамъ азъ въпроса.

Всички съврѣмени хора сега се биятъ само за свобода. Цѣлото общество днесъ иска свобода. Нали всички сте българи? Едно врѣме българитѣ се оплакваха отъ турцитѣ, които ги управляваха, че ги направили роби. Добрѣ, българитѣ сега сами се управляватъ и сж нѣколко сантиметра по-горѣ, но все още не сж доволни. Ако отидете въ Англия, ще видите, че и англичанитѣ не сж доволни отъ английското управление. Ако отидете въ Америка, ще видите, че и американцитѣ не сж доволни отъ американското управление. Може да кажете, че англичанитѣ сж виновни. Не, донѣкъдъ само сж виновни, защото и тѣ не разбиратъ напълно Боже-

ственитѣ закони, по които трѣбва да се управлява единъ народъ. Когато нѣкой народъ иска свобода, знае ли защо я иска? Когато нѣкой човѣкъ иска знания, знае ли защо ги иска? Когато нѣкоя мома иска красота, знае ли защо я иска? За едно разумно общество красотата е благословение, но за едно неразумно общество, красотата е опасно нѣщо. Красотата на единъ момъкъ е опасно нѣщо за харемлика, чрѣзъ нея той може да подмами женитѣ въ харема. Та казвамъ: ние, разумнитѣ хора, трѣбва да разрѣшимъ въпроса за живота правилно. Всѣки за себе си трѣбва да разрѣши правилно този важенъ въпросъ, защото освѣтъ него ние имаме материални въпроси, които засѣгатъ личността. Ние имаме още и обществени отношения, които засѣгатъ нашитѣ чувства. Ние имаме общочовѣшки отношения, които засягатъ нашия умъ и най-после имаме отношения къмъ единъ възвишенъ свѣтъ, т. е. отношения, които се отнасятъ до Бога. Това сж редъ степенн, редъ иерархии нагорѣ въ нашия животъ. Въ този смисълъ, никой въ свѣта не може да бѣде абсолютно свободенъ, да прави каквото иска. Ти, който въ този моментъ можешъ да подвижишъ ржката си нагорѣ, знаешъ ли прѣзъ колко процеси е минало това разрѣшение, докато най-послѣ реализирашъ това движение въ физическия свѣтъ? Най-първо заповѣдта за движението на твоята ржка трѣбва да е излѣзла отъ слънцето. Нѣкой ще каже: смѣшно е да се говори, че за движението на ржката трѣбва да вземе участие и самото слънце! Да трѣбва да знаете, че за движението на ржката се дава заповѣдъ отгорѣ, отъ главната квартира — отъ слънцето. Когато азъ искамъ да дигна ржката си, трѣбва да запитамъ слънцето: мога ли да дигна рж-

ката си? И когато ми отговорятъ, че мога, азъ я дигамъ. Искамъ да излѣза отъ кѣщи, питамъ: мога ли да излѣза? И веднага ми отговарятъ: можешъ да излѣзешъ. Получа ли отговоръ, само тогава взимамъ шапката, бастуна си и излизамъ. Ако нѣмамъ разрѣшение отъ главната квартира, отъ слѣнцето, не излизамъ. Ще кажатъ, че нѣкоя жена не може да излиза изъ града, понеже мъжътъ ѝ не разрѣшава. Не, слѣнцето не ѝ разрѣшава.

Та казвамъ можемъ ли да изразимъ разумно всичко онова, което става въ насъ? Защото домътъ и животътъ трѣбва да бѣдатъ съградени на разумни начала. Ако искамъ да живѣя като човѣкъ, трѣбва да знамъ, за какво и защо живѣя. Ако живѣя въ едно общество, трѣбва да знамъ защо живѣя, трѣбва да имамъ разумни отношения къмъ него. И ако вѣрвамъ въ Бога, трѣбва да имамъ разумни отношения къмъ Него. Нѣкой хора иматъ правилни понятия, правилни схващания за Бога. Изобщо, тази велика идея прониква въ основата на живота, и ние нѣкой пѣтъ я наричаме човѣшки духъ, или човѣшка душа, или човѣшки умъ, или човѣшко сърце, или човѣшка воля; нѣкой пъкъ я кръщаватъ съ името общественъ моралъ, или държава. Хиляди имена ѝ се даватъ, съ хиляди имена я кръщаватъ, но тя е една и сѣща сила, която дѣйствува въ свѣта. Тази сила е еднакво важна, както когато създава едно малко бръмбарче, така и когато създава човѣкътъ. А ние споредъ нашитѣ схващания, мислимъ, че когато природата създава едно малко бръмбарче, върши малка работа. Не, природата, е сѣщата и когато създава едно малко бръмбарче, и когато създава единъ чо-

вѣкъ, само че бръмбарчето е прѣдговоръ къмъ създаването на човѣка. Нѣкои питатъ: защо бръмбарътъ бръмчи? Той като хвърчи покрай ухото ти, бръмчи и казва: „Слушай за да живѣешъ единъ щастливъ животъ, трѣбва да мислишъ, а пѣкъ могатъ животъ се убославя само въ моето бръмчене. Азъ съмъ създаденъ да бръмча“.

Христосъ казва: „Ако житното зрънце не падне“. Да, туй житно зрънце трѣбва да се посѣе. Нѣкой пѣтъ Любовта може да бѣде като почва. Вие изучавали ли сте, какво нѣщо е почвата на Любовта, отъ какви елементи е съставена тя? Нѣкои градинари изучаватъ, напримѣръ, каква трѣбва да бѣде почвата, въ която ще вирѣятъ извѣстни растения. Напримѣръ, тѣ изучаватъ на каква почва вирѣятъ лозитѣ, на каква ябълкитѣ, крушитѣ, лимонитѣ, портукалитѣ, бананитѣ и редъ други плодни дървета или растения. Тѣ проучаватъ почвата, както и климатическитѣ условия, при които вирѣятъ разнитѣ растения. Казвамъ: прѣдъ насъ седи една широка областъ за проучаване. Ние трѣбва да изучаваме условията които съществуватъ въ двата полюса на земята, а именно: екваториални условия, както и условията при студѣнитѣ, сѣвѣрнитѣ мѣста. Между тѣхъ ще изучаваме и условията при умѣренитѣ пояси. Такива три вида условия има и въ обикновения животъ.

Мнозина подѣржатъ, че ние трѣбва да вѣрваме въ Бога и да Му се молимъ. Добрѣ да допуснемъ, че всички ние се молимъ на Бога, а не работимъ, какво щѣше да бѣде положението на земята? Ако разберемъ въ букваленъ смисълъ, че трѣбва постоянно да сме въ молитва и речемъ всич-

ки, мъже и жени, дѣто и да сме, било по улицитѣ, или по домовете си, да отправимъ погледа си нагорѣ къмъ Бога и съзерцаваме, какъвъ смисълъ щеше да има нашия животъ? Да допуснемъ и другото положение, че по цѣли 12 часа на день не се спираме, а само се движимъ отъ едно мѣсто на друго, знаете ли, какъвъ хаосъ, каква бъркотия щеше да има въ свѣта? Нѣкой казва: съ молитва само не става. Казвамъ: но и съ движение само не става. Философията седи въ това, да разбирате, какво значи движение, и какво значи молитва. Когато разумниятъ човѣкъ разбере великия законъ на молитвата, той ще стане истински човѣкъ, той ще стане единъ отъ вѣликиѣ адепти. И когато човѣкъ разбере, какво нѣщо е разумното движение, той пакъ ще стане единъ великъ адентъ. Да се мѣсти човѣкъ отъ едно мѣсто на друго, това не е движение. Молитвата пъкъ не подразбира, че ти трѣбва да се спрешъ на едно мѣсто и по цѣли часове да се молишъ. Ти можешъ да се движишъ и пакъ да се молишъ, както можешъ да работишъ, а едноврѣменно и да се молишъ. Работата не изключва молитвата. Ти можешъ да копаешъ и едноврѣменно да се молишъ. Нѣкой казва: азъ трѣбва да отида на църква. По-добра църква отъ отвореното небе нѣма. Най-хубавото кандило въ свѣта, това е слънцето. Има ли по-хубаво нѣщо отъ това да излѣзешъ вечерно врѣме и погледнешъ на всички запалени Божии кандила? Ти се молишъ и чувствуваешъ навсѣкждѣ Божието присѣствие. И какъвъ по-добъръ свещеникъ отъ Божия Духъ, който започва да ти говори, да събужда въ тебе онава Божествено, священо чувство къмъ Бога? И

какво по-хубаво нѣщо отъ това, да виждашъ Бога горѣ на планината, както Мойсей Го е видѣлъ? Нѣкой казва: Бога никой никога не е видѣлъ. Казвамъ: слѣпитѣ никога не сж видѣли Бога, но които иматъ очи, тѣ сж го видѣли, Казвате: Писанието казва, че Бога никой никога не е видѣлъ. Да, вѣрно казва писанието, че слѣпитѣ хора не сж видѣли Бога, но всички онѣзи хора, на които духовнитѣ очи сж отворени, сж видѣли Бога. И затова Христосъ е казалъ: „Чистосърдечнитѣ ще видятъ Бога“. Виждането подразбира дълбоко знание.

Ето защо ние трѣбва да изучаваме Бога въ Неговото проявление: да се съгласяваме съ Неговата воля, съ Неговото съзнание и съ Неговата Мъдростъ. Ние трѣбва да изучаваме Бога чрезъ единъ святъ животъ, чрезъ едно царство, чрезъ единъ народъ. Но освѣнъ едно обикновено общество, или единъ обикновенъ народъ, или едно обикновено царство има и едно Божествено общество, единъ Божественъ народъ, въ които се събиратъ всички общества, всички народи и всички царства. Така седи въпросътъ. Слѣдователно, за да може дадено царство на земята да благоденствува, трѣбва да има законитѣ на Божественото царство въ себе си. Сжщото нѣщо се отнася за всѣки народъ както и за всѣка религия. И въ Божествения свѣтъ има религия, и тамъ се служи на Бога. Азъ питамъ всички ония правовѣрни, които казватъ, че знаятъ, какъ да вѣрватъ: знаятъ ли тѣ какъ трѣбва да се молятъ? Виждали ли сте нѣкой ангелъ какъ се моли? Азъ съмъ виждалъ картинитѣ на нѣкои художници, които прѣдставятъ, какъ се моли нѣкой ангелъ. Тѣ го прѣдставляватъ падналъ на колѣнѣ,

тъй както едно врѣме учителитѣ сж туряли своитѣ ученици на колѣнѣ, когато не си знаели урока. Това, обаче, не е истинско художество, това не е молитва. Всѣки който рисува, не е истински художникъ. Подъ „молитва“ въ духовния свѣтъ ние разбираме изучаване на Божествения езикъ. Молитвата е първиятъ методъ, чрѣзъ който ние започваме да изучаваме Божествения езикъ. Щомъ започнешъ да се молишъ, ти вече изучавашъ буквитѣ, а после и първитѣ слогове на Божествения езикъ. Ако не се молишъ, никога нѣма да изучишъ този езикъ. Нѣкой казва: защо трѣбва да се молишъ? Защото само чрѣзъ молитвата ще научишъ Божествения езикъ. Ако учителтъ ти те постави въ положение да изучавашъ този езикъ, какво лошо има въ това? Нѣкой казва: ние знаемъ да се молимъ. Добре, кажете тогава, какъвъ е първиятъ слогъ на думата Любовь? — Не зная. Значи още не си започналъ да учишъ. Нѣкой те бие и ти казвашъ: братко, моля ти се не ме бий! Той не обръща внимание, продължава да те бие. Туришъ му въ ржката 4 — 5000 лева, и той прѣстава да те бие. Като туришъ злато въ ржцѣтъ на хората, вече не те биятъ. Питамъ: мжжътъ бие ли онази домакиня, която знае да точи хубави баници, която знае хубаво да готви, добръ да нарежда и чисти кжщата, да услужва на мжжа си по най-модеренъ начинъ? Кога мжжътъ бие женаси? — Когато поцѣли дни ходи по махалата, не готви, не се прибира въ кжщи. Затова, като се върне дома си, той я крѣщава. Това е особенъ начинъ на крѣщане, който не е много приятенъ. Съ добрата домакиня не се постъпва така. Кой е добриятъ домакинъ? — Който може да нап-

рави хубава кжца на жина си и като влѣзе въ кжщи, събува обувката си още отвънъ, или ги изчиства, за да не внася калъ, прахъ въ стаитѣ. Този домакинъ зачита труда на жена си. Той сваля още отвънъ прашното си палто и влиза вътрѣ чистъ. Въ рѣцѣтъ си носи зюмбюлъ пѣленъ съ провизии и около него се събиратъ всичкитѣ му дѣца радостни и весели. Не е добъръ онзи домакинъ, който се връща дома си съ празенъ зюмбюлъ и още отъ вратата започва да дига шумъ, вика, кара се, защото нѣма нищо наготовено.

Та казвамъ, ако обществениятъ строй днесъ е такъвъ това не е никакво разбиране на жавота. Въ Божествения свѣтъ не може да се живѣе така, но въ човѣшкия — може. Въ човѣшкия животъ може да се биетъ, да се охулваме, да се одумваме, какъто виждаме това да стева отъ хиляди години насамъ — какви ли не побоища, горения, затваряния и какво ли не виждаме, но съ това свѣтътъ оправил ли се? Колко бой сж изяли до сега женитѣ въ свѣта, но съ това внесе ли се подобрене? Пъкъ и мъжетѣ колко бой сж яли на бойнитѣ полета, но поправиха ли се съ това? Мъжтъ е билъ, но и той е битъ. Жената е дъщеря на Бога и онзи мъжъ, който си позволи да бие дъщерята на Бога, Господъ му отнима краката, рѣцѣтъ и т. н. Господъ не позволява да биятъ дъщеритѣ му. Сега азъ подържамъ женитѣ, наричамъ ги дъщери на Бога, и затова тѣ ще си кажатъ; така е това! Да, но има и Синове Божии. Ето защо онѣзи дъщери, които си позволяватъ да биятъ Синовеѣ Божии, да му мислятъ! Ще видятъ тѣ, какъ се биятъ Синовеѣ Божии! Еднакво трѣбва да почитате и дъ-

щерята Божия, и синътъ Божий. Ще почиташъ тѣзи два принципа, ще ги считаашъ като свой идеалъ, тѣ сж свещени. Значи, ако житното зърно не падне на земята, т. е. въ Любовьта, и не разбере тѣзи два велики принципа, че въ свѣта идватъ двѣ вълни, то ще остане само. Когато Христосъ дойде, Той носѣше една вълна, и онѣзи народи, които приеха тази вълна, се повдигнаха и благословиха. Всички онѣзи народи, които не приеха тази вълна, сега бѣдствуватъ. Тази вълна е на края си вече. Приемете тази вълна, и тя ще ви приеме. Въ свѣта нѣма повторение на нѣщата. Всѣки моментъ, всѣка минута носи нѣщо ново. Въ Божественото именно се крие вѣчната красота, вѣчното разнообразие, а въ човѣшкото е вѣчното еднообразие, вѣчния недоимѣкъ и гладъ. Въ Божественото има изобилие, въ Него нѣма гладни хора. Божественото подразбира редъ и порядѣкъ въ нѣщата.

И сега Христосъ се обръща къмъ окръжаващитѣ го къмъ Своитѣ ученици, които го разбиратъ и казва: „Ако житното зърно не падне, само ще остане, но ако падне, ще даде плодъ“. „Ако падне, ще даде плодъ“ — това подразбира: когато азъ се кача горѣ при Отца, ще привлѣка всички хора къмъ себе си. Когато ние имаме въ себе си принципа на Любовьта, ще привлѣчемъ всички хора къмъ насъ. Този принципъ е единъ и сжщъ навсѣкждѣ. Той дѣйствува еднакво и въ ангелитѣ, и въ човѣка. Не смѣсвайте Любовьта съ това, коети хората наричатъ страсти. Нѣкой казва: гори ми сърцето! Че сърцето ти гори, това не е любовь. Нѣкой казва: отъ много любовь главата ми се замая, шашардисахъ се. Че главата ти се

замаяла, това не е любовъ. Нѣкой момъкъ видѣлъ на улицата една мома и той се шашардисалъ, и тя се шашардисала. Не, когато Любовта влѣзе въ сърцето ти, тя ще те научи да говоришъ много хубаво: умътъ ти ще се отвори, и ти нѣма да се шашардисвашъ. Когато искашъ да поздравишъ онзи когото обичашъ, нѣма да си наведешъ главата до земята, но ще му отправишъ единъ нѣженъ погледъ, да познае, че ти носишъ за него най-хубавитѣ мисли, най-хубавитѣ чувства и пожелания.

Сега бихъ ви запиталъ: какъ сж у васъ си-новетѣ Божии и дѣщеритѣ Божии? Писанието казва: „Не огорчавайте въ себе си Духътъ Божий, съ който сте запечатани!“ Какво трѣбва да подразбираме отъ този стихъ? — Щомъ влѣзе човѣшкото въ насъ, ние веднага огорчаваме Божественото. Уменъ човѣкъ ли е този, който заради човѣшкото жертвува Божественото? — Не е уменъ. Любовта на Бога и човѣшката любовъ се различаватъ по слѣдното: Божията Любовъ включва въ себе си всичко. За да бже Любовта ти съвършена, трѣбва едновременно да обичашъ всички. Ти трѣбва да обичашъ не само своитѣ ближни, не само себе си, но всички сжщества по цѣлия свѣтъ, за което съзнанието ти всѣки моментъ трѣбва да бже будно. Само тогава ти ще чувствувашъ една вжтрѣшна радостъ. Съзнанието на всички сжщества ще образува едно цѣло, и ти ще се разговоряшъ съ това общо съзнание. Чрѣзъ това съзнание именно Богъ ще ти проговори. И тѣй, щомъ се слѣемъ въ едно общо съзнание, Богъ ще проговори на всички. Богъ ще говори само въ една частица, а всички ще приематъ говора Му. Това нѣщо Богъ може да напра-

ви, а човѣкътъ не може. Това значи съзнание. Ако любовта ти е човѣшка, ти ще се влюбишъ въ една жена и ще я обичашъ день до пладнѣ. Слѣдъ това твоята любовъ ще се измѣни. Защо? Ти ще я любишъ само докато е млада и красива, но щомъ изгуби младостта и красотата си, нѣма да я любишъ повече. Нѣкой казва: азъ ще те любя до гроба. Питамъ: дайте ми една статистика, да видя, колко отъ тия обѣщания сж запазени! Какъ ще ги опазишъ? Азъ уподобявамъ човѣшката любовъ на една малка вадичка, която и отъ най-слабото слънце изчезва. Нѣкой казва: моята вадичка ще остане и при най-горещото слънце. Да, но като изгрѣе и припече силното слънце, казвамъ: вижъ, отъ твоята вадичка вече и поменъ нѣма. Божията Любовъ е велика рѣка, която тече навсѣкждѣ, пои всички хора и всички живи същества. Тя е еднакво изобилна и при най-горещото слънце, както и при най-слабото. Слънцето разбира тази вода.

Та казвамъ: ние сега ще изучаваме човѣка. Ще кажете: ама азъ имамъ особени разбирания за свѣта. Радвамъ се на вашитѣ особени разбирания, но казвамъ: азъ пъкъ имамъ Божествени разбирания за свѣта. Азъ искамъ да разбера, какви сж моитѣ отношения въ даденъ случай не само къмъ Бога, но и къмъ всички същества. Онзи човѣкъ, който живѣе Божественъ животъ, като мине прѣзъ нѣкоя гора, ще знае какво да прави. Той ще полѣе най-малко 40—50 дървета, ще изчисти най-малко 10 запушени извори. На нѣкои рѣки пъкъ ще направи бродове. Това е разумниятъ човѣкъ. Знаете ли какво нѣщо прѣдставляватъ тия извори? — Това сж изворотѣ на всѣки човѣкъ въ свѣта.

Ако ти изчистишъ единъ запушенъ, прашасалъ, изворъ, отдѣ знаешъ, може би този изворъ съотвѣтствува на живота на нѣкой държавникъ въ обществото. Този човѣкъ като не знае начинъ да си помогне, чувствува живота си запушенъ, затрудненъ. Ако ти изчистишъ извора на този човѣкъ, ще помогнешъ да се просѣти ума му. Нему не дохожда на умъ да отиде горѣ на планината да изчисти своя изворъ. Дѣ е този изворъ? — Може да е на Витоша, може да е на Мусала нѣкъдѣ, а може и да е на друга нѣкоя планина. Азъ бихъ желалъ българитѣ да чистятъ тия извори. Ако всѣка година българитѣ биха ходили да очистватъ горното езеро на Мусала, знаете ли какво щѣше да стане съ тѣхъ? Нѣма да кажа, какво биха придобили тѣ. Вие ще кажете: малко ли работи има да чистимъ, че ще трѣбва да се занимаваме и съ тия нѣща? Азъ до колкото виждамъ, работитѣ на българитѣ се оправятъ само на половина. До колкото е изчистено оно-ва езеро на Мусала, дотолкова сж очистени и тѣхнитѣ работи. Това може да е нѣкакво съвпадение, но до колкото съмъ наблюдавалъ, така седи работата. Колкото ледовете се стопяватъ на това езеро, толкова ще се оправятъ и работитѣ на българския народъ. Казвамъ: обръщайтѣ внимание на малкитѣ работи въ живота!

Друго нѣщо, което забѣлѣзвамъ между духовнитѣ, между религиознитѣ хора е това, че тѣ се скоро, обиждатъ поради това, че ставатъ много чувствителни. Но духовниятъ човѣкъ трѣбва да седи на своята висота и да знае, че думитѣ умраза, обида въ небето не сжществуватъ. Думата куче въ ангелския свѣтъ не сжествува. Азъ правя прѣводъ на

тази дума. Думата куче въ ангелския свѣтъ означава приятель. Когато нѣкой ти каже, че си куче, въ ангелскиятъ свѣтъ значи: ти си ми приятель. Думитѣ, куче и приятель сж синонимни. Ти можешъ да биешъ кучето и 20 пхти на день, но то има една слабостъ, лесно прощава; ти го биешъ, то се прислони при тебе и казва: „При тебе ще дойда пакъ, нѣма дѣ другаде да отида. Кучето не носи никаква умраза, никаква обида къмъ домашнитѣ си, къмъ приятелитѣ си, а това е една отлична черта у тѣхъ. За тази любовь къмъ господаритѣ си, по нѣкога то се хвърля на външнитѣ хора. Питамъ ви сега: какъ ще прѣведете думата „куче“ въ Божествения свѣтъ? Азъ нѣма да ви я привѣждамъ. Казватъ за нѣкого: той е цѣло куче. Казвамъ: не той е единъ добъръ приятель. Ако разбираме живота така, ние ще можемъ да приложимъ въ него своето индивидуално разбирање. Всѣки трѣбва да възприеме тази вълна, която иде сега въ свѣта. Нѣкой иска да бжде писателъ и взима перото, пише ли пише, но този день не му върви нѣщо. никакви рими не идватъ на ума му. Поглѣдне написаното, самъ не е доволенъ, нищо не излиза. Нѣкой цигуларъ вземе цигулката си да свири, но нищо не излиза. Казвамъ: вдѣхновение нѣма този цигуларъ. Нѣкой пхтъ жената шие, но нищо не излиза отъ това. Другъ пхтъ готви въ кхщи, но и отъ това нищо не излиза. Нѣкой пхтъ и работитѣ на учителя не вървятъ. Соломонъ е казалъ: „За всѣко нѣщо въ свѣта има опрѣдѣлено врѣме“. То значи: за всѣки човѣкъ има една Божествена вълна, която го подема. Затова ти трѣбва да чакашъ тази Божествена вълна, да те подеме и ти тогава ще свършишъ работата

си. Станешъ ли сутринъ, не бързай да отидешъ веднага на нивата си. Спри се да видишъ дошла ли е тази Божествена вълна, която ще те подеме и даде потакъ за нивата. Нѣкои казватъ: какъ е възможно да чакамъ да дойде нѣкаква си вълна, когато толкова много работа ме чака! Казвамъ: прѣдставете си, че сте въ нѣкоя мѣстность въ Америка, която обикновено бива суха, но по нѣкога когато дойдатъ приливи и отливи на водитѣ, случавя се че тази мѣстность се залива съ вода, която достига на височина около 20—30 м. Какъ ще пжтувате прѣзъ тази областъ? Нали ще трѣбва да чакате прилива на водата и да настане отлива? Може ли да вървите презъ врѣмето, когато има голѣмъ приливъ? Ако има приливъ, нѣма да минавашъ съ своята кола, ще чакашъ отлива. Тогава ще впрегнешъ колата си и ще минешъ на другата страна. Такива приливи и отливи ставатъ и въ човѣшката душа, въ човѣшкия животъ. Ако ти си човѣкъ, ще чакашъ да настѣпи отлива и тогава ще пжтувашъ. Ако си птица, има ли нужда да чакашъ отлива? — Не, ще прѣхвъркнешъ и ще отидешъ на другата страна. Значи, човѣкътъ, който е ограниченъ на земята и се зтнимава само съ материални работи, ще чака отлива и тогава ще мине на другия брѣгъ; а човѣкътъ, който живѣе въ Божествения свѣтъ, мяза на птица която може да мине на другия брѣгъ и при най-неблагоприятнитѣ условия на живота.

Другата страна на житното зтрно е тази, че то трѣбва да излѣзе отъ хамбара да напусне своето спокойствие да мине прѣзъ процеса на разрушението, прѣзъ процеса на страданията и слѣдъ

това вече да влѣзе въ новия животъ. Днесъ хората не разбиратъ страданията. Страданията сж прѣдсловие на единъ вѣченъ хармониченъ животъ. Ако ти разбирашъ, че въ страданията се крие едно Божествено благо и че Божия духъ ти говори чрѣзъ тѣхъ, нѣма да се мине много врѣме и за тебе ще дойде такова благо, което никой не може да ти отнеме. Въ тебе ще се развие една дарба, единъ талантъ. Ти може да си билъ и най-простиятъ човѣкъ, нѣкакъвъ орачъ или говедаръ, но посѣти ли те Божествениятъ Духъ, отъ тебе все ще стане нѣщо. Това срѣщаме и въ Писанието, дѣто се казва за Давида, който като го посѣтилъ Духа отъ обикновенъ говѣдаръ станалъ пророкъ. Той самъ казва: „Простъ говедаръ ме взе Господъ и пророкъ ме направи“. Какво се подразбира въ дадения случай подъ думата „говедаръ“? Говедаръ е най-простиятъ човѣкъ, който се занимава съ неразумни нѣща въ свѣта. Питамъ ви сега: кое е по-хубаво въ свѣта, да съграждашъ къщи на хората, да възпитавашъ дѣцата имъ или да покажешъ правия пътъ на хората? Азъ зная единъ прѣдприемачъ въ София който поелъ направата почти на половината къщи въ града. Но какъво отъ това? Отъ коя работа, обаче трѣбва да започнемъ? Ние трѣбва да започнемъ въ живота си отъ закона на Любовта, отъ него да изхождаме въ всѣка своя работа. Подъ думата „Богъ“ азъ не разбирамъ, че трѣбва да вѣрвашъ въ нѣщо. Да вѣрвашъ въ нѣщо, това е процесъ на мисълта. Подъ думата „законъ на Любовта“ азъ разбирамъ срѣда, въ която да можешъ да растешъ и да се развивашъ. Любовта е почва, въ която ти можешъ да живѣешъ и да използвашъ всички ней-

ни сокове. Само така ще разбереш първата степен на Любовта, която се проявява въ физическия свѣтъ. Като дойде Мъдростъта, ще се прояви Любовта въ втората фраза, и ти ще почнеш да изучаваш външнитѣ отношения на свѣта. Питамъ: колцина отъ васъ знаятъ, дали има хора на марсъ, дали изобщо има животъ тамъ, или не? Астрономитѣ сж изчислили, че осьта на нашата земя е наклонена 23^0 къмъ слънцето, а осьта на марса е наклонена на 24^0 и споредъ този законъ условията на марса сж два пѣти по лоши отъ тия на земята. Тамъ хората сж много воинствени. На земята всѣки мъжъ бие жена си единъ пѣтъ прѣзъ годината, а на марса всѣки мъжъ бие жена си 10 пѣти прѣзъ годината. На марса ставатъ много войни, най-малко хиляда войни прѣзъ годината. Азъ изваждамъ тия заключения възъ основа наклона на осьта на 24^0 . Не ви говоря тия нѣща съ сигурность още не съмъ ходилъ на марса, да видя, какъ живѣятъ хората тамъ, но прѣдполагамъ да е така. Може да има нѣщо вѣрно, а може да има и нѣкой прѣувеличени нѣща, това сж вѣроятности. И дѣйствително, тия нѣща не сж само прѣдположения, но и всички астролози доказватъ, че марсъ указва едно ужасяюще влияние върху хората на земята. Туѣ влияние само по себе си е зло, но въ връзка съ другитѣ влияния въ свѣта, то е благо. Астрологията е съществувала като наука още отъ древността, отъ което врѣме е била добръ разработена и математически, и геометрически. Всѣки астрологъ може математически да изчисли, какъвъ ще бѣде животътъ на една мома или на единъ момъкъ, за кого ще се оженятъ, на каква служба ще

бжде мъжътъ, напримѣръ, колко дѣца ще родятъ, щасливъ или нещастенъ животъ ще прѣкаратъ, какъвъ приходъ ще иматъ прѣзъ годината, колко пжти прѣзъ годината ще боледуватъ, кой лѣкаръ ще ги лѣкува, каква операция ще имъ прави, къмъ какво вѣрую ще принадлежатъ, по какви науки ще свършатъ и т. н. Всички тия подробности, и редъ други, единъ астрономъ може да ги изчисли по единъ математически начинъ. Питамъ: този астрологъ отдѣ знае всичкитѣ тия нѣща? — Той ги черпи отъ невидимия свѣтъ. Невидимия свѣтъ е затворенъ за нашия умъ, зѣ нашитѣ схващания, но за единъ умъ, който е организиранъ по-добрѣ, който вижда малко по далечъ, нищо не е скрито отъ неговия погледъ. На земята има сжщества, тѣлата на които сж по-ефирни, по-светещи отъ другитѣ. Забѣлѣзвали ли сте, какъ нѣкой пжтъ сте много по-леки отколкото въ обикновено врѣме, и току се търколите на земята. Казва си изгубихъ равновѣсие. Не, това е, защото нѣкое отъ тия по-ефирни сжщества е нахълтало въ тебе и ти създава това състояние. Нѣкога отивашъ на нѣкое планинско мѣсто, или на нѣкоя хубава поляна, но нѣкое сжщество отъ невидимия свѣтъ е седнало на сжщото това мѣсто и се занимава. Ти се разположишъ на това мѣсто, извадишъ своята торба съ хлѣбъ и лукъ и се готвашъ да ядешъ. Не се минава много врѣме, и те хваща главоболие или друго нѣщо: заболи те кръстъ, коремъ или друго нѣщо, Българитѣ казватъ: уроки го хванали. Не, ти трѣбва да разбирашъ законитѣ. Като седнешъ нѣкъдѣ, най-първо ще запиташъ, позволено ли е да седнешъ на това мѣсто, или не? Нѣкой казва: азъ

мога да седна дѣто искамъ. Не, ти можешъ да седнешъ само тамъ, дѣто има празно мѣсто. Чудни сте вие! Като отивате на театара дѣ сѣдате? Сѣдате ли отгорѣ на нѣкой лордъ, или другъ нѣкой господинъ, който вече е заелъ своето мѣсто? Можешъ ли да седнешъ на мѣсто, което е заето отъ нѣкого? Не, квесторътъ на театъра веднага ще те изхвърли навънъ. Нѣкой пътъ казвате: аие можемъ да вършимъ въ природата каквото искаме. Не, квесторъ има природата, и ако ти си позволишъ да правишъ, каквото искашъ, тя ще те пипне за ухото и ще ти даде първия урокъ, дѣ трѣбва да сѣдашъ. Като се върнешъ у дома си или кракътъ ще те заболи, или кръстътъ, или главата и т. н. Ти си сѣдналъ безъ позволение на едно свещено мѣсто и стъпилъ тамъ, дѣто не трѣбва. Нѣкой казватъ: това е заблуждение. Нека бжде така! Ами когато вие влизате въ нѣкоя кръчма, или въ нѣкое кафене да пиете кафе или чай, каква наука има въ това? Това не е ли заблуждение?

Ще ви приведа единъ примѣръ за една млада госпожица, Зандавеска, както азъ я наричамъ. Тя отива единъ день при чичо си, богатъ банкеръ, и още при влизанието си вади кърпа и плаче, разказва му: Чичо, азъ и майка ми сега се намириме въ голѣма бѣднотия, моля ти се да ни помогнешъ съ колкото ти е възможно! Той изважда една сума отъ 10,000 лева и ѝ ги дава. Тя взима паритѣ, благодари му и си излиза. Слѣдъ това намира приятелитѣ си и отива съ тѣхъ заедно въ една сладкарница. Тя вече е засмѣна, весела. Това е втората картина. Защо сега е весела и засмѣна? Защото има богатъ чичо. Приятелите ѝ казватъ: ти

забогатѣ вече. Да, забогатехъ. Всички се радватъ, но тя си казва: съ сълзи изкупихъ азъ това нѣщо. Питамъ: защо при чичо си плачеше, а тукъ се смѣе? — При чичо си плаче, за да произведе ефектъ на неговото сърце, да го омилостиви, а тукъ трѣбва да се радва, защото е богата. Споредъ менъ, двѣ женски сълзи струватъ милионъ, а чичото се е отървалъ съ малко, той е платилъ само 10,000 лева. Често, дойде нѣкой при мене и заплаче. Казвамъ: чакай, недѣй плака, нѣмамъ толкова пари, ще ми направишъ нѣкоя беля. Азъ чета сълзитѣ: една, двѣ, три. . . . Чакай, не плачи, не мога да откупя тия сълзи! Ама да си произплача малко! Не, опасно е да се изплачешъ въ моята къща.

Сега, въ шестата раса ще трѣбва да се създаде единъ свещенъ храмъ за сълзитѣ. И когато нѣкой иска да си оплаче, нека отиде въ това свещено мѣсто и тамъ да се изплаче. А сега хората плачатъ тамъ, дѣто трѣбва и не трѣбва; сѣятъ тамъ дѣто трѣбва и не трѣбва. Ние изтосихме земята съ това безразборно сѣене. Отъ невидимия свѣтъ е опрѣдѣлено, колко трѣбва да се сѣе, и колко не. Не може да се насади всичката земя едновременно. Законътъ е слѣдниятъ: трѣбва да се насажда половината земя, а другата половина да бѣде въ почивка. И американцитѣ, които минаватъ за уменъ народъ, като не разбиратъ този законъ, изсѣкоха богати, хубави борови гори, за да засѣватъ тия мѣста, а съ това изтосиха земята. Питамъ: коя е причината днесъ за тази голѣма неврастения въ Америка? Нѣма друга страна въ свѣта, дѣто неврастенията да е толкова разпостранена.

Причината за това е именно туй изсичане на боровитѣ гори. Азъ казвамъ на американцитѣ: въ нѣкой отношения сте ументъ народъ, но въ нѣкои отношения не сте умни. Напримеръ, що се отнася до чистотата и до други нѣща тѣ сж на първо мѣсто, но за други нѣща, тѣ не сж умни. Напримѣръ, единъ американецъ ще отиде въ нѣкое кафене, ще изпие едно горешо кафе и веднага слѣдъ него едно студено ледено. И какви сж резултатитѣ отъ тази имъ постъжка? — Зжбитѣ имъ сж изнопадали. Отъ тѣзи рѣзки промѣни зжбитѣ имъ сж развадени. Какво добро ще донесе свиването и разширяването глечъта на зжбитѣ? Нѣма американецъ съ здрави зжби. Изобщо природада не обича рѣзкитѣ промѣни. И затова, сега всички учени американци сж започнали да слѣдятъ за тия работи и да опитватъ хората въ правия пхтъ. Сега и въ България изсичатъ горитѣ безразборно. Това, което вършатъ, не е добро. Тѣ искатъ да прѣвърнатъ всички мѣста въ ниви. Оставете нѣкой полета за пасбища. Това е разумното въ свѣта. Лакомията е единъ неджгъ за обществения, за разумния животъ. Да ядемъ толкова, колкото трѣбва! Да градимъ толкова, колкото трѣбва! Ядемъ ли повече, отколкото трѣбва, градимъ ли повече, отколкото трѣбва, това е нещастие за свѣрѣмения свѣтъ.

Казва Христосъ: „Ако житното зърно не падне на почвата.“ Казвамъ: ако сме като това житно зърно, трѣбва да излѣземъ отъ обикновения животъ и да се посѣемъ въ условията на бждещата нива. Това е животътъ на шестата раса. И тъй, ние трѣбва да излѣземъ отъ обикновенитѣ условия на живота и да работимъ. Нѣкои чакатъ да умратъ

и като дойдатъ отново, тогава да работятъ. Човѣкъ може да умре всѣки моментъ, когато пожелае. Тази промѣна може да стане съзнателно у него, и той да я почувствува. Значя, Христовитѣ думи иматъ смисълъ само за онѣзи хора, които сж разумни. Колко работи има, които трѣбва да проучимъ! Напримѣръ ние трѣбва да проучимъ строежа на нашето тѣло, външно и вътрѣшно, като едно общество! да проучимъ отношенията на нашитѣ дробове къмъ другитѣ органи; да проучимъ разумнитѣ отношения на сърцето, понеже и то има разумни отношения; да проучимъ разумнитѣ отношения на стомаха, защото и той има разумни отношения и т. н. Вие считате, че стомахътъ ви не е разуменъ. Не, лъжете се, слѣдъ като дадете едѣвканата храна на стомаха, вижте какво отлично нѣщо приготвява! Такова нѣщо и най-вѣщия химикъ не може да направи. Стомахътъ върши отлична работа.

Вие ще ми цитирате Писанието, дѣто се казва, че Богъ ще унищожи човѣшкия тѣрбухъ. Подъ „тѣрбухъ“ се разбира онова неразумно желание, което живѣе въ човѣка и го кара само да яде и да пие, когато стомахътъ, разумното въ човѣка, казва: Слушай, азъ работя за тебе, а ти ще работишъ за Бога. Стомахътъ е брѣмбарътъ, който брѣмчи около тебе и ти казва: Слушай, азъ свършихъ своята работа, а ти ще свършишъ разумната!“ Слѣдователно, какво трѣбва да направимъ слѣдъ всѣко ядене? какво трѣбва да направимъ слѣдъ всѣко заспиване? Какво трѣбва да направимъ слѣдъ всѣко ставане? Следъ всѣко отиване и връщане отъ университета? Не трѣбва ли да се замислимъ защо учимъ? Защо ходимъ въ църква? - Да

се молимъ на Бога, Хубаво, съгласенъ съмъ съ васъ, трѣбва да се молимъ на Бога, но кажете ми, каква е първата дума отъ учението на Любовта споредъ Божествения езикъ? Нали се молите на Бога? Кажете ми първата дума на Любовта? Който патриархъ, или владика или, свещеникъ иска да каже първия слогъ на Любовта, нека излѣзе да го каже, Богъ ще го послуша. Казва се въ Писанието: „Ако пътищата на единъ човѣкъ сж богугодни, Богъ ще го слуша.“ Азъ не говоря само за пята на владиката. Ако мислимъ така, ние сме въ друго заблуждение. Всѣки отъ насъ трѣбва да бжде владика! Владика на какво? - Да владее себе си.

Всѣки отъ насъ трѣбва да бжде свещеникъ; да свети, да служи безкористно на Бога. И когато всѣки отъ насъ стане свещеникъ, въ пълния смисълъ на думата, тогава и свѣтътъ ще се оправи. И до тогава, докато ние имаме свещеници и проповѣдници и очакваме само на тѣхъ, свѣтътъ нѣма да се оправи. Докато вие чакате само азъ да ви проповѣдвамъ, а не работите, нищо нѣма да постигнете. Това сж само врѣмenni отношения. Напримеръ, единъ цигуларъ ще дойде да ви свири, но онѣзи, които разбиратъ неговата музика, и тѣ трѣбва да дадѣтъ нещо отъ себе си. Онзи поетъ който иска да пише трѣбва да има срѣда, въ която да се прояви. Сегашнитѣ лѣкари се занимаватъ само съ болнитѣ хора, но въ това не е смисълътъ на лѣкуването. Майката се занимава съ дѣцата си, но само това не е прѣдзначението на майката. Тя има по - висока служба, тя трѣбва да се занимава и съ своята душа. Тази е нейната по - висока служба и прѣдзначение. Тя трѣбва да внесе въ душата си такива качества, че при всички изпитания на живота

си да знае, какъ да се справя. Туй азъ наричамъ ге-
ройство. Като дойдатъ редъ изпитания върху тебе,
да не се помръднешъ, не само привидно, външно,
но и вътрешно. Азъ мога да ви посоча редъ
английски дипломати, които външно иматъ отли-
чно самообладание, но вътрѣшно нѣматъ. Онзи
дипломатъ, който има вътрешно самообладание, трѣб-
ва да бѣде окултистъ, но не само на име а да разбира
и прилага законитѣ на живата природа, да разбира
причинитѣ и послѣдствията на нѣщата и да постига
съобразно тѣхъ.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да бѣде
посѣтъ въ земята като житното зърно. Вие може
да бѣдете посѣти на пжтя, и тогава вашата участь
е зла, птици ще ви изкалзватъ. Вие може да пад-
нете между трънетѣ, но тѣ ще ви задушатъ. Вие може
да паднете между камънитѣ, дѣто ще израснитѣ, но
коренитѣ ви ще изсѣхнатъ, нѣма отдѣ да черпятъ
сокове. Само онова житно зърно което падне при
благоприятни условия, на добрата почва, може да
даде плодъ 30, 60 и 100. Това сж тритѣ условия
на живота. Като съберемъ числата 3, 6, и 1, по-
лучава се 10, единъ цикълъ въ живота. Слѣдова-
телно, всѣки отъ васъ трѣбва да знае, на кое мѣ-
сто да бѣде посѣтъ. Всѣки, който не е посѣтъ вър-
ху почвата на Любовта, ще бѣде или на пжтя,
или между трънитѣ; или на камънитѣ; а всѣки, кой-
то е посѣтъ на почвата на Любовта, той ще да-
де или 30 и ще бѣде великъ човѣкъ. или 60 и
накъ ще бѣде великъ човѣкъ, или 100 и ще бѣде
трети великъ човѣкъ. И тия хора ще иматъ пра-
вилни разбирания за живота. Ако ние можемъ да
се разберемъ и споразумѣемъ така, по този начинъ

само ще може да се образува бждещето общество. Нови училища трѣбва да се създадатъ, и на сѣщата трѣбва да издѣзатъ само най-разумнитѣ хора. Нека излѣзе единъ астрологъ да изчисли и опрѣдели, какво ще е бждещето на Бѣлгария. Той може точно математически да изчисли, прѣзъ какви пер и петии ще мине Бѣлгария. Туй коете Бѣлгария до сѣга е минала, не е нищо още прѣдъ това, което им а да минава. Този астрологъ може да опрѣдѣли, какво ще бжде тогавашното влияние върху земята на марса, на слънцето, на венера, на юпитера и на другитѣ по-отдаличени планети. Нѣкой ще кажатъ тогава: всичко това е играчка. Да, всичко което ние не разбираме, все е играчка. Въ миналото храта си играяха съ пѣсѣка, отъ който днесъ правятъ стѣклото, но дойдоха разумнитѣ хора и го използваха за добро, направиха отъ него стѣклото. Хората на миналото си играяха съ златния пѣсѣкъ, но дойдоха разумнитѣ хора извлѣкоха отъ него златото и направиха паритѣ които днесъ се търкалятъ изъ цѣлия свѣтъ. Онѣзи, които не разбиратъ цѣната на паритѣ, туриха ги въ каситѣ си; други пъкъ разбиваха каситѣ, но тия които разбраха цѣната на паритѣ, отвориша каситѣ и туриха паритѣ въ дѣйствиe. Онѣзи, които не разбиратъ, какво може да донесе знанието, напечатаха книги, туриха ги въ библиотекитѣ; а онѣзи, които разбиратъ цѣната на знанието, извадиха тия книги отъ библиотекитѣ и съ тѣхъ учатъ хората. Туй знание трѣбва да се напише въ нашитѣ умове, въ нашитѣ сърца, въ нашитѣ души и по този начинъ да се приложатъ Божиитѣ закони.

Та казвамъ: човѣшки, приятелски отношения

трѣбва сега ни земята, но не само къмъ себе си да бждемъ внимателни, но и къмъ всички останали. Приятелски, братски трѣбва да се отнасяме споредъ онзи великъ Божественъ животъ. Това искалъ да каже и Христосъ съ думитѣ. „Ако житното зърно не падне на земята, само остава, но ако падне, обаче то се размножава и дава блага на свѣта“. Казва се още: „Когато грѣшниците въ свѣта се увеличаватъ свѣтътъ страда, но когато праведниците се увеличаватъ, свѣтътъ благува“. Ние искаме, щото житното зърно въ свѣта да се увеличи а щомъ житното зърно се увеличи това сж праведнитѣ хора. Ние искаме, като дойде тази вълна въ свѣта всѣки отъ васъ да вземе толкова, колкото му трѣбва. Да не мислите, че и втори нхтъ ще дойде тази вълна. Не, тя нѣма да дойде втори нхтъ. Тази вълна ще повдигне не само васъ на една по-висока степенъ, но и всички животни, всички растения и минерали, а ония, които не подемe, ще останатъ за въ бѣдаще. Помнете втора вълна нѣма да дойде, защото въ природата нѣма повторение на нѣщата. Ако останетѣ за бѣдещето, тогава условията ще бѣдатъ потежки.

И тъй, азъ ви желая да бѣдите посадени въ почвата на Любовта като житното зърно и едни отъ васъ да принесатъ плодъ 30, други-60, а трети-100.

Бѣседа, държана отъ Учителя на 4 априлъ, 1926 г.
въ гр. София.

И ЗЕМЯТА ЩЕ СЕ ИЗПЪЛНИ СЪ ЗНАНИЕ

22.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

И земята ще се изпълни съ знание

Ще прочета 6 глава, I-во послание къмъ Тимотея.

Това Послание е писано при изключителни врѣмена, при изключителни условия на римската империя.

Ако бихъ говорилъ върху нѣкое положение отъ съврѣмения животъ, бихъ го озаглавилъ „пробуждане на човѣшкото съзнание“. Същата тази идея е прокарана и въ Стария Завѣтъ. Пророкътъ казва: „И земята ще бѣде изпълнена съ знание за Господа“. Въ Евангелието на Иоана, Христосъ казва: „Азъ дой-дохъ да дамъ животъ и да го иматъ прѣизобилно“.

Съзнателниятъ животъ започва съ съзнанието на човѣка. Да живѣе човѣкъ, това е изкуство, това е велика наука. И цѣлото творение, отъ единия край до другия, отъ началото и до края, това сѣ все методи, чрѣзъ които се прѣподава тази велика наука, какъ да се живѣе. Богъ учи хората, какъ да живѣятъ. Всички науки прѣподаватъ и на най-малкитѣ животни, какъ трѣбва да живѣятъ. Азъ започвамъ отъ най-малкитѣ бубулечици, пъкъ и прѣди тия бубулечици, и слѣдъ тия бубулечици, до човѣка и до ангелитѣ, въ всѣка наука Богъ учи хората, какъ трѣбва да живѣятъ. Подъ думата „ангели“ не разбирамъ „служители“ въ обикновенъ смисълъ на думата, но разбирамъ същества, у които съзнанието се е тѣй разширило, че тѣ светятъ като слънце. Тѣхното разбиране за живота е осо-

бено. Тѣхниятъ общественъ строй е особенъ. Ако бихте посѣтили едно ангелско общество, ще намѣритѣ въ тѣхъ другъ редъ и порядъкъ отъ този, който съществува на земята. Съврѣменнитѣ хора или съврѣменната култура има за ангелитѣ такова понятие, каквото мравитѣ иматъ заради насъ. Както и да си прѣдставляваме ангелитѣ, ние си ги прѣдставляваме подобни на насъ, съ тази разлика само, че иматъ нѣкакви си крилца. Крилцата, обаче не сж нѣщо особено, тѣ сж човѣшко изобрѣтение: Ние си прѣдставляваме ангелитѣ като хора, но сме имъ махнали мустацитѣ, брадата, турили сме имъ хубави лица, пълнички, добръ охранени, нѣжнички, като царски дѣщери, на които служатъ по 10 слугини, а тѣ нищо не пипатъ съ ржцѣтѣ си. Ржцѣтѣ имъ сж бѣли, чистички, като да не ги е видѣло това наше слънце, което хапи и гори. Това паляще слънце хапи, то одира кожата на лицето, на ржцѣтѣ ни, то мяза на насъ. Като се излагашъ отъ 2 — 10 дни направо на слънцето, почернявашъ. То дава нѣщо, но и взима нѣщо. Днесъ другояче се говори за слънцето. То може да има друго разположение къмъ насъ, да е приветливо въ всички случаи, но понеже ние още не сме склонни да го разбираме, нашето естество е такова, че още не знаемъ, какъ да възприемаме слънчевитѣ лъчи, то ни хапи, гори. Причината за това е, че около нашата земя се образува единъ черенъ поясъ отъ изпаренията на нашитѣ мисли, на нашитѣ чувства, на нашитѣ желания, и вслѣдствие на това се образуватъ тия палящи лъчи на слънцето. Тѣй че ние възприемаме слънчевитѣ лъчи чрѣзъ отражение.

Та казвамъ: човѣшкиятъ животъ започва съ

пробуждането на съзнанието. Всички хора не мислят еднакво. Туѣ е вѣрно, както по отношение на индивидитѣ, тѣѣ и по отношение на видоветѣ животни — всички не мислят еднакво. Туѣ е вѣрно и по отношение на обществата. Всички общества не мислят еднакво. Туѣ е вѣрно и по отношение на народитѣ. Всички народи не мислят еднакво. Туѣ е вѣрно и по отношение на всички сѣщества изобщо. Всички сѣщества не мислят еднакво. Вземете примѣръ съ най-простото наблюдение. Вие виждате единъ мъжъ или една жена по какво може да кажете за тѣхъ? Ако единъ физиогномистъ погледне на нѣкой човѣкъ, той ще види въ него това, което вие не виждате. Той ще може да опише даже и миналото на този човѣкъ: ще види майка му, баща му, дѣда му или прадѣда му, и ще може да каже, какъ е живѣлъ този човѣкъ въ миналото си и т. н. А вие какво ще видите? — Ще видите единъ човѣкъ съ хубово лице, съ сини очи, съ хубави устни, добръ огоенъ човѣкъ и т. н. Но това не е човѣкътъ. Физиогномистътъ като го види, ще може да опише, какви сѣ основнитѣ качества на този човѣкъ, какво се крие въ него и т. н. Вземете послѣ единъ френологъ, той другояче ще опише човѣка. Ти можешъ да кажешъ за този човѣкъ, че има глава, валчеста или продълговата, но единъ френологъ ще види това, което ти не виждашъ. Като дойдемъ до ученитѣ хора, които гледатъ подъ микроскопъ, и вие, които сѣщо можете да погледнете подъ микроскопа, каква ще бѣде разликата между вашето виждане и това на учения? Вие ще кажете: тукъ виждамъ една малка животинка. Учениятъ човѣкъ като

погледне подъ микроскопа, ще каже: много нѣщо има тукъ. Той ще види това, което ти не можешъ и да си помислишъ. Вземете онзи астрономъ, който гледа прѣзъ нѣкоя трѣба. И ти можешъ да погледнешъ прѣзъ тази трѣба, но ще виждашъ обикновени нѣща, а този астрономъ като погледне прѣзъ тази трѣба, ще види движението на дадена планета, ще направи своитѣ изчисления — изобщо той ще види това, което ти не виждашъ. И схващанията на живота имъ сѣщо се различаватъ. Трѣбва да се пробуди съзнанието на човѣка, за да разбере, какво нѣщо е животътъ.

Вземете напиримѣръ думата „Любовъ“, за която ние говоримъ отъ толкова години. Макаръ че Любовта се е явила най-рано, тя е една сила още непозната на човѣцитѣ. Туй, което сега хората наричатъ любовъ, азъ наричамъ проявление на човѣшкитѣ чувства. Човѣшкитѣ чувства иматъ специфични качества. Онова, което майката чувствува къмъ дѣтето си, обикновения човѣкъ никога не може да чувствува. То е специфично чувство. Това, което приятелътъ чувствува къмъ приятеля си, обикновения човѣкъ никога не може да почувствува. То е специфично чувство, Онова чувство, което слугата чувствува къмъ господаря си, обикновения човѣкъ не може да почувствува. То е специфично чувство. Онова чувство, което ученикътъ изпитва къмъ учителя си, и онова чувство, което учителятъ изпитва къмъ ученика си, обикновения човѣкъ не може да почувствува, то е специфично. Специфичностъ има въ чувствата. Има специфична проява на чувствата. И ние мислимъ, че е лесно нѣщо да се обичае. Не, това е една наука. Койте знае тази

наука, може да се постави въ съответствуващи условия. Ако вие искате да посадите какво и да е сѣме, ако вие искате да отгледате нѣкое благородно растение, трѣбва най-първо да проучите неговата почва, на каква почва то расте и се развива, да проучите специфичната топлина, при която то се развива, специфичната свѣтлина, при която расте, и тогава да се отглежда това растение. Ако не спазвате съответнитѣ условия вие може да поврѣдите цѣлия зародишъ. Чудни сме ние съврѣменитѣ хора като говоримъ за любовта и мислимъ, че тя може да влѣзе въ насъ тъй, както когато отваряме прозорцитѣ, за да влѣзе слънчевата топлина и свѣтлина. Да, дѣйствително любовта влиза, но има свой особенъ начинъ, по който влиза. Тя има свой специфиченъ начинъ за влизане. Питамъ тогава: кои сж причинитѣ, по които изгубвате Любовта? Защо Любовта изчѣзва? Защо животътъ изчезва? Днесъ виждаме единъ човѣкъ който живѣе, но утрѣ или слѣдъ нѣколко дни той изчезва. Дѣ е отишълъ? Ние казваме: той е отишълъ на другия свѣтъ, при други специфични условия. Това сж прѣдположения още, но казвамъ: ние тукъ засѣгаме нишия животъ. Онѣзи отъ васъ, които отъ толкова години вече се занимаватъ съ духовния животъ, съ опази велика наука за Бога, които сж достигнали до извѣстни познания за Бога, трѣбва ли да се сиратъ до тамъ? Вие трѣбва да имате онзи вѣченъ импулсъ на малкитѣ дѣца. Трѣбва у васъ да дойде онова разширение, което ще внесе истинската свѣтлина. Това, което се казва въ стиха, че земята ще бѣде пълна съ знание за Господа, тази земя сме ние. Подъ думата „земя“ въ първоначал-

ния езикъ се разбирало всѣки човѣкъ който е роденъ на земята, и на когото е дадена земя.

Всѣки човѣкъ е родена, проявена земя и въ неговото съзнание трѣбва да се прояви знанието за Господа. Въ всички негови мисли, въ всички негови чувствуванія, трѣбва да проникватъ Божии-тѣ закони. Съврѣменитѣ хора говорятъ, че какъвто е малкиятъ свѣтъ такъвъ е и голѣмиятъ, какъвто микрокосмосътъ, такъвъ е и макрокосмосътъ. Макрокосмосътъ е външниятъ свѣтъ, микрокосмосътъ е вътрѣшниятъ свѣтъ. Малкиятъ свѣтъ не е стражение, но има нѣщо подобно на голѣмия свѣтъ. Отъ неразбиране на живота, отъ непробуденото съзнание на хората се раждатъ всичкитѣ противорѣчия въ свѣта. И малкитѣ нѣща въ нашия животъ могатъ да станатъ причина за раждане на една вътрѣшна дисхармония. Сега, въ съврѣменното общество, въ всички учени хора, въ всички общественици, въ всички религиозни хора има желание да се подобри свѣта. Всички хора желаятъ това, и отъ хиляди години тѣ правятъ опити, единъ два, три и повече, и всички тия опити все сж допринесли нѣщо за културата. Приготовление е това! И прѣди Христа, до идването Му, имало такива приготовления, но когато Христосъ дойде, хората не бѣха готови да възприематъ този изобиленъ животъ. Когато Христосъ дойде, хората можаха да издържатъ едва 3 години такъвъ животъ и казаха: доста е вече! Питамъ: сега, слѣдъ толкова хиляди години очакване на Христа, ако дойде Той колко врѣме ще го търпятъ хората? Казватъ: нека нѣкой математикъ направи едно изчисление, да види, колко врѣме хората бѣха могли да изтърпятъ

Христа да живѣе между тѣхъ. Всѣки отъ васъ, който се занимава съ висшата математика, може да направи едно изчисление споредъ закона на вѣроятноститѣ. Пъкъ и за себе си може да направите едно изчисление. Ако Христосъ дойде, ще можете ли изведнѣжъ да Го познаете, или не. Трѣбва да знаете, че всѣко познание изисква наука. Вие може да кажете: този прилича на Христа, и да започнете да доказвате това съ аргументи. Туй което се доказва чрѣзъ аргументи! то е по закона на вѣроятноститѣ. За да познаешъ Христа, трѣбва да Го познаешъ като Петра. Христосъ го запитва: „Ти какво мислишъ за мене?“ „Ти си Синъ Божий“ — отговори Му Петъръ. Христосъ му казва: „Това плътъ и кръвъ не сж ти го открили.“ Значи това, не си открилъ по нѣя на човѣшкото знание. И Христосъ му каза: „Ти сега ще мълчишъ, никому нѣма да казвашъ за това, докато азъ си замина. Слѣдъ като си замина, ти можешъ да говоришъ за твоята опитностъ“ Знаете ли защо Петъръ трѣбвало да мълчи?

Азъ ще ви превода единъ примѣръ за разяснение мисълта си. Прѣдставете си, че вие сте синъ на много богатъ баща. По едно съчетание на обстоятелствата, баща ви е станалъ гарантъ на една фирма и така се оплелъ, че слѣдъ врѣме всичкото му имущество отишло подиръ тази фирма. И синътъ се оплелъ въ тази фирма, за да покрие всичкитѣ дългове, за които бащата станалъ гарантъ. Така е, щомъ познаватъ сина на този богатъ човѣкъ, и той ще се оплете. Затова се казва: мълчете, не казвайте че баща ви е богатъ. Когато ние изгубимъ това, което очакваме, всѣкога можемъ да се разо-

чароваме въ своитѣ идеи. Разочарованието иде отъ чисто физическия свѣтъ. Казвамъ: въ това врѣме, даже и Христовитѣ ученици не можахъ да се повдигнатъ, да разбератъ смисъла на Христовото учение. Тѣ Го разбраха слѣдъ смъртта Му, слѣдъ страданията Христови. Тогава дойде пробуждане на съзнанието имъ. Слѣдъ Христа сж се изминли вече 2000 години. Двѣ хиляди години, това сж два Божествени дни. Отъ гледището на хората, 2000 години сж много, но отъ становището на Бога, това сж два Божествени дни. И на третия день Христосъ ще се върне. Но какво ще се отличава сега идването на Христа въ свѣта, или казано на другъ езикъ: по какво ще се отличава идването, проявлението на Бога при сегашнитѣ условия? — Специфично е сегашното проявление на Бога. Сегашното проявление ще бѣде прославянето на Синовѣтъ Божии на земята, или казано на съврѣмененъ езикъ, то ще бѣде побратимяването на всички хора. Туй е едно отъ качествата. Всички хора искатъ едно побратимяване въ икономическо отношение, уравнивѣсяване на всички условия. Всички хора искатъ да се задоволятъ, всички хора искатъ да иматъ своя къща, да има дѣ да живѣятъ, а не както сега, да те хука този — онзи хазяинъ. Така е и съ птицитѣ. Чудни сме ние съврѣменитѣ хора! Птицитѣ сж разрѣшили този въпросъ. Всѣка птица има свое гнѣздо. Тя прѣдварително ще го направи и тогава ще спесе въ него яйцата си; когато хората прѣдварително снасятъ яйцата си, безъ да иматъ къща. И ако ние приложимъ въ живота си закона на птицитѣ, ще кажемъ: първо си направи къща, а послѣ се жени. Сега хората се же-

нятъ, безъ да иматъ къща. Ти нѣмашъ никаква дупка и ще ходишъ ото къща въ къща, та ще харосашъ. Не е въпросътъ да се плодятъ хората, но въпросътъ е да се раждатъ хора въ свѣта. Не е въпросътъ да раждаме синове и дъщери, които да дойдатъ да се удоволствуватъ въ свѣта, но да се раждатъ синове и дъщери, които да изпълнятъ волята Божия, да почитатъ баща си и майка си и да работятъ разумно.

Казва се въ писанието, че земята ще бѣде изпълнена съ знание за Господа. Значи, нашия свърѣмененъ животъ е засегнатъ отъ друга култура, по-висша отъ нашата, съ която ние сме дошли въ съприкосновение. И тази висша култура дѣйствува вече върху нашето съзнание. Първото нѣщо, което доказва, че ние сме подъ влиянието на тази висша култура е това, че има увеличение въ страданията. Въ извѣстна зона на бѣлата раса страданията сж увеличени 100⁰/₀. Въ врѣмето на Христа страданията сж били 50⁰/₀, а въ наше врѣме сж 100⁰/₀. Тогава хората не сж били тъй чувствителни, а сега страдатъ повече. Истинското страдание е моралното страдание, когато душата страда съ единъ свещенъ трепетъ, а не като страдашъ, да се ожесточавашъ. Ожесточението не носи животъ. Мъчението сжщо не носи животъ. То не е страдание, то е разрушение. И азъ изваждамъ слѣдното заключение: отъ 2,000 години пасамъ животътъ се е увеличилъ съ 50⁰/₀ въ страданията. Страданията, това е повдигане валютата на живота. Когато страданията се увеличатъ 100⁰/₀, ние ще дойдемъ въ онази областъ, която сега търсимъ — щастие и радости. И мирътъ Божий ще дойде на земята.

Христосъ казва: „Азъ дойдохъ, за да иматъ животъ.“ Това е обикновеното съзнание, което сега хората иматъ. „Да го иматъ — прѣизобилно“. Това е събуждането на съзнанието. Защото, когато човѣкъ има прѣизобилно, започва да мисли, какво да прави. Всѣкога въ прѣизобилието се ражда мисълта. И въ Любовта сѣщо се ражда мисълта. Азъ не говоря за обикновената любовъ. Всички хора иматъ обикновена любовъ, т. е. специфични чувствувания, но Любовта се отличава съ едно специфично качество, а именно: когато Божествената Любовъ засегне човѣка, когато Той я почувствува, въ него се заражда желание да се помири съ всички хора и казва: нѣма нужда да се мразимъ, да се сърдимъ. Но послѣ, като изчезне Любовта, туй качество изчезва, и той казва: нѣма защо да се помирявамъ, нѣма защо да бѣда тѣй малудушенъ! Когато, обаче, се прояви у човѣка чувството на примирѣние, Любовта е дошла въ него, и тогава той ще разбере, какво значи да се примиришъ съ всички хора. Не е лесно да се примиришъ съ всички хора. Примирението е цѣла наука. Не е достатъчно да кажешъ на нѣкого, когато си обидилъ: извинете азъ ви обидихъ. Допуснете, че при васъ дойде нѣкой бѣденъ, чувствителенъ човѣкъ, който дълго врѣме се е молилъ на Бога и най-послѣ се рѣшава да попроси нѣщо отъ нѣкъдѣ и дойде при васъ, а вие веднага започвате да му четете моралъ и да му казвате: ти трѣбва да работишъ, да не си мързеливъ и т. н.! Този човѣкъ си излиза отъ васъ огорченъ наскърбенъ и вие почувствате скръбта му, разбирате, че не сте по-ст-ж-пи-ли добръ. Какво ще направите? Ще го насти-

гнешъ и ще почнешъ да му се извинявашъ ли? — Не, това е по човѣшки. Ти ще постъпишъ по Божествено. Ще отидешъ при него, ще му занесешъ една кола дърва, единъ човалъ съ брашно, малко масълце, това-онова. Туй е примирение. Това ще направишъ не само единъ пѣтъ, но деветъ пѣти: при това не само единъ пѣтъ прѣзъ годината, но деветъ години наредъ ще трѣбва да направишъ това. И той ще каже; да имало душа у този човѣкъ. Той наистина ме нахука, но и въ него имало добра страна. Това се отнася до външния начинъ, но друго-яче седи въпроса въ съзнанието. Туй, което Христосъ ималъ прѣдъ видъ за нашето съзнание, Той изрекълъ съ изречението: „Това което не искате да правятъ вамъ, не правете и вие на другитѣ“. „Или, туй, което искате да направятъ вамъ, правете го и вие!“ Всѣки отива при Господа и се моли: „Господи, туй да ми дадешъ, онова да ми дадешъ, да ме благословишъ и т. н.“ Първото нѣщо, хората започватъ все съ материални работи. Всички молитви започватъ все съ материалното. Първоначално никой не отива да се моли за нѣщо духовно. Напримѣръ, ако душата ти е пълна съ любовъ, и умътъ ти е пълненъ съ знание, и ако си богатъ, ти нѣма да се молишъ. Ще си кажешъ: за какво да се моля на Господа? Но щомъ осиромашеешъ, щомъ дѣцата ти се разболѣятъ, щомъ дойдатъ страданията, ти веднага ще отидешъ да се молишъ специално за дѣцата си, за парички, че да можешъ да дадешъ образование на дѣцата си; или пъкъ ще се молишъ да се подобри окръжаващата срѣда. Съ това започва човѣкъ. Това състояние, въ което сега човѣкъ се намира, азъ го на-

ричамъ анормално състояние. Ние още не се намираме въ сжщинскитѣ условия на живота. Ние се намираме при условия, които споредъ източната философия се наричатъ законъ на кармата. Значи, отъ хилядитѣ години, които човѣкъ е прѣкаралъ на земята, почвата земята, на която е живѣлъ, толкова се е покварила, че ние сега трѣбва да употребимъ голѣми усилия, за да я подобримъ. Тази почва се е видоизмѣнила.

Какъ е започналъ човѣкъ живота си прѣди хиляди години? Най-първото той е живѣлъ въ една висока сфера въ етера, и тогава неговото тѣло е било друго; слѣдъ години той е живѣлъ въ въздуха; слѣдъ много години е живѣлъ въ водата, най-благоприятнитѣ условия, докато най-послѣ го срѣщаме въ твърдата почва. Въ разнитѣ срѣди човѣкъ придобива различни качества. Въ етера човѣкъ придобива едно качество. Въ въздуха — друго качество. Въ водата — трето качество и въ твърдата почва — четвърто качество. По този начинъ човѣкъ изминава единъ кръгъ. Слѣдъ това на ново той ще живѣе, въ водата. Дѣ ще бѣде тази вода вече? — Тази вода нѣма да бѣде тукъ, въ твърдата почва. Човѣкъ ще се прѣвърне на риба и ще живѣе въ астралния свѣтъ. Той ще живѣе тамъ хиляди години, докато астралниятъ свѣтъ, тази вода, се оформи и прѣвърне въ твърда почва. Тогава човѣкъ отново ще започне да живѣе на твърдата почва, но вече въ астралния свѣтъ, а не на твърдата почва на земята. Подъ думата „вода“ разбирамъ добритѣ условия. Човѣкъ не е запознатъ съ тия по-добри условия, които се намиратъ въ водата. Питамъ: този, който твърди тия нѣща, какъ ще ги

докаже на съврѣменнитѣ учени хора? Съврѣменнитѣ учени хора искатъ да ни докажатъ, че човѣкъ нѣкога е живѣлъ въ водата, и нѣкои вѣрватъ въ това, нѣкои не вѣрватъ. Нѣкои казватъ: тъй както Богъ е направилъ човѣкътъ, той не може на живѣе въ водата. Човѣкъ живѣе въ Бога. Хубаво, ние приемаме това. Окультиститѣ, които слушатъ твърденията на съврѣменнитѣ хора, запитватъ: ако това, че човѣкъ живѣе въ Бога, е вѣрно а Богъ е една съвършена срѣда, какъ е възможно тогава, този сжщиятъ човѣкъ да живѣе единъ такъвъ изоначенъ животъ? Значи, тѣхното твърдение не е вѣрно. И Павелъ казва: Всички ние се движимъ и живѣемъ въ Бога“. Кои ние? Когато апостолъ Павелъ е казвалъ това нѣщо, подъ „ние“, той е подразбиралъ, че всички ония хора, у които съзнанието е пробудено, тѣ живѣятъ и се движатъ въ Бога. Да, но и онѣзи, у които съзнанието не е пробудено, и тѣ живѣятъ въ Бога. Ако ние кажемъ, че и животнитѣ живѣятъ и се движатъ въ Бога, тъй както ние, тогава и резултатитѣ трѣбва да бѣдатъ еднакви.

Сега, тъй както започва живата природа, въ нея има другъ единъ законъ. Съ какво започва Божествения животъ? Азъ ще направя едно сравнение, една аналогия, като ще си послужи съ нѣкой примѣри отъ растителното царство. Ако вземете едно обикновено растение, ще видите, че коренчетата въ него се развиватъ съразмѣрно, и то споредъ тѣхната голѣмина. Ако вземете едно малко коренче, което израсло 25 см. голѣмина и го сравнитѣ съ друго нѣкое, което израсло повече, какво ще видите? Ще забѣлѣжите, че между тѣхъ има

една съразмѣрностъ. Изобщо има една математическа съразмѣрностъ въ растенето на коренчетата и клончетата на кое и да е растение. Едно малко клонче може да израсте до 5—10—15 см., напримеръ. Добрѣ, но ако туй малко клонче се намира на едно дърво, което е расло 10—15—20 години, колко голѣмо може да стане? При обикновения животъ това малко клонче може да израсне много малко, но ако вие вземете това малко клонче и го присадите на нѣкое голѣмо дърво, то ще стане много голѣмо и ще може вече да се развива правилно и самостоятелно. Слѣдователно, ако вземемъ кого и да е и го присадимъ при Божественитѣ условия, той ще може да се развива добрѣ. Значи, разширение става въ него. Тѣй щото, сега въ живота става едно такова прѣсаждане. Христосъ е казалъ, че който не напусне баща си и майка си и не трѣгне подиръ Него, нѣма животъ въ себе си, Той е подразбиралъ именно закона на присаждането и за него е говорилъ. Онѣзи, които не разбиратъ присаждането, ще кажатъ: ние не разбираме тѣя нѣща. Когато дойде Онзи, който присажда, ще те пита: ти искашъ ли да се откажешъ отъ майка си, отъ баща си, отъ брата си и отъ сестра си и да те присадя на тази дивачка? И ако кажешъ, че си готовъ, Той ще те клѣцне, и ти ще изпитаешъ една малка болка. Той ще те тури на тази присадка, и дълго врѣме ще боледувашъ, но ще се свѣржешъ съ този животъ, който не се диференцира, но животъ, който дава условия. Азъ наричамъ, „дивачкитѣ“ неприявенъ Божественъ животъ, който трѣбва да се прояви чрѣзъ насъ, и който има условия за проявяване. Ще те турятъ като присадка на

тази дивачка.

Слѣдователно, въ това отношение, всѣки трѣбва да се присади. И тукъ действува същия биологически законъ, както и въ растенията. Ти ще седишъ на тази дивачка, докато се измѣни твоето естество. Павелъ казва на едно мѣсто, че ти си едно маслинено дърво. Ти трѣбва да седишъ на тази дивачка редъ поколѣния, та като минава Божествениятъ животъ прѣзъ тебе, слѣдъ врѣме само ще станешъ подобенъ на Бога, ще замаяшъ на Него. Единъ день ти ще дойдешъ при условия, при които плодовѣтъ като падатъ, ще могатъ да израстватъ отново. Тогава и коренетѣ, и присадката нѣма да иматъ нужда отъ ново присаждање. Докато хората дойдатъ до тѣзи условия, дълго врѣме ще трѣбва да се присаждатъ. И тѣзи страдания сега въ свѣта произтичатъ отъ този законъ, че човѣшкото съзнание се присажда. И когато усѣтишъ въ себе си едно голѣмо страдание, това показва, че нѣщо ново се внася въ твоята душа. Другояче страданието нѣма смисълъ. При всѣко страдание се внася, или по-право присажда едно ново качество. Тази е философската страна на страданието. Щомъ дойде страданието, ти трѣбва да си радостенъ и да кажешъ: доволенъ съмъ на страданието, защото то внася нѣщо въ менъ. Ще бъдешъ разуменъ, да не дигашъ много шумъ, иначе ще счупишъ присадката. Като почувствуващъ тази скръбъ, това страдание, ще зараснешъ отгорѣ на дивачката. Тогава ще дойдатъ дъждъ и бури — условия, при които съзнанието започва да расте.

Казвате: всички ние очакваме Христа. Да очакваме Христа, това е тѣй естествено, както е есте-

ствено да очакваме слънцето всѣка сутринь. Слѣдъ като залѣзе слънцето, какво настава? Имате ли ясна прѣдстава за движението на слънцето? Какъ се движи слънцето? Всички вие, или поне повечето отъ васъ, сте учили астрономия. Какъ се движи слънцето? Струва ми се, че слънцето като че прави своитѣ обръщения стъ изтокъ къмъ западъ. Но ако вие сте горѣ въ пространството, надъ земята, ще видите, че слънцето обикаля отъ сѣверъ къмъ югъ, отъ сѣверния полюсъ къмъ южния. Въ нашето полушарие всичкото движение става около половината земя и всички звѣзди и слънцето се завъртатъ все около една хоризонтална площъ на движение. Отъ гледището на земята, намъ се вижда, като че слънцето се движи около нея. Ученитѣ хора казватъ, обаче, че земята се върти. На какво се дължи това въртене? Това нѣщо окултиститѣ обясняватъ като казватъ, че земята е жива и въ нея има едно живо съзнание, както и у хората, и тя обръща ту едната си страна, ту другата си страна къмъ слънцето. Тя не се движи механически, но съ едно вътрѣшно усилие. Значи, този процесъ на движение става съзнателно въ нея. И въ това движение, съ което тя се движи, ние нѣкоѣ път изгубваме този тактъ на движението на земята. И щомъ изгубимъ този тактъ, въ насъ се заражда една вътрѣшна дисхармония. Съврѣменитѣ учени хора заблѣдзватъ това нѣщо и по цѣлата земна повърхность. Че става едно движение на твърдата почва на около 25 — 30 см. дълбочина, това и окултиститѣ знаятъ. Цѣлата почва се вдига и спада, става тѣй нареченото дишане на земната повърхность. Ето защо, въ духовния животъ, ние трѣбва

да дойдемъ въ връзка съ туй специфично движение на земята, съ специфичното движение на слънцето, съ специфичното движение на слънчевитѣ лъчи, да вземемъ въ съображение, какво влияние упражняватъ човѣшкитѣ мисли изобщо. И онѣзи, които се упражняватъ въ окултната наука, които я прилагатъ, иматъ особенъ начинъ, по който могатъ да се обновяватъ. Тѣ сега развиватъ духовното си тѣло, вечерно време оставятъ физическото си тѣло на земята, а съ духовното си тѣло излизатъ извънъ земната зона на планинска разходка. Тамъ тѣ се обновяватъ и послѣ се връщатъ отново въ тѣлото си. Това обновяване става и съ хора, които нѣматъ ясновидство, за тѣхъ този процесъ става несъзнателно. Такива хора ставатъ сутринъ доволни, и разположени духомъ и казватъ: много добръ спяхъ тази вечеръ. Това показва, че този човѣкъ е направилъ тази разходка извънъ зоната. Нѣкой казва; снощи не спяхъ добръ, цѣла нощъ ме гониха. Значи, той е останалъ подъ тази зона. Въ това седи истинската хигиена. Казвамъ: като си лѣгашъ вечерно време, ще се освободишъ отъ всички земни тревоги, които си ималъ прѣзъ деня, и тогава ще отидешъ на разходка. Тамъ ще подишашъ чистъ въздухъ, ще се обновишъ, и като се върнешъ въ тази рудница, ще бѣдешъ бодъръ и веселъ, готовъ да работишъ. Земята е тази рудница. Азъ наричамъ тази разходка излизане изъ тази рудница, отиване горѣ на повърхността и послѣ връщане отново. И тѣй, ние имаме едно постоянно излизане и връщане. Въ този случай спането прѣдставлява единъ методъ за почивка. Туй е обикновенъ методъ.

Та когато казвамъ, че нашето съзнание трѣбва да бѣде будно, да живѣемъ хармониченъ животъ, това ще ни помогне да отиваме за 10 — 15 минути на такава една разходка и да се обновимъ, за да продължимъ усилено дневната си работа. Хората отиватъ на курортъ, на разходки, но ако биха знаели този начинъ на обновяване, тѣ биха го използвали. Какъ именно? — Ще отидешъ подъ нѣкое дърво, ще се облегнешъ на него, ще излѣзешъ извънъ тѣлото си и слѣдъ като направишъ разходката си, ще се върнешъ пакъ назадъ, но вече обновенъ, съ прѣсни сили и здраве. А сега хората какво правятъ? — Ще отидатъ на курортъ, ще ядатъ, ще пиятъ, ще се простудятъ и най-послѣ ще кажатъ: не можахме да използваме курорта, както трѣбваше. Въ какво седи тѣхния курортъ? — Само въ ядене и въ пиене. Да, това е само едната страна на курорта. За всѣки човѣкъ, за всѣки индивидъ има специфична страна, опрѣдѣлена отъ самата природа, и ако ние пазимъ своето съзнание будно, и ако сме свързани съ това съзнание, за всѣки день ще ни се дава специфична храна, която азъ наричамъ царска, идеална. Добийте това съзнание, за което ви говоря, и ще видите, че законътъ е много вѣренъ. Вие ще имате тази специфична храна. Послѣ, папразете опитъ, да видите, до какви размѣри сж достигнали вашитѣ мисли и чувства, изобщо вашето развитие. Може да направите слѣдния опитъ, да видите, до кадѣ е достигнала будността на вашето съзнание. Насадете напримеръ нѣкое деликатно растение и вижте, какъ ще се развива подъ вашитѣ грижи и внимание. Какво

стача обикновено? Вие насаждате едно цвѣтенце въ вашата градина и не се минава много врѣме, то изсѣхва. Защо? — Аурага ви е груба, то не може да издържи на тази срѣда. Има редъ такива факти. Нѣкои хора насаждатъ круши, ябълки, грозде, но всячко измира, не може да вирѣе въ тѣхния домъ. Защо се яви филоксерата въ Европа? — Още когато се роди въ човѣчеството идеята за война, която стана въ 45-та година, за прѣвъ пътъ се яви филоксерата по лозята и зарази всички лозя въ Европа. Оттогава лозата почна да чезне. Лозата е емблемъ на човѣшкия животъ. Филоксерата пѣкъ показва, че ще дойде една такава филоксера и въ свѣта, между хората, и ще ги поразява. Това сж убийственитѣ мисли, които прѣсушаватъ хората. Сега у насъ прѣсаждатъ лозитѣ на особени подложки.

Та важниятъ въпросъ сега е че ние изучаваме живата природа, учимъ, какъ да прѣсаждаме лозитѣ, какъ да обработваме крушитѣ и ябълкитѣ какъ да оремъ нивитѣ си, а най-важното, какъ да оремъ и обработваме себе си, този въпросъ е изоставенъ. Като гледамъ съврѣменнитѣ методи на възпитание, намирамъ ги много примитивни. Като наблюдавамъ, какъ се прилагатъ тия методи, чудя се, какъ тия дѣца сж останали живи, но казвамъ си: благодарение на природнитѣ методи благодарение на методитѣ, които живата природа противопоставя срѣшу човѣшкитѣ, та има едно примирение въ резултатитѣ. И въ цѣлото човѣшко съзнание има такива пертурбации. Днесъ не можешъ да намѣришъ двама души, които да сж въ унисонъ. Тѣ само привиднo сж въ хармония, но като се срещнатъ на-

блюдаватъ се единъ другъ, разглеждатъ се отъ главата до петитѣ, единиятъ взима обратна позиция срѣщу другия — нѣма прѣливане помежду имъ. Какво особено има въ тази сериозна позиция? Не мязатъ ли на онѣзи неприатели, всѣки отъ които взима пушката и се изправя срѣщу неприателя си? Ти виждашъ дулото на пушката и казвашъ: господине, ако не постигнешъ добръ, ще знаешъ, че и азъ съмъ въоръженъ. Питамъ: при такова въоръжение, какъвъ животъ ще имате? Че тогава и въ всѣки домъ има такова въоръжение. Вземете, зауимѣръ, когато говоримъ Истината, или когато проновѣдваме нѣкъдѣ въ обществото, ние нѣмаме желание да кажемъ самата Истина, а си служимъ съ нея дотолкова, доколкото нашия свещенъ егоизъмъ позволява. Сега, не си правете илюзии, зийте, че свещениятъ егоизъмъ още царува въ съврѣменното общество. Той е фаза, която хората трѣбва да прѣживѣятъ, докато дойдатъ до онова висше съзнание, да се пробуди онова чувство, което ние наричаме „алтруизъмъ, или пробуждане на свѣрх-съзнанието, или проявление на Божественото съзнание“. Човѣкъ, у когото е пробудено това съзнание, трѣбва да прѣобрази и своя ближенъ. Двама души могатъ да живѣятъ въ хармония само тогава, ако тѣхното съзнание е нагласено въ унисонъ. Туй разгласяване донѣкъдѣ съществува само между хората, между животнитѣ има по-пълна хармония. Дисхармонията между животнитѣ се ражда по нѣкога само отъ нуждата имъ за храна. Когато влѣкътъ търси своята прѣхрана, по нѣкой път може да нападне нѣкоя овца.

Ще ви приведа единъ анекдотъ. Оплакала се

овцата на кучето, казала му: Много съмъ ти благодарна, че ни пазитъ. Ние служимъ на хората даромъ. Даваме вълната си, млѣкото си, даромъ, но дѣцата ни, нашитѣ роднини, нашитѣ ближни всѣка година изчезватъ и не се връщатъ. Кучето ѝ отговорило: „Какво да правя, азъ ви пазя, но по нѣкои вжтъ господарьтъ повиква нѣкои отъ васъ, праща ги въ странство да се учатъ“. „Не зная но досега нито една отъ нашитѣ дѣщери или синове не сж се върнали“. „Както виждате, азъ ви пазя, но има нѣкакъвъ законъ. Кучето е законъ, то варди отъ вълцитѣ, но отъ господаря не може да варди.

Казва пророкътъ: „Земята ще бѣде пълна съ знание за Господа“. Въ всинца ви има Божественото, но само дайте условия, за да се прояви то. Направете усилие да учите Божествената наука. Тя трѣбва да се тури като основа въ живота ви. Всѣки човѣкъ трѣбва да направи едно усилие. И кждѣ ще се яви Христосъ? — Христосъ ще се яви тамъ, дѣто условията сж най-добри. Трѣбва да знаете, че Той най-първо ще посѣти най-добритѣ хора въ свѣта. Нѣма изключение въ това. Най-послѣ ще посѣти и най-лошитѣ хора. Защото, слѣдъ смъртъта си Христосъ посѣти първо небето, добритѣ хора, а послѣ посѣти и ада. Адътъ, това е най-долното мѣсто на земята, то е непробуденото съзнание у хората. „Азъ дойдохъ“, казва Христосъ, „за да иматъ животъ.“ Ние казваме: ами ако Христосъ дойде днесъ, какво ще донесе? Христосъ нѣма да дойде съ празни рѣцѣ. Той нѣма да дойде самъ. Едно врѣме, прѣди да дойде Христосъ на земята, дойдоха ангелитѣ, съобщиха, че Христосъ

ще се роди и се върнаха назадъ въ небето. Тѣ казаха: „Ние сега не можемъ да дойдемъ“. И сега, като дойде Христосъ, и ангелитѣ ще дойдатъ заедно съ Него и ще работятъ. Питамъ тогава: Христосъ ще дойде ли на земята? Ще бжде ли разинатъ втори пѣтъ? Азъ ви казвамъ: Христосъ нѣма да дойде на земята. Той ще дойде въ земя, въ която съзнанието у хората е пробудено. Днесъ нѣкой казватъ, че Христосъ ще дойде, други казватъ, че Христосъ е дошълъ вече. Да за всички онѣзи, у които съзнанието е пробудено, Христосъ ще дойде, ще говори съ тѣхъ, и тѣ ще слушатъ бѣседитѣ и проповѣдитѣ Му. А за онѣзи, у които съзнанието не е пробудено, Христосъ, може-би, другъ пѣтъ ще дойде. Ония, които Го чакаха 2,000 години, за тѣхъ дойде Христосъ, а онѣзи, които не Го очакваха тогава, Той ще дойде слѣдъ други 2,000 години. Тѣ сж пакъ сжщитѣ ония прѣродени хора, които сж живѣли прѣди 2,000 години. Идването на Христа, тѣй както Го очакватъ мнозина, подразбира физическата страна. Подъ „идването на Христа“ ние подразбираме проявлението на Любовта на Божествения принципъ, който ще стане условие за развиване на човѣчеството. Въ човѣка има набрани енергии отъ 2,000 години, които прѣдизвикватъ извѣстни подпушвания; и ако тѣзи енергии не се отпиратъ, ако не имъ се даде изходъ, ако човѣкъ не заеме своето мѣсто, ако тази фаза не мине, то ще стане такъвъ разгромъ — какъвто хората не сж виждали до сега, но казва се, че въ Божия пѣтъ разгромъ не става. И казва апостолъ Павелъ: „Ще бждатъ грабнати въ въздуха“. Подъ грабнати въ въздуха, той подразбира процесъ на

пропукване на съзнанието. Тогава всички учени хора ще си подадат ръка и ще създадат условия за проявяване на Божествения принцип. И когато Христосъ дойде, всички хора трѣбва да Го видятъ. Ако Го видятъ само нѣколко души, ще има сѣщия споръ, както и сега. Идването на Христа е вътрѣшно отношение, каквото е отношението на слънцето къмъ насъ. Това е сѣщиятъ законъ. И тогава между Бога и насъ ще се образуватъ правилни отношения.

Та сега, великата наука, която трѣбва да изучавате седи въ това, какъ трѣбва да се пробуди съзнанието, или какъ трѣбва да се култувира това съзнание. Ето въпросътъ, който прѣдстои на разрѣшение отъ всички. И затова религиознитѣ хора, като присѣствуватъ на нѣкоя духовна проповѣдъ, като не разбиратъ, заспиватъ. Станатъ веднѣжъ да се молятъ, станатъ втори пжтъ, и най-послѣ, като не издържатъ, казватъ: не струва да се моли човѣкъ! Не вие трѣбва да разбирате, защо се молите. Ако човѣкъ чете писанието и го прѣпловта по нѣколко пжти, той трѣбва да намѣри въ него методи и начини, чрѣзъ които да работи. Мозъкътъ, това е почвата, чрѣзъ която той трѣбва да работи. Какво е развилъ всѣки отъ васъ? Любовта развилъ ли е? Чувствата си развилъ ли е? Своята интелигентностъ развилъ ли е? Музиката развилъ ли е? Изкуствата развилъ ли е? Има много работи които човѣкъ трѣбва да развие въ себе си.

Сега ние съврѣменнитѣ хора се плашимъ за здравето си и търсимъ лѣкари. Туй, което ние знаемъ е слѣдното: въ човѣшкото тѣло има специфични клѣтки, които изпълняватъ длъжността на

лѣкари. Тѣ сж по-добри лѣкари и отъ най-отличнитѣ лѣкари на земята. Ако ние заболѣемъ и се оставимъ на тия клѣтки, тѣ могатъ отлично да ни излѣкуватъ. Тѣ си иматъ лаборатория, дѣто приготвяватъ свойтѣ медикаменти, и съ тѣхъ отлично заздравяватъ всѣка рана. Това е законъ! Ако човѣкъ има една рана и я прѣдостави на тия клѣтки, тѣ ще се събератъ, ще направятъ своя прѣвръзка, и по този начинъ ще я излѣкуватъ. Послѣ, има специфични клѣтки и за музиката. Отъ двѣтѣ страни на черепа има два органа, въ които се криятъ тѣзи клѣтки. Тѣ съставляватъ тия органи. Нѣкой иска да стане музикантъ. Нека се остави на тия клѣтки. Послѣ, искашъ да помнишъ, да развивашъ наметѣта си. Остави се на клѣткитѣ на паметѣта, тѣ ще свършатъ тази работа. Помогни имъ се и важи: моля ви се, съберѣте всички данни, необходими за усилване на паметѣта ми и създайте всички условия за работа. Почнешъ ли ти да се грижишъ, всичко ще стане на каша. Сжщо така и за математиката има специфични клѣтки. За изкуствата има специфични клѣтки. За милосердието има специфични клѣтки. За зрѣнието има специфични клѣтки. За говора има специфични клѣтки. Човѣкъ е господаръ, заобиколенъ съ такива разумни клѣтки, които седятъ около него и казватъ: господарю, ти само ни давай своитѣ мнѣния и распореждания, каквото искашъ ние ще направимъ, но ако се бъркашъ въ нашитѣ работи, ще направишъ една каша, за която ще плащашъ. А сега, събиратъ се редица хора и казватъ нѣкому; ти ще помнишъ добръ ще развивашъ правилно наметѣта си. Не се помни така.

Ще се върнемъ къмъ Божественото. Богъ, който е създалъ човѣка, добръ го е създалъ. И тогава, като изучаваме математиката, ще я изучаваме по другъ начинъ. Като изучаваме астрономията, ще я изучаваме по другъ начинъ. Като изучаваме биологията, физиологията, анатомията, ще ги изучаваме по другъ начинъ. Всички науки ще изучаваме по начина, по който е устроенъ нашиятъ мозъкъ и по начина, по който нашитѣ клѣтки схващатъ. Тогава казвате: Богъ ще ни научи. Какъ, сега ли ще ви научи? Отдавна Богъ е турилъ идеята да ни научи. Ние же сега сме дѣца, и още хиляди години ще минатъ, докато ни научатъ. Тия малки клѣтки азъ наричамъ „ангелчета на смиреннето“, които напущатъ своята благодатъ на небето и дохождатъ на земята, за да учатъ хората. Послѣ пакъ се връщатъ на небето и казватъ; ние живѣхме еди-къдѣ си, помагахме. Ако единъ романистъ се заеме да опише човѣка, той ще напише най-хубавия романъ за него. Нѣкой ще каже: това сж недоказани нѣща. Единствениятѣ нѣща, които сж доказани въ свѣта, това сж човѣшкитѣ прѣстѣпления. Навсѣкѣдѣ се доказватъ само човѣшкитѣ прѣстѣпления на разрушения. Никакви други доказателства нѣмаме. Нѣкой казва; докажи това! — Само прѣстѣпленията сж доказвани до сега, Какъ ще докажете добродѣтеля? Паметникъ на добродѣтеля нѣма. Има храмове на разрушенията, има училища, има обществени здания; и отъ миналата култура, и отъ сегашната култура, навсѣкѣдѣ срѣщаме паметници на разрушенията, навсѣкѣдѣ срѣщаме недоволство. Това не е модеренъ строй, това е едно прѣходно състояние, но Божественото ра-

боти въ цѣлата култура. Сега Божественото работи въ свѣта! Свѣтътъ нѣма да пропадне. Навсѣкждѣ въ свѣта има добри хора. Не гледайте само на лошата страна въ свѣта. По цѣлия свѣтъ, навсѣкждѣ по свѣта, има добри хора, у които съзнанието е пробудено. И на земята, и въ другия свѣтъ, съзнанието на хората се буди. Пробужда се съзнанието на всички, и когато вие се обезсърчите, нѣщо отвжтрѣ ви казва: не бойте се, има добри хора на земята, има добри хора и на небето.

Та казвамъ: нѣкой отъ васъ сега седятъ на кръсто пжтъ и мислятъ, кое учение въ свѣта е право. Учението, което дава разширение на твоята душа, разширение на твоя умъ и разширение на твоето сърце, то е Божествено учение. Учението, което внася всѣки день този Божественъ нектаръ на живота, учението, което внася въ тебе този импулъсъ да прѣодолявашъ всички мъчнотии и да растешъ, то е Божественото учение. Учението, при което не остарявашъ, не губишъ смисъла на живота, но всѣки день се подмладявашъ, разбогатѣвашъ и растешъ, това е Божественото учение. Нѣкой пжтъ, когато нѣкой отъ васъ се безпокоятъ, дали ще видятъ своитѣ заминали, азъ казвамъ: тѣ живѣятъ, живи сж, но вие не ги познавате, не ги знаете, какви сж горѣ на нѣбето. Ще дойдатъ врѣмена, когато хората ще живѣятъ най-малко 120 години. Въ писанието се казва, че хора, които се обичатъ, Господъ ще ги тури да живѣятъ на земята най-малко около 120 години и когато се наситятъ на този животъ, цѣлокупно ще напуснатъ земята и ще се прѣселятъ горѣ на небето. Докато сж тукъ на земята, ще си направятъ една колиба

и ще ходятъ, ще обикалятъ свѣта на кждѣто искать, докато се наситатъ. Това е животътъ. Смъртъта за насъ е само една възможность, да се освободимъ отъ своитѣ ограничаващи условия. По нѣкой пѣтъ човѣкъ трѣбва да умре, за да се освободи отъ лошитѣ условия въ които се намира, да се освободи отъ своето хилаво тѣло, отъ своя хилавъ умъ, за да може Божественото въ него да му създаде за въ бъдаще единъ отличенъ организъмъ, съ който да служи на Бога. Казвамъ: сега е врѣме да служимъ на Бога. Кога другъ пѣтъ можемъ да служимъ на Бога? Сега е най-благоприятното врѣме. Задавали ли сте си въпроса, кога можемъ да служимъ на Бога? Истинската философия седи въ това, като станешъ сутринъ, да отправишъ ума си къмъ Бога, къмъ този великъ принципъ и да си кажешъ: днесъ ще обичамъ всичко заради Бога! Богъ ще бѣде за тебъ единъ обектъ, и изобилието на живота ще се разлѣе наоколо ти. Направете този опитъ и ще видите, че ако Богъ живѣе въ васъ, въ вашия домъ, вие ще имате любовъ. Нѣма ли Бога въ вашия домъ, любовъ нѣма да имате. Ако Богъ живѣе въ единъ народъ, миръ ще има въ него; ако Богъ не живѣе въ този народъ, миръ нѣма да има. И ако сега въ България ставатъ размирици, какво показва това? — Че Богъ не живѣе въ този народъ. Българскиятъ народъ трѣбва да стане мекъ. Този народъ не може да се повдигне съ тази си грубость. Подъ думата „мекъ“ не разбирамъ мекушавъ, но народъ съ едно благородно, отзывчиво сърце. Ако Богъ поеме българския народъ, това малко клонче, и го присади на една дивачка, той народъ ще стане, но ако Богъ не го присади, отъ него нищо нѣма да стане. А

сега че трѣбвало да се разрѣшаватъ социални въпроси, че трѣбвало нари, това сж второстепенни въпроси. Вие можете да вземете нари отъ дѣто искате, но парата не повдига народа. Размножението не повдига народа. Единъ народъ може да се размножава и намалява, но ако не дойде разширение въ съзнанието на хората, ако не дойде тази висша култура въ него, отъ този народъ нищо нѣма да стане. Ако, обаче, дойде това разширение въ съзнанието, тази висша култура, както въ единъ народъ, така и въ единъ индивидъ, това е една мощна сила, която твори, която внася елементи на съзнателенъ, на разуменъ животъ.

Питамъ сега: отъ дѣ ще дойде спасението на България? Всички казватъ ако се свали това правителство, България ще трѣгне по-добрѣ. Казвамъ: 50 години откажъ България се освободила, и прѣзъ тѣзи години сж се смѣнявали толкова правителства, обаче България спаси ли се до сега? Положението ѝ отъ день на день се влошава, И въ Франция, и навсѣкждѣ ставатъ смѣни на управляващи. Смѣняването означава снимане прѣвръзката на единъ боленъ, но не означава още и онова лѣкуване, което иде отвжтрѣ. Прѣвръзката е само едно условие. Новитѣ управляващи, които идватъ, трѣбва да иматъ пробудено съзнание и такава широта, че каквото прѣдириематъ за народа си да е продиктувано отъ слѣдния девизъ: днесъ ще извтршимъ тази работа за Бога! Ако всички служащи, ако всички управляващи биха казвали, че всичко, което вършатъ днесъ ще бѣде за Бога, знаете ли, какво щѣше да бѣде положението на България? — Тя щѣше да бѣде най-малко 99 пж-

ти по-добър, отколкото е сега. А сега какво се готви отъ българския народъ? Тѣ цѣль день мислятъ, срѣщу кого какъ да постигнатъ. Тѣзи-онѣзи секти да избиемъ, да ги изчистимъ, че да остане само православната църква. Та като изчезнатъ всички сектанти, България ще хароса ли? Когато изчезнатъ всички сектанти, и България ще изчезне. Това да знаятъ всички! Когато разгониха богомилитѣ изъ България, българскиятъ народъ падна подъ турско робство цѣли 500 години. Едно врѣме евреитѣ разгнаха Христа, но какво ги постигна слѣдъ това? — Двѣ хиляди години робуваха. И Христосъ, който иде днесъ казва на съврѣмения свѣтъ: „Вложете Любовта въ свѣта, и секти нѣма да има“. Щомъ вложите Любовта въ свѣта, и сектанството ще изчезне. Вложете Любовта, вложете свѣтлината! Дайте изобилие! Отдѣ се раждатъ кражбитѣ? Отдѣ се ражда разврата? Чудни сж съврѣмениятѣ хора! Ще избиятъ 50,000,000 хора и по слѣ ще кажатъ, че имало развратъ. Какъ да нѣма развратъ! Толкова мъже се избиватъ, а оставатъ толкова хиляди жени, на които енергиитѣ оставатъ неизползувани. Слѣдъ всичко това, разбира се, че ще има развратъ, и то половъ развратъ! Не само въ Америка, но въ всички страни е това зло. И послѣ социалиститѣ ще казватъ: сектантитѣ внесоха това зло въ свѣта. Не, приятели, така не се разсждава. Вие искате да подобритѣ този народъ, нали? Трѣбва да знаете, какъ да турите ножа въ коренитѣ. Тамъ е злото. Ама сектантитѣ имали грѣхове. Може и тѣ да иматъ грѣхове, това не е чудно, но другадѣ лежи злото. Кое е хубавото сега въ свѣта? Единъ народъ, който има Любовь, той

ще може да се развива правилно, той ще се увеличава; а народъ, който нѣма Любовь, той ще се смалява. Какъвъ е законътъ. Дѣ е най-богатото растително царство? — Тамъ, дѣто има свѣтлина и топлина; дѣто има извори, тамъ има и дървета. Дѣто нѣма тѣзи условия, тамъ нѣма и тази растителностъ. Коя е причината, че въ Сахара, дѣто има толкова топлина и свѣтлина, нѣма животътъ? — Вода нѣма тамъ. Било е врѣме, когато въ Сахара е царувала култура! Единъ день, когато европейцитѣ почнатъ да разкопаватъ Сахара ще видятъ, че тамъ сж заровени цѣли градове. Култура е имало тамъ! Какъ е пронаднала тази култура? Нѣма да разглеждамъ сега тѣзи нѣща, но казвамъ въ миналото Египетъ извърши едно прѣстѣпление, за което плати съ унищожението си. Онѣзи, които създадоха египетската култура, унищожиха Сахара. Кармически, Божествениятъ законъ работи; съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се отмѣри. Ние знаемъ, че величието на който и да е народъ, величието на коя и да е култура може да се запази само тогава, когато този народъ, или тази култура се съобразява съ законитѣ на живата природа, когато вървятъ въ унисонъ съ Божиятъ заповѣди и повеления. Само тогава религията ще бжде религия. Само тогава науката ще бжде наука. Само тогава ще има истински общественъ строй. Справедливостъ трѣбва да има навсѣкждѣ! Но ако единъ човѣкъ седи въ кжши и се страхува, не зная, какъвъ общественъ строй е този. Внесете Любовьта навсѣкждѣ! Още сега, при сдгашнитѣ условия трѣбва да се внесе Любовьта. Всѣки отъ васъ може да се свѣрже съ невидимия свѣтъ, да

стане единъ факторъ, да внесе Любовта въ свѣта, да внесе подобрѣние въ човѣчеството. Всѣки може да направи единъ опитъ и да види, че може да подобри живота си. Ако можете да проповѣдвате така, това е най-доброто. Ние искаме да се проучатъ методитѣ за прѣвъзпитанието на всѣки човѣкъ поотдѣлно, и по този начинъ да се подобри положението и на народа. Азъ гледамъ, у мнозина има много дарби, но тѣ се ограничаватъ въ старото, и тъй ще си умратъ отъ скука, стъ недоволство. Цѣлото човѣчество прѣдставлява едно условие на Божественото дърво, на което може да расте. Ти не можешъ да расташъ безъ да обичашъ човѣчеството. Божественото въ свѣта се крепи на човѣшкото, тъй както човѣшката глава е символъ на цѣлото тѣло и се крѣпи на него. Човѣшката глава, която е символъ на Божественото, се крѣпи на човѣшкото. Азъ говоря за едно здраво, а не за едно хилаво тѣло. Здравата глава се крѣпи на здраво тѣло.

Та казвамъ: Божественото се крѣпи на човѣшкото. И когато ние имаме една клѣтка, която може да извърши волята Божия имаме и всичкитѣ блага, на които се крѣпи цѣлото човѣчество. И тогава, всѣки болѣнъ който се разболѣе, но върши волята Божия, нѣма защо да търси лѣкари щомъ той е въ унисонъ съ Божественитѣ закони, ще отпрати своята мисль въ Америка или другагѣ, ще се свърже съ всички добри хора по лицето на земята и горѣ на небето, и ще оздравѣе. Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ е въ лошо финансово положение. Тогава той ще отпрати мисльта си къмъ всички добри хора въ България, тѣ ще въз-

приематъ мисълта му и ще му се притекатъ на помощъ. Тѣ ще кажатъ: да се отпуснатъ на еднѣй сѣ господинъ тия пари. Пъкъ, ако вие сте чиновникъ безъ работа тия братя като разбератъ положението ви, ще кажатъ: назначете този братъ. Тия хора навсѣкадѣ дѣйствуватъ по свѣта. Това сѣ сили, които дѣйствуватъ. А сега нѣкой като види другъ, че страда казва: тѣй трѣбва да бѣде. Не, ще се подчините на тия сили, които дѣйствуватъ за добро. Нѣкой казва: нѣма какво ще се приспособимъ на условията въ живота. Не смѣшно е това. Каквато и да е твоята длѣжностъ, приспособи се къмъ условията на Любовта. И тогава, на онѣзи хора, на които искашъ да слугувашъ, ще можешъ едноврѣменно съ твоята работа, да се отзовешъ и на тѣхъ. По този начинъ ще изпълнявашъ волята Божия и ще имашъ Божието благословение. Сега има едно изоначаване на нѣщата, което седи въ неразбираше дълбокия смисълъ на живота.

Казва Христосъ: „Дойдохъ да имъ дамъ животъ прѣизобилень“. То значи да ги научи, какъ да живѣятъ. И за бѣднитѣ, и за богатитѣ има условия. Благочестието е една придобивка. Онѣзи отъ васъ, които сте нещастни, които сте бѣдни, които иматъ малко знания, азъ се обръщамъ къмъ тѣхъ и споредъ това учение ви облажавамъ. И тия отъ васъ, които нѣматъ това учение, нека се съединятъ съ своитѣ братя, които сѣ завършили развитието си, за да се подобри и тѣхния животъ. Тѣ ще видятъ едно учение, което най-първо има физическо приложение, послѣ духовно и най-послѣ Божествено. Най-първо да опитамъ истината въ

физическия свѣтъ, послѣ на духовния свѣтъ и най-послѣ въ Божествения свѣтъ. Това сж три положения, въ които човѣкъ може да провери Истината. И тогава, споредъ принципитѣ на херомантията, на френологията и на физиогномията, когато единъ знакъ съществува на три мѣста въ човѣка, а именно на ржката, на лицето и на главата, този знакъ има важно значение за него. Когато, обаче, единъ знакъ съществува само на ржката, а другадѣ го нѣма, той съставлява $\frac{1}{3}$ отъ Истината. Когато се намира на ржката и на лицето, той прѣдставлява $\frac{2}{3}$ отъ Истината, и когато най-послѣ се намира и на ржката, и на лицето, и на главата, той прѣдставлява $\frac{3}{3}$ отъ самата Истина, или цѣлата Истина. Тѣй щото, и въ природата е същото пѣщо. Когато нѣщата сж реални въ физическия свѣтъ, реални въ духовния свѣтъ, реални и въ Божествения свѣтъ, тогава има тѣсна връзка между тѣхъ. Такава връзка съществува и между дробоветѣ, и стомаха, и главата, т. е. такава връзка съществува между физическия, духовния и Божествения свѣтъ. Това е философия! когато говоримъ за физическото, ние разбираме редъ условия, които природата доказва. Всички минерали, извори, дървета и камъни въ природата прѣдставляватъ методи, чрѣзъ които трѣбва да работимъ. Съврѣмента наука още не ги е приложила, пѣкъ и съврѣменитѣ религиозни хора не сж ги приложили още.

Съврѣменнитѣ религиозни хора и досега разглеждатъ въпроситѣ: въ колко лица е Богъ, колко хиляди години сж се изминали, откакъ е дошълъ Христосъ на земята, колко души сж се обърнали къмъ Христа и т. н. Да, съврѣменитѣ християни

сж отлични, много добръ се биятъ, много хубави аероплани иматъ, много отровни газове сж открили и т. н. Но не зная, дали тия хора могатъ да се нарекатъ християни. Христосъ е употрѣбилъ всички тия топове, всички тия сили въ друго направление. За въ бѣдеще ще има други начини за воюване. Хората отъ шестата раса, които ще дойдатъ слѣдъ васъ, знаете ли съ какви сръдства ще си служатъ? — Тѣ ще прѣсвиватъ хората. И цѣла армия да се яви прѣдъ тѣхъ, тѣ ще могатъ да я приспятъ. Тѣ ще могатъ да приспятъ и цѣлъ народъ. Какво могатъ да направятъ противъ тѣхъ? Не е ли по-добръ да дойдатъ тѣ при насъ, да работимъ заедно съ тѣхъ, прѣди да ни приспятъ? Ще бѣде смѣшно, когато неприятелитѣ ни заобиколятъ и ни питатъ: ще се прѣдадете ли, или да ви заобиколимъ съ картеченъ огънь? — Трѣбва да се прѣдадете, защото иначе цѣлиятъ градъ ще отиде. Приспиването означава процесъ на съзнанието.

Казвамъ: Христосъ, който иде сега въ свѣта, носи миръ, свѣтлина, свобода, разбирателство. Той иде да възкреси всички онѣзи, които отъ памтливѣка сж паднали, и да даде нови условия на живота. Това е Божественото. Всички вие, които слушате, трѣбва да бѣдете готови за новото и да учитѣ другитѣ. Сега всѣки пита: въ какво вѣрвате. Тѣй и всѣки ще пита и васъ: въ какво вѣрвате!

Азъ ще ви оставя съ този въпросъ, вие сами го разрѣшете за себе си: въ какво вѣрвате, какво обичате, какво желаете, какво да учите, и каква свобода искате? Тѣзи въпроси всѣки отъ насъ трѣбва да ги разрѣши правилно. Разрѣши ли ги правилно, той ще има вжтрѣшенъ миръ и ще до-

бие Божественото. Нѣма нищо по-хубаво отъ това, човѣкъ да чувствува своето положение като човѣкъ, да чувствува своето достоинство като човѣкъ. Туй е състояние, което всѣки човѣкъ може да има. Първото, което ще разбере, то е че като човѣкъ той е едно мислящо същество, че има правилни схващания за живота и изпълнява волята Божия тъй, както е писано въ живата свещена книга.

Бесѣда, държана отъ учителя на 11 априль, 1926 г.
въ гр. София.

ЗАЗОРЯВАНЕ

23.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Зазоряване

Днесъ ще ви говоря на два езика: на единъ старовръмененъ и на единъ съврѣмененъ езикъ. Споредъ съврѣмения езикъ бихъ озаглавилъ днешната си бесѣда „зазоряване“, а споредъ стария езикъ бихъ я озаглавилъ „да се любимъ, да се обичаме!“

Свѣтътъ, това е единъ университетъ, universum, не зная какъ опрѣдѣлятъ съврѣменнитѣ коментатори въ своитѣ диксионери думата „университетъ“. „Uni“ значи единъ; „versum“ значи сѣщияски животъ. Тѣй че думата „университетъ“ означава проявление на сѣщияския животъ.

Сега ние не говоримъ за нашата земя, ние не говоримъ за нашия малтъкъ свѣтъ, който е толкова тѣсенъ, че хората въ него не могатъ да живѣятъ въ миръ, но ние говоримъ за широкия свѣтъ, за цѣлата вселена. Щомъ хората не могатъ да живѣятъ въ миръ, това показва, че свѣтътъ е тѣсенъ. Тамъ, дѣто има много грѣхове, това показва, че хората сж се събрали на тѣсно. Въ единъ обширенъ свѣтъ не може да има разногласие между хората. Слѣдователно, свѣтътъ, това е нашиятъ свѣтъ. Вселената е Божествениятъ свѣтъ, великото, идеалното въ човѣчеството, къмъ което всѣка душа се стреми. Азъ не взимамъ думата „душа“ въ такъвъ смисълъ, какъвто я разбиратъ всички. Не, азъ говоря за онази душа, за която ученитъ днесъ до-

казватъ и за която спорятъ, дали тя съществува, или не, дали човѣкъ има душа, или не. Такава душа и животнитѣ иматъ. Думата „душа“ произлиза отъ дишане и означава работа. Тази душа, за която говоря азъ нито се мъчи, нито страда, нито работи. Тя създава, тя е единъ вѣченъ изворъ. Тази душа е идейното, Божественото въ човѣка. Тази душа всѣки отъ васъ я усѣща. Всѣки отъ васъ чувствава нейното вътрѣшно влияние. Нейното вътрѣшно влияние, тава сж онѣзи красиви моменти, при които чувствувате, че въ душата ви нѣщо блѣсва, и вие сте готови да се примирите съ цѣль свѣтъ. Но послѣ, като прѣмине този моментъ, вие казвате: дали това е дѣйствителностъ, дали е реалностъ, дали не съмъ спалъ и само тъй почувствувахъ това нѣщо? Споредъ васъ реаленъ животъ е този на страдания, на мъчения, на загуби, на скърби и на смъртъ. Това, обаче, реаленъ животъ ли е? — Това е животъ на промѣни, на измъчвания. Това е нѣкакъвъ далеченъ животъ. Следователно, отъ това гледище, какъ трѣбва да обяснимъ сегашния животъ? Всички промѣни, които сега ставатъ въ свѣта, не сж нищо друго, освѣнъ фази на този вътрѣшенъ животъ, който постоянно се мѣни, развива, както картинитѣ въ единъ кинематографъ.

Не зная колцина отъ васъ сте чели Библията не като историческа книга, защото, ако я подложитѣ на критика като историческа книга, тя не издържа. Не казвамъ да я четете и като научна книга, понеже и въ това отношение тя не издържа критика. Библията е книга само на символи. Въ нея често човѣкъ се уподобява на овца. Въ дѣйстви-

телностъ овца ли е той? Тамъ често държавата се уподобява на звѣръ. Държавата звѣръ ли е? Често единъ народъ се уподобява на планина. Народътъ планина ли е? Често животътъ се уподобява на рѣка, или на море, или на изворъ. Е животътъ рѣка ли е, изворъ ли е и море ли е? И тѣй, опѣзи, които не сж запознати съ този старъ езикъ, ни казватъ; да се любимъ! — И дѣйствително, ние се любимъ. Да се обичаме! — И дѣйствително ние се обичаме. Какъ? — Както разбираме — нищо повече.

Казвамъ сега: думата „зазоряване“ въ живота означава внасяне на нѣщо ново въ човѣшкото съзнание. Спирали ли сте се вие по нѣкой нхъ да мислите, каква роль като човѣкъ, като елементъ въ живота може да изпълните? Съврѣменитѣ учени хора казватъ, че свѣтътъ е създаденъ отъ около 70—80—100 елемента. Всѣки отъ васъ може да отвори химията и тамъ, въ „периодичната система на елементите“ отъ Менделѣва ще види, че има още празни мѣста, които отговарятъ на неоткрити за сега елементи. Може-би за въ бъдеще другъ Менделѣвъ ще открие нѣкой отъ тия елементи, но все пакъ може да останатъ и още празни мѣста. Защото наистина въ вселената има доста празни мѣста.

Какъвъ елементъ, обаче, сте самъ по себе си? Вие казвате, че имате душа. Ако нѣкой ви попита, какво нѣщо сте като душа, какво обяснение ще дадете? Какъ ще опрѣдѣлите понятието душа? Вие ще кажете: азъ съмъ човѣкъ, мисля. Не, опрѣдѣлете се добръ! Да мислишъ, това още не значи, че си човѣкъ. Като казваме „да любимъ“, това още

не значи, че ние любимъ. „Да се обичаме“, това още не значи, че ние се обичаме. Да си ученъ човѣкъ, това още не значи, че си ученъ. Ти може да си изучилъ теорията, това сж хубави, красиви нѣща, но въ общия животъ има двѣ положения: човѣкъ може да бѣде извънъ битието, а може да бѣде и вътрѣ въ битието; човѣкъ може да бѣде извънъ живота, а може да бѣде и вътрѣ въ живота. Когато човѣкъ страда, той е извънъ живота. Когато човѣкъ се мъчи, той е извънъ живота. И когато човѣкъ се радва, той е пакъ извънъ живота. Значи, отъ едната страна извънъ живота отъ лѣво, именно, има страдания, мъчения, адъ; отъ другата страна на живота, отъ дѣсно-има радостъ, веселие, блаженство, рай. Питамъ тогава: какво е същинското положение на живота? Значи, онзи, който не знае, дѣ да се постави въ живота, ако се постави въ лѣво, ще опита живота по единъ начинъ. Ако пъкъ се постави на дѣсно въ живота, ще го опита по другъ начинъ.

Сега вие искате да бжете щастливи. Освободете умоветѣ си отъ всички заблуждения и знайте, че всички вие сте щастливи. Вие можете да бждете щастливи. Какъ? — Вземете дѣсната страна на живота, и всѣки отъ васъ ще бѣде щастливъ. Ако пъкъ нѣкой отъ васъ се е наситилъ на щастие и на блаженство и иска за малко да се освободи отъ него, казвамъ му: лѣвата страна на живота! И сега, азъ виждамъ, едни хора вѣрватъ въ лѣво, други вѣрватъ въ дѣсно; едни хора отиватъ въ ада, други — въ рай. Еднитѣ казватъ на другитѣ: какво ви трѣбва да проповѣдвате, елате тукъ, има ядене, пиене, блаженство. Значи тѣ сж на лѣвата

страна, това е животътъ въ ада. Другитѣ имъ казватъ: що ви трѣбва ядене пиене, елате тукъ да проповѣдвате! Тѣ сж на дѣсно въ живота; това е раятъ. Значи има два вида проповѣди. И еднитѣ, и другитѣ, обаче, иматъ кандилници и одежди. Еднитѣ, които проповѣдватъ за ада, иматъ кандилници и одежди; и другитѣ, които проповѣдватъ за рая, и тѣ сжщо иматъ кандилници и одежди. Гледамъ, нѣкой кади съ своята кандилница, питамъ го: колко ти плащатъ за това кадене? Все трѣбва да му плащатъ нѣщо! Ами онзи кръчмаръ, който ти проповѣдва за своето винце, т' е. който кади съ своята кандилница, колко ще му платишъ за това кадене? Колко ще му платишъ за това винце? Туй не е упрѣкъ, но казвамъ, че все трѣбва да се плати нѣщо за проповѣдването. Кръчмарътъ казва: азъ съмъ проповѣдникъ. Който иска да слуша моето учение, да дойде при менъ, а който не иска да го слуша, нека излѣзе вѣнъ отъ кръчмата. Защо? Че държавата е узаконила неговото право да продава дала му е патентъ и седи човѣкътъ, продава на законно основание, съ патентъ. Нѣкой казватъ: това не е морално. Хубаво, ако не е морално, какъ тѣй държавата му е дала патентъ? Значи, морално е. Държавата е узаконила неговитѣ права, тя го е признала за мораленъ проповѣдникъ, който кади въ кръчмата си и праща хората въ ада. Учение е това сега, нѣма какво да се прави. Нѣкой ще кажатъ: това е заблуждение. Какъ да е заблуждение? Патентъ има човѣкътъ! Има, обаче, нѣкои нѣща които не сж патентовани. И онѣзи, които вѣрватъ въ дѣсно, и тѣ иматъ църкви и тѣ сж патентовани. Тия църкви сж държавни сжщо.

Такива църкви има навсѣкждѣ: и въ Англия, и въ Германия, и въ Русия, и въ Сърбія, въ България — навсѣкждѣ ги има — отлични проповѣди се държатъ тамъ.

И тъй, сега ще ви говоря на двата езика. Ние трѣбва да разберемъ живота! Питамъ: кога хората бѣха по-учени, въ началото или въ края на живота си? Ще ви задамъ другъ въпросъ: кога крушата дава по-добри плодове, въ началото на своя животъ, или въ края? Когато казваме, че съвременната наука се развива, ние ще се намѣримъ въ една нова обстановка, не такава, каквато е била прѣди хиляди или милиони години. Сегашната обстановка се различава отъ прѣдишната. Каква е сегашната обстановка на живота? Вие все говорите за българския народъ. Какво липсва на българския народъ? Щомъ страда, значи липсва му нѣщо. Какво му трѣбва? Запитватъ онзи орачъ, който отива на нивата и се връща, безъ да е работилъ нѣщо: защо не посѣ нивата? — Има много буци, не мога да я посѣя. Значи, той чака благоприятно време, за да я посѣе. Какво липсва на нивата? — Дъждъ, влага. Той посѣва нивата, но гледа, зърното не никне. Какво се изисква, за да поникне? — Топлина, влага и свѣтлина. Азъ говоря принципно: всѣки народъ на земята, който и да е той, трѣбва да придобие нѣщо. Българския народъ английскитъ народъ, американскитъ народъ и всички останали народи по цѣлия свѣтъ, все трѣбва да придобиятъ нѣщо. Не само народитѣ, но и всѣки човѣкъ въ единъ народъ все трѣбва да придобие нѣщо. И наистина придобива нѣщо. Какво трѣбва да придобиете въ този си животъ? Ще ка-

жете: да придобиемъ Любовта! Хубаво, знаете ли отдѣ да вземете и какъ да приложите законитѣ на Любовта? Азъ зная, че топлината и свѣтлината трѣбва да придобиете отъ слънцето, но отдѣ ще вземете Любовта? Все трѣбва да вземете Любовта отнѣкъдѣ. Вие намѣрили ли сте този методъ? Учениитѣ хора ходятъ, търсятъ начини, методи, какъ да намѣрятъ свѣтлината, за което можемъ да ги похвалимъ, но питамя онѣзи отъ васъ, у които съзнанието е вече пробудено: какъ и отдѣ сж намѣрили начини да внесатъ Любовта въ живота?

Сега вие казвате: да се любимъ! Не можешъ да любишъ човѣкъ, на който душата не трепти като твоята. Или не можешъ да любишъ човѣкъ, умътъ на когото не е въ сжщия нхтъ като твоя, или който не мисли като тебе. Не казвамъ, че този човѣкъ трѣбва да мисли точно като тебе, но неговиятъ умъ, неговата мисль трѣбва да бжде на сжщия теренъ, на сжщата площъ като твоята, а въпрѣки това въ мислитѣ може да има голѣмо разнообразие. Има хиляди начини, по които човѣкъ може да се прояви. Слѣдователно, човѣкътъ, когото обичашъ, трѣбва да мислишъ тѣй, както ти мислишъ; той трѣбва да чувствува тѣй, както ти чувствувашъ и да дѣйствува тѣй, както ти действувашъ. Това не значи, че той трѣбва да мисли, чувствува и дѣйствува точно както тебе, но трѣбва да има едно съгласие, една хармония между твоитѣ и неговитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Ти ще можешъ да обичашъ само таквъ човѣкъ. Казва се въ Писанието, че можемъ да обичаме Бога. Кога? — Когато вършимъ Неговата воля. А изявлението на Божията Любовь ще бжде само то-

тава, когато ти вървишъ въ съгласие съ Бога. Значи, ако ние сме съгласни съ Неговия пътъ, съ Неговия животъ, съ Неговата Истина, Той всекога ни слуша. Въ свѣта има много християни, много вѣрующа, които казватъ: има една вѣлика сила, която е направила всичко, която е създала цѣлия свѣтъ. Това сж само твърдения. Въ единъ смисълъ това е вѣрно, въ другъ смисълъ не е вѣрно. Ако азъ посѣя едно житно зърно и кажа, че азъ направихъ това зърно, вѣрно ли е това? Не, това е погрѣшно схващане. Когато казвамъ, че азъ направихъ тази къща, то е все едно да мисля, че азъ направихъ това зърно. Да, но когато кажа, че азъ посадохъ това житно зърно, туй вече има смисълъ. Следъ като го посѣя, азъ мога да го поливамъ, да го наглеждамъ. Когато кажа, че възпитавамъ и морализирамъ единъ човѣкъ, какво придобивамъ отъ това? Нѣкой иска да му покажа начинъ какъ да вѣрва въ Бога. Не поставяйте човѣка въ заблуждение, да мисли, че Богъ е извънъ него. Не поставяйте Бога вънъ отъ човѣка. Значи, ти поставяшъ Бога въ дѣсно или въ лѣво. Щомъ Го поставишъ въ дѣсно или въ лѣво, ти имашъ вече криво схващане за Бога. Нима онѣзи, които сж въ ада нѣматъ Богъ? — Иматъ, какъ не! Онѣзи, които сж въ лѣво иматъ Богъ сяко тѣй, както и онѣзи, които сж въ дѣсно. Когато искаме да възпитае хората, когато искаме да вдъхнемъ въ тѣхъ онова истинско възпитание, онова истинско понятие за Бога, за религията, разбираме, че трѣбва да схбудимъ въ тѣхъ онова, което отъ памети - вѣка живѣе дълбоко скрито въ душитѣ имъ. Богъ е вложилъ нѣщо хубаво въ

всѣка душа. Въ всѣка душа има сили които трѣб-
ва да се развиятъ. Туѣ трѣбва да се вдѣхне въ
всѣки обезсърченъ човѣкъ. Всѣки боленъ, всѣки
отчаянъ човѣкъ е спянатъ; слѣдователно, нѣма
какво да го морализирашъ, но иди при него и
прѣмхани прѣпятствието. Виждаме единъ ученъ чо-
вѣкъ, който изучава тиквитѣ за примѣръ, и намира
единъ родъ тикви, които сж малко прѣтиснати
прѣзъ срѣдата. Чуди се той, защо сж така прѣтиснати
Коя била причината затова? Единъ селянинъ, като
садилъ тикви въ градината си, една отъ тиквитѣ
израсла близо до единъ доста голѣмъ прѣтъ, та
като расла, този прѣтъ останалъ презъ средата ѣ по
този начинъ тя се притиснала прѣзъ срѣдата, станало
едно вдѣлбаване въ срѣдата на тиквата. Тѣѣ че тик-
вата израсла отъ двѣтъ страни на прѣрта. Слѣдъ този
селянинъ редъ поколѣния сажали все такива и раз-
казвали на дѣцата си, че се раждалъ особенъ
родъ тикви прѣтиснати презъ срѣдата.

Туѣ е единъ недостатѣкъ, който се прѣдава
по наслѣдство. Така се прѣдава и пиянството.
Прадѣдото пилъ, дѣдото пилъ, бащата пилъ. всѣ-
ки пили по една, по двѣ и по нѣколко чашки, до-
като най-послѣ и синовете се проявяватъ същитѣ
недостатѣци. И слѣдъ това хората казватъ: това
нѣщо е наслѣдено отъ рода му. Отъ кога? — Още
отъ врѣмето, когато дѣдото сажилъ тикви, и единъ
прѣтъ влѣзълъ въ срѣдата на една тиква, та по
този начинъ се създаде тази чѣрта, която учени-
тъ хора наричатъ „наслѣдствена чѣрта“. Има редъ
други чѣрти, които се наслѣдѣватъ, но послѣдното
не е реалното; то може да се прояси и слѣдъ то-
ва да изчезне. Напримѣръ, нѣкой хора се раждатъ
съ шестъ прѣста, други съ седемъ, а нѣкои дори

и съ осемъ. И сега нѣкои философствуватъ, казватъ: човѣкъ е създаденъ съ петъ прѣста, съ двѣ рацѣ, съ два крака и т. н. Питамъ ученитѣ хора: каква нужда имаше; щото природата да създаде човѣка съ два крака, млѣкопитающитѣ съ четири крака и стоногата съ сто крака? Сега да оставимъ настрана стоногата, защото ако се занимаваме съ нея, тя ще стане толкова голѣма, тѣй много ще се проточи въ ума ви, че ще достигне размѣритѣ, каквито е била едно врѣме. И като се върнете дома си, нѣма да можете да спите, и въ резултатъ, нищо нѣма да придобиеете. Тази стонога е дяволътъ. За да върви бързо, той има сто крака. Всички го познавали по тия сто крака. Като влѣзълъ въ рай, за да не го познаятъ, скрилъ се въ змията, която била безъ крака, та по този начинъ искалъ да мине за светия и казвалъ: ето, азъ нѣмамъ никакви крака. Нѣкой питатъ: защо дяволътъ се прѣобразилъ въ змия? — За да не го познаятъ, да мине скрито, инкогнито. Ето една нова мисль, която богословитѣ могатъ да взематъ въ своето богословие и да обяснятъ на хората, защо дяволътъ се прѣобразилъ въ змия.

И тѣй, днесъ ние имаме крака. Защо ни сжтъ? Много естествено е да имаме крака. Азъ ще ви обясня, защо човѣкъ има крака. Той има два крака, за да бѣде въ връзка съ земята, понеже земята е негова майка. Човѣкътъ е свързанъ съ положителнитѣ и съ отрицателнитѣ сили на земята. Азъ взимамъ положителнитѣ и отрицателнитѣ сили на земята въ низходяща и въ възходяща степенъ. Краката на човѣка прѣдставляватъ най-красивото нѣщо въ земниятъ му животъ. По красиво нѣщо

отъ краката на човѣка нѣма. Като се отрѣжатъ краката му, той прѣдставлява ѣгрозно нѣщо трупъ. Караката сж нѣщо цѣнно въ Божествения животъ. И за да се балансиратъ силитѣ въ човѣка, Богъ е създалъ ржцетѣ. Нѣкой казва: не зная де е Господъ. Казвамъ му: дигни дѣсната си ржка нагорѣ, и тя ще ти покаже накъдѣ е Господъ. Ако и тогава не знаешъ накъдѣ е Господъ, дигни и лѣвата си ржка нагорѣ, тѣ ще ти покаже. Пъкъ ако и тогава не знаешъ, дигни и двѣтѣ си ржцѣ нагорѣ, тѣ ще ти покажатъ накъдѣ е Господъ. Щомъ дигнешъ ржцѣтѣ си нагорѣ, ти вече си въ връзка съ слънцето, съ онзи вѣлики свѣтъ. Дали ти познавашъ Бога или не, дали Го съзнавашъ или не, то е другъ въпросъ, но Богъ отъ себе си не може да се отрече, Той всѣкога ще те подържа. Богъ казва: „Дали това малко дѣте ме познава, или не, това нищо не значи. Той е много благъ, казва: „Посни още малко!“ Така постъпватъ и майкитѣ, които иматъ малки дѣца. Отиватъ при тѣхъ, погледнатъ ги, погалаятъ ги, казватъ; поснете си още малко, мойтѣ дѣца! Спете хубаво, за да си починете, че като се събудите, велика работа има прѣдъ васъ. Туй е красивото въ свѣта! Тѣй трѣбва да разглеждаме реалния животъ. Нѣкой пхтъ ние употребяваме методи, чрѣзъ които сплашваме хората, казваме: ти ще отидешъ въ ада. Или когато искаме да окуражимъ нѣкого, ние казваме: ти ще отидешъ въ рай. Това е подкупъ. Ако райтъ може да ме подкупи съ своята външность, това не е рай. Турцитѣ си прѣдставляватъ рай като една голѣма планина отъ оризъ, варенъ съ захаръ и отгорѣ полѣнъ съ маслице. Седне турчинътъ прѣдъ тази

планина, вземе златна лъжица въ ржка и тамъ съ години яде отъ този оризъ. Не само това, но около него ще бждатъ наредени и най-красивитѣ моми, нимфи, каквито свѣтътъ не може да си прѣдстави. Той ще яде и ще блаженствува, а тѣ ще играятъ и свирятъ наоколо му! съ своитѣ зурли и тжпани. Питамъ: това рай ли е? — Рай е, но турски рай. Всѣки си има по единъ такъвъ рай.

Да се повърнемъ сега къмъ мисълта си. На всѣки народъ липсватъ извѣстни качества. И на всѣки човѣкъ въ свѣта липсва нѣщо т. е. не му липсва нѣщо, но има нѣщо недоразвито. Напримѣръ, нѣкога ви липсва справедливостта. Нѣкой пжтъ вие сте несправедливи спрѣмо себе си; нѣкой пжтъ спрѣмо домашнитѣ си; нѣкой пжтъ спрѣмо своитѣ приятели; нѣкой пжтъ спрѣмо своитѣ слуги; нѣкой пжтъ спрѣмо държавата; нѣкой пжтъ спрѣмо своитѣ убѣждения — навсѣкждѣ може да се яви несправедливостта. Несправедливъ е днесъ човѣкътъ, а той трѣбва да бжде справедливъ! Вие искате всички хора да бждатъ къмъ васъ справедливи, да ви обичатъ. Отлично е това, идеално е да ви обичатъ, да ви любягъ. То е реалното въ живота, но вие поставяли ли сте се сами на такъвъ изпитъ? Любовта, това е положителната, дѣсната страна на живота; това е силата, която твори. Обичъта, нѣкъ, това е лѣвата страна на живота. Любовь има и долу въ краката. Въ дѣсния кракъ има любовь. Ако вие говорите за сѣмейната любовь, за тия приятни прѣдставления, които ставатъ по нѣкой пжтъ, то е другъ въпросъ. Нѣкой пжтъ се водятъ приятни разговори между баща и синъ. Такива разговори се водятъ между дѣсния и лѣвия кракъ. Нѣкой пжтъ

бащата влѣзе въ къщи, мълчи неразположенъ е духомъ. Вземе столѣтъ, седне на една страна въ стаята, мисли. Майката седнала на друга страна въ стаята, и тя неразположена, мисли. Обърнала гърбъ къмъ мъжа си, недоволна е нѣщо, Синѣтъ седналъ на друго мѣсто въ стаята, и той мисли. Дѣщерята на трѣто мѣсто, и тя мисли — всички мислятъ, мълчатъ, иматъ едно квакерско събрание на мълчание. Не се минаватъ и 1—2 часа, току вижъ бащата се обажда: нѣма ли тукъ хора, какво сте замѣчвали всички? Обажда се отъ другия край неговата другарка: какво искашъ да кажешъ съ това? Подиръ нея се обажда дѣщерята, послѣ синѣтъ, и виждашъ започналъ се единъ приятенъ разговоръ. Ние можемъ да се увлѣчемъ отъ това положение, а онзи който не е опиталъ тия нѣща, може да се смѣе, но това не е за смѣхъ работа, това е сериозно нѣщо. Вие трѣбва да знаете, че всѣки ще мине прѣзъ това гърне. Всѣки, който е дошълъ въ живота, трѣбва да знае, че ще мине прѣзъ всички положения. Това е една фаза на живота: ще те поставятъ и въ мълчание, ще те поставятъ и въ разговоръ.

Та казвамъ: какво ни липсва въ живота? — Положителна вѣра липсва на хората. Въ живота, на едни хора вѣрватъ повече, на други по-малко. Защо? — Когото обичашъ, вѣрвашъ му повече, а когото не обичашъ, не му вѣрвашъ, или изобщо вѣрвашъ му по-малко. Въ даденъ случай, ако на нѣкого любовта е на дѣсната му ржка, тогава ти можешъ да имашъ пълно упование въ думитѣ на този човѣкъ. И дѣйствително, този човѣкъ може да ти каже Истината. Но ако любовта на този, който

ти говори е въ дѣсния кракъ, той 50 0/0 нѣма да ти каже Истината. Значи, любовта на земята не говори всѣкога Истината. Тамъ именно е заблуждението, че когато хората се обикнатъ, мислятъ, че всичко ще имъ върви идеално. Какво излиза, обаче? — Щомъ се обикнатъ, тѣ започватъ да се лъжатъ. Туй е и съ младитѣ. Това не показва, че любовта е сама по себе си лъжа, но понеже онава, което ще придобиятъ отъ нея е много хубаво, то за да го запазятъ и за да задържатъ любовта въ себе си, прибѣгватъ до лъжата. Хората прибягватъ до лъжата, защото иматъ извѣстни слабости въ себе си.

Та по нѣкой нхъ и ние принасяме жертви на Бога, молимъ Му се, дано Го излъжемъ, но не се лъже Богъ. Ще ви дамъ сега единъ примѣръ, който и другъ нхъ съмъ ви привеждалъ. Оженватъ се двама млади. Мжжътъ билъ съ черни очи, а жената — съ сини. Мжжътъ ималъ едно изкуствено око, и жената имала едно изкуствено око, но и двамата старателно скривали недостатъка си единъ отъ другъ. Така прѣкарвали заедно цѣли десетъ години, безъ да откриятъ недостатъка си. Всѣки отъ тѣхъ мислилъ за другия, че и двѣтѣ му очи сж здрави. Обаче, една вечеръ тѣ отиватъ на прѣдставление и оттамъ се отбиватъ при единъ свой приятелъ, дѣто си пийнали малко, поразвеселили се и се върнали доста кефлии. Вечерта като си легнали. мжжътъ си свалилъ изкуственото око и го оставилъ нѣкъдѣ на масата. И жената направила сжщото: Свалила си изкуственото око и сжщо тѣй го оставила нѣкъдѣ на масата. Сутринта става той бърза да си тури окото, но по погрѣшка взелъ

синьото око на жена си, забравилъ, че не е турилъ своето око на това мѣсто. Сжщата грѣшка направила и жена му. И тя забравила, дѣ оставила окото си. Поглежда мъжа си и го запитва: защо едното ти око е синьо? Той запитва нея: ами защо твоего пѣкъ е черно? Едва сега тѣ открили, че и единиятъ, и другиятъ иматъ по едно изкуствено око. Та по този начинъ и ние, съвременнитѣ хора, се назимъ. Има извѣстни дефекти въ насъ, които замѣстваме съ изкуствени очи. Нѣкой цѣтъ ние си прѣдставляваме, че сме любезни, че сме щедри, по животътъ, този великъ университетъ, самъ по себе си, ни застави да изнесемъ великата Истина. И когато я изнесемъ, ние се разочароваме.

И тѣй важното за васъ е да знаете, че всѣки човѣкъ прѣдставлява единъ елементъ въ природата. Явяването на толкова милиарди хора въ свѣта, това не е случаенъ актъ: Всѣки човѣкъ е точно на мѣстото си. Той играе извѣстна роль въ природата. Безъ него вселената не може: Ти, като човѣкъ, като душа, безъ твоя умъ, безъ твоего сърце, безъ твоята душа вселената не може да се прояви въ своята хармония. Азъ говоря за онѣзи първични типове въ формата на първия човѣкъ. Вие ще кажете: и да умра пакъ може безъ мене. Не, това не е философия. Ти, като единъ елементъ въ живота, никога не трѣбва да желаешъ да умрешъ. Нѣкой казва: азъ не искамъ да живѣя. Казвамъ: та ти още не си живѣлъ. Ти си се мъчилъ, скърбилъ си, отсега нататкъ настава врѣме да живѣешъ да се радвашъ на живота. Чудни сж хората съ своето лековѣрие! Тѣ като се мъчатъ и скърбятъ тукъ, мислятъ, че като отидатъ на онзи

свѣтъ ще благуватъ. Тѣ цитиратъ извѣстни стихове отъ писанието и казватъ: Лазаръ се мъчи на земята затова на небето благуваше. Не, вие не знаете Истината, Лазаръ никога не се е мъчилъ. Лазаръ бѣше единъ възвишенъ духъ. Той сѣдеше задъ вратата на богатия редъ години, за да види, дали той ще го познае, или не. Лазаръ бѣше едно прѣдметно обучение за богатия. Онзи, който се мъчи, той е недоволенъ, завижда на хората и казва: като отида на другия свѣтъ, нѣма да завиждамъ. Не, какъвто си тукъ на земята, такъвъ ще бѣдешъ и горѣ на небето. Ти можешъ да кажешъ, че ще бѣдешъ друго нѣщо, но не е така. Ако съберете яйцата на всички птици, на всички змии, на всички животни, ще има ли нѣкакъвъ споръ между тѣхъ? Не, всички яйца сж морални, духовни, между тѣхъ има миръ и пълно съгласие. Оставете обаче, всички тия яйца да се излупатъ, ще видите, какво ще стане съ този миръ и съ това съгласие. Оставете, наиримѣръ, да се излупатъ яйцата на змията, на всички птици, а именно, на орела, на сокола, на кукумявката и вижте слѣдъ това, какви отношения ще съществуватъ между тѣхъ. Защо яйцата живѣятъ въ миръ и съгласие пожду си, а излупенитѣ не живѣятъ?

И сега, гледашъ, духовни хора събрани заедно, вмѣсто да живѣятъ въ миръ и съгласие, тѣ казватъ: чудно нѣщо, едно врѣме живѣхме въ миръ и съгласие, и добри хора бѣхме, а сега какво стана помежду ни, че не се разбираме? Сега, слѣдъ като повѣрвахме въ Бога, не живѣемъ въ миръ и съгласие. Казвамъ: едно врѣме вие бѣхте яйца, сега се излупехте и като познахте своето

естество, не се разбирате. Казвамъ: сега именно, слѣдъ като познахте вашето естество, вие трѣбва да работите върху себе си, да го измѣните. Защото, вълкътъ е едно отклонение отъ своя типъ. Вълкътъ и овцата, това сж два противоположни типа. Вълкътъ е гжсеницата, а овцата е пеперудата. Това сж двѣ фази на единъ и сжщъ животъ. Вълкътъ обича много овцата, но и той самъ може да се прѣвърне въ овца. Кога? Може да се изчисли математически, слѣдъ изаяждането на колко листа една гжсеница може да стане пеперуда. Слѣдователно докато вълкътъ живѣе при условия да се храни съсъ листа, ще ги яде, а като се прѣвърне въ пеперуда, той ще измѣни и своя животъ. Значи, вълкътъ е едно отклонение на овцата, и дотогава, докато сжествува това отклонение, той ще бжде вълкъ, а послѣ, слѣдъ като се повърне отъ това отклонение, ще стане овца, т. е. отъ гжсеница ще се прѣвърне въ пеперуда. Този биологически законъ сжествува и между хората. Ако ти имашъ въ себе си едно лошо желание, не трѣбва да го изкоренявашъ, но ще му противопоставишъ нѣкое добро желание. Нѣкъ казва: да унищожимъ вълкътъ! Ако унищожимъ вълка, ще унищожимъ и овцата. Ако унищожимъ гжсеницата, ще има ли пеперуди? — Нѣма да има пеперуди. Азъ взимамъ тѣзи нѣща като символи за разяснение на нѣщата. Това сж само научни данни, отъ които за въ бждеще съврѣменната наука ще се възползува, за да обуслови произхода на видоветъ. Казватъ нѣкои: всичко е наредено така, защото Богъ е казалъ да бжде така. Всичко, което виждаме днесъ въ свѣта, това сж прѣходни състояния. Енергиитъ на вълка

сж енергии, които отиватъ къмъ центъра на земята. Той е въ дѣсния кръгъ. Вълкътъ е силенъ въ това направление. Енергиитѣ на овцата произтичатъ отъ лѣвия кръгъ, отъ лѣвата ѳ страна. Слѣдователно, тѣ отиватъ нагорѣ. Значи, енергиитѣ на вълка отиватъ къмъ центъра на земята, а тия на овцата отиватъ нагорѣ. Трѣбва да се мине много врѣме, докато вълкътъ се прѣвърне въ овца. Азъ взимамъ тия два типа, за да обясня вжтрѣшното състояние. Ако имате една мисль, каква и да е, която ви безпокои, не се стремете да я изхвърлите отъ себе си по механически начинъ, защото тя ще ви създаде нѣкаква пакостъ. т. е. сами на себе си вие ще си причините пакостъ. Загнѣзди ли се въ вашия умъ нѣкоя мисль, която ви безпокои, вие трѣбва да намѣрите точно противоположна на нея, която да я замѣсти. По този начинъ ще се излѣкувате. За да се излѣкувашъ, трѣбва да съединишъ центъра на земята съ центъра на слънцето.

Сега, за обяснение на мисльта си, ще ви приведа единъ примѣръ. Единъ младъ богатъ американецъ се оженва за млада, красива американка и трѣгватъ заедно да направятъ своето свадбено пжтешествие. Обаче за нещастие, става сблѣскване на треноветѣ, и младиятъ американецъ отъ силна уплаха полудѣва. Завеждатъ го въ една лудница, и тамъ прѣкарва цѣли 16 години като лудъ. Единъ день той намира вратата на лудницата отворена и хуква да бѣга. Служащитѣ отъ лудницата трѣгватъ подирѣ му да го гонятъ. Отива той на гарата, намира единъ тренъ, готовъ за заминаване, бързо се качва въ него и заминава. Пжтува той около 10—

15 км. съ този тренъ и става едно ново сблъскване на треноветъ. При това сблъскване, обаче, той се излѣкува, умътъ му се намѣства. Питамъ сега: какъ е станало полудѣването му? Съврѣменнитѣ психолози обясняватъ това заболѣване по слѣдния начинъ: въ човѣка има друго едно тѣло, наречено двойникъ на човѣка, което служи като проводникъ между смъисленския човѣкъ и физическия човѣкъ. Когато човѣкъ е въ щасливо, или въ едно радостно състояние, този двойникъ излиза извънъ човѣка, извънъ неговото тѣло и въ това състояние той не трѣбва да се стресва. Защо? Двойникътъ на всѣки човѣкъ е свързанъ съ много нишки, та когато човѣкъ излиза и влиза въ тѣлото си, трѣбва да се внимава, да не стане нѣкакво силно сътресение, за да може двойникътъ да се намѣсти правилно. Ако стане нѣкакво стресване слѣдъ като излѣзе двойникътъ, той не може бързо да влѣзе на мѣстото си, и затова става прѣпилитане съ нишките отъ двойника на нѣкой другъ човѣкъ. Въ случая двойниците на тѣзи млади хора били прѣплетени, затова, като станало сблъскването на треноветъ, двойникътъ на момата, която била по-силна, веднага влѣзълъ въ тѣлото си, но двойникътъ на младоженика се прѣпилелъ съ този на момата. При второто сблъскване на треноветъ умътъ му се намѣстилъ, и той се върналъ въ дома си вече здравъ, подобренъ. Жена му казала: „Цѣли 16 години азъ усахъ голѣма тежестъ на сърцето си, но отъ тозъ моментъ тежестта ми се отне“. Значи, при новото сблъскване на треноветъ, двойникътъ му влѣзълъ въ тѣлото си, затова и на жената одекнало. Такова обяснение дава и съврѣменната

окултна наука, но ако това обяснение се даде на съврѣменнитѣ учени хора, тѣ ще кажатъ: докажи това! Доказателството може да се даде само чрѣзъ редъ примери, отъ които да се види, че дѣйствиелно става прѣплитане въ двойницитѣ на хората. Простиятъ народъ, който разбира този законъ, като събужда нѣкого отъ сънъ, никога не обича да го стреска изведнажъ, а го събужда постепенно. Ето защо, ние трѣбва да дѣйствуваме въ живота си всѣкога благо. Благостта трѣбва да бѣде методъ за нашето възпитание. Въ чувствата си трѣбва да бѣдемъ благи! Когато отивашъ при единъ човѣкъ съ цѣль да поправишъ погрѣшката му, трѣбва да бѣдешъ къмъ него внимателенъ, благъ, защото, ако го стрѣснешъ изведнѣжъ, ще му причинишъ най-големото зло. До този моментъ твоятъ приятелъ не е съзнавалъ грѣшката си, и ако ти изведнѣжъ му я посочишъ, той може да се уплаши, да се обезсърчи и отчае и да каже: азъ не знаяхъ до сега, че съмъ билъ такъвъ разваленъ човѣкъ.

Та казвамъ: всички съврѣменни хора казватъ, че трѣбва да се проповѣдва на свѣта. Азъ бихъ желалъ всички съврѣменни религиозни хора, всички съврѣменни учени хора да проповѣдватъ, но да знаятъ, какъ се проповѣдва. Какъ трѣбва да се проповѣдва? — Истината трѣбва да се проповѣдва съ голѣма мекота и съ пълно съзнание. Когато азъ отивамъ при нѣкой човѣкъ да му проповѣдвамъ, най-първо трѣбва да го обичамъ, да имамъ всичкото съзнание въ себе си, че трѣбва да бѣда въ негова услуга и да го свържа съ живитѣ сили на природата, т. е. да го свържа съ живата природа. Само тогава азъ ще мога да му помогна. Не е нуж-

но да се говори много на единъ човѣкъ. Кажи му само двѣ думи, но тъй му ги кажи, че каквото и да му говоришъ послѣ, да те повѣрва. Остане ли въ душата му едно малко противорѣчие, ти ще влѣзешъ въ противорѣчие и съ себе си, и съ хората. Но казвамъ: при туй състояние, въ което сега се намирате, има извѣстни идеи, за които още не сте готови. Напримеръ, мнозина търсятъ Любовта. Че нали я опитвате? Младитѣ опитватъ Любовта, но не могатъ да я задържатъ. Старитѣ опитватъ Любовта, сѣщо не могатъ да я задържатъ. Не е въпросътъ само да се опита Любовта, но тя трѣбва да се задържи. Като дойде Любовта, човѣкъ се пропуква и не може да я задържи. Всички вие сте опитали Любовта, но колко отъ васъ сте я задържали? Колко отъ тази Любовъ сте задържали за себе си? Всички сте чувствували нѣщо хубаво, но това още не е любовъ. Азъ наричамъ Любовъ онази сила, която е непрѣривна въ всички свои дѣйствия, и каквато е била отъ началото, такава си остава и до края. Тази сила никога не се намалява; тя е единствената мощна сила въ човѣка. Кога човѣкъ изгубва тази сила? — Когато нишките на Любовта се огънатъ, соковетѣ ѝ се прѣсичатъ и прѣставатъ да текатъ. Сѣщото нѣщо е и въ растенията. Докато коренчетата на едно растение сѣ здрави, не сѣ огънати, то може да черпи соковетѣ, които отиватъ да хранятъ растението нагорѣ. Прѣстанатъ ли тия сокове, и растението умира. Ние учимъ, докато любимъ. Прѣстанемъ ли да любимъ, прѣставаме и да учимъ. Бащата, майката сѣ мощни, докато има за кого да работятъ. Учителътъ е мощенъ, докато има ученици. Адвокатътъ

е мощенъ, докато има да защитава дѣла. Войникътъ е мощенъ докато се бие. Държавникътъ е мощенъ, докато има кого да управлява. Писателятъ е мощенъ, докато има кой да чете произведенията му. Свещеникътъ, проповѣдникътъ е мощенъ, докато има на кого да проповядва. Всички хора си иматъ свое опредѣлено поле на дѣйствие. И сега, при този животъ, въ който се намираме, всѣки трѣбва да знае, какво прѣдставлява той. Всѣки човѣкъ прѣдставлява единъ важенъ елементъ въ живота, и въ това трѣбва да се убѣди. Да вѣрваме въ Бога, това още не е задачата ни. Най-първо човѣкъ трѣбва да вѣрва въ това, какво е неговото прѣд-назначение като човѣкъ. Не е важно, какъвъ е той въ обществото, като държавникъ, или като адвокатъ, но важното е, каква е неговата работа като елементъ въ вселената. Съзнаешъ ли това, ти ще бѣдешъ въ хармония съ всичко, което те окръжава и ще бжоешъ силенъ.

И тъй, казвамъ: зазоряване може да дойде само у тия отъ васъ, у които съзнанието се е пробудило и у които прониква идеята за тѣхното прѣд-назначение и кажатъ: ето, отъ толкова години вече се молимъ, какво сме придобили? Отъ толкова години вече живѣемъ за народа си, какво сме придобили? Не, въ живота ви има една степенъ по-висока, а именно: вие трѣбва да живѣете за цѣлото човѣчество; вие трѣбва да живѣете за вселената. Значи има по-високъ идеалъ въ живота ви отъ този съ който сега живѣете. Тъй, както сега живѣете, какво ще мислите слѣдъ като прѣкарате на земята 90—100—120 години? Какво ще ви занимава, когато зхбитѣ ви оканятъ? Когато останете въ жиго-

та си самъ, като кукувица, и не го разбирате, както трѣбва, ще кажете: да умра по-скоро, че да отида въ другия свѣтъ. Не, само единъ реаленъ свѣтъ има за мене, нѣма два свѣта. Този малъкъ свѣтъ, въ който сега живѣете е единъ малъкъ островъ, една малка проекция отъ великия свѣтъ, но ние като сме го раздѣлили, казваме: има другъ свѣтъ, има задгробенъ животъ. Казвате: онзи свѣтъ, и този свѣтъ. Не, ние не разбираме свѣта така, не го дѣлимъ на онзи свѣтъ и този свѣтъ. Има само единъ Божественъ свѣтъ, съ лѣва и дѣсна страна. Като кажа „този свѣтъ“, разбирамъ въ лѣво, а като кажа „онзи свѣтъ“, разбирамъ въ дѣсно. Значи, като кажа онзи свѣтъ, задгробния, духовния, разбирамъ дѣсна посока — нищо повече — или на краката, или на ржцѣтъ, въ лѣво или въ дѣсно. Ако вие изучавате четвъртото измѣрение, трѣбва да имате една основна идея, да знаете въ каква посока се движите. Свършменитѣ учени хора изучаватъ, напримѣръ, въ каква посока се движи нашето слънце. Тѣ иматъ извѣстни теории, извѣстни правила; макаръ че още не сж установили посоката на движението, но сж близо до Истината. Вѣрно е, че слънцето се движи на нѣкъдѣ. И всѣки отъ васъ по сжщия начинъ се движи на нѣкъдѣ. Какъде е вашата посока? Вие ще кажете: къмъ Бога. Да но това е много неопредѣлено. Какъдѣ е Богъ? Слънцето се движи къмъ извѣстна посока въ вселената. И всѣки отъ васъ се движи въ извѣстна посока, която той трѣбва да знае. Всѣки трѣбва да излѣзе извънъ земята. Нѣкой отъ васъ, като излѣзатъ отъ земята, ще се спратъ въ венера, други — въ юпитеръ, трети — въ сатурнъ,

четвърти — въ меркури, пети — въ уранъ и т. н. Нѣкой отъ васъ нѣкъ ще отидатъ въ друга нѣкоя слънчева система, и тамъ ще се установятъ. Питамъ ви сега: ако вие влѣзете въ нѣкоя слънчева система, за която не сте готови, какво ще спечелите? Ако не сте готови, ще се намѣрите въ още по-голѣми пертурбации отъ тия, които тукъ прѣживѣвате.

Та сега, този голѣмъ хаосъ, който чувствувате, е защото врѣменно се съединявате съ нѣкои други свѣтове, които ви въздѣйствуватъ. Нѣкои ще кажатъ: какъ е възможно да ни въздѣйствуватъ тия свѣтове? Ако мѣсечината може да повдигне водата въ моретата на височина около 20 метра, това не е ли въздѣйствие на луната? Такова въздѣйствие тя указва и върху нѣкои хора, наречени лунатици, и по този начинъ измѣня състоянието имъ. Не само мѣсечината, но и други небесни свѣтила и планети произвеждатъ извѣстно влияние върху нѣкои хора. За въ бъдеще, онѣзи които искатъ да възпитаватъ младото поколение, трѣбва да основатъ възпитанието му върху тия научни данни. При такова възпитание ние ще имаме гениални дѣца, понеже ще бждатъ поставени върху най-добрата обстановка. За сега, човѣшкиятъ мозъкъ още не е готовъ да възприеме тия нови мисли. Въ нашия мозъкъ постоянно се произвеждатъ извѣстни сътресения, които ни изкарватъ отъ нормалното състояние. Вземете вѣстниците, които всѣки день се четатъ. Въ тѣхъ нѣма да срещнете нищо друго, освѣнъ редъ сензации, които изкарватъ хората отъ релситѣ на тѣхния животъ. Тамъ ще срещнете само катастрофи: този се убилъ,

онзи се убилъ, тамъ се сблъскали два трена, много пхтници убити, ранени и т. н. Ти се върнешъ дома си и всички тия образи възкръсватъ въ ума ти. Какъ ще можешъ да бждешъ спокоенъ? И тогава казваме: да създадемъ едно поколѣние, което да люби народа си. Не може да се създава така лесно общество, ако не познаваме законитѣ на Любовта. Не, ние трѣбва да дойдемъ до положение, като простремъ лѣвата си ръка, напримѣръ да знаемъ, че чрѣзъ нея изразяваме законитѣ на Любовта. Но ако днесъ ти прострешъ ръката си и нѣкой те види, ще каже: слушай тамъ. Михале, какво правишъ? Прострешъ крака си, пакъ те питатъ: какво правишъ тамъ, какво искашъ да кажешъ? Човѣкъ трѣбва да знае, какъ да простре крака или ръката си. Въ земята има сили, които ще можешъ да отнемешъ съ простирането на крака си, и по този начинъ ще трансформирашъ състоянието си. Азъ ви давамъ закони, които можете да използвате. Ти си тжженъ, въ отчаяние си, но ако знаешъ, какъ да прострешъ лѣвата ръка и лѣвиятъ си кракъ, земята ще привлече всичката тежестъ отъ краката ти и ще почувствувашъ едно облекчение, една радостъ. Послѣ, ще прострешъ дѣсната си ръка или кракъ и пакъ ще почувствувашъ една радостъ. Нѣма да простирашъ изведнѣжъ двѣтъ си ръцѣ и двата си крака. Но това е въпросъ на вѣрване. Ти трѣбва да вѣрвашъ въ това. Ако не вѣрвашъ, нѣкой трѣбва да ти го доказва съ редъ доказателства, съ редъ аргументи. По този въпросъ има писани доста книги: на английски, на френски и по малко на други нѣкои езици. Слѣдователно, майката, която иска да възпита своето дѣте, приятельтъ, който иска да

задържи своя приятелъ, господари и слуги, учители и ученици, свещеници, всички трѣбва да знаятъ, въ какво седи Божественото и да могатъ да го проявятъ.

Казва се въ прочетената глава: „Който люби брата си. . .“, Най-първо човѣкъ трѣбва да вѣрва, че Богъ живѣе въ всѣки едного. Божествениятъ животъ минава като велика струя прѣзъ всички. Та казвамъ: величието на нашия животъ, величието на нашето сърце, величието на нашия умъ, величието на нашата воля зависи отъ нашитѣ бѣдещи вѣрвания и убѣждения, да имаме една положителна наука. Азъ не искамъ да ме разберете криво, да изнесете мисълта, че сега нѣма наука. Не, съврѣменитѣ учени правятъ голѣми усилия, което е за похвала. Тѣ изучаватъ микробитѣ и редъ други научни въпроси, но казвамъ натруиването на микробитѣ въ извѣстенъ удъ отъ човѣшкото тѣло се дължи на редъ други причини. Когато човѣкъ употребява една неестествена храна, въ него се събиратъ много утайки, който привличатъ тѣзи отрицателни бактерии и отъ това се зараждатъ редъ болести: холера, чума, петнистъ тифъ и др. Обаче всички хора не умиратъ отъ холера, отъ чума, отъ петнистъ тифъ и други подобни. Защо? Защото кръвта имъ е чиста. Чистиятъ човѣкъ нищо го не хваща. Човѣкъ, който е погълнатъ съ вѣра, може да ходи между холерични и нищо да не го хване. Той не трѣбва само да проповѣдва това, но и да го опита. Той трѣбва да е направилъ опитъ, да е миналъ между хора, заразени отъ различни болести, и нищо да не го е хванало. Ако е влизалъ между десетина болни отъ рзлични болести, и нищо не

го е хванало, само тогава той ще може да говори и на хората. Той трѣбва да е опиталъ това. Азъ съмъ срѣщалъ много чисти натури, но въ тѣхъ има знания. Нѣкой казва: защо съмъ дошълъ въ свѣта? — Ти си единъ элементъ въ свѣта и трѣбва да живѣешъ за славата Божия. Като элементъ, извършилъ ли си работата си? Сутринъ като ставашъ, колко добри мисли минаватъ прѣзъ ума ти? Изпълнилъ ли си поне една отъ тия мисли? Прѣзъ деня ти се прѣдставиха хиляди случаи да направишъ добро. Поне едно добро направи ли? Не е достатъчно само да говоришъ, но направи това, което казвашъ. Напримѣръ, нѣкой иска да се хареса нѣкому. Хубаво, това е отлична черта, но азъ мисля, че най-отличната черта е да желаемъ да се харесваме на Бога. Всѣки трѣбва да има едно огледало, въ което да се оглежда и да знае, че ако Богъ го хареса, и хората ще го харесатъ. И като се оглеждамъ, моитѣ очи не трѣбва да бждатъ, нито като очитѣ на орела, нито като очитѣ на сокола, нито като очитѣ на кукумявката, нито като очитѣ на кокошката, нито като очитѣ на гълъба, но тѣ трѣбва да бждатъ като очитѣ на ангела и отъ погледа имъ да лѣха любовъ. Като срещнешъ такива очи, ти се съживѣвашъ, възкрѣсвашъ. Азъ казвамъ: има такива очи въ свѣта, отъ които се съживѣвашъ. И като срещнешъ такива очи, не трѣбва само да се съживишъ, но да станешъ радостенъ и да кажешъ: има защо да се живѣе! И този човѣкъ като те погледне, да бжде за тебе зазоряване и да ти каже: „Дерзай, братко, стани! Азъ съмъ първиятъ лъчъ“. „Кой си ти?“ — Азъ съмъ първиятъ лъчъ, който съмъ изпратенъ отъ Бога за тебе. И за те-

бе ще ходя навсѣкждѣ.

Станете сега, иде това слънце. Зазоряване е това! Не трѣбва само да се афектирате, но да знаете, че всичко хубаво, красиво, което е посѣто въ васъ, ще израсне. Вложете, обаче повече вѣра! За всѣки отъ насъ, когато дойде този прѣвъ лжчъ, той трѣбва да стане и да благодари на Бога. Това е вѣчния денъ, въ който човѣкъ става и благодари на Бога. Единъ младъ момъкъ писалъ нѣщо за вѣчния денъ. Всѣки отъ насъ трѣбва да бѣде единъ лжчъ на този вѣченъ, на този Божественъ денъ. Тѣзи лжчи идватъ вече въ свѣта. Тѣ сж проникнали и въ вашитѣ души. Имайте вѣра въ Божественото, което е вложено въ васъ. Всички вие сте важни елементи, безъ които не може. За да образувашъ една мисль, трѣбватъ нѣколко елемента. За да образувашъ една киселина, сжщо трѣбватъ нѣколко елемента. За да се образува една ябълка, или круша, или слива, сжщо тѣй трѣбватъ нѣколко елемента. Тѣзи елементи носятъ сладкитѣ сокове. Слѣдователно, ние сме елементи, които носимъ хубавото, красивото за единъ по-идеаленъ свѣтъ. И тѣзи Божествени лжчи идватъ въ насъ, за да ни събудятъ. И нека сега вашиятъ хоризонтъ бѣде широкъ! Вие искате да знаете, защо живѣте. Казвамъ: за Бога живѣте. Казвате: азъ не съмъ почувствувалъ Неговата Любовь. Казвамъ: излѣзъ да посрещнешъ първия лжчъ и ще почувтувашъ Божията Любовь. Прочети първата дума на писмото, което Богъ ти е писалъ тази сутринъ! Вие какъ пишете на майка си? Какъ пишете на баща си? — Любезна, мамо! Или: любезни татко, любезни татинко! И когато майка ви пише, тя се обръща къмъ

васъ съ слѣднитѣ думи: любезни, миличѣкъ синко, или миличка, дъще! Такива сж и писмата ви, които идватъ отъ невидимия свѣтъ. Прочетете, да видите, каква е първата дума, която е написала майка ви отъ невидимия свѣтъ. Азъ погледнахъ на щемпела на писмата ви и видѣхъ, че всички имате писма отъ невидимия свѣтъ. Днесъ за пръвъ пѣтъ въ България е дошла поща отъ невидимиятъ свѣтъ. Прочетохте ли я? Ако не сте я прочели, слѣдъ като се върнете отъ бесѣдата, прочетете я и вижте, какво ви пишатъ. Втори пѣтъ пакъ ще ви питамъ, какво ви пише майка ви баща ви. Ще ви питамъ само, каква е първата дума на писмоте, повече не искамъ. мене ме интересува само първата дума, а съдържанието е нѣщо свешено, то се отнася до васъ. Азъ искамъ да го прочетете. Като го прочетете, ще имате ангелски очи. И когато погледнете съ вашитѣ очи, той ще оживѣе и ще възкрѣсне. На старъ езикъ ви казвамъ, че той ще възкрѣсне, а на новъ езикъ ви казвамъ, че въ живота му ще има едно вѣчно зазоряване. Вие ще видите, че вашиятъ животъ започва отъ сега нататѣкъ. Ученитѣ хора казватъ: сега започваме. По това именно се отличава новата култура. че сега започва новото въ нея. Новата фаза сега иде, и новата култура сега започва.

Желая всички да имате очитѣ на ангелитѣ. Желая всички да имате тази свѣтлина, тази вжтрѣшна интелигентность, съ която тѣ проявяватъ живота си и тази воля, съ която тѣ извършватъ своята служба.

Само така можемъ да носимъ името „чада Божии“, както е писано въ свещената книга. Вие

казвате: ние сме чада Божии. Казвамъ: не се е явилъ още Този, Който казва това, но като се яви, ще бъдемъ подобни Нему.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 18 априлъ, 1926 г.
въ гр. София.

САМЪ ИЗТЖПКАХЪ ЖЛЪБА

24.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Самъ изстжихахъ жлѣба

„Азъ самъ изстжихахъ жлѣба“.

Туй се отнася до онази първична сила, която дѣйствува разумно въ свѣта. Азъ наричамъ това „законъ за прѣвръщане енергиитѣ“. Всѣка енергия въ свѣта, която не може да се прѣвърне, която не може да влѣзе въ полза на живота, дѣйствува врѣдно. Когато жлѣбътъ се стѣпчи, какво излиза? — Излиза онзи сладъкъ сокъ, който относль ферментира и се прѣвръща въ вино. Отъ този сладъкъ сокъ хората правятъ вино, понеже не знаятъ, какъ да го прѣвърнатъ въ нѣщо по-красиво, отколкото е билъ по-рано. Ферментирането на виното е символъ. Самата лоза символично прѣдставлява човѣчеството, и затова, каквото е състоянието на сегашното човѣчество, такова е състоянието и на лозата. Значи, гроздениятъ сокъ не може да остане за дълго врѣме сладъкъ. Въ него попадатъ едни малки бактерии, малки микроорганизми, наречени ферменти, които прѣвръщатъ гроздената и овощената захаръ въ алкохолъ, а послѣ въ киселина. Тѣй щото, туй, което е вѣрно за лозата, вѣрно е и за самото човѣчество. Първоначално хората като се раждатъ, биватъ тѣй сладки, както гроздето, но като ги турятъ въ жлеба и ги стѣпчатъ, ставатъ кисели. Всички хора първоначално започватъ много добръ. Дѣ-

цата въ първо врѣме сж сладки, но шомъ влѣзатъ въ живота, и тѣ се вкисватъ. Има извѣстни хора, които при всячки условия на живота си оставатъ сладки, но то е при особенъ специалитетъ, при особени духовни усилия отъ тѣхна страна. И вие често се усѣщате тѣй вкиснати, че не можете да се тѣрпите.

Сега онѣзи които не разбиратъ закона за прѣврѣщане на енергията, се смущаватъ отъ противоречията, които съществуватъ въ свѣта. За кого съществуватъ противорѣчията? Най-послѣ по какво ще се познае умния човѣкъ? Умниятъ човѣкъ ще се познае по мѣчнитѣ задачи, които му прѣдстоятъ да рѣши въ живота си. Създаването на единъ паракходъ отъ нѣкой човѣкъ, показва, че той е уменъ. Написването на нѣкоя велика книга отъ нѣкого, показва, че този човѣкъ е уменъ. Направата на единъ аеропланъ отъ кого и да е, показва, че този човѣкъ е уменъ. Свиренето, отглеждането на рвзнитѣ растения отъ хората, показва, че тия хора сж умни. Тѣй щото, като разглеждаме цѣлия органически свѣтъ, споредъ прѣодоляващитѣ мѣчнотии, можемъ да сждимъ за интелигентността, която е вложена въ всѣка форма. Формитѣ опрѣдѣлятъ границитѣ на Божествената интелигентность. Слѣдователно, всички хора по сжщество произходатъ отъ единъ и сжщъ принципъ, но по проява тѣ не си мязатъ коренно се различаватъ.

Нѣкои отъ съврѣменитѣ химици искатъ да докажатъ, че всички елементи сж произлѣзли отъ единъ и сжщъ елементъ. Какво ще докажатъ съ това? — Нищо нѣма да докажатъ. Какво отъ това, ако докажатъ, че всички елементи произлизатъ отъ

единъ и сжщъ първиченъ елементъ? Та и религиознитѣ искатъ да докажатъ, че всички хора произлизатъ отъ Бога. Това още нищо не значи. Не, хората не произлизатъ отъ Бога. Учениитѣ пъкъ искатъ да докажатъ, че хората сж произлѣзли отъ нѣкакви си бубулечици. Това нѣщо вѣрно ли е? Въ този случай и всички елементи не произтичатъ отъ единъ първиченъ елементъ, но се явяватъ като проява на единъ и сжщъ елементъ. Значи, Богъ е една сжщина на вѣчното разнообразие. Той е единство по своето проявление, по разнообразие по своята сжщина. И тамъ е красивото! Да бждешъ разнообразенъ по своята сжщина, това е великата добродѣтель въ свѣта. И когато хората искатъ да бждатъ добри, да създадатъ доброто въ себе си, вмѣсто това тѣ създаватъ злото. Напримѣръ, нѣкои искатъ да бждатъ кротки. Кроткиятъ човѣкъ нищо не струва. Кротъкъ човѣкъ е онзи, който може да укроти вълнитѣ на морето. Кротъкъ човѣкъ е онзи, който може да изгаси пламъцитѣ на нѣкоя къща. Не е достатъчно само да си мислишъ, че си кротъкъ човѣкъ, а нищо да не можешъ да направишъ. Не зная, каква кротость е тази. Нѣкой човѣкъ минава за много благороденъ, казва: азъ съмъ отъ високо произхождение, майка ми бѣше благородна жена, баща ми сжщо бѣше благороденъ човѣкъ. Питамъ: за какво благородство говори този човѣкъ? Че той още не е започналъ съ кротостта. Само кроткиятъ човѣкъ може да бжде благороденъ. Ако ти се намирашъ въ онова бурно, развълнувано море, то е защото си поставенъ отъ онази първична причина, да опиташъ своята кротость. Всички вълни въ то-

ва море говорятъ на единъ разуменъ езикъ, понеже сж съставени отъ разумни частици. Частицитѣ, отъ които е съставена водата, сж интеллигентни, но за да разберешъ тѣхния специаленъ езикъ, трѣбва да слѣзешъ на тѣхния уровень. Тѣхниятъ езикъ' отъ гледището на съврѣменитѣ учени, прѣдставлява нѣщо глухаво, и затова тѣ се отнасятъ съ недо- вѣрие къмъ моитѣ думи и казватъ; възможно ли е елементитѣ да говорятъ? А да казвате, че човѣш- ката душа произлиза отъ човѣшкия мозъкъ, това било велика мъдростъ! Отворете тогава човѣшкия мозъкъ и вижте, дѣ се намира душата. Какъ е възможно отъ неразумното да се образува разумното? Ако така разбираме въпроса, тогава азъ мога отъ всѣки камъкъ да изкарамъ по една душа. Защо едното твърдение да е вѣрно, а другото да не е вѣрно? Нито едното твърдение е вѣрно, нито дру- гото е вѣрно. Когато казваме, че ние сме подобни на Бога, че сме направени по образъ и подобие Божие, какво трѣбва да подразбираме? Азъ нѣма да разрѣшавамъ тия задачи, но ги поставямъ прѣдъ васъ, като задачи въ живота ви, да мислите, какво нѣщо е Божиятъ образъ.

И тъй, законътъ за прѣвръщане на енергиитѣ е свързанъ съ формитѣ. Не можешъ да прѣвръ- нешъ една сила въ друга, безъ да знаешъ закона за прѣвръщането на въздухообразнитѣ тѣла въ течни, течнитѣ въ твърди и твърдитѣ най-послѣ въ какво могатъ да се прѣвърнатъ? — Тѣ мо- гатъ да се прѣвърнатъ въ едно още по-твърдо състояние, при което частицитѣ се отдѣлятъ една отъ друга. Въ твърдитѣ тѣла най-първо има едно силно сцѣпление между всички частички, вслѣдствие

на което тѣ прѣдставляватъ едно цѣло, но послѣ, щомъ това състояние прѣмине, дохожда се до едни толкова твърди частици, че сцѣплението вече не може да дѣйствува между тѣхъ, тѣ се разединяватъ една отъ друга и не могатъ да влѣзатъ за полза на живота. Ето защо казватъ, че отъ студъ хората измиратъ. Защо измиратъ? Нѣма да ви отговоря на това, понеже ние имаме за смъртѣта малко по-особени схващания. При смъртѣта става разглобяване на формитѣ. Подъ „умиране“ ние разбираме, че човѣкъ, откакъ се роди, докато остарѣе, всѣки день умира. Всѣко страдание е умиране. Умирането подразбира осмърдяване, което произтича отъ това, че човѣкъ постоянно се разлага. Човѣкъ постепенно се سماлява, докато най-послѣ се осмърди. Осмърдяването първоначално подразбирало прѣвръщане отъ едно състояние въ друго, но понеже този процесъ не става по нѣкои благовидни начини, затова Господъ казва: „Този човѣкъ трѣбва да прѣмине отъ едно състояние въ друго, затова турете го въ една реторта, а вие стойте далечъ отъ него!“ Защо? Защото осмърдяването всѣкога прѣдполага оставяне на единъ излишѣкъ, който именно е причина за миризмата. Това е за обяснение. Трѣбва да знаете, че всѣки човѣкъ, който иска да стане добъръ или ученъ въ всѣко отношение, всѣкога въ него ще остане единъ малѣкъ излишѣкъ, съ който трѣбва да знае, какъ да се справи. И ако не може да се справи съ този излишѣкъ въ себе си, той ще му създаде най-големитѣ страдания. Прѣдставете си единъ човѣкъ, който обича да яде много хубаво, има отличенъ апетитъ, но по невнимание и небрѣжностъ къмъ своя стомахъ, той

е задръстилъ каналитѣ на червата си, направилъ ги много тѣсни. Какво ще бжде неговото състояние, ако не може да изкара този излишъкъ? Той ще живѣе едно тежко състояние. Сжщото нѣщо е и съ чувствата на човѣка. Когато човѣкъ работи съ законитѣ на Любовта, всѣкога въ него остава единъ малъкъ излишъкъ, съ който той трѣбва да умѣе да се справи. Когато въ природата остава торъ, тя знае законитѣ, какъ да се справи съ него, какъ да го използува. И въ умствения свѣтъ оставатъ такива излишъци.

Съврѣменитѣ възпитатели, съврѣменитѣ моралисти още не сж зачекнали този законъ за излишъцитѣ. Всички очакватъ отъ другитѣ, тѣй, както онази млада мома, която се жепи мечтае да се облѣче съ бѣла рокля, да излѣзе отъ дома на майка си и баща си и отиде при своя възлюбенъ, той да я посрещне съ вѣнци, съ гайди и свирни, като ѝ обѣщае, че ще живѣе само съ пѣсни и свирни, безъ да работи. Такъвъ животъ, такъвъ моралъ прѣпоръчватъ и на насъ, но нѣма такъвъ животъ въ свѣта. Друго очаква насъ! Казватъ ни: ти ще вѣрвашъ въ Бога и когато трѣбва да заминешъ за онзи свѣтъ, ще дойдатъ ангели да те поематъ и тамъ на небето ще свиришъ на китари, пѣсни ще пѣешъ и само ще се веселишъ. Хубаво, азъ съмъ съгласенъ съ това, че на небето ще има свирене на китари, но питамъ: ако ти не знаешъ да свиришъ на земята какъ ще можешъ да свиришъ на небеснитѣ китари? Турцитѣ иматъ една поговорка за случая, казватъ: Ако всичко това е истина, тогава то е голѣма лъжа. Въ живота има една послѣдователностъ за прѣврѣщане на енергиитѣ. Туй,

което не можешъ да направишъ на земята, и на небето не можешъ да направишъ; и туй което можешъ да направишъ на земята, и на небето ще можешъ да направишъ. Защото, ако не можешъ да направишъ нѣщо при най-хубавитѣ условия на живота, каквото е небето, дѣ ще можешъ да го направишъ? За насъ небето е нашата глава, и въ такъвъ случай казвамъ: ако ти не можешъ да мислишъ правилно съ твоята глава, то ако излѣзешъ отъ главата си навънъ, въ свѣта, какво ще можешъ да направишъ?

Слѣдователно, законътъ за прѣврѣщането на енергиитѣ е законъ, който съврѣменитѣ общественици трѣбва да изучаватъ. Напримѣръ, съврѣменото общество не може да разбере, че нито една форма въ свѣта не е постоянна. Едно управление, което днесъ съществува, слѣдъ врѣме ще се измѣни. Религиознитѣ форми, които днесъ съществуватъ, слѣдъ врѣме, слѣдъ вѣкове ще се измѣнятъ. Вѣрванията на хората също тѣй ще се измѣнятъ. Азъ не говоря за общия принципъ, но за формитѣ на нѣщата. Вземете напримѣръ, формитѣ, по които се развиватъ домоветѣ, общества, църквитѣ, народитѣ, държавитѣ и ще видите, че всички тѣ прѣдстоятъ на измѣнения. Прѣдставете си сега една канализация, направена отъ прѣди много години. Отъ дълго употребление нейнитѣ канали сж задрѣстени съ пѣськъ, съ корени и редъ нечистотии, задрѣстили се нейнитѣ тръби, че нищо не може да мине прѣзъ тѣхъ. Какво трѣбва да се прави съ тази канализация? Всички я поглеждатъ и казватъ: „Отлична бѣше тази канализация тя се направи прѣди 50 години и толоква врѣме служеше добръ, но не знаемъ, какво ѝ стана сега. Хуба-

ва вода течеше прѣзъ нея!“ И какво ще направятъ въ този случай? Събиратъ се тия хора, разискватъ, ходятъ при извора да намѣрятъ причината, но нищо не помага. Изворътъ горѣ е хубавъ. Нови тржби ще турите, старитѣ сж вече задрѣстени! „Ама хубаво бѣха направени.“ Да, хубаво бѣха направени, но тѣзи тржби вече сж изтрети. Тѣ сж задрѣстени, запушени.“ „Ама да ги отпушимъ!“ — Не, нови тржби, нова канализация трѣбва! Всѣки човѣкъ знае, че кола, която е карала 20—30 години, трѣбва да се смѣни. Пъкъ и нови коне трѣбва да се впрегнатъ, а най-послѣ и коларътъ трѣбва да се смѣни. Обаче съврѣменитѣ хора казватъ, че въ религиозно отношение формитѣ не могатъ да се измѣнятъ. Хубостъта на живота седи именно въ това, че споредъ вътрѣшното развитие на духа и ние ще се измѣняме постоянно, защото, както виждаме, създаването на вселената е процесъ, поставенъ на постепенно развитие. въ който и Богъ постоянно се изявява. Тѣй се изявява въ живота хубавото и красивото, и въ това изявяване ние живѣемъ.

Казва се въ стиха: „Азъ самъ изтѣпкахъ жлеба.“ Пророкътъ говори отъ името на Бога. Значи, като нѣмало кой да го стжпчи, Господъ се заелъ самъ да го стжпчи. Той се зачуди че нѣма кой да Му помага, затова се зае самъ за работа и показа на хората новъ начинъ на дѣйствиe. А ние, които не разбираме този старъ езикъ, казваме: какъ, Господъ може ли да стжпка жлѣбъ? Питамъ ви тогава: на Господа може ли да се принасятъ агнета жертвоприношения? Подаръци, кжщи можемъ ли да правимъ на Господа? Господъ има ли нужда да Му завѣщаваме това — онова? Често

казваме: азъ ще направя това или онова за Господа. Не, това е едно дѣтинско разбиране, Господъ не се нуждае отъ нашитѣ подаръци, но ние започваме да се учимъ отъ материалнитѣ нѣща, какъ трѣбва да се служи на Бога. И когато ние се научимъ да служимъ на Бога, ще знаемъ какъ да служимъ и на своитѣ ближни. Сега именно трѣбва да прилагате закона за прѣвръщане на енергиитѣ. Щомъ дойде у васъ едно състояние на мъчение, вие трѣбва да знаете, защо ви е мъчно. Задайте си въпроса: защо ви е мъчно? Синътъ на нѣкоя майка заминалъ въ странство, мъчно ѝ е. Нека си зададе въпроса, защо ѝ е мъчно. Търговецъ изгубилъ 10—15—20,000 лева, мъчно му е. Трѣбва да си зададе въпроса, защо му е мъчно. Писателъ написалъ нѣкое съчинение, не може да се пласира, или не го признаватъ хората — мъчно му е. Нека се запита, защо му е мъчно. Нѣкой проповѣдникъ държалъ нѣкоя проповѣдь, но слушателитѣ му не го разбрали — мъчно му е. Изобщо, нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не е усѣтилъ въ себе си извѣстна мъчнотия, но никой не се спира, да намѣри причината на тази мъка и да я отмахне, или по-право да я трансформира по закона на прѣвръщане на енергиитѣ. Всѣки търси този или онзи като причина на неговата мъка. Не, всѣка мъчнотия произтича отъ онзи излишѣкъ, който остава въ човѣка неизползуванъ. Слѣдователно, ще се заемешъ да изучавашъ закона за прѣвръщане на енергиитѣ. По кой начинъ ще ги трансформирате?

Азъ ще ви приведа единъ примѣръ за нѣкой си богаташъ американецъ, комуто името нѣма да кажа, псевдонимътъ му, обаче, е Шмидтъ. Той билъ

много богатъ, но прѣзъ цѣлия си животъ не е направилъ никому едно добро дѣло. Постепенно той започналъ да се парализира и то най-напрѣдъ се парализиралъ лѣвия му кракъ, послѣ лѣвата ржка, слѣдъ това и лѣвото око. Здравото останало само дѣсното око и дѣсната ржка, която слабо се движила. Лежи той и си размишлява: „Какво ми остава сега? — Остава ми само едно око и една слабо движуща се ржка. Сега разбрахъ смисъла на живота. Цѣль животъ живѣхъ. ядохъ и пихъ, никому добро не направихъ. Чакай поне сега, докато още мога да движа дѣсната си ржка, да направя едно добро дѣло“. Извиква човѣкътъ, който го гледалъ и му казва: „Дай ми единъ чекъ!“ Донася му се единъ чекъ, и той съ слаба, трепераща ржка написва на него една сума отъ 20 милиона долари, като му се помолва: „Моля ти се, понеже азъ не мога да стана отъ леглото си, бѣди тѣй добъръ, извади тия пари отъ банката и скрито, безъ да те види нѣкой, раздай тия пари на нѣкои бѣдени свои приятели“. И какво става съ него? — Започватъ постепенно да се развързватъ краката и ржцѣтъ на този боленъ. Това е начинъ за трансформиране на енергиитѣ. Сегашнитѣ хора не разбиратъ това нѣщо. Дойде имъ нѣкоя болестъ, тѣ не знаятъ, какъ да я лѣкуватъ. Какво означава болестъта? Като ви дойде нѣкоя болестъ, вие веднага тичате при лѣкаритѣ и слѣдъ това казвате, много ни оскубаха тия лѣкари. Казвамъ: чакайте, вие много лесно се освободихте. Трѣбваше да дадете на тия лѣкари най малко 10—20,000 лева, че тогава да се оплаквате. Само по този начинъ ще разберете, защо е дошла болестъта. Вие трѣб-

ва да разберете защо идватъ болѣститѣ.

Ние, съврѣменитѣ хора имаме едно криво понятие за щедростта. Щедростта е едно благородно качество, за което като проявимъ, трѣбва да се радваме. Значи, едната ръка у болника, която е останала здрава, направила първото добро. Тя подписала единъ чекъ. Така и вие трѣбва да постоите, имането ви да се раздава не слѣдъ смъртта ви, а още при живѣ. Питамъ: колцина отъ васъ, на които и краката, и ръцятѣ сж здрави, сж направили едно добро? Или колцина отъ насъ, на които и ръцѣтъ, и краката сж здрави сме направили едно добро? И слѣдъ всичко това нѣкои питатъ: какъвъ е животътъ на слънцето? Тѣ разбиратъ, че тамъ има отличенъ животъ. Нѣкой питатъ: какво има на венера? — Отлични работи има тамъ. Какво има на марсъ? — Тамъ хората сж доста силни. Ами на меркури? — Тамъ хората сж много по-хитри, отколкото тия на земята. Единъ меркурианецъ ще те сметне 10 пъти по-хитро, отколкото единъ човѣкъ отъ земята. Ами какво има на юпитеръ? — Тамъ хората сж благородни. Тѣ иматъ такава религия, каквато вие тукъ не сте сѣнвали. Ами на сатурна? — Тамъ има такава философия, такава наука, толкова реторти, въ които разлагатъ свѣта, че който иска да философствува, да отиде тамъ. Въ главитѣ на онѣзи, които изучаватъ философията тукъ на земята, оставатъ толкова много утайки, които създаватъ единъ вътрѣшенъ песимизъмъ въ човѣка. Философитѣ сж най-големитѣ песимисти. Тѣ разрѣшаватъ философски въпроси, но като нѣма кой да ги разбере, въ главитѣ имъ се събиратъ много утайки,

и като нѣматъ слуги, които да ги изхвърлятъ навънъ, наоколо имъ се натрупватъ цѣли бунища. И най-послѣ казватъ: „Свѣтътъ не струва нищо!“ Казвамъ на тѣзи философи, очистете бунището си наоколо!

Сега, и ние по сѣщия начинъ казваме: всички хора сж лоши. Това е едно бунище. Ако всички хора сж лоши, а и ти си единъ отъ тѣхъ, значи и ти си лошъ. Какво заключение можемъ да извадимъ отъ това? Хората се различаватъ едни отъ други по степенъта на своето развитие. И ние трѣбва да се радваме на ученитѣ, на благороднитѣ хора. Всѣки отъ васъ все ще попадне подъ влиянието на нѣкой ученъ, на нѣкой благороденъ човѣкъ. Нѣкои хора казватъ: ние трѣбва да се назимъ отъ сегашнитѣ учени, да не се повлияемъ отъ тѣхъ. Ами че ти си чуденъ! Твоята майка и баща ти повлияха, твоитѣ братя и сестри ти повлияха, твоитѣ учители ти повлияха, а сега казвашъ: да се пази да не се повлияя. Ами ти яде свинско месо, ти се повлия вече! Ти яде кокоше месо, ти се повлия вече! Всѣка храна указва извѣстно влияние върху хората. И най-послѣ казватъ: да не се повлияя. Щомъ ядешъ, ти ще се влияешъ; щомъ не ядешъ, нѣма да се влияешъ. Питамъ: какво общество може да се образува отъ такова учение? Какъвъ моралъ може да има въ такова учение? Казватъ сега: нека има повече детективи, да хващатъ лошитѣ хора! Хубаво, съгласенъ съмъ, нека има много детективи, но питамъ: ако въ България има единъ милионъ детективи, какво ще стане съ този народъ? Най-лошитѣ хора сж детективитѣ. Срещите нѣкой човѣкъ и въ качеството си на детективъ

ти казва: Какво имашъ въ кесията си? Я извади паритѣ! Дай ги тукъ“. Обере те и слѣдъ това ти казва: „Върви си сега и никому нищо да не казвашъ, ще си мълчишъ“. Нѣма какво да прави човекътъ, ще си мълчи, детективъ е това. И най-послѣ, детективитѣ като нѣматъ какво да правятъ, сами ще създадатъ нѣкоя афера, да си отварятъ работа. На детективи нѣмайте вѣра! И наистина сега всички държави иматъ детективи, но ако тѣ надминаватъ нѣколко хиляди, това вече може да провали държавата. Този не е моралниятъ въпросъ, който разрешаваме. Не е въпросътъ, дали трѣбва да има детективи, или не, но всѣки трѣбва да знае закона за трансформиране на енергиитѣ и да бѣде детективъ самъ за себе си. И като разбираме този законъ, ние ще създадемъ едно красиво положение и за себе си, и за другитѣ. Като съзнаемъ този законъ, нѣма да одираме кожата си, защото ще знаемъ, че всѣко одиране на кожата си е посене товаръ върху самитѣ насъ. И трѣбва да знаете, че не сте вие хората, които спасяватъ народитѣ. Богъ спасява всички. Въ това отношение ние сме за всички Божествени закони. Ние сме само противъ онова, което носи врѣда, защото врѣдата засѣга и народитѣ, засѣга и личния животъ, понеже всички искатъ да живѣятъ. Ако е добръ на единъ народъ, добръ ще бѣде и на личността; ако е злъ на единъ народъ, злъ ще бѣдѣ и на личността. Слѣдователно, всички управляващи, всички свещеници, всички майки и бащи, всички учители трѣбва да иматъ желание, щото цѣлокупно да дѣйствуватъ за общото благо.

Та казвамъ: когато хората почнатъ да вѣр-

ватъ въ едно учение и да мислятъ, че то е единственото, тѣ падатъ въ заблуждение. Лѣкаритѣ помагатъ на свѣта; учителитѣ помагатъ на свѣта; свещеницитѣ помагатъ на свѣта; майкитѣ и бащитѣ помагатъ на свѣта; всички хора изобщо помагатъ, но да мислимъ, че само бащитѣ и майкитѣ ще спасятъ свѣта, изпадаме въ друга крайностъ. Ако това учение бѣше вѣрно, тогава ѡпитамъ: онѣзи майки, които родиха своитѣ дѣца, спасиха ли ги отъ смъртъ? Онѣзи учители, които учиха своитѣ ученици, спасиха ли ги отъ смъртъ? Онѣзи държавници, които ръководиха сѣдбинитѣ на своя народъ, каквито бѣха старитѣ римляни и персийци, спасиха ли ги отъ смъртъ? Историята ни служи като указателъ, какъ трѣбва да живѣемъ. Сега, нѣкои като ме слушатъ, може да кажатъ: ето едно учение, което руши съврѣмения общественъ строй! Съврѣмениятъ общественъ строй е задрѣстенъ отъ вжтрѣ. Казвамъ: въ тѣзи трѣби има пѣсъкъ, корени, затова направете нова канализация! Нека старата вода изтече и дойде въ изобилие чиста и прѣсна вода, да могатъ всички хора да пиятъ. Слѣдователно, при сегашнитѣ условия всички хора трѣбва да желаятъ да дойдатъ умни управници. Умни хора трѣбва да управляватъ! Нѣкой ще каже: азъ да дойда на власть! Не, оставете да дойде на власть най-умния човѣкъ, който знае какъ да трансформира общественитѣ енергии. Има хора родени за това, тѣ знаятъ, какъ да трансформиратъ разнитѣ енергии. Напримѣръ, има учени хора, които знаятъ какъ да трансформиратъ научнитѣ енергии. Дали ще бѣдешъ майка, баща; лѣкарь, или какъвто и да е другъ, това сж работи, разпрѣдѣ-

лени отъ самата природа. Природата е турила всѣки едного на своето мѣсто. Но когато туритѣ държавниците за учители, и учителитѣ за държавници, вие разваляте общия редъ на нѣщата. То е все едно да поставите ржката на мѣстото на крака и кракътъ на мѣстото на ржката, да ги размѣстите. Питамъ: какво може да стане тогава? Вие можете да обърнете живота си съ главата надолу.

Казва стихътъ: „Азъ самъ изтѣпкахъ жлѣба.“ При възникването ние всѣкога имаме за цѣль да възстановимъ хубавото и възвишеното у насъ да изхвърлимъ всички излишни джибри отъ насъ и да оставимъ само сладкия сокъ. Азъ уподобявамъ сладкия сокъ на знанието. Дѣйствително, на съвременното човѣчество трѣбва знание, но не като сегашното. Ако вие се задоволявате съ една проста, чиста и доброкачествена храна, каквато трѣбва да бѣде сѣщинската храна, или пъкъ се задоволявате съ местна храна вие ще имате два различни резултата. Ако вие се задоволявате съ опивателни напитки, или съ чиста хубава вода, вие пакъ ще имате два различни резултата. Слѣдователно истинското знание е само онова, което ще внесе въ насъ безсмъртието. И онзи, който иска да се запознае съ закона за прѣвъръщане на енергиятъ, той трѣбва да потърси три нѣща, съ които да се запознае. Той трѣбва да потърси най-първо Божията Любовъ, отъ която произтича вѣчния животъ на безсмъртието. Той трѣбва да потърси Божията Мъдростъ, която носи истинското знание, която носи разширение и усиляване на свѣтлината. Той трѣбва да потърси Божията Истина, отъ която произтича свободата и повдигането на човѣшкия умъ. Отъ тамъ трѣ-

бва да се започне. Защото, свободата се гради върху Истината. Знанието се гради върху свѣтлината, а животътъ се гради върху Любовта. Ние не трѣбва да ги размѣстваме, да мислимъ, че като намѣримъ свѣтлината, ще намѣримъ и живота. Не, Всѣко нѣщо е на своето мѣсто. Любовта носи живота. Мъдростта носи свѣтлината, а Истината носи свободата. Свободата нѣкъкъ води къмъ закона за разширението и за трансформирането на енергиитѣ. Ако единъ народъ не е свободенъ, какъ може да живѣе той? Ако българитѣ имаха това знание, не биха ли могли да живѣятъ заедно? И богати и сиромаси щѣха да живѣятъ много добъръ животъ и да бждатъ образци, но при сегашнитѣ условия тѣ не могатъ да живѣятъ заедно. Защо? Защото всѣки търси щастие само за себе си, а това не е Божествено. Божествено е когато нашето съзнание се прѣлива изцѣло въ Бога. Азъ раздѣлямъ живота на материаленъ, духовенъ и Божественъ. Човѣкъ, който обича само себе си, се движи въ материалния животъ. Това е животътъ на крайния материализмъ. Майката, която ражда дѣте, живѣе по закона на задължителността. Въ този случай има нѣщо по-морално отъ това, да обичатъ само себе си. Ние наричаме малчиното чувство „обществена добродѣтель.“ Въ този моралъ обаче има извѣстно ограничение, дългъ, но свобода още нѣма. Божественъ животъ е този, когато нашето съзнание се прѣлѣе въ Бога, и ние живѣемъ въ цѣлото и за цѣлото. И тогава ние знаемъ, че има и другъ начинъ, чрѣзъ който животътъ може да се прояви. Първоначалната клетка когато се прояви въ свѣта, нѣмаше нужда да се ражда тъй както човѣкътъ. Тя се размно-

жава по другъ начинъ. Птицитѣ намѣриха единъ начинъ, по който да се размножаватъ. Рибитѣ намѣриха втори начинъ, по който до се размножаватъ, а човѣкътъ намѣри трети, по-свършенъ начинъ, по който да се размножава

И тъй, излишъцитѣ създаватъ лошитѣ хора. Тогава, какво трѣбва днесъ на бѣлата раса? — Не ѝ трѣбва моралъ, но ѝ трѣбва единъ Божественъ начинъ на живѣне, чрѣзъ който да се трансформиратъ енергиитѣ. И затова апостолъ Павелъ казва: ние силнитѣ трѣбва да носимъ слабитѣ. Но по какъвъ начинъ силниятъ трѣбва да носи слабия? Азъ мога да нося слабия на гърба си, а мога да го возя и въ количка. Съврѣменитѣ дѣца и на грѣбъ сж носени, и съ количка сж возени. Азъ гледамъ всички съврѣменни майки, по-богатитѣ отъ тѣхъ, возятъ дѣцата си съ количка, а бацитѣ ги носятъ на грѣбъ. И двата метода, обаче още не сж оправили свѣта. Кой методъ тогава е за прѣпоръчване? Дѣте, което изисква майка му да го вози съ количка, или да го носи на грѣбъ, всѣкога ще живѣе или по закона на необходимостта или по закона на ограничението, или по закона на задлъжението, но свобода нѣма да има. По този начинъ именно ще ви изнеса онзи великъ законъ, който обяснява, защо съ създаването на жената дойде *„Злото въ свѣта“*. Най-първо Богъ създаде мъжътъ и жената въ една плътъ и имъ каза: „Живѣйте и двамата въ една плътъ и използвайте всички блага на рай!“ Обаче мъжътъ излѣзълъ толкова уменъ, че пожелалъ да обсеби цѣлата кѣща за себе си, той искалъ да бѣде господаря и казалъ на Господа: „Господи, нека излѣзе жената отъ тази кѣща, на-

прави ѝ отдѣлна кѣща, сама да си живѣе и ще си ходимъ на гости“. Обаче и жената пожелала да си направи своя кѣща, да бѣде собственица. И отъ тогава до сега се води споръ между двѣтѣ страни, дали всѣки да си остане въ своята кѣща, или жената да се върне въ кѣщата на мъжа. За сега мъжътъ все взима жената въ кѣщата си, но щомъ влезе тя, веднага запитва: ще прѣпишешъ ли кѣщата си на мое име? Не е ли така? — Така е, това е атаквизмъ, който изопачава въ насъ Божествения животъ. Това изопачаване пѣкъ създава тия криви разбирания въ живота. Хората трѣбва да се върнатъ къмъ първия законъ, когато живѣха заедно и да си кажатъ: ето тукъ можемъ да живѣемъ заедно. Тѣ първоначално живѣха въ едно тѣло, въ единъ умъ, въ едно сърце, значи и сега могатъ да живѣятъ така, да се разбиратъ и да си служатъ. Какво се подразбира да живѣятъ въ единъ умъ? Единиятъ умъ подразбира разнообразие, а многото умове разбиратъ еднообразие.

Сега нѣкои ще кажатъ: какъ може да бѣде това? Ще ви прѣдставя това нѣщо нагледно. Имамъ едно хубаво, красиво шише. То е еднообразно, нали? Но послѣ го взема, удрямъ го въ земята, и то се строшава на хиляди парченца. Сега вече имате разнообразие. Да, но за какво може да служи всѣко отъ тия парченца? Всѣки може да си вземе по една малка частица отъ това шишенце и ще я държи като нѣщо священо, като нѣкаква светиня. Какво ви ползватъ тия малки частици? Не е ли по хубаво тия малки частици да сж въ цѣлото шише и всички заедно да си служимъ съ него, като вложи всѣки своето разнообразие въ това видимо едно-

образие? Туѣ разнообразие, за което вие говорите, азъ считамъ разнообразието на тия малки частици отъ счуеното шише. И всѣки казва: ти знаешъ ли, отъ какво шише съмъ азъ? Казвамъ: да, отъ много голѣмо шише си. Сега трѣбва да дойде онзи великъ, голѣмъ майсторъ, да събере всички тия малки частици и да ги тури въ онази първоначална фурня, да живѣятъ всички заедно, въ едно тѣло.

И тѣй, казва апостолътъ: „Въ Христа Исуса ще се образува единъ общъ организъмъ и тогава ще се създаде онова истинско разнообразие. Въ Стария Завѣтъ имаме примѣри, които ни показватъ, какви ще бѣдатъ послѣдствіята отъ едно голѣмо разединение, и какви отъ единъ общъ животъ. Имамъ примѣра съ третѣ момци, Ананий, Мисаилъ и Азарий, които туриха въ огнената пещъ, поради това, че не изпълниха закона на царя, а изпълниха закона на Бога и Нему се поклониха. Запалиха пещъта, туриха ги вътрѣ, но тѣ не изгорѣха. Обаче, когато туриха въ пещъта тѣхнитѣ неприятели, тѣ изгорѣха. Имамъ и другъ примѣръ съ Данаила, когото туриха въ рова при лъвоветѣ, но тѣ не го изядоха. Когато, обаче, туриха неговитѣ неприятели, лъвоветѣ ги изядоха. Ако ти живѣешъ Божественъ животъ, по Бога, лъвъ нѣма да те яде, и огънъ нѣма да те гори, но ако не живѣешъ по Бога, да му мислишъ. Азъ ви казвамъ, какъвъ е законътъ. Ако жената тури мъжа въ рова при лъвоветѣ, той ще излѣзе неповрѣденъ, но тя да му мисли. Влезе ли въ рова при лъвоветѣ, нищо нѣма да остане отъ роклята ѝ. Ако пъкъ мъжътъ тури жената въ рова при лъвоветѣ, тя ще излѣзе неповрѣдена, роклята ѝ ще остане цѣла, но ако той

влѣзе при лѣвоветѣ, нищо нѣма да остане отъ неговитѣ дрѣхи. Ето защо, сега въ свѣта вие гледате само драми. Слѣдишъ тукъ героя, тамъ героинята се отровили, самоубили. Вие казвате: ами това е най-хубавата трагедия! Казвамъ: не, това е най-хубавата комедия, която може да се разиграе въ свѣта. Единъ човѣкъ, който е създаденъ по образъ и подобие Божие, който е надаренъ отъ Бога, отъ замата природа съ толкова много блага, да вземе всички тия блага и да ги захвърли, той ще мяза на онзи блуденъ синъ, който почти цѣлъ животъ яде и пие. И като изяде всичкото богатство, което бѣше взелъ отъ баща си, видѣ, че на свинетѣ туряха да ядатъ рошкови, а за него нѣмаше, той извлѣче единъ добъръ урокъ и си каза: „На свинетѣ даватъ да ядатъ рошкови, а азъ човѣкътъ, отъ такъвъ богатъ родъ, нѣмамъ даже и рошкови“. Той отиде при баща си разкаянъ, съ пробудено съзнание и му казва: сгрѣшихъ, изядохъ и изпихъ всичко, направи ме сега послѣденъ робъ при себе си, ще ти работя съ всичкото съзнание, което имамъ въ душата си“.

Та казвамъ: вие трѣбва да разбирате закона за прѣвръщане на енергиитѣ. Всѣки отъ васъ индивидуално има нѣкакво нещастие, но докато ржката му още държи, нека подпише единъ чекъ отъ 10 милиона лева и ги раздаде на бѣднитѣ. Не слѣдъ смъртта си, но още приживе подпоши единъ чекъ и го раздай на бѣднитѣ. Направишъ ли това, ти ще възкрѣснешъ. Възкрѣсението е законъ за прѣвръщане на енергиитѣ. И когато една по-нисша енергия се прѣвърне въ по-висша, човѣкъ се спасява. И ученитѣ хора сега се занимаватъ съ тези

законъ. Ако лѣкарьтъ разбира този законъ, той лесно ще помогне на болния. Има извѣстни утайки, извѣстни излишъци въ човѣка, както въ физическо, тъй и въ морално, тъй и въ умствено и въ сърдечно отношение. Тия утайки именно създаватъ страданията на съврѣменото човѣчество. Трѣбва да се знае, обаче, какъ да се използватъ всички Божествени сили въ организма на човѣка! Туришъ ли въ ума си мисълта да живѣешъ само за себе си, ти си турилъ началото на своята смъртъ. Туришъ ли въ ума си мисълта да се прославишъ, ти си турилъ начало на своята смъртъ, или начало на своето нещастие. Туришъ ли въ ума си мисълта да бѣдешъ силенъ, ти си турилъ начало на всички смущения. Нѣма какво да се стремя азъ да бѣда силенъ. Човѣкъ, който живѣе съ Бога, е силенъ. Човѣкъ, който живѣе съ Бога ще бѣде и разуменъ. Туй сега е логическо схващане.

Нѣкой казва; ние трѣбва да бѣдемъ обществени хора. Въ това отношение ние можемъ да бѣдемъ такива хора и нека бѣдемъ, но казвамъ, че единъ държавникъ най-първо трѣбва да служи на Бога. Владиката трѣбва да служи на Бога! Свещеникътъ трѣбва да служи на Бога! Ще ви прѣдставя една фигуративна картина, какъ дяволтъ и тъмнатѣ сили изобщо изопачаватъ умоветѣ на хората. Дяволтъ е интелигентенъ, човѣкъ съ маниери и похватъ. Той дойде при нѣкой бѣлгаринъ, който е свършилъ четири факултета, и започва да му разправя: България има нужда отъ хора като тебе такива. Тя очаква на тебе, ти си този, който ще я спасишъ. Цѣкъ и толкова хора още, все на тебе очакватъ. Знаешъ ли това? Само ти можешъ да свършишъ тази работа. Послѣ отива при дру-

гитѣ хора и имъ казва: знаете ли, тамъ онзи нехрани майко се готви за пръвъ министъръ въ България, иска да издаде много строги закони, каквито не сте сънували, затова пазете се отъ него. Настрои тѣзи хора противъ него и отново се връща да му говори: онѣзи тамъ тѣ чакатъ, тѣ сж ти напълно прѣдани, съ най-голѣма готовностъ ти се прѣдаватъ. Ти ще имъ бѣдешъ спасителъ. И най-послѣ, като го убѣди да стане министъръ, оттегля се. Този човѣкъ става министъръ, но скоро започва да се проваля, докато изнесатъ всичкитѣ му кирливи ризи навѣнъ: че майка му била такава, че баща му билъ такъвъ и т. н. Като изнесатъ всичкитѣ му кирливи дрипи, най-послѣ ще го турятъ въ затворъ и слѣдъ като излѣзе отъ тамъ вижда, че нищо не направилъ, не спасилъ България. Ние виждаме, че все такива държавници спасяватъ България, но още не сж я спасили. Защо? Защото не дойдоха по Божественъ начинъ да спасятъ България, но гледаха повече за себе си. Не е въпросъ да осъждаме, но азъ изнасямъ фактитѣ тѣй, както сж.

Сега нѣкой хора ще кажатъ, че българскиятъ царъ е виновенъ. Не е българския царъ виновенъ. Ами у другитѣ народи все царетѣ ли сж виновни? Хубаво, ами ти, който живѣешъ въ своя домъ безъ царъ, защо нѣма миръ между дѣцата ти и тебе? Въпросътъ не седи така, ние трѣбва да знаемъ да обръщаме злото въ добро. Ние трѣбва да имаме вѣра, безъ никакво съмнение и колибание. Ще ви дамъ примѣръ, да видите, какъ работи съмнението. Върви единъ братъ съ мене, иска да му направя една услуга. Казвамъ му: тази услуга не мога да

да я направя сега, нѣмамъ свободно врѣме нито минута, ангажиранъ съмъ. „Поне малко врѣме не можешъ ли да ми отдѣлишъ?“ Той не вѣрва. Казвамъ му: отъ днесъ нататъкъ, около единъ мѣсець, всичкото ми врѣме е абсолютно ангажирано. „Отдѣли малко отъ това врѣме, което си опрѣдѣлилъ за други!“ Казвамъ: това вече е изкушение. Този братъ трѣбваше да каже: Тчителю, азъ нѣмамъ много работа, имамъ доста свободно врѣме, ще дойда да поработя съ тебе, за да си свършишъ по-скоро работата. Обаче той не подига даже и прѣста си за работа, а иска отъ моето врѣме. Ако той дойде да работимъ заедно, работата ще се свърши по-скоро и ще остане много свободно врѣме. Тогава за $1\frac{1}{2}$ часъ ще можемъ да отидемъ нѣколко пхти до слънцето и да се върнемъ. Та когато говоримъ за Божествената Любовь, подразбираме герои хора.

Сега, като ме слушате да ви говоря така, нѣкои отъ васъ ще кажатъ: ние знаемъ това нѣщо. Добрѣ, като го знаете, като го разбирате, правете слѣднитѣ опити: имате, напримѣръ, нѣкъдѣ по тѣлото си нѣкаква подутина, цирей, или какво и да е друго нѣщо, турете ржката си върху него и опитайте, дали може да прѣмине. Циреятъ е резултатъ на единъ излишъкъ у васъ, който трѣбва да се отпрати въ друго направление. Или, имате нѣкакво възнаеление. температурата ви е около 39^0-40^0 . Вземете само рициново масло и не викайте никакъвъ лѣкаръ. Опитайте се сами да трансформирате това болезнено състояние. Азъ не съмъ противъ лѣкаритѣ, но казвамъ, че онѣзи отъ васъ, който сж ученици, трѣбва да правятъ опити за

трансформиране на енергиитѣ. Ученикътъ трѣбва да знае, какъ да трансформира своитѣ състояния. Ако нѣкъ ви се случи да се залѣте съ врѣла вода, направете слѣдния опитъ: постарайте се веднага да се прѣдпазите отъ образуването на какво и да е възпаление, или отъ образуването на нѣкакъвъ мѣхуръ отъ изгорѣлото. Какъ бихте направили този опитъ? Азъ давамъ слѣдното обяснение: въ тѣлото на човѣка се намира извѣстна топлина, която азъ наричамъ „топлина на живота“. Тази топлина е разпрѣдѣлена правилно изъ цѣлото тѣло. Когато тя е нормална, ние сме здрави. Ако сега се случи да се залѣмъ нѣкъдѣ съ врѣла вода, залѣмъ, напимѣръ, прѣститѣ си, какво става въ повечето случаи? — Явява се мѣхуръ. Защо? Защото врѣлата вода всмуква естествената топлина на ржцѣтѣ и мехурътъ се повдига. Но ако въ този случай имашъ будно съзнание, топлината на ржцѣтѣ ти, специално на прѣститѣ ще всмукне онази естествена топлина на врѣлата вода, наречена елексиръ на живота, и ти ще усѣтишъ върху ржката си една приятна хладинка. Тогава, нито мѣхуръ ще ти се издигне, нито рана ще ти се образува. Има хора, които могатъ да направятъ този опитъ, но съзнанието имъ всекога трѣбва да бжде будно. Не е ли будно съзнанието имъ, това вече е захласване. Ако ти искашъ да станешъ богатъ, да спечелишъ 10 милиона лева, това е захласване. Ти искашъ да бждешъ красивъ — захласване е това. Ти искашъ да прочетешъ всички книги въ свѣта — захласване е това. Ти искашъ да пишешъ най-хубавитѣ стихове — захласване е това. Не е въпросътъ да пишешъ най-хубавитѣ ра-

боти, не е въпросътъ, какъ ще ви проповѣдвамъ, но казвамъ: ако отъ моята проповѣдъ можете да задържите за себе си най-малкото зрънце, съ което да се нахраните, азъ ще се радвамъ. Това е проповѣдъ. Не задържите ли едно зрънце отъ нея, вие може да я хвалите, че била отлична проповѣдъ, че подобна на нея нѣма, това нищо не значи. Колкото може да е отлична, толкова може и да е глупава. Важното е, какви резултати произвежда тя.

Въ Писанието се казва: „Азъ самъ изтжихахъ жлѣба“.

Ако Господъ самъ тжпчи своя жлѣбъ, и ние трѣбва сами да тжичемъ своя. То значи: ние сами трѣбва да трансформираме своитѣ енергии. Ние ще можемъ да стжичимъ сами своя жлѣбъ, понеже Господъ живѣе въ насъ. Де живѣе Господъ? — Въ нашето съзнание. Щомъ имаме велико смирение на духа, ние ще можемъ сами да стжичемъ своя жлѣбъ. Споредъ менъ, най-великото качество, което човѣкъ може да има е смирението. То не е слабостъ. Смирениятъ човѣкъ е най-еластичниятъ, най-пластичниятъ човѣкъ въ свѣта. Всичко, каквото му се тури да носи, той издържа. И бѣднотия може да дойде, и болести може, да дойдатъ, и смъртъ може да дойде, т. е. за смирения човѣкъ смъртъ нѣма, но казвамъ, че каквото и да дойде до главата на смирения човѣкъ, той всѣкога е тихъ и спокоенъ, всичко издържа. Това е истинския човѣкъ. Той казва: Богъ който живѣе въ мене, не умира. Богъ, Който живѣе въ мене, сиромахъ не става. Богъ който живѣе въ мене, робъ не може да стане. Богъ, Който живѣе въ мене, не може да се обезсили, не може да се обезсърди

нито да се отчае. И десетъ пѣти да ме вързватъ, и въ затворъ да ме турятъ, като кажа: Господи! — всички тия вжжета веднага ще паднатъ.

И тъй, за всички онѣзи, които разбиратъ закона на смиреніето и закона за прѣврѣщане на енергиитѣ и искатъ да ги прилагатъ, има извѣстни методи, тъй както въ химическитѣ лаборатории има методи и начини за извършване на химическитѣ реакции. И всички вие трѣбва да се заемете да трансформирате всички ваши сегашни състояния, да трансформирате всички ваши мисли, миеали и настоящи, да видите, каква свѣтлина ще прозре въ ума ви. „Ние, силнитѣ, сме длѣжни да носимъ теготитѣ на слабитѣ. Божествениятъ човѣкъ трѣбва да управлява, а човѣкътъ на плътта трѣбва да се подчинява на Божествения човѣкъ. Ще си кажешъ: слушай, ти ще живѣешъ и ще ходишъ по законитѣ на Бога, тъй както Той е наредилъ! Ако Го слушашъ, ти ще можешъ да направишъ всичко. Съ Бога всичко можемъ да направимъ. Като казвамъ, че съ Бога можемъ да направимъ всичко, подразбирамъ: човѣкътъ, който е съединенъ съ Бога, може да изправи живота си. При сегашното състояние, въ което се намираме, нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, да изправимъ живота си и да придобиемъ вжтрѣшенъ миръ и знание. Имаме ли това истинско знание, и паритѣ ще дойдатъ. Щомъ дойдатъ паритѣ, и хлѣбътъ ще дойде: Що сж паритѣ? — Тѣ сж знание. Паритѣ, златото и знанието, това сж синоними.

„Азъ самъ изжпкахъ жлѣба си.“ Стжпчете вашия жлѣбъ така, че виното ви да не ферментира, а да си остане сладъкъ сокъ, който да употребите

за вашето добро, за доброто на вашитѣ ближни и за славата Божия!

И тъй, законътъ за прѣврѣщане на енергията е великъ законъ въ свѣта!

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 18 априлъ, 1926 г.
въ гр. Софiя.

ИЗБАВЕНАТА ДУША

25.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Избавената душа

Темата на днешната ми бесѣда ще бѣде „Избавената душа“. Тѣй бихъ я озаглавилъ на съвремененъ езикъ. Прѣди повече окъ 3,000 години Богъ казалъ на Мойсея: „Азъ съмъ Богъ вашъ Евреите разбраха, че Богъ е Богъ само на евреитѣ. Прѣди 2,000 години пъкъ апостолъ Павелъ е казалъ: „Богъ. Който говори намъ въ миналото по много начини, въ послѣднитѣ дни говори намъ чрѣзъ своя Синъ“. Човѣкъ за да може да разбере Божи-ята мисль, трѣбва да има единъ толкова широкъ умъ колкото е широка цѣлата всѣлена, и толкова широко сърце, колкото е просторенъ Божествения свѣтъ.

Съвременитѣ вѣрующи хора се ограничаватъ въ дребни работи, т. е. тѣ се ограничаватъ въ една църква, въ една малка държава, въ своята кжца и считатъ тия нѣща за святи. Зданията не могатъ да бѣдатъ святи; тѣлото не може да бѣде свято; шишето не може да бѣде свято; лампата не може да бѣде свята. Лампата свѣти, но въ сжщность кое свѣти — Друго нѣщо свѣти въ нея. Щомъ прѣстане туѣ, което свѣти и стѣклото вече не свѣти. А святитѣ нѣща винаги означаватъ нѣщо което свѣти. Съвременитѣ хора сж въ заблужденіе, като считатъ коститѣ на светията за святи. Чудни сж хората, когато вѣрватъ въ коститѣ на умрѣлия светия, а не вѣрватъ въ живия. Докато Христосъ живѣеше на земята, гониха Го, какво ли не пра-

виха съ Него, а когато умрѣ, започнаха да му пѣятъ пѣсни да Го наричатъ Синъ Божи. Докато бѣше на земята, спориха дали е Синъ Божи, или не. И досега даже спорятъ по това. Но благодарение, че не сме само ние вѣрующитѣ хора на земята. Ние мислимъ, че тукъ на земята прѣдставляваме нѣщо вѣлико и отдѣлно отъ другитѣ хора. Не е така. Цѣлата вселена, която Богъ е направилъ е пълна съ същества, които стоятъ много по-високо отъ насъ; тѣ сж много по-добрѣ организирани отъ насъ и по сърце, и по умъ, и по духъ по душа, та ако речемъ да се сравняваме съ тѣхъ, ще замязаме на съврѣменитѣ брѣмбазънци. Когато единъ човѣкъ на земята почне да расжждава, то значи, че той е единъ брѣмбазънекъ, нищо повече. Ако нѣкой би отрекълъ тази истина, че хората мязатъ на брѣмбазънци, азъ ще му докажа. Вижте, цѣлата земя е покрита съ гробища; цѣлата земя е мѣсто на смъртъ. На всѣкъждѣ спорове, недоразумения, смъртъ. Цѣлата земя е обляна само съ сълзи и кръвъ. И всички тия хора, наречени брѣмбазънци се дѣлятъ на православни, на протестанти, на католици и tutti quanti. Има православни на земята но кой човѣкъ може да се нарече православенъ? Православенъ е този, въ сърцето на когото живѣе Божиата любовъ, въ ума на когото прѣодолява Божиата Свѣтлина, безъ никаква тъмнина. Православенъ е този, въ душата на когото Истината владѣе и навсѣкъждѣ е свободенъ. Той не се управлява отъ закони писани отъ хората, но се управлява отъ единъ великъ, неизмѣненъ законъ, написанъ въ неговата душа. Такъвъ човѣкъ право славя Бога. Ако вземете този смисълъ на думата „православие“,

това разбирамъ. Но ако нѣкой мисли, че е православенъ само затова, че може да прочете Вѣруете, така всѣки може да бѣда православенъ. Ние, съвършеннитѣ хора, мязаме на онзи старъ философъ Талесъ, който си задалъ задача да намѣри отъ какво е направенъ свѣта. Той толкова се задълбочилъ въ идеята си, че слугинята му го считала за смахнатъ човѣкъ, та постоянно ходила подирѣ му, да не би да стане съ него нѣщо. Единъ день, като ходила подиръ него, той падналъ въ единъ кладенецъ. Слугинята отишла подирѣ му и му казала: „Ето на, съ твоята захласнатостъ ти падна въ кладенеца“. Той отдолу ѝ казалъ: „Намѣрихъ, че свѣтътъ е направенъ отъ вода“. Въ търсенето на своята идея той не мисли нищо друго. И това, че падналъ въ кладенеца, не му обърнало внимание, Само една идея го занимавала. Слугинята му отгорѣ едно говори, той отдолу друго ѝ казва.

Та казвамъ: какво трѣбва да разбираме когато Богъ казва „Азъ съмъ въ васъ“? Писанието казва; „Богъ е Любовь“. Ако е Истина, че Богъ е Любовь, и ние казваме, че Богъ е Богъ нашъ, туй качество—Любовъта —трѣбва да изпълни душата ни. Въ другъ стихъ се казва: „Богъ е Богъ нашъ, а ние знаемъ, че Богъ е Свѣтлина, Богъ е Мъдрость. Слѣдователно, тази Мъдрость тази Свѣтлина трѣбва да бѣде въ нашата душа. По какво се отличава мъдриия човѣкъ? Ако всички хора станеха мъдри, въ свѣта нѣмаше да има спорове. Ако пъкъ се явяваха нѣкои спорове, лесно щѣха да се разрѣшатъ. По какво се познава Любовъта? — Едно качество има Любовъта, а именно: дѣто има Любовь, има изобилие; дѣто нѣма Любовь, има си-

ромашия, ограничение смъртъ. Значи, когато ние умираме, когато страдаме и се отдалечаваме отъ Бога и ни нападне сиромашия, това е признакъ на безлюбие. Казва се въ Стария Заветъ: „Когато вие Ме любите, Азъ ще ви изпращамъ и ранния си дъждъ на врѣме, и късния си дъждъ на врѣме; тогава и добитъкътъ ви ще бѣде добъръ, всичко ще бѣде въ изобилие: жито ще има изобилно. Не ме ли любите, ще има бѣднотия“.

Сега, съврѣмениятъ свѣтъ казва: да правимъ економия. Добръ е да правимъ економия, но кой прави економия? — Бѣдниятъ. Богатиятъ прави ли економия? Кое ще разрѣши въпроса; економията ли ще разрѣши въпроса, или изобилието? Единъ съврѣмениятъ богатъ, който ималъ всѣка година по нѣколко милиона разходи, търсилъ начинъ, кои пера да съкрати прѣзъ годината, но все не могълъ да ги намѣри. Когато, обаче, изгубилъ 10 милиона отъ своето богатство, веднага съкратилъ своитѣ разходи съ 10 хиляди лева годишно. Защо? Защото нѣмалъ отъ кждѣ да харчи.

Сега всички спорятъ и разискватъ върху въпроса „да не крадемъ“. Азъ не бихъ поставилъ въпроса тъй — да не се краде. Въ свѣта има законъ, който казва: „Да се не крадатъ пари, да се не краде хлѣбъ, да се не крадатъ плодове“, но криво турятъ въпроса тамъ. Споредъ менъ, нѣма нищо въ това, че нѣкой открадналъ 10, 20 или 100 хиляди лева. Не е въ паритѣ, но въ лъжата. Внесешъ ли лъжата, кражбата е узаконена. Не казвашъ ли истината, лъжешъ ли, озаконена е лъжата. А въ свѣта, нѣма по-голяма отрова отъ лъжата. И ако вие искате да провѣрите единъ за-

конъ, рѣшете въ себе си да говорите Истината, не прѣдъ хората, но въ съзнанието си. Съзнанието ви винаги трѣбва да бѣде будно, никога да не си позволите да кажете една лъжа. Направете този опитъ за единъ мѣсецъ и вижде, каква промѣна ще стане въ вашия душевенъ животъ. Ще видите, какъ небето ще почне да гледа на васъ. Сега вие чакате да дойде Христосъ. Тамъ, дѣто има лъжа, Христовиятъ кракъ нѣма да стъпи — туй да знаете! Тамъ, дѣто има лъжа, Христовата свѣтлина нѣма да влѣзе — туй да знаете! Тамъ, дѣто има лъжа, Христовата Свобода нѣма да дойде — туй да знаете! Защо? Защото и да дойде свободата, нѣма да ви ползува.

Ако ви се даде свобода, вие ще мязате на онази жаба, която дошла при една кокошка и ѝ казала: „Хвани ме, прибери ме при себе си, азъ искамъ да стана стражъ на твоитѣ пилци, да ги пазя. Свържи ме за крака на едно отъ твоитѣ пиленца, че като ме дръпва то, нѣма да ходя въ водата“. И така станало. Кокошката свързала жабата за крака на едно отъ своитѣ пиленца, но дошълъ единъ соколъ, хваналъ пиленцето, хваналъ и жабата. Задигналъ пиленцето, задигналъ и стражътъ. Така и ние, съвременнитѣ хора, казваме на другитѣ хора грѣха, изобличаваме ги. Казваме за тѣхъ; чакай, да не би да дойде дяволътъ да ги вземе! Да, като дойде дяволътъ, и тѣхъ взима, и тебе задига. Този дяволъ, съ когото хората се борятъ, не е вчерашенъ. Едно нѣщо има, съ което можемъ да побѣдимъ дявола. — То е да не говоримъ лъжа, абсолютно никаква лъжа! И само онзи, който не лъже и който има вѣра, той ще бѣде силенъ човѣкъ.

Съврѣменнитѣ хора си поставятъ нѣкаква религия и казватъ, че религията е необходима за човѣка, докато се усъвършенствува, докато се прѣчисти, докато повѣрва въ този, или онзи свѣтия, а като се минатъ хиляди години, тогава ще станатъ добри и святи хора. Проучете, обаче, историята на великитѣ хора и ще видите, че тѣ сж започнали съ това правило — безъ никаква лъжа! И когато лъжата изчезне отъ насъ, или я извадимъ вънъ, ние ще усѣтимъ вжтрѣшна свобода, а умътъ ни ще почне да работи по-добрѣ. Сега, когато ние говоримъ за Истината, ние разбираме съврѣмеената истинска наука. Лъжата, това е заблуждение, а Истината, това е една велика Божия наука. И Богъ създаде свѣта, за да познаемъ Неговата Истина, която носи великата свобода на душата. Слѣдователно, Истината и лъжата сж двѣ нѣща несхвѣстими. Истината носи красота въ себе си, носи богатство въ себе си, носи сила въ себе си, носи знание въ себе си, носи мощъ въ себе си, носи безсмъртие, носи всички блага въ свѣта. Тя обема цѣлокупния животъ. Азъ засѣгамъ този въпросъ, защото нѣкои казватъ, че Истината не е за земята. Да, ние живѣемъ на земята, но Истината е за вашитѣ души. Ние можемъ да искаме Истината, можемъ да търсимъ Истината и можемъ да живѣемъ съ нея.

Ние, съврѣменитѣ хора, мислимъ, че лошитѣ хора на земята сж повече, отколкото добритѣ. Не е вѣрно. Въ свѣта има само единъ лошъ човѣкъ и трима добри — това е математическа пропорция: единъ лошъ човѣкъ се пада на трима добри. Въ свѣта има само единъ, който мрази, а трима, кои-

то любѣтъ. И затова злото въ себе си остава всѣкога безплодно. Злото е осждено на вѣчно безплодие. И когато Писанието казва, че грѣшнитѣ хора ще се изтриятъ отъ лицето на земята, това подразбира, че всички безплодни нѣща ще изчезнатъ отъ земята. Защо? Защото тѣ се изтриватъ. И онѣзи отъ васъ, които сте стари, то е по причина на това, че не вѣрвате въ Истината, а вѣрвате въ лъжата. Мислите, че безъ лъжа не може. И казвате: поне една бѣла лъжа не може ли? Питайте коя и да е жена, на колко години е, тя ще ви каже: не знай, баща ми не е записалъ точно годинитѣ ми. Попитайте единъ депутатъ, на колко е години. Той ще каже: азъ съмъ на повече отъ 33 години, Защо? Защото ако каже, че е на 29 години, ще го изхвърлятъ отъ камарата. Питайте онова младо момиче, което иска да се жени, на колко години е то ще каже, че е на 21 година. Нѣма да ви каже, че е на 15 или 16 години, защото иска да се жени. Това число отъ 33 години нагорѣ е опасно за женитѣ. Това сж психологически, вжтрѣшни настроения у човѣка.

Сега, човѣкъ иска да разбере живота си, той иска да живѣе щастливо на земята. Нѣкои разбиратъ религията като една външна форма, но азъ не я разглеждамъ като едно външно проявление. Религията не може да съществува на физическия свѣтъ, тя не може да се вложи въ църквата. Ако мислите, че зданието, църквата, свещеницитѣ съставляватъ религията, вие сте на кривъ пѣтъ. Не, всичко това е външно проявление на религията. Религията е отношение на душата къмъ Бога. Тя е единъ изборъ на душата, която, слиза отгорѣ.

Религията е отношение на човѣка къмъ неговата същина, тя е отношение на човѣка къмъ Бога. Тя не е нѣщо, което хората могатъ да създаватъ. Никой човѣкъ въ свѣта не може да те направи религиозенъ. Слѣдователно, каквото е избрала всѣка душа отгорѣ, това и проявява. Баща ти и майкати могатъ да бждатъ много религиозни хора, но ти си свободенъ да се проявишъ какъвто си. Религията е актъ на човѣшката душа. Тя се проявява така, споредъ както се ражда. Нѣкой казва: азъ съмъ добъръ човѣкъ. Добриятъ човѣкъ при всички условия си остава добъръ. Нищо не е въ състояние да измѣни неговитѣ условия. Заблуждение е, когато мислятъ за човѣка, че условията могатъ да го измѣнятъ, Човѣкъ самъ може да измѣни себе си. Нѣкой пхтъ си казвате: искаме да опитаме лъжата. — Може да я опитате. Нѣкой пхтъ си казвате: искаме да опитаме умразата — Може да я опитате. На човѣка е позволено да опита всичко. Но щомъ опита, всѣко нѣщо си има свои послѣдствия. Слѣдователно, правата философия на живота е слѣдната: не съжалявайте за погрѣшките които сте направили, но ги изправете! Да изправи човѣкъ една своя погрѣшка, въ това има велика сила. Че ако нѣмате прѣпятствие въ живота, дѣ ще се покаже вашата сила? Ако допуснемъ, че всичко работи за васъ, отъ какво ще се ползвате вие — Нѣма да се ползвате отъ нищо. Тѣй щото Божията сила седи въ изпълнението Великия Божи законъ, който работи въ душата ни. Само така ще придобиемъ Божественото знание. Божественото знание седи въ това, да се опознаятъ хората на земята.

Питамъ ви: вие, които живѣте на земята, познавате ли се? — Не се познавате. Азъ често виждамъ въ домоветѣ бащи и майки не познаватъ своята дъщеря. Хукатъ я, викатъ ѝ, обвиняватъ я въ едно или въ друго, каратъ я да стане слугиня нѣкжде, но ще се намѣри нѣкой външенъ човѣкъ, който да я оцѣни. Баща ти и майка ти не те познаватъ, но този външенъ човѣкъ те познава — той те люби. Не ви ли познава единъ човѣкъ, той не може да ви люби. Познава ли ви, той ви люби. Казва се въ Писанието: „Това е животъ вѣченъ, да познаятъ Тебе, Единаго, Истинаго Бога“. Казва се по-нататкъ: „Онѣзи, които Богъ познава, живѣятъ, а онѣзи, които Богъ не познава, умиратъ“. Значи, животъ има и въ непознаването. И като умира човѣкъ, пакъ живѣе. Нима мислите, че болниятъ човѣкъ не живѣе? Живѣе по всѣка вечеръ най-малко 500 пхти ще си прибере краката, ще ги распусне, ще се обръща на една, на друга страна измъчва се. Това животъ ли е? Ако една грѣшна душа влѣзе въ задгробния животъ и си припомня своитѣ прѣстѣжления едно слѣдъ друго, питамъ: какъвъ животъ има въ тия мъчения? Това е животъ само на мъчения. Когато говоримъ за живота на Любовта, това е животътъ безъ никаква лъжа.

Сега, като ме слушате, азъ бихъ желалъ да има поне единъ човѣкъ, свободенъ отъ лъжата. Не знаей, може да има нѣкой отъ васъ, който да е свободенъ отъ лъжата, азъ бихъ се радвалъ на това, но нека туримъ днешниятъ Великденъ като день на ново начало, отъ което да заживѣемъ безъ лъжа. Да направимъ този опитъ до идната година. Днеш-

ниятъ Великденъ да бѣде Великденъ безъ лѣжа. Великденъ съ какво? — Съ Любовь къмъ Истината. Дойде ти нѣкоя мъчнотия, спри се въ съзнанието си: Не изучавай, какво казватъ философитѣ, дали има, или нѣма задгробенъ животъ; ти самъ можешъ да провѣришъ, дали има задгробенъ животъ, или не. Не питай, дали твоето съзнание е свързано съ съзнанието на Бога; ти самъ можешъ да провѣришъ, дали твоето съзнание е свързано съ съзнанието на Бога. Нѣкой отъ васъ е боленъ. Самъ може да провѣри, дали може да оздравѣе, или не. Вие сами можете да намѣритѣ, кактъ е лѣкътъ за вашата болка, и дали има лѣкъ, или не. Имате нѣкаква мъчнотия въ душата си, сами можете да провѣритѣ, дали можете да я прѣмѣхнете, или не. Какъ? — Ако вие положите днешния Великденъ като день на Истината. Ама вие ще ми кажете сега: каква полза отъ това, човѣкъ да говори Истината? За сега човѣкъ като търгува съ хората, все трѣбва да замотае малко работата. Азъ не казвамъ за замотаване. Вие като продавате вашитѣ пертокали, може да ги опаковате въ хартии, но вътрѣ тѣ трѣбва да сж здрави. Идентѣ ви вътрѣ трѣбва да сж здрави. И ако давате скритомъ, ако давате по Господа, повече давайте. Въ истината всѣкога трѣбва да има едно вътрѣшно изобилие, да се познае, че вършимъ всичко заради Божията Любовь. Съзнанието ни всѣкога трѣбва да бѣде будно и да поставимъ като вътрѣшно начало на своитѣ постѣпки мисльта, че вършимъ всичко заради Бога. Съ това да бѣде занято винаги нашето съзнание.

И онѣзи отъ васъ, които изучаватъ закона на Любовьта, трѣбва да знаятъ, че този законъ е

нecъвмѣcтнмъ cъ любовъта на cъвръмeннoтo чoвъчecтвo. Казва апocтoлътъ Пaвeлътъ, чe Бoгътъ въ дpeвнocтътa e гoвopилътъ чрѣзъ прoрoцитѣ на хoрaтa, нo тѣ нe вѣрвaхa. Пocлѣ нмъ гoвopи чрѣзъ cвoя Cинътъ, и пакъ нe вѣрвaхa, имaшe eднo paзкoлeбaвaнe. Нo cегa Бoгътъ идe да гoвopи на хoрaтa нo другъ нaчннъ. На cъвръмeнннтѣ хoрa Бoгътъ щe гoвopи чрѣзъ Иcтннaтa. Иcтннaтa, тoвa e нaй внcoкнятъ върхътъ, кoйтo щe бждe вндeнъ oтъ вcнчкн. И зaкoнътъ за нcтннaтa e cлѣдннтъ: oнзн, кoйтo я вѣзпрнeмe, вѣзкрѣcвa, a oнзн, кoйтo нe я вѣзпрнeмe, умпpa. Въ Пнcаннeтo ce кaзвa: „Бoгътъ гoвopи на хoрaтa чрѣзъ Cвoя Cннътъ“. Зaщo нмeннo чрѣзъ Cвoя Cннътъ, a нe чрѣзъ другнго? Зaдaвaлн лн cтe cн вѣпpoca: зaщo бaщнтѣ н мaйкнтѣ нcкaтъ да нмaтъ дѣцa? Нaй-първo внe жнвѣтe cамн, нo cлѣдъ тoвa нcкaтe да нмeтe cннътъ нлн дѣщepя. Тoвa e eдннъ мнoгo дѣлбoкъ вѣпpocъ. Cннътътъ, тoвa cж пoннтѣ ycлoвнa на жнвoтa, тoвa cж ycлoвнaтa пpн кoнтo дyшaтa мoжe да жнвѣe. Въ Cннa e cкpнтъ вѣчнн жнвoтътъ. Тамъ e cкpнтa млaдocтътa, тамъ e cкpнтъ Бoжecтвeннн жнвoтътъ. Зaтoвa, вcѣкa мaйкa нcкa да poдн eдннъ cннътъ, да poдн Бoжecтвeннoтo. Кaквo oзнaчaвa Cннътътъ? — Тoвa e нaй-вeлнкeтo въ чoвъшкaтa дyшa, a хoрaтa, кaтo нe paзбнpатъ тoзн зaкoнътъ, нзoпaчнлн cж гo н кaзвaтъ: да poдн eднo дѣтe, тa да ce зaбaвлaвaмътъ. Нo, кoгaтo мaйкaтa poдн eдннъ cннътъ, тн щe бждe cвѣpзaнa cъ вѣчннтѣ ycлoвнa на жнвoтa. Кoгaтo ce paждaтъ бpaтнaтa н cecтpнтѣ, тoвa cж двѣтѣ cтpaнн на вѣчнaтa, на вeлнкaтa Иcтннa. И кoгaтo мaйкaтa кaжe, чe нмa cннътъ, тн вcѣкoгa въ дyшaтa cн тpѣбвa да paзбнpa Бoжecтвeннoтo. И cегa ce кaзвa, чe

синътъ ще я спаси. Да, Божественото спасява. И когато бащата ражда сина си, бащата ли е по-голямъ, или синътъ? Майката, която ражда дъщерята, майката ли е по-голяма, или дъщерята? Това сж човѣшкитѣ разсждения.

Слѣдователно, когато ние кажемъ, че сме чада Божии, или дѣца Божии, ние подразбираме, че Вѣчното или Божественото е вече вложено въ насъ, и ние прѣдставляваме този Божественъ елементъ. Божественото въ свѣта има за цѣль да уподоби всичко на себе си. Казвамъ: само въ Божественото се крие истинското знание. Знанието е потрѣбно за всички. По какво се отличава добриятъ човѣкъ? Съврѣмената наука е достигнала до извѣстни задачи, до извѣстни данни по този въпросъ. Добриятъ човѣкъ се отличава по извѣстни бѣлѣзи. Той има особенъ строежъ. Любящиятъ човѣкъ има особенъ строежъ. Човѣкътъ на Мѣдростѣта има особенъ строежъ. Човѣкътъ на Истината сжщо така има особенъ строежъ. Не само това, но тѣ се различаватъ и по ржцѣтъ си, и по очитѣ си и т. н. Ако азъ подложя кожата на единъ добъръ човѣкъ подъ моя микроскопъ, който увеличава 3,000 пжти, кожата му коренно ще се различава отъ кожата на единъ прѣстѣпникъ, а именно: по геометрическата си форма, по множеството на клѣткитѣ по множеството на поритѣ и т. н. Кожата на добрия човѣкъ има повече пори повече клѣтки отколкото кожата на прѣстѣпника. Нервната система на добрия човѣкъ има повече разклонения повече образувания и е отъ по финна материя. У лошия човѣкъ нервната система е първообразна и съ по малко разклонения. Сжщото е и съ артериалната и венозната система. Сжщото е и съ гѣнкитѣ на нѣго-

вата мозъчна система. Въ мозъка на добрия човѣкъ има повече клѣтки, отколкото у лошия. Прѣстиятъ у лошия човѣкъ сж съвсѣмъ отжпели, той не е тъй чувствителенъ, както добрия. Въ клѣткитѣ на неговия езикъ, на неговия носъ сжщо става извѣстно отжпѣване. Той не вижда нѣщата на далечъ. Само близкитѣ работи вижда. Неговиятъ уль е огъненъ, той не вижда далечнитѣ нѣща. Ето защо, подъ думитѣ „добъръ“ човѣкъ, или човѣкъ на „Истината“, или човѣкъ на Мъдростъта“ или човѣкъ на „Любовъта“, разбирамъ хора съ съвсѣмъ другъ строежъ отъ този на обикновения човѣкъ. На такива хора и носътъ е другоаче устроенъ. Азъ не говоря за външната форма само, но подразбирамъ съвършенството на носа. Ако отрѣжемъ носа на единъ таквъ човѣкъ и го прѣтеглимъ, специфичната му тежестъ се отличава отъ този въ обикновения човѣкъ. Носътъ на единъ лошъ човѣкъ тежи най-малко съ 25 грама повече отъ носа на добрия човѣкъ, Ржката на лошия човѣкъ отъ лакета надолу тежи два пѣти повече, отколкото ржката на единъ добръ човѣкъ; но ржката на добрия човѣкъ по сила е много по силна, отколкото ржката и на най-силния пехливанъ. Ако единъ добръ човѣкъ хване съ ржката си и най-силния пехливанъ, който може да спира съ ржката си единъ конъ, ще може да го вдигне въ въздуха. Нѣкои отъ васъ може да се чудятъ на тия нѣща, да мислятъ, че това сж приказки отъ 1001 и една нощъ.

Прѣди 15 години въ Америка имаше една млада, много красива и добра мома, въ ржката на която се развиваше особена сила, и затова ученитъ правиха съ нея много научни опити. Напримѣръ,

осемъ души мже държаха въ ржцѣтъ си едно дърво, и тя като поставяше ржката си отгорѣ, движеше това дърво. Тѣ не можеха да го задържатъ. Послѣ тѣ взимаха това дърво и го притискаха здраво въ едно менгеме, но и отъ тамъ тя свободно го движеше. Не е само този случай. Ще дойде врѣме, когато всѣки ще почувствува добритѣ хора въ свѣта. Има ги вече. И когато тия добри хора дойдатъ въ едно такова голѣмо събрание, като нашето, достатъчно е само да махнатъ съ ржката си, за да повалятъ всички на земята. А сега съврѣмениятъ хора мислятъ, че добритѣ хора сѣ баби въ свѣта, че тѣ сѣ първитѣ глупци, които търсятъ нѣща извънъ свѣта. Не, не е така. Ние разбираме тия закони; ние разбираме, защо съврѣмениятъ свѣтъ е така устроенъ; ние разбираме, защо има сѣдни; ние разбираме, защо единъ народъ се е организиравалъ; ние разбираме, защо човѣчеството се стреми къмъ знанието, защо се стреми къмъ Мъдростъта, къмъ Истината, къмъ Любовта; ние разбираме вътрѣшния смисълъ на живота. Кои ние? Като говоримъ „ние“, разбираамъ всички овѣзи хора, които схващатъ живота по този начинъ.

И тъй, този великъ животъ е за всички. Ние не изолираме никого отъ живота. Всѣки човѣкъ самъ може да се изолира. Хората се изолиратъ по слѣдната причина. Тѣ мислятъ, че като се откажатъ отъ Бога, като станатъ лоши, тогава ще бждатъ свободни. Запитватъ нѣкого: ти дѣновистъ ли си? Нѣма да казвашъ, дали си дѣновистъ, или не, но ще кажешъ: азъ вѣрвамъ въ Божията Любовъ, азъ вѣрвамъ въ Божията Мъдростъ, азъ вѣрвамъ въ Божията Истина. Понеже всички хора сѣ

братя, затова азъ вѣрвамъ въ всѣки човѣкъ, който говори или който проповѣдва за Бога. Ще кажете: ама това е заблуждение. А, заблуждение! Този човѣкъ е въ заблуждение, а ти знаешъ Истината. Питамъ: ако стопите днесъ всякия хора, ще направите ли отъ тѣхъ единъ Христосъ? Може да направите тѣлото на Христа, но въ него нѣма да има ума Христовъ, нѣма да има сърцето Христово. Отъ това гледище, съврѣменнитѣ хора сж автомати, съврѣменнитѣ хора сж страхливци. На кого служатъ тѣ? И когато се говори Истината, нѣкои ще кажатъ: законъ има за това! Не, никакъвъ законъ нѣма за Истината въ свѣта. Тя сама е законъ. Всички закона сж обосновани на Истината. Всички закони сжществуватъ по причина на великата Истина. Ако ти отнемешъ Истината, законитѣ вече не сжществуватъ. Тѣ сж изразъ на Истината. Истината се отличава по това, че тя не строи, но като влѣзе въ единъ домъ, ще го направи шасливъ: тя ще направи майката любяща, защото Любовта сама себе си не може да люби, Любовта може да възлюби Истината. Нѣкой казва: направи ме да любя! Азъ ще ти кажа, какъ можешъ да любишъ: иди при Истината, и тя ще те научи, какъ да любишъ. Идете при Истината, възлюбете я, и тя ще ви покаже, какъ да любите. Като я възлюбите, вие ще мязате на единъ вѣченъ изворъ, на една велика рѣка, която, прѣзъ каквито мѣстности и да минава, все ще ги поли, ще бѣде едно велико благословение за тѣхъ. Питамъ тогава: изворитѣ, който текатъ, мѣтни ли сж? — Всички извори сж бистри, Всички рѣки, които текатъ, бистри ли сж? Ти можешъ да познаешъ, колко е дълга една рѣка по

следното: колкото е по-малка, толкова е по-дълга; и колкото е по-бистра, толкова е по-къса. Като срещна единъ човѣкъ, който обича да лъже, азъ казвамъ: дълго време се е минало, откакъ този човѣкъ е излѣзълъ отъ Бога, т. е. отъ извора си. А като срещна единъ човѣкъ, който всекога говори Истината, азъ казвамъ: този човѣкъ скоро е излѣзълъ отъ извора си. Събератъ се майката и бащата днесъ и казватъ на сина си: синко, ти нѣма бждешъ тъй глупавъ, да казвашъ Истината, ще заматавашъ работитѣ по малко. Не, тази година ще туримъ въ живота си началото — б е з ъ л ъ ж а!

Да говоримъ Истината, не значи всекога да говоримъ съ думи. Щомъ те видя, това значи, че азъ ти говоря вече. Защото свѣтлината се изявава съ думи. Прѣдставете си, че азъ ви видя! Какъ ще изразя това, че съмъ ви видѣлъ? Нали чрѣзъ езика на Истината? Ами ако азъ чуя, че ти говоришъ, какъ ще оповѣстя това на свѣта? Нали чрѣзъ музиката? Чрѣзъ очитѣ, чрѣзъ говора се изразява знанието. А когато човѣкъ слуша, той трѣбва да пѣе. И когато нѣкой ме пита: ти чу ли еди-кого си? — като отговоръ, азъ ще му запѣя най-хубавата ария. А когато нѣкой ме запита: ти видѣлъ ли си еди-какви си? — като отговоръ, азъ ще му цитирамъ единъ отъ най-хубавитѣ стихове отъ философията на нѣкой видѣнъ философъ отъ древността. Това значи, че съмъ видѣлъ, или че съмъ чулъ. И ако нѣкой ме запита: ти помириша ли хубавото въ живата природа? азъ ще му кажа: я ми опечи една хубава баница! Слѣдователно, помиришването въ живота може да се изяви чрѣзъ яденето, значи по обратния пътъ.

И тъй, знанието се изразява чрѣзъ говора; слушането — чрѣзъ музиката, а процеса на помиришването — чрѣзъ яденето. Ние сега изучаваме първия законъ — съвършенството на яденето. И ако ме питатъ, защо хората ядатъ, азъ ще имъ кажа: хората ядатъ, защото изучаватъ великата наука на обонянieto. Въ стомаха при този случай се държатъ отлични рѣчи. Най-голѣмото угощение е въ стомаха. Тамъ присѣствуватъ около 10,000,000 клѣтки. Тамъ има голѣма трапезария съ много поканени гости, съ своитѣ вилици и лъжици-ядене и пиене, пѣние има въ тази велика трапезария. На това угощение присѣствуватъ графове, князе, царе, барони, но и свещеници има тамъ. Държатъ се похвални рѣчи, всички говорятъ за великия готвачъ, който е сготвилъ хубавото ядене. И всички казватъ: отличенъ е този готвачъ!

Та казвамъ: ние сме дошли до положението да изучаваме обонянieto.

Казва се въ Писанието, че Богъ е вдѣхналъ дихание въ носа на човѣка, и той станалъ жива душа. И казалъ му послѣ Господъ: „Ще ядешъ и ще опиташъ всичко въ свѣта“. До тамъ сме дошли днесъ. Въ свѣта иде друго едно писание, споредъ което Господъ ще създаде новия типъ човѣкъ, Богъ ще му вдѣхне дихание чрѣзъ ушитѣ, и този човѣкъ ще се научи да пѣе. И най-послѣ ще дойде епоха, прѣзъ която ще се създаде най-новия човѣкъ, и тогава Богъ ще му вдѣхне дихание прѣзъ очитѣ. И този човѣкъ ще говори най-сладкитѣ и най-разумнитѣ слова. Сега Господъ ще вдѣхне дихание на хората прѣзъ ушитѣ, затова тѣ трѣбва да се научатъ да пѣятъ. Всички хора

трѣбва да се научатъ да пѣятъ, затова именно и азъ говоря за музиката. Всѣки човѣкъ, на когото гласа хъхри, той не може да влѣзе въ Царството Божие. Човѣкъ, който не пѣе, това не говори добръ за него. Азъ не говоря за старата, култура но говоря за новата култура, въ която пѣнието е необходимо. Лѣгате ли, ставате ли, идеята за пѣнието трѣбва да се втѣлнява въ ума ви. Вие трѣбва да се приготвявате за пѣвци, не като онѣзи европейски пѣвци, които пѣятъ само за прѣдъ сцената. Вие трѣбва да се приготвявате за единъ концертъ прѣдъ ангелитѣ, тѣ да ви харесатъ. Нѣкой казва: азъ съмъ добъръ човѣкъ. Казвамъ изпѣй ми една пѣсенъ, да ти кажа, какъвъ си! По пѣнието ще те позная, дали си добъръ човѣкъ или не. Той казва: гласътъ ми е малко разваленъ. Казвамъ: да, разбирамъ. Вижте онѣзи грубитѣ хора, убийцитѣ, прѣстѣжниците, пѣсенъта изчезва въ тѣхъ; ржцѣтъ имъ се скжсяватъ, изобщо въ тѣхъ става едно израждане. Въ човѣкъ, който е убилъ 10-тина души, всѣкаква пѣсенъ изчезва. Когато змията направи най-голѣмото прѣстѣжление, ржцѣтъ ѝ изчезнаха, краката ѝ се изгубиха, Тя скри краката си и така, безъ ржцѣ и безъ крака, може да влѣзе въ рая. Ужасно нѣщо е, когато човѣкъ заночне да лъже! Всички негови чувства, всички негови способности започватъ да се атрофиратъ, лицето му обрасва съ косми, брадата му лѣга назадь, носътъ му става кжсъ, челото му малко, ушитѣ му ставатъ сжщо малки, очитѣ му изижкватъ навънъ, докато най-послѣ този човѣкъ съвсѣмъ се прѣвърща въ животно. Туѣ наричаме за конъ на израждане. Когато човѣкъ върви по за

ко на на самоосвършенствуването, челото му става голѣмо и широко, брадата се издава напредъ, уши-тѣ се сформаватъ. Всичко това сж външни признаци, външни промѣни, които ставатъ съ човѣка. Но ако погледнете на онѣзи промѣни, които ставатъ въ човѣшкия мозъкъ, които ставатъ въ стомаха, както и въ самитѣ мускули, когато човѣкъ се самоосвършенствува, вие ще имате ясна прѣдстава за великия човѣшки организъмъ. Туѣ наричамъ азъ дѣло на живата природа.

Ако ние можемъ да проектираме на платно човѣшкия организъмъ въ своето развитие, щѣхме да имаме една велика картина, щѣхме да видимъ нѣщо много красиво. Ако можемъ да разгледаме човѣшкия мозъкъ въ своето развитие, щѣхме да имаме една отъ най-великитѣ картини. Ако можемъ да проектираме човѣшкото око въ процеса на своето развитие, тѣй както то схваща свѣтлината щѣхме да имаме една отъ най-красивитѣ прояви въ живота. И ако можемъ да видимъ човѣшкия гортанъ или човѣшкия ларинксъ тѣй, както се проявява, щѣхме да видимъ, какво вѣлико нѣщо се крие въ неговитѣ клѣтки, които сж изпълнени отъ идеята да пѣятъ. Това не се постига само съ упражнение. Това се дължи и на онзи великъ пѣвецъ, който е изпълненъ отъ идеята да пѣе. Той, като влада законитѣ, чрезъ своята мисль внушава на всички тия клѣтки да пѣятъ. И тѣзи клѣтки, като разумни същества, отъ своя страна, казватъ: добръ, и ние ще пѣемъ заедно съ тебе. И когато клѣткитѣ на този човѣкъ започватъ да пѣятъ, всичко излиза много хубаво: Тия клѣтки ни учатъ да пѣемъ. Азъ ги наричамъ „малкитѣ Божествени слуги“.

Нѣкой казва: азъ слушамъ пѣнието. Не, Господь туря тия малки душички на пѣнието да те учатъ, тѣ сѣ специалисти, затова тѣ ще те научатъ, какъ да пѣешъ и какъ да слушашъ. Клѣткитѣ на окото по сѣщия начинъ ще те научатъ, какъ да глѣдашъ.

Ние, съврѣменитѣ хора, мислимъ, че ние сме, които мислимъ; че ние сме, които пѣемъ; че ние сме, които слушае. Не, е така. Ние още сме дѣца, които имаме голѣмо мнѣние за себе си, но въ сѣщностъ много малко знаемъ. Че сме дѣца, вижте на какво мязаме, като се родимъ. Майката трѣбва най-малко три години на редъ да мие, да разтрива дѣтето ся, докато го събуди. Тя трѣбва поне до 21---та му годишна възраст да го разтърсва. И майката го разтърсва, и учителитѣ го разтърсватъ, а слѣдъ това и обществото, докато стане най послѣ човѣкъ готовъ за работа, да напише нѣкоя книга, да свърши нѣкоя по-важна работа. Като дойде до старини, започва да се оплаква, че силитѣ му го наушчатъ, че мозъкътъ му почналъ да отслабва. Не е така. Дѣ остана учениятъ човѣкъ? Отъ новото гледище учениятъ човѣкъ е всѣкога ученъ; той знае своето минало, знае своето бждеще, а учи своето настояще, понеже настоящето е у Бога. Слѣдователно ние, съврѣменитѣ хора, изучаваме настоящия животъ, както и това, което можемъ да направимъ прѣзъ този животъ. Отъ Божествено гледище най-важниятъ животъ е днешниятъ, а отъ човѣшко гледище — бждещиятъ животъ.

И тѣй, казвамъ: спасената душа, или избавената душа е тази, която трѣбва да има свобода.

Това, което ви говоря е, че вие трѣбва да имате основа. Вие имате вече поставена една Божествена основа, а сега ви давамъ начинъ, какъ трѣбва да градите. Който нѣма основа, нека тури за основа Истината и върху тази основа да гради. На онѣзи отъ васъ, които искатъ да станатъ ясновидци, да виждатъ право, казвамъ днесъ: прѣстанете да лъжете и да се лъжете! Никаква друга философия! А това, дали ще можете, или не, дали обществото е готово, или не, оставете този въпросъ настрана. Ние не живѣемъ за обществото, ние живѣемъ за Бога. Казвате: дали мога да направя това нѣщо, или не мога. Чудни сте вие! Ако една мома може да напусне бащиния си домъ и да трѣгне подиръ единъ нехранимайко, защо вие не можете да направите това заради Бога? Глѣдамъ нѣкой религиозенъ човѣкъ говори за Бога, а като го турятъ на единъ изпитъ цѣлъ се разтреперва. Отдѣ е влѣзълъ страхътъ у хората? — Страхътъ е туренъ само като прѣпятствие, да се опита вашия характеръ, да видите, до колко сте силни. Безъ страхъ въ свѣта не може. Богъ е вложилъ въ страха една сила, и ти трѣбва да хванешъ страха и да извадишъ тази сила отъ него за своето самоосвършенствуване. Страхътъ ще ходи съ тебе, но ти нѣма да се страхувашъ. Въ умразата сжщо тѣй Богъ е вложилъ една сила, която ти трѣбва да използувашъ. Затова и умразата ще ходи съ тебе, но ти нѣма да мразишъ. И въ лъжата сжщо така има едно богатство, една сила, която е потрѣбна. Ти ще използувашъ лъжата, безъ да лъжешъ, само ще използувашъ нейната сила. Слѣдователно, ако лъжата те побѣждава и взима отъ тебе нѣщо, ти

губишъ. Ако пъкъ ти взимашъ отъ нея, печелишъ. Кажете ми сега: кое е по-хубаво, търговецътъ да дава, или да взема? — Да взема, разбира се. Кое е по-хубаво за ученика, да придобива знания, или да дава? — Да придобива. Кое е по-хубаво за единъ великъ писателъ, да придобива знания и да пише, или само да дава? — Да придобива. Ние трѣбва да придобиемъ нѣщо въ този свѣтъ. Придобивката всѣкога носи едно благо. Тази придобивка е Истината. И наистина, прѣзъ тази година ние трѣбва да придобиемъ Истината въ нейната нова форма. И когато всички хора казватъ, че ще възкрѣснемъ, какво разбираме подъ възкресението? — Че ще придобиемъ Истината.

Казва Христосъ: „Които чуятъ гласа на тази Истина, ще оживѣятъ и ще възкрѣснатъ“. И тъй, както Талеса, азъ казвамъ: „Бъдещиятъ свѣтъ ще е направенъ отъ Истината.“ Затова, всѣки човѣкъ, който търси Истината, трѣбва да влѣзе въ най-дълбокитѣ мѣста на земята. Човѣкътъ на Истината е човѣкътъ на съвършеното безстрашие. Той не е страхливъ човѣкъ. Това не значи, че страхътъ не се проявява въ неговата душа, но като дойде страхътъ, той го побѣждава. Нѣкой казва: да ме освободятъ отъ страха! Нѣма какво да те освобождаватъ. Страхътъ ще ходи съ тебе, но ти нѣма да се страхувашъ. Пъкъ и отъ умразата нѣма какво да те е страхъ. Ще ходишъ съ нея, безъ да мразишъ.

Сега, ако Богъ е Богъ нашъ, какво трѣбва да направимъ? Какво каза Богъ на Мойсея? — Чухъ въздишкитѣ на моя народъ, иди да имъ кажешъ ноята добра вѣсть, че азъ съмъ рѣшилъ да ги

избавя отъ Фараона. Какво каза Богъ на Христа? — Азъ чухъ въздишкитѣ на падналитѣ духове, иди и имъ кажи, че азъ съмъ рѣшилъ да ги избавя отъ страданията чрѣзъ моята Любовь. Отъ тѣхъ ще направя единъ новъ свѣтъ и ще ги поставя граждани на това ново Царство, което съграждамъ. Тѣ ще бѣдатъ избранитѣ въ това Царство. Какво каза Христосъ на ученицитѣ си, като дойде на земята? — Идете и кажете и на другитѣ, че Отецъ ми ме прати да ви кажа, че Той ви е избавилъ чрѣзъ своята Любовь, че Той е възлюбилъ всички души и тия, които Му се надѣятъ и уповаватъ Нему, Той ще ги избави. Туй трѣбва да знаете! И ако Христосъ е дошълъ да избави свѣта, всички вие трѣбва да обичате Истината, защото тази Истина е свързана съ вътрѣшната свобода на душата.

И въ последнитѣ дни, казва се Богъ говори намъ чрѣзъ Своя Синъ.

Знаете ли онази повѣсть за осждения на обѣсване, за когото присждата трѣбвало да се приложи точно въ 10 часа сутринъта, но майка му подаде петиция за помилване прѣдъ царя, та чакали отговора. Часътъ билъ деветъ и половина, всички очакватъ отговора. Часътъ минава деветъ и половина, остава още една минута до 10 часа, но ето, пристига вече адютанта, размахва една книга, въ която се съобщава, че осждениятъ е помилванъ. Казвамъ: последната минута е тази! Цитамъ: тази последна минута не донесе ли радостната вѣсть, че тази душа вече е избавена? Още една минута трѣбваше, за да увисне този човѣкъ на вѣжето. Каква е вѣстѣта, която е написана на тази книга?

Тази вѣсть е любовта, която казва: Тия „души сж вече избавени, свободни сж.

Та казвамъ: най-голѣмото благо е да бждемъ всички свободни, да имаме Божията Любовь въ себе си. И всѣки день ние можемъ да направимъ най-малкия опитъ. И като живѣемъ така, ще прѣобразимъ тѣлото си. Трѣбва да преобразимъ тѣлото си! И павелъ казва: „Нашето смъртно тѣло трѣбва да се облѣче въ безсмъртие. Нашиятъ умъ трѣбва да се облѣче въ свѣтлина а сърцето ни трѣбва да се облѣче въ Божествената Любовь. Само тогава ще настане безсмъртието въ свѣта. Казвамъ: нека днешниятъ день отпразнуваме не възкресението на Христа прѣди 2000 години, а възкресението на Христа като вѣчно възкрѣсение въ нашитѣ души, което възкрѣсение ще ни покаже пхтя клмъ Истината, а този пхтъ ще ни донесе свобода и щастие, не само за днесъ, но и за вѣчни врѣмена. И всѣки, който приеме тѣзи думи, той ще бжде човѣкътъ, за когото иде книгата, въ която пише, свободенъ е! Нѣма нищо похубаво въ свѣта отъ Божията Истина. Тя дава свобода, а свободата е свързана съ знанието. Знанието е свързано съ свѣтлината. Свѣтлината, сама по себе си, дава всички условия за животъ, а Божествениятъ животъ, самъ по себе си, носи всички блага. А всички вие търсите тия блага. И като създадемъ тѣзи условия, ще имаме новата наука за изучаване на нѣщата по новия начинъ, по особенъ начинъ. Тогава животътъ ни нѣма да бжде еднообразенъ, а разнообразенъ. Та богатата, способнитѣ, които се крять у насъ, могатъ да се развиятъ само по този новъ начинъ, да вдѣхне Богъ въ васъ, чрѣзъ вашитѣ уши новия животъ.

И които чуятъ, това сж хората, които нѣма да се раждатъ, но ще възкрѣснатъ. Когато Богъ вдѣхна на хората дихание прѣзъ носа, тѣ станаха живи души, а тия, на които Богъ вдѣхне дихание чрѣзъ ушитѣ, тѣ ще възкрѣснатъ. Това е възкрѣсението. Нашитѣ тѣла, това сж гробищата, съ които ние сме свързани; мжчимъ се, живѣемъ въ тѣхъ. Всѣки отъ васъ знае, колко ужасенъ е този гробъ!

И тѣй, въ послѣднитѣ дни Богъ говори намъ чрѣзъ Своя Синъ. И на Мойсея каза: „Азъ съмъ Богъ вашъ.“ И сега Богъ казва: „Азъ ще проговоря на тѣзи хора чрѣзъ Истината, и всички ще познаятъ свѣтлината.“

Бѣседа, държана отъ Учителя, на 2 май, 1926 год.
въ гр. София. (Великденъ)

ЩЕ БЪДЕ ЖИВЪ

26.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44
РУСЕ

Ще бжде живъ

„Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ“.

Апостолъ Павелъ казва: „Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ“.

Мжчно е да се разбере, какъ тѣй праведниятъ чрѣзъ вѣрата може да бжде живъ. Когото и да запитате днесъ, има ли вѣра, казва: азъ имамъ вѣра. Да, всички хора иматъ вѣра, но при това не живѣятъ, а умиратъ; въ Христа вѣрватъ, а умиратъ; въ народа си вѣрватъ, а умиратъ; въ баща си вѣрватъ, а умиратъ; въ всичко вѣрватъ, и пакъ умиратъ. За каква вѣра тогава говори апостолъ Павелъ? Азъ наричамъ тази вѣра „обикновена вѣра“, отъ която всички хора умиратъ. Азъ я кръщавамъ съ думата „вѣрвания“, защото вѣрата е единъ процесъ, основанъ на опитности отъ миналитѣ вѣкове. Тя е нѣщо прѣживѣно, въ което нѣма никаква съмнѣние. Щомъ има съмнѣние, то не е вѣра. Тогава азъ турямъ като максима въ живота слѣднитѣ положения: чистота, която се опетнява, не е чистота. Вѣра, която се обезвѣрява, не е вѣра. Нѣкой казва: азъ имахъ вѣра, но я изгубихъ вече. Казвамъ: ако най,малката спѣнка въ живота може да те спѣне и ти да се обезвѣришъ, това не е вѣра. Чудни сж хората, като казватъ, че имали вѣра. Ако вѣрата се губи така лесно, тогава твоятъ конецъ е много тънъкъ. Така и съврѣменигѣ философи употрѣбаватъ нѣкой думи или термини въ единъ смисълъ, а други учени ги употрѣбаватъ въ

другъ смисълъ. Нѣкой ученъ човѣкъ употрѣбѣва едно изречение въ единъ смисълъ, а другъ ученъ го употрѣбѣва въ другъ смисълъ. Та съврѣменитѣ учени хора говорятъ още на вавилонски езикъ! Между ученитѣ хора нѣма единомислие. Нѣкои учени хора доказватъ едно нѣщо, а други доказватъ друго нѣщо. Воземете най-ученитѣ хора и ги запитайте, отъ какво произтича живота. Едни казватъ, че животътъ произтича отъ материята, други казватъ, че животътъ произтича отъ Духа, т. е. тѣ считатъ думата „Духъ“ за религиозенъ терминъ и затова казватъ, че животътъ произтича отъ силата. Тѣ водятъ помежду си споръ. Попитайте единъ ученъ човѣкъ, какво нѣщо е материята, ще схванете отъ него, че тази дума е полуопредѣлена. Както и да е, но въ края на краищата ученитѣ хора все ще дойдатъ до нѣкакви заключения.

Сега ние казваме, че слънцето изгрѣва отъ хоризонта. Питамъ: хоризонтътъ ли е причината за изгрѣването на слънцето? Вие драсвате една кибритена клѣчка и запалвате огъня на огнището си. Клѣчката ли произвежда огъня въ огнището? Ще кажете: този огънь се накладе. Вие ли сте причина да се накладе този огънь? Вие сте само една малка причина — драсвате клѣчката кибритъ и дървата пламватъ. Дърветата съ хиляди години сж събирали енергия, и сега тя се проявява въ видъ на топлина. Нѣкоя майка казва: азъ родихъ това дѣте. Такова раждане мяза като работата на онзи който, драсва клѣчицата и запалва огъня. Туй сѣме е расло съ години, като е създавало постепенно своитѣ условия. И сега, службата на майката е като на онзи, който драсва само кибритената

клѣтка и казва: азъ родихъ това дѣте. Добрѣ, ако ти си го родила, трѣбва да го задържишъ, нѣкъ ако ти не си го родила, не можешъ да го задържишъ. Чистота, която се опетнява, не е чистота. Ти не знаешъ, какво нѣщо е чистотата. И знание, което се явява и изчезва, не е знание.

Питамъ ви: кой е важниятъ въпросъ, който занимава съврѣменитѣ учени хора? Съврѣменитѣ учени хора се стремятъ, както се стремѣли и ученитѣ отъ миналитѣ вѣкове, да намѣрятъ оня жизненъ елексиръ, съ който да продължатъ живота си. И може-би, дясетки хиляди хора по цѣлия свѣтъ се стремятъ да продължатъ живота. И всички религиозни хора проповѣдватъ безсмъртието на дулата, като казватъ, че нѣма смъртъ вече. Но какво проповѣдватъ тѣ? — Че слѣдъ като умратъ хората, пакъ ще бѣдатъ богати и ще живѣятъ. Значи, ако сега съмъ богатъ, слѣдъ като ме обератъ разбойници, пакъ ще бѣда богатъ. Какъ ще бѣде това нѣщо? Прѣди всичко смъртъта е обиръ. Питамъ: имате ли съобщение отъ баща ви, който ви е обичалъ тукъ на земята и заминалъ за онзи свѣтъ? Пише ли ви, какво има тамъ? Пише ли ви и майка ви, която сжщо тѣй е заминала за онзи свѣтъ? Като ви задавамъ тѣзи въпроси, нѣкои отъ васъ, които ме слушатъ, ще кажатъ: вижъ, този човѣкъ отрича онзи свѣтъ. Та вие още не сте намѣрили онзи свѣтъ!

„Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бѣде живъ“. Вѣрата е единъ процесъ на опитности. Значи, вѣрата почива върху знанието на миналитѣ вѣкове, което е опитано, което е доказано и обосновано. Вѣрата почива само върху нѣща, които сж опита-

ни и провѣрени вече. Ти вѣрвашъ въ единъ човѣкъ, понеже си го опиталъ веднѣжъ и дваждъ. Не можешъ да вѣрвашъ въ нѣща, които не си опиталъ. Ти вѣрвашъ, че слънцето ще изгрѣе. Защо? Защото майка ти, баща ти, дѣда ти сж опитали това нѣщо. И ти, на основание на тѣхната опитностъ, вѣрвашъ, че слънцето ще изгрѣе. Въ това отношение, вѣрата е една опитностъ на цѣлокупно-то човѣчество и частична опитностъ на всѣки едного индивидуално. Има нѣща, въ които ние можемъ да вѣрваме; има и нѣща, въ които ние не можемъ да вѣрваме. Ние не можемъ да вѣрваме въ нѣща, за които човѣчеството не е говорило. И въ нѣща, които не сме опитали, сжщо не можемъ да вѣрваме. Вие казвате: ама азъ мога да хвѣркамъ въ въздуха. Какъ не? Ако птицитѣ хвѣркатъ, защо и ти да не хвѣркашъ? Нѣкой казва: азъ мога да живѣя и да плувамъ въ водата. Защо не? Ако рибитѣ могатъ да плуватъ въ водата, защо ти, човѣкътъ, да не можешъ да плувашъ? Ама азъ мога да направя единъ тунелъ и да ходя подъ земята. Защо не? Това не е невъзможно. Ако къртоветѣ ходятъ подъ земята, защо и ти, като човѣкъ, да не можешъ? Вѣрвашъ ли, обаче, че можешъ да носишъ слънцето на гърба си? Не е достатъчно само да кажешъ, че можешъ да носишъ слънцето на гърба си, но трѣбва да го туришъ и свободно да се разхождашъ съ него изъ пространството и леко да го носишъ. Ако допуснемъ, че азъ мога да нося слънцето на гърба си, това е само едно прѣдположение, едно допушане, но не и вѣра. За сега ние се занимаваме съ по-близкитѣ нѣща, съ самия животъ.

И тъй, праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ. Вѣрата е една опитностъ, набрана отъ миналото, една мисль, която е свързана съ живата материя. Слѣдователно, всѣкога, когато човѣкъ повѣрва, се образува една обща възможностъ, чрѣзъ която животѣ сили на природата протичатъ къмъ него. Безвѣрниятъ човѣкъ е изолиранъ отъ самата природа. Безвѣрието говори за единъ човѣкъ, който нѣма никакво съобщение съ Божествения свѣтъ; човѣкътъ на живата вѣра пъкъ е този, който има общение съ Божествения животъ. И така е. Щомъ единъ човѣкъ изгуби живата вѣра, вѣрата на външния свѣтъ, той е обсаденъ, той е въ смущение. Сжщото е и съ единъ градъ, когато го обсаждатъ. Щомъ го обсаждатъ, всички се изпоплашватъ. Защо? Защото нѣматъ общение съ външния свѣтъ. Така сжщо и всѣки човѣкъ, който изгубва вѣрата си, се намира въ нѣкакво смущение. Вие не се спирате да разгледате въпроса, защо сте смутени, по отдаватъ вашето смущение на нѣкакви външни причини. Въ този смисълъ, ние не трѣбва да изолираме животѣ сжщества. Азъ считамъ всѣки съзнателенъ, всѣки разуменъ човѣкъ като живо сжщество, което може да помогне въ напрѣдването на нашия животъ. Слѣдователно, безсмъртието е колективна опитностъ на цѣлото човѣчество. Когато ви се роди нѣкое дѣте, вие не искате да се движатъ само краката и ръцѣтъ на това дѣте, но искате и цѣлото му тѣло да се движи, цѣлото дѣте да бжде живо. Всѣка частица въ тѣлото му трѣбва да бжде жива. Значи, вѣрата трѣбва да проникне въ цѣлото ни вхтрѣшно сжщество. Ако по този начинъ вѣрата проникне въ насъ, ние ще имаме една ху-

бава опитностъ, страхътъ ще излѣзе вънъ отъ живота, и ние нѣма да се плашимъ отъ смъртта. Смъртта, сама по себе си, е процесъ, който показва нарушение закона на вѣрата, или законитѣ на разумния животъ, или законитѣ на Божествения животъ.

Та казвамъ: не е достатъчно само да вѣрвашъ, че има Богъ. Нѣкой козва: азъ вѣрвамъ, че има единъ Господъ въ свѣта. Тази е обикновената вѣра. Истинската вѣра всѣкога образува една вътрѣшна връзка между двѣ разумни същества. Това се нарича законъ на вѣрата, или законъ на разумния животъ. Силата, която образува тази именно връзка, ние я наричаме Любовь: условията, които продължаватъ този животъ, ние наричаме разумностъ; пътятъ, по който този животъ се развива, ние наричаме Истина. Следователно, ако вие не можете да намѣрите този пътъ, ако вие не се развивате правилно въ живота си, вие ще се раждате и ще умираете, ще се подмладявате и ще остарявате, но това не е животъ. Нѣкой казва: азъ вече остарѣхъ, много врѣме живѣхъ на земята. Не, ни най-малко не си живѣлъ, но ти си едно точило, което само ножове точи. Ти си една наковалня, на която само гвоздеи се правятъ. Ако това наричаме животъ, въ този животъ нѣма никакъвъ смисълъ. Тогава, въ какво седи животътъ? Животътъ седи въ онази вътрѣшна хармония съ всички живи същества, въ онази вътрѣшна хармония съ Бога, отъ когото си излѣзълъ. Вие ще ми възразите: ама азъ не познавамъ Бога. Щомъ не Го познавашъ, тогава ти си отъ смъртнитѣ хора, и твоятъ животъ ще важи до толкова до колкото важи живота на жа-

бата, или на кое и да е друго млѣкопитающе. Амане, като хора, имаме по-голѣми правдини. Нѣкой казва: азъ съмъ човѣкъ! Чудни сте вие! Ако умирашъ никакъвъ човѣкъ не си. Ако умирашъ, никакви права нѣмашъ, никакви правдини нѣмашъ. Чудни сж хората, като търсятъ права, като търсятъ свобода. И отъ кого ги търсятъ? — Отъ хората. Събиратъ се народи, събиратъ се отдѣлни общества, стачка ще правятъ. Ето на, сега въ Англия има стачка. За какво? — Да се увеличи надницата на работника въ минитѣ съ осемъ шилинга. Вие направете смѣтка, колко струва една английска лира, и оттамъ вижте, колко сж тя осемъ шилинга. Една английска лира струва всичко 20 шилинга, а тѣ съставляватъ нѣщо около 650 лева на българска валюта. Питамъ ви: може ли това нѣщо да прѣдставлява нѣкакъвъ идеалъ? Има единъ вътрѣшенъ идеалъ въ всѣки човѣкъ, но съзнанието на хората още не се е събудило, та не могатъ да го разбератъ. Зауимѣрь, въ сегашното общество се явяватъ болести, страдания, но нито единъ философъ, или по-право нѣкой само, нито единъ писателъ не сж се спрѣли да разгледатъ, кои сж болезненитѣ състояния въ съврѣменото човѣчество. Причината за всичко това е, че нашитѣ отношения къмъ живата природа, къмъ разумния животъ не сж такива, каквито трѣбва да бждатъ.

Слѣдователно ние търсимъ подобренieto на живота чрѣзъ палеативни срѣдства. Стачки е имало още въ врѣмето на египтянитѣ. Стачки има и въ наше врѣме. Всѣка болестъ не е нищо друго, освѣнъ една велика стачка. Това, че стачкуватъ 3 милиона и 500,000 хора, то не е нищо още, но

когато нашиятъ стомахъ или сърцето ни се разболѣе, когато толкова милиарди клѣтки се отказатъ да работятъ и се обявятъ въ стачка, това разбиратъ стачка! Като се разболѣе стомаха, 10 милиона клѣтки стачкуватъ. Тѣ казватъ: ние искаме отъ нашия господаръ да подобри положението ни. Ние искаме, щото той да прѣстане да ни дава биволско месо, или изсушено свинско месо или темъ подобни. Ние не можемъ да обработваме тази храна, не искаме вече той да ни измъчва, да ни кара да вършимъ работи, които не сж по нашето естество, нито сж по нашитѣ сили. Господарьтъ казва: не, азъ ви заповѣдвамъ! Хубаво, тогава ние пѣма да работимъ. Работата вече се усложнява. Сега господарьтъ започва да прѣговаря съ своитѣ работници-слуги и ги пита, какво искатъ. — Ще ни давашъ по малко варени картошки. Послѣ, какво ще бжде второто меню? — Малко варенъ оризъ съ вода и съ малко солъ. Господарьтъ казва: добръ съгласенъ съмъ. Ами третото меню? — Варени сливи съ малко масло. — Добръ, тѣй ще направя. Никакво точно! — Слушамъ. — Никакво винце! — Ами какво друго вмѣсто вино? — Прѣсна, топла водица. Това е резюмето отъ стачката. Господарьтъ и работниците направятъ единъ протоколъ, и отношенията се подобряватъ. Като се съгласятъ всички стачници на това пѣщо, отново започватъ работата си, и господарьтъ казва: най-послѣ и моятъ стомахъ се подобри. Като се подобри малко, не се минава много врѣме, господарьтъ казва: чакай сега да си похапна, да си попийна малко. Но тогава се обявява още по-голѣма стачка. Къмъ стачниците отъ стомаха сега се присѣдиняватъ и стачниците отъ

облитѣ дробове и тогава идва голѣмото зло.

И тъй, праведниятъ човѣкъ ще живѣе споредъ своитѣ разумни разбирания на законитѣ. Ние, съврѣменитѣ хора, искаме да устроимъ живота си, но всѣки се страхува отъ външнитѣ условия и казва: какъ ще прѣкараме живота си? Какво ще се страхувате? Това, което прѣдстои да минете, е опрѣдѣлено. Ще кажете: какъ нима всичко е опрѣдѣлено? Ето, въ Америка и другадѣ по свѣта, има учени англичани и всѣкакви други, които могатъ да четатъ по лицето, по ръцѣтъ, по главата на хората какво е написано за тѣхния животъ. Нѣкои отъ тия учени могатъ да четатъ и по звѣздитѣ, астролози се наричатъ тѣ. Нѣкои могатъ да четатъ по почерка, по писмото на хората, графолози сж тѣ. Други учени, херомантици, физиогномисти могатъ съ най-голѣми подробности да прѣдскажатъ всичко, което може да ви се случи въ живота. Тѣ могатъ да прѣдсказватъ, дали ще станешъ професоръ, докторъ, или какъвъ и да е другъ; дали ще се оженишъ или не; ако се оженишъ, могатъ да ти кажатъ, какви ще бѣдатъ очитѣ на жена ти, сини или черни, колко дѣца ще имашъ, ще живѣятъ ли или не, ще имашъ ли свекърва, какъ ще живѣете съ жена си и т. н. Всичко това може да ви се прѣдскаже съ точностъ, почти 90 0/0. Единъ богатъ американецъ, дъщерята на когото се влюбва въ единъ младъ богатъ търговецъ отива при единъ американски френологъ и му казва: Господине, въ името на вашата наука, опрѣдѣлете по този портретъ, може ли дъщеря ми да се ожени за този човѣкъ, или не може. Френологътъ разглежда портрета и казва на бащата: дъщеря ви

не трѣбва да се ожени за този човѣкъ, защото слѣдъ двѣ години той ще я убие. И дъщерята, послушва, не се оженва. Дѣйствително, друга нѣкоя жена, за която този човѣкъ се оженва, слѣдъ двѣ години пострадва отъ него, той я убива. Казвате: това е едно съвпадение. Не е съвпадение, но е наука. Тази наука познава всичко. Прѣдъ нея сж открити всички ония потайни качества, които се криятъ дълбоко въ човѣшкия характеръ. Вие не гледайте, че нѣкой човѣкъ се моли, или че плаче, разкайва се като светия. Не, тази наука не се лъже. Това още не показва, че този човѣкъ може да бѣде добъръ.

Ще ви разкажа единъ анекдотъ за такъвъ, привидно набоженъ турчинъ. Това станало въ варненско нѣкъдѣ, още въ турско врѣме. Единъ еврейинъ отивалъ за едно село и трѣбвало да мине прѣзъ една гора. Той носилъ въ чантата си много злато и се боялъ да не го срещнатъ нѣкои разбойници. По едно врѣме вижда наблизо прѣдъ себе си единъ турчинъ, който хвърлилъ на страна отъ себе си алата си и се молилъ. Евреинътъ си помислилъ: ето този човѣкъ ми е спасителътъ, той ще ми помогне, набоженъ човѣкъ е. Като свършва молитвата си, еврейинътъ се приближава при него и му казва: господинъ ефенди, виждамъ че си набоженъ човѣкъ. — Да, набоженъ съмъ. — Ще ми направишъ една услуга: въ тази чанта имамъ много злато, искамъ да ме придружишъ, да минемъ заедно съ тебе прѣзъ гората, да не ме срещнатъ разбойници, и колкото струва труда ти, ще ти платя. Турчинътъ взима чантата въ ржката си, но сж-щеврѣменно насочва пушката си къмъ еврейна и му казва: дай ми паритѣ и веднага си върви! Ако

не, ще те убия. — Какъ, ти нали си набоженъ човѣкъ? Нали се молишъ на Бога? Да се моля на Бога, това е моя длъжностъ, а да те оберa, това е моя запаятъ. Това сж схващания, това сж разбирания на живота, това е моралъ

Ние, съврѣменитѣ хора, мислимъ, че въ изобилието, което имаме, седи и животътъ. Не, външнитѣ условия, въ които сме потопени, съдържатъ богатството на нашия животъ. Човѣкъ може да бѣде богатъ и да живѣе единъ нещастенъ животъ, а може да бѣде и най-сиромахъ, и пакъ да живѣе единъ благочестивъ животъ. Ще кажете: какъ тъй, човѣкъ да е сиромахъ да живѣе единъ щастливъ животъ? Да, нѣкакво изкуство има този човѣкъ. Тѣй е лѣкарь, или нѣкой виденъ художникъ, или нѣкой виденъ цигуларъ и въ което село отиде съ това изкуство, може да се нахрани. Отиде въ едно село, огладнѣе, отбие се при нѣкой гостилничаръ и започва да свири. Гостилничарътъ остава доволенъ отъ неговата музика и му казва: Ела да се нахранишъ! Другъ пътъ остане безъ дрехи, отиде при нѣкой дрѣхаръ, започва да му свири и дрехарътъ казва: „Ела за това изкуство азъ ще ти подаря единъ чифтъ нови дрехи!“ Вие казвате: да, но съврѣмениятъ животъ не е така устроенъ! Питамъ ви: какво ще кажете за онзи голѣмъ скжперникъ, който никому петъ пари не дава, но като срещне нѣкоя красива, хубава мома, сърцето му трепне, разшири се, и той отваря кесияса си, съ хиляди дава. Ще кажете: това е една слабостъ. Не, не е слабостъ, но този човѣкъ обича красота-та и всичко жертвува за нея. Тази красива мома не е глупава, очитѣ ѝ играятъ, а той разбира дви-

женията ѝ. Вие, които ме слушате, ще кажете: това не е набожно. Кое е набожното въ свѣта? Азъ наричамъ набоженъ човѣкъ този, който никога въ живота си не е казалъ лъжа: азъ наричамъ набоженъ човѣкъ този, въ ума на когото никога не е проникнала една измѣнчива мисль и който е билъ всѣкога чистосърдеченъ, не като нѣкоя баба, но като човѣкъ съ будно съзнание. Азъ наричамъ набоженъ човѣкъ този, който никога не е измѣнилъ въ съзнанието си на своитѣ обещания, той е човѣкътъ, който, каквото е казалъ, изпълнилъ го е; той е човѣкътъ който никога не е измѣнилъ на своитѣ вътрѣшни убѣждения. Само такъвъ човѣкъ азъ мога да нарека истински набоженъ, истински религиозенъ. И тъй, религиознитѣ хора не се създаватъ, но такива се раждатъ. Тѣ идватъ готови съ своята религиозностъ.

Чувството на справедливостъ се срѣща даже и въ най-нисшитѣ животни. Ако вие обикнете едно нисше животно, въ него ще се пробуди чувство на признателностъ. Въ Индия има много опасни отровни змии, които човѣкъ може да привлече къмъ себе си, и тѣ да станатъ за него безопасни. Азъ срещнахъ единъ американецъ, който бѣше приближилъ при себе си една малка катеричка, която като го видѣше, качваше се на гърба му, скачаше по него, скриваше се въ палтото му и послѣ слизаше долу на земята — радваше му се. Какъ е успѣлъ той да я привърже къмъ себе си? Прѣди 15—20 години единъ амерканецъ срѣща професоръ Бжкли и го пита: „Отдѣ идешъ?“ — Ходихъ да гледамъ, какъ маршируватъ бѣлхитѣ. Защо се шегувашъ? Да вѣрно е това, бѣлхитѣ маршируватъ и

то по всички правила на военната дисциплина. Хайде да отидемъ двама, да видишъ, не е ли тъй, както ти казвамъ. Огиватъ тѣ и наистина професоръ Бжкли вижда този господинъ, който говорилъ заповѣдвалъ на бѣлхитѣ, и тѣ подъ неговитѣ заповѣди, се строили на взводове, на полкове, разпрѣдѣляли се по чинове: ефрейтори, офицери и други. Това става въ една културна Америка! Казвамъ: ако бѣлхитѣ могатъ да разбиратъ езика на човѣкъ, какъ да не можете вие, разумнитѣ хора, да разбирате езика на небето, на духовния свѣтъ? Нѣкой казва: не мога да разбера този езикъ. Значи, въ човѣка има една вътрѣшна разумностъ, която може да се пробуди при специални условия.

Та когато ние говоримъ, че праведниятъ ще бжде живъ чрѣзъ вѣрата, ние разбираме сегашния животъ. Ние не говоримъ и за миналото, ние говоримъ за настоящето, за сегашнитѣ условия, при които се намираме, защото при тия условия именно животътъ ни може да се изправи най-добрѣ. Ще ви приведа единъ примѣръ, да видите, отдѣ иде злото въ свѣта. Дѣдо Цоко единъ български гражданинъ, който живѣлъ въ единъ провинциаленъ градъ, изираща единъ день своето 15-годишно момче на бакалина съ слѣдната поръчка: „Ще отидешъ на бакалницата „Бѣла риба“, дѣто има четири качества дървено масло — отъ 40 лв., отъ 50 лв., отъ 60 лв. и отъ 70 лв.. Ти ще вземешъ единъ килограмъ отъ най хубавото масло, което струва 70 лв.“. Синътъ му отива на бакалницата, взима едно кило масло отъ 60-тѣ лева, а 10-тѣ лева задържа за себе си, като ги скрива въ джоба си. Връща се при баща си и му подава маслото. Ба-

щата го пита: „Взе ли, синко?“ — Взахъ. „Отъ кое масло?“ — Отъ 70-тѣ лева. Питамъ: защо синътъ лъже баща си? Защо не му каже: татко, дай ми 10 лева, трѣбватъ ми за нѣщо! Кой сж вжтрѣшнитѣ причини, които каратъ това дѣте, едва 15-годишно, да не поиска отъ баща си 10 лева, ами да ги скрива? Той търгува съ баща си. Кой отъ васъ, обаче, не е взималъ скришомъ отъ баща си пари? Нѣма нито единъ, който да не е взималъ нѣщо скришомъ отъ джоба на баща си. Туи чувство у дѣцата, да пооткраднатъ нѣщо отъ баща си, азъ наричамъ невъзпитаностъ. Такова дѣте нѣма любовь къмъ баща си, нѣма любовь и къмъ майка си. Съ тази кражба то е внесло първата отрова въ себе си. Ако това дѣте не се изповѣда, не може да изправи живота си. Така човѣкъ спира своята еволюция. Много народи, като сж лѣгали, спрѣли сж своята еволюция, и по този начинъ сж изчезнали.

Когато Богъ въведе еврейтѣ въ Ханаанската земя, каза имъ, какъ трѣбва да живѣятъ, какъ трѣбва да служатъ на Единния Богъ. Единния Богъ е Богъ на Любовьта. Да повѣрвашъ въ Единния Богъ, ние подразбираме да повѣрвашъ въ Бога на Любовьта, въ Бога на свѣтлината, въ Бога на свободата и въ Бога на Истината. Въ Единния Богъ се криватъ условията на безсмъртния животъ. Днесъ се проповѣдва на хората: вѣрвайте въ Бога, макаръ че ще умрете! Не е така. Да повѣрвашъ въ Бога, значи да придобиешъ живота и по този начинъ да намѣришъ Бога въ пълния смисълъ на думата. Този, който вѣрва въ Бога, въ пълния смисълъ на думата, ако страда отъ нѣкоя епидеми-

ческа болестъ, било отъ чума или отъ холера, или отъ петнистъ тифъ, съ тази вѣра именно той ще може да унищожи болестъта. Петнистиятъ тифъ се прѣдизвиква отъ бацили, които се размножаватъ много бързо. Ако вѣрата на даденъ човѣкъ е силна, тя ще бѣде въ състояние да унищожи тия бацили. Вѣрата е процесъ, който спира размножаването на всички бацили и човѣкъ чрѣзъ нея се лѣкува. Заразителнитѣ бацили прѣдизвикватъ отравяне на кръвта, която като се разнася изъ цѣлия организъмъ, прѣдизвиква смъртъ. Но вѣрата може да прѣдизвиква обратни процеси. Тя прѣдизвиква силно изпотяване, чрѣзъ което отровнитѣ вещества се изхвърлятъ навънъ отъ тѣлото.

Нѣкои питатъ: какъ можемъ да се лѣкуваме чрѣзъ вѣрата? Ние трѣбва да правимъ редъ такива опити, да се лѣкуваме чрѣзъ вѣра. Напримѣръ, можемъ да направимъ слѣдния опитъ: да лѣкуваме скарлатината съ топла вода, но приготвена по особенъ начинъ и да правимъ инъекции съ нея вода. Има единъ особенъ начинъ, по който може да се вари водата. Нѣма по-хубаво лѣкарство въ свѣта отъ топлата вода, но трѣбва да знаешъ, какъ да я възварявашъ, какъ да я топлишъ. Най-сигурно лѣкарство, което азъ зная за днесъ, това е топлата вода. Нѣкой казва: хининътъ е добро лѣчебно средство. Не, хининътъ не струва нищо прѣдъ топлата вода. Опитали ли сте силата на това лѣкарство? Азъ не ви говоря за студената вода отъ нѣкой изворъ. Не, ще вземете чиста изворна вода, ще я турите не върху нѣкой пушливъ огънь, не въ обикновенъ гюмъ или тенжера, както вие правите, но върху силенъ огънь и въ сѣдъ отъ най-чисто зла-

то. Следователно, вие ще сварите тази вода въ златенъ съдъ и при това не при задѣзъ слънце, защото тогава тази вода нѣма да ви ползува, но когато слънцето изгрѣва, когато е на зенита. Ще кажете: това е суевѣрие! Да, суевѣрие, но споредъ васъ. Това е наука, която старитѣ, вѣщитѣ хора сж знаели, но днесъ, слѣдъ като сж я изгубили, слѣдъ като сж я забравили, считатъ я за суевѣрие. Затова днесъ хората казватъ: хининътъ е едно сигурно лѣкарство. Да, сигурно лѣкарство е, но само врѣменно, колкото да сире болестъта т. е. да я подпуши. Казвамъ: най-мощното лѣкарство въ свѣта, това е горещата вода. И ако ние знаемъ, дѣ се намиратъ най-хубавитѣ извори, трѣбва да я донасяме оттамъ, даже и ако тѣ сж на разстояние 5—10 влм. Въ селата трѣбва да има най-хубава вода. Съврѣменитѣ хора не знаятъ, каква сила се съдържа въ водата. Има извѣстни земни пластове, които сж отровни, затова и водата, която минава прѣзъ тѣхъ, е отровна. Хората трѣбва да знаятъ, че водата е първиятъ елементъ на живота, и винаги трѣбва да пиятъ чиста вода.

„Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бѣде живъ“. Господъ желае хората да живѣятъ, и затова е създалъ толкова много вода въ свѣта. Това показва, че всичкиятъ животъ е скритъ въ водата. Водата е най-добриятъ проводникъ на живота. И когато тя започва да изчезва отъ организма ви, той изсъхва, кожата сжщо изсъхва, но слѣдъ като внесете малко вода, въ организма настава омекчаване. И онѣзи хора, които по характеръ, по темпераментъ сж кисели, иматъ малко вода въ тѣлото си; онѣзи пѣкъ, които сж съвсѣмъ флегматични, иматъ

застояла вода въ тѣлото си. Водата въ организма трѣбва да се намира въ течущо състояние, т. е. тя трѣбва да бѣде въ обръщение. Христосъ казва: „Вие ще бѣдете живата вода. И тази вода ще извира отъ васъ“. Съврѣменитѣ вѣрующи искатъ да имъ се даде „вѣчния животъ“. Тѣ мислятъ, че вѣчниятъ животъ ще бѣде като паритѣ, или като житото, тѣй ще се сици той въ хамбаритѣ на хората. Не, вѣчниятъ животъ ще дойде, когато човѣкъ придобие истинското вечно знание. Нѣкой запита: ти вѣрвашъ ли въ свети Никола? Руситѣ не вѣрваха ли въ свѣти Никола? И колко милиони риби му онекоха, но спаси ли ги той? Това е езичество. И когато ние спазваме Божиитѣ закони, нѣма да има робство въ свѣта. И когато поспрваме въ живия Господъ, съврѣмениятъ егоизъмъ нѣма да съществува. Господъ е толкова великодушентъ, че само слуша, кикви сж нашитѣ възгледи за живота. Той се интересува, когато нѣкой спорятъ, дали има Господъ, или нѣма. Нѣкой ученъ казва, че има Господъ, а другъ казва, че нѣма Господъ. Тогава Богъ хване за космитѣ този философъ, който Го отрича, поразмърда го малко и казва: „Моето философче!“ Другадѣ нѣкъ нѣкой държавникъ спори, Господъ го хване за космитѣ поразтърси го малко и казва: „Моятъ държавникъ!“ Свалятъ този държавникъ отъ власть и казватъ: нека дойде другъ на негово мѣсто! Кой създава кризитѣ въ свѣта? — Господъ. Нѣкоя жена философствува, не вѣрва въ Бога. Господъ казва на мъжа ѝ. „Я стегни малко гема ѝ, да видимъ колко знае!“ Нѣкъдѣ мъжътъ философствува. Господъ казва на жената: „Я му стегни малко гема, да видимъ колко

знае!“

Сега наврѣдѣ дѣто погледнешъ, и жени, и мжже, и дѣца, все плачатъ. Нѣкой човѣкъ не вѣрва въ Бога, казва: сърцето ми се строши! Нѣкой жена казва: сърцето ми се строши! Какъ може сърцето да ти се строши? Чудни сж хората, които вѣрватъ, че сърцето може да се троши, да се чуши! Нѣкой казва: умътъ ми се забърка! Какъ може да се забърка ума? За учения човѣкъ, за вѣрующия човѣкъ сърцето не може да се чуши, нито умътъ може да се забърква, но щомъ вѣрва въ 100-тѣ хиляди лева и умътъ може да се забърка, и сърцето може да се чуши. Паритѣ сж сила за тия, които вѣрватъ въ тѣхъ, а не вѣрватъ въ Бога. Върва по улицата единъ день, гледамъ — човѣкъ плаче. Защо? — Паритѣ си изгубилъ. Показвамъ му една златна монета, подавамъ му я, и той се усмихва. Казва ми: вѣрно ли е това, че ми я давашъ? — Вѣрно е, давамъ ти я. Взима я той и се усмихва. Този човѣкъ вѣрва въ паритѣ, а въ менъ, въ думитѣ ми не вѣрва. И като взе паритѣ, не остана повече при мене, но ми каза: Господине, имамъ работа въ къщи, нѣмамъ врѣме да селя тукъ. Питамъ: каква сила иматъ тия хора, които вѣрватъ въ златото? Златото може да имъ се вземе, може и да имъ се даде. Та казвамъ: когато ние туримъ живота си въ знанието, да вѣрваме въ него, а не въ паритѣ, тѣ ще изгубятъ за насъ силата си. Сега хората сж вложили живота си въ паритѣ, тѣ иматъ цѣна за тѣхъ И понеже се подчиняватъ на този законъ, станали сж идолопоклонци. Ние вѣрваме въ всичко, но въ Бога не вѣрваме. Срещнете когото и да е, който вѣрва въ

Бога и му кажете: моля ти се, въ Името на Бога, дай ми 100 или 1000 лева на заемъ! И вижте, колко такива хора ще намѣрите. Пъкъ и васъ да опитатъ. И едниѣ, и другитѣ сте такива. Защо ще опитвате хората? Азъ нѣма да опитвамъ, въ какво вѣрватъ хората, това не ме интересува. Въ какво вѣрвамъ азъ това ме интересува. Азъ често се провѣрвамъ, казвамъ си: може ли моята вѣра да издържи на всичкитѣ мъчногии, които срещамъ въ живота? Азъ вѣрвамъ въ едно нѣщо а именно: че цѣлото човѣчество не може да се обърне противъ мене. Половината може да се обърне противъ мене, но останалата половина нѣма да се обърне. Половината отъ човѣчеството ще ме обича, другата половина ще ме мрази. Умразата и обичта, това сж двѣтѣ страни на любовта. Туй е законъ на поляризиране. Любовта не може да се прояви по единъ и сщъ начинъ.

Сега азъ прѣдавамъ думитѣ на апостолъ Павелъ, който е казалъ: „Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бѣде живъ“. Можемъ ли ние съврѣмениятъ хора да приложимъ тази вѣра въ икономическия животъ? — Можемъ. Тя може да се приложи и въ държавата. Свещеницитѣ, учителитѣ сжщо могатъ да я приложатъ. Тази жива вѣра може да се приложи навсѣкждѣ. И тогава учителитѣ и ученицитѣ ще застанатъ на почвата на взаимно уважение. Учителитѣ ще иматъ уважение къмъ ученицитѣ си, както и къмъ себе си. Свещеникътъ ще има уважението на своитѣ пасоми, но и той ще ги уважава. Държавникътъ ще бѣде уважаванъ отъ гражданитѣ, но и той ще ги уважава, безъ да прави разлика между богати и бѣдни. Всички хора трѣбва да иматъ еднаква почитъ, като души. Казватъ: прѣдъ закона всички хора трѣбва да бѣдатъ еднакви. Да,

въ съзнанието на държавника, въ съзнанието на свещеника трѣбва да живѣе свещения законъ на Бога: всички хора трѣбва да бждатъ еднакво почитани прѣдъ Господа. И всѣки съдия, всѣки държавникъ не трѣбва да прави разлика между хората. И казва Писанието, че Богъ не гледа на лице, но на сърце. Слѣдователно, онѣзи, които изпълняватъ волята Божия, които служатъ на закона на Любовта, винаги трѣбва да иматъ на своята страна Божията подкрепа.

„Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бжде живъ“. Онзи, който има сѣмейство, не е ли добръ за него да има Божието благоволение въ дома си, и жена му да е здрава, разумна, да го обича и да бжде въ миръ съ него? Онѣзи сѣмейства пъкъ, които иматъ дѣца, синове и дъщери, не е ли добръ за тѣхъ да иматъ Божието благоволение, дѣцата имъ да ги обичатъ и почитатъ и да имъ вързи всичко по медъ и масло? Казвамъ: положете въ живота си вашата жива вѣра! Щомъ се смущавате, това показва, че живѣете въ една гъста материя, че имате нѣкакви слабости. Всѣко съмнѣние, всѣко разтревожаване показва слаба вѣра. Всѣко безвѣрие пъкъ показва, че имате нѣкаква слабостъ. Вие казвате: ама може да ме срещне нѣкой мечка, може нѣкой да ме нападне и да ме убие. Това сж само прѣдположения. Вѣрата изключва всѣкакви противоположности въ живота. Не е достатъчно само да вѣрвамъ, но като трѣгна на екскурзия, азъ ще взема въ чантата си най-малко три ризи, два чифта чорапи, едно самунче хлѣбъ, десетъ орѣха, три ябълки. Това ми е достатъчно. Послѣ, като стигна на опрѣдѣленото мѣсто, самъ ще си накладя огънь, самъ

ще си стопля вода, ще сваля ризата отъ гърба си и самъ ще я изпера, нѣма да чакамъ помощъ отъ никого. Най-добриятъ майсторъ съмъ азъ. Най-послѣ ще пия и отъ еликсира на новия животъ — топлата вода. Попитали вълка, защо вратѣтъ му е дебелъ? Защото самъ си върша работата. Нѣкои изопачили тази поговорка. Дебелиятъ вратъ разбира разумно организиранъ вратъ, който държи здраво главата. Казватъ за нѣкого: дебелъ му е вратѣтъ. Дебелъ му е вратѣтъ по утрѣ чуешъ, че умрѣлъ отъ апоплексия. Казвамъ: не, вратѣтъ му не е дебелъ, напротивъ, много е слабъ и тънъкъ. Хора, които не умиратъ, иматъ дебелъ вратъ, а такива, които умиратъ иматъ тънъкъ вратъ. Всички трѣбва сами да си вършимъ работата. Ние трѣбва да имаме свещени възгледи за Истината, напримѣръ. Знаете ли какво нѣщо е Истината? Нѣкой казва: не може безъ лъжа въ живота. Какъ да не може? Че лъжата е най-голѣмата отрова въ свѣта! Нѣкой казва: да се обичаме! Всѣкога можемъ да се обичаме. Като обичашъ, ти правишъ добро на себе си. И като се стремишъ къмъ Истината, ти пакъ повдигашъ себе си. А като повдигашъ себе си, ти ставашъ стълбъ на човѣчеството. Сега нѣма да се занимаваме съ това, да говоримъ, че трѣбва да се обичаме, но всѣки трѣбва да даде примѣръ на другитѣ. Мнозина отъ васъ като ме слушате, казвате: до тѣзи нѣща още не сме доизрасли. Тогава докждѣ сме доизрасли ние съврѣменнитѣ хора? — Израсли смѣ до мѣстото на съмнѣнието. Никога не е имало вѣкъ съ толкова голѣми съмнѣния, какъвто е сегашниятъ. Каквото и да говоришъ на хората, всѣки ще те погледне съ съм-

нѣние и ще си каже: дали говоришъ Истината, или не? Ако отидешъ при нѣкой търговецъ да купишъ нѣщо, и той никога нѣма да ти каже Истината.

Сега, прѣди Великъ-денъ влизамъ въ дюкяна на единъ еврейнъ да купя чинии. Избрахъ едни чинии, питамъ го: колко струватъ тия чинии? — Едната 20 лева. Не скъпи сж, казвамъ му. Не струватъ толкова. Вижъ колко трѣбва да платимъ, направи си точна смѣтка, ние не сме богати хора. Той отстъпи по 2 лева, значи по 18 лева едната. Казвамъ му: слушай, азъ виждамъ фактурата на стокитѣ ти, зная колко струва всѣка паница. Тѣ не ти струватъ повече отъ седемъ лева. Азъ ти давамъ по 12 лева на чиния. Значи, печелишъ по петъ лева, това ти е достатъчно. Въ това врѣме, когато се пазарувахме, еврейнътъ бутна една отъ своитѣ чаши, тя падна на земята и се счупи. Казвамъ му: видяшъ ли, това, че чашата се счупи показва, че ти не говоришъ Истината. Ако дадешъ чиниитѣ по 12 лева, ние ще ти платимъ и счупената чаша. Така и ние, съврѣменнитѣ хора, като речемъ да излѣжемъ, веднага счупваме една чаша. Лѣжемъ ли, ще се чупятъ нашитѣ чаши. Какво нѣщо сж чашитѣ. Кажешъ ли една лъжа щомъ се върнешъ дома си, или чаша си счупилъ, или жена ти се разболѣла, или дѣтето ти заболѣва и умира и т. н. Внесете ли истинската жива вѣра въ свѣта, ще внесете и истинскитѣ хигиенически условия. Първитѣ хигиенисти трѣбва да внесатъ живата вѣра въ Бога безъ никаква лъжа! Отвикнешъ ли единъ човѣкъ отъ лъжата, той ще вѣрва въ Бога. Човѣкъ, който иска да се учи, ще вѣрва въ Бога, ще живѣе безъ никаква лъжа. Трѣбва да напра-

вите единъ опитъ. Какъ ще опитатъ единъ българи́нъ, напри́мѣръ? Най-първо ще му дадатъ 10,000 лева, да отиде до едно мѣсто и да се върне назадъ. Послѣ ще му дадатъ 100,000 лева, да видятъ, дали ще бѣде честенъ въ всичкитѣ си отношения, да не каже нито една бѣла лъжа. Та казвамъ; при една жива вѣра може да се вложи друга култура, различна отъ сегашната. Само така може да се възпита бѣдещето поколѣние. За да се възпита новото поколѣние, изискватъ се други условия, различни отъ тия, които засега съществуватъ. Затова, обаче, трѣбватъ и съответни учители и свещеници. Какви сж тѣ? — Трѣбватъ ни учители, свещеници, военни, родени за своята работа. Нека имаме воени но такива, които да носятъ Любовта, Мъдростта и Истината въ себе си. И нека воюватъ тѣ, но безъ да убиватъ. Нека свещеникътъ проповѣдва, но по всички правила на Любовта, Мъдростта и Истината! Ту́й значи вѣра!

И тѣй, праведниятъ, т. е. разумниятъ човѣкъ чрѣзъ вѣрата ще бѣде живъ. Слѣдователно вѣрата има практическо приложение въ живота. Ако работитѣ сж забъркани, ако си боленъ, хилавъ, ако си фалиралъ като торговецъ и всичко ти върви назадъ, приложи живата вѣра въ живота си и вижъ, какъ работитѣ ще трѣгнатъ напредъ. Разправяше ми единъ приятелъ слѣдното нѣщо: „По едно врѣме всичко ми бѣше трѣгнало назадъ. Каквото прѣдуприемѣхъ, все не ми върви. Най-послѣ ми дойде почти до самоубиване. Рѣшавамъ, обаче, да живѣя по другъ начинъ, да се обърна къмъ Бога. И когато измѣнихъ възгледитѣ си за живота, когато рѣшихъ да живѣя по Бога, всички сѣньки,

всички мъчнотии въ живота ми се измѣниха, взеха, другъ характеръ. Затова казвамъ: разумната вѣра е нова посока на живота. Когато тази вѣра дойде, тя ще внесе стабилностъ въ умоветѣ ни, стабилностъ въ чувствата ни и стабилностъ въ нашитѣ постѣпки. Не казвамъ, че съврѣмениятъ строй е лошъ, но и най-лошиятъ строй при идеалнитѣ хора ще се смекчи, пъкъ и най-добритѣ условия при неразумнитѣ хора ще се развалятъ. Сега трѣбва да излѣзатъ на лице най-разумнитѣ хора и да учатъ човѣчеството на този новъ пътъ.

Та всички трѣбва да бждемъ мощни! Въ това трѣбва да се вѣрва. Сѣга у насъ, нѣкой професори разискватъ по въпроса за душата. Едни казватъ, че има душа, а други казватъ, че нѣма душа. Води се споръ. Казвамъ: душата се отличава по това, че тя ще внесе смъртъта въ живота. Тя е виновница за смъртъта. Духътъ пъкъ е внесълъ живота. Следователно, щомъ има смъртъ, има и душа; щомъ има животъ, има и духъ. И понеже хората не вѣрватъ въ душата, тя всѣки день ги души. Отъ мое гледище, питамъ; има ли човѣкъ въ свѣта, който да не умира? — Нѣма, Защо? Защото душата ги души. Понеже хората не вѣрватъ въ душата, смъртъта всѣки день ги души. Значи тѣ умиратъ защото има душа. Като не вѣрватъ въ нея, тя по закона на духа, ги души. Седнали сега професоритѣ да спорятъ, има ли душа, или нѣма. — Има, какъ не! Защо? Защото хората се удушватъ. Има ли животъ? — Има. Защо? — Защото хората се раждатъ. Както хората умиратъ, тѣ живѣятъ по закона на душата, а когато живѣятъ, то е по закона на духа.

Азъ би трѣбвало да ви говоря по новитѣ биологически закони, защо човѣкъ умира. Умиратъ клѣткитѣ само, а живѣе цѣлиятъ организмъ. И когато човѣкъ умира, умиратъ само влоговетѣ на фирмата, а не и самата фирма, т. е. не и самитѣ членове отъ фирмата. Слѣдователно, щомъ се занимаваме съ въпроса, има ли душа, или не, трѣбва да знаемъ, че душа има, защото има смъртъ. Животъ има, защото има и духъ. Човѣкъ трѣбва да умре, за да отвори пътя на новия животъ. Когато едни умиратъ, други се раждатъ. И тъй, въ едно отношение смъртъта е условие за животъ; и животътъ въ едно отношение е условие за смъртъта. Това сж промѣни, които ставатъ въ живота. Въ мнитѣ очи душата ражда смъртъта, а духътъ ражда живота. Можете ли да приемете това? Когато Богъ направи Адама, остави го самъ въ рая. Богъ вложи жива душа въ него, но той като не можа да задържи тази душа въ себе си, извади я навънъ. Жената е тази жива душа, която Адамъ извади извънъ себе си и съ това се създаде смъртъта. Женитѣ сж проводници на смъртъта. Нѣкои казватъ: жената е носителка на културата. Да, тъй е казано само, че жената внесе културата, но въ същностъ тя внесе смъртъта.

Какво нѣщо е смъртъта? — Въ смъртъта човѣкъ научава вѣлики нѣща. Когато дойде смъртъта, човѣкъ започва да мисли за Бога, за живота, за хиляди работи още, а щомъ дойде живота, хората започватъ да мислятъ за по-леки работи. Слѣдователно, всѣки день душата мѣни формитѣ си, а това смѣняване ние наричаме смъртъ. Душата още не е дошла до една постоянна форма. Тя не е за-

вършила своето развитие. Ней прѣдстои да мине още прѣзъ милиони форми. И когато дойде до своята послѣдна форма, тя ще приеме безсмъртието и ще се слѣе съ духа. И тогава вече нѣма да има душа и духъ. Какво ще има? — Вѣчниятъ Животъ ще излѣзе на сцената.

„Праведниятъ чрѣзъ вѣрата ще бѣде живъ“.

И тѣй, постарайте се да внесете тази жига вѣра въ себе си, защото само тогава вашиятъ животъ ще се осмисли.

Бѣседа, държана отъ Учителя, на 9 май, 1926 год.
въ гр. София.

ЩЕ МИ ИЗЯВИШЪ

27.

1927
Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44
РУСЕ

Ще ми изявишъ

„Ще ми изявишъ пътя на живота“.

Ще ви прочета 16 псаломъ — единъ отъ красивитѣ псалми. Азъ наричамъ красиви нѣща тия, които никога не умиратъ, които въ всички врѣмена иматъ една и съща стойность.

„Ще ми изявишъ пътя на живота“.

Азъ бихъ направилъ малтъкъ прѣводъ на този стихъ. Той билъ изказанъ прѣди 3,000 години, когато псалмопѣвецътъ е очаквалъ да му се изяви пътя, затова е казалъ: „Ще ми изявишъ пътя на живота“. Сега можемъ да прѣведемъ стиха по слѣдния начинъ: „Изявилъ си ми пътя на живота“. За да имаме правилно разбиране за човѣка и да не се самозаблуждаваме, трѣбва да имаме три идеи прѣдъ видъ. Тѣ сѣ слѣднитѣ. Първо ние имаме физически животъ. Обектъ на физическия животъ е тѣлото; то е видимото, за което сега се грижимъ. До извѣстна степенъ физическиятъ животъ е същественъ и необходимъ за земята. Слѣдователно, безъ тѣло човѣкъ не може да живѣе на физическия свѣтъ. Когато нѣкой каже, че човѣкъ може да живѣе духовенъ животъ на земята безъ физически животъ, това е несъвмѣстимо. Както е невъзможно да живѣешъ физически животъ безъ тѣло, така също е невъзможно да живѣешъ духовенъ животъ безъ физически. Тия които не разбиратъ тази идея, казватъ, че само духовното е важно. Това е неразбиране на основната идея.

И тъй, обектъ на физическия животъ е тѣлото. Това прѣдставлява $\frac{1}{3}$ отъ Истината. Но животътъ не седи само въ физическото. Има още и тъй наречения духовенъ животъ. Това е втората идея. Обектъ на духовния животъ е душата. Спорниятъ въпросъ за сега е имали душа, или нѣма душа. Тѣзи които иматъ духовни очи, виждатъ душата, а които нѣматъ духовни очи, т. е. на които очитѣ още не сж отворени, тѣ не виждатъ душата и я отричатъ. Значи, обектъ, на духовния животъ е душата, а онѣзи вътрѣшни сили, които работятъ въ душата, които осмислятъ живота, това е Любовьта. Нѣкои хора казватъ че нѣматъ душа. И дѣйствително, право е, че нѣкои хора нѣматъ душа. Слврѣмениятъ свѣтъ е пленъ съ физически, съ интелигентни автомати. И азъ виждамъ много хора въ свѣта безъ души. Тѣ сж като тренове безъ машинисти. Често въ Америка пушатъ нѣкой тренове безъ машинисти, правятъ експерименти съ тѣхъ. Сега сж направили и аероплани, които пушатъ на горѣ въ пространството безъ пилоти. Тѣ сж приспособени автоматически. Вътрѣ въ тѣхъ има нѣкаква сила, която ги управлява.

Най-послѣ, третата идея е, че сжествува и Божественъ животъ. Обектъ на Божествения животъ е човѣшкиятъ духъ. Тѣй щото духътъ, отъ гледището на физическия свѣтъ е невидимъ, но отъ гледището на Божествения свѣтъ той е тъй обективенъ, както тѣлото въ физическия свѣтъ и както душата въ духовния свѣтъ. Вие можете да пипате тѣлото, но така обективни сж и духътъ, и душата на човѣка. Тѣзи сж тритѣ идеи, които трѣбва да имате въ ума си. Дали ще ги възприемете, то е другъ

въпросъ. Вие имате много теории за свѣтлината, много теории за енергиитѣ, за живота и т. н. Тогава имайте и тази теория, която азъ ви давамъ сега, тя пѣма да ви попречи нищо. Ще знаете, че обектъ на физическия животъ е тѣлото; обектъ на духовния животъ е душата и обектъ на Божествения животъ е духътъ.

Сега ние ще се спремъ върху физическия животъ. Той е основата, отдѣто трѣбва да започнемъ. Онзи, който не е разбралъ смисъла на физическия животъ, той не може да разбере и смисъла на духовния животъ. Така вървятъ нѣщата. Ако има хора, които мислятъ, че безъ да разбератъ физическия животъ, ще могатъ да разбератъ духовния животъ, тѣ се лъжатъ. Човѣкъ трѣбва да разбере *физическия животъ основно: и биологически, и геометрически, и астрологически, и математически, и психологически*. Като казвамъ, че човѣкъ трѣбва да разбере физическия животъ, азъ подразбирамъ, че той трѣбва да владѣе всички негови елементи. Това значи разбиране! Той трѣбва да знае какъ да манипулира съ елементитѣ на този животъ. Единъ човѣкъ разбира физическия животъ само тогава, когато може да управлява своето физическо тѣло: очитѣ, ушитѣ; стомаха, дробоветѣ си и т. н. Човѣкъ който не може да управлява своитѣ органи, той не разбира физическия животъ. Има хора, които не могатъ още да управляватъ дробоветѣ си, затова и дробоветѣ имъ заболѣватъ; има хора, които не могатъ да управляватъ стомаха си, затова стомахътъ имъ заболѣва; има хора които не могатъ да управляватъ краката си, затова краката имъ заболѣватъ; има хора, които не могатъ да управляватъ гърба си,

затова гърбътъ имъ заболѣва; има хора които не могатъ да управляватъ очитѣ, ушитѣ и носа си, затова тѣзи органи ги заболѣватъ. И тогава имате вече лѣкарската наука, която идва да ви научи, какъ трѣбва да се справяте съ себе си. Всички лѣкари сж асистенти на живата природа. Тѣ учатъ хората, какъ трѣбва да се живѣе. По нѣкой пжтъ тия асистенти иматъ голѣми губерки, съ които правятъ инъекции на хората. Тѣ впрѣснатъ нѣкакъвъ серумъ въ кръвта на нѣкой отъ ученицитѣ и той веднага се свѣстява. И тогава тия асистенти му казватъ: „Ако ти не се научишъ да живѣешъ съобразно законитѣ на живата природа и да ѝ служишъ, ние ще дойдемъ при тебе съ своитѣ губерки“. И сега съврѣменитѣ хора постоянно запитватъ: защо идватъ болѣститѣ? Това е единъ духовенъ въпросъ. То е все едно да ме питате защо сж турени камъни по релситѣ на желѣзницата? — Тѣ сж едно прѣпятствие. Кой ги е турилъ? — Турилъ ги е нѣкой неразуменъ човѣкъ, а трѣбва да дойде нѣкой разуменъ да ги отстрани. Ако имаме нѣкакви прѣпятствия, турени въ пжтя на живота си, трѣбва да знаемъ, че туй сж камъни, турени отъ нѣкого. Ние, обаче, трѣбва да знаемъ, защо сж турени, и какъ да ги прѣмахнемъ. Слѣдователно, ако човѣкъ, който не разбира законитѣ на природата, се наяде съ мжчносмилаема, отровна храна, кой е причина затова? Или, ако нѣкой човѣкъ е живѣлъ дълго врѣме въ стая, пълна съ задушливи, отровни газове, вслѣдствие на което гърдитѣ му заболѣватъ, кой е причина за това? Или, ако нѣкой е челъ само песимстически книги, вслѣдствие на което неговиятъ мозъкъ се е напълнилъ все съ

такива отровни мисли, та изгубилъ смисъла на живота си, кой е причината затова? Всички тия автори, които опрѣдѣлятъ смисъла на живота, разбрали ли сж го въ сжщностъ? Знаятъ ли тѣ самитѣ, какъвъ е смисълътъ на живота? Запримѣрь, често чувамъ нѣкои да казватъ, какво е писалъ Шопенхауеръ за смисъла на живота. Вие разбрали ли сте, какво е знааятъ Шопенхауеръ. Толстой е писалъ до нѣкадѣ подъ влиянието на Шопенхауера, но слѣдъ като измѣнилъ своитѣ възгледи и станалъ духовенъ, той самъ разбралъ смисъла на живота.

Та казвамъ: за сега всички хора даватъ важность главно на физическия животъ. Той е важенъ, наистина, но не е и сжществениятъ. Ако физическиятъ животъ бѣше сжщественъ, тогава не трѣбваше да умираме. Какво ще кажемъ, ако ние посветихме цѣлия си животъ само за другитѣ хора? Напримѣрь, какво щѣше да бжде, ако майката посвети цѣлия си животъ само за дѣщеря си, бащата за сина си, учителътъ за ученицитѣ си и т. н.? Добрѣ щѣше да бжде, но въ края на краищата всички тия хора умиратъ. Какво ще кажемъ тогава? Казвате: природата е наредила така. Я ми кажете, разговаряли ли сте съ природата? Ако влѣзете въ къщата на единъ богатъ банкеръ, дѣто слугитѣ му изпочупили 20-30 паници сждове и други потрѣби, и послѣ за свое оправдание, казватъ: нашиятъ господаръ е наредилъ така, да чупимъ паницитѣ и сждоветѣ. Питамъ ви: тази мисълъ права ли е? Възможно ли е банкерътъ да нареди да му се чупятъ сждоветѣ? Той който е събиралъ оттукъ оттамъ по 20-30 стотинки, ще издаде такива нареждания! Не, банкерътъ не може да нареди тия нѣща, а ние сами правимъ тия погрѣшки. Ние за

свое оправдание казваме: природата е наредила така. Създадемъ си единъ лошъ навикъ, служиме му и послѣ казваме, че природата го е създала. Казвамъ: природата не е създала този лошъ навикъ, но сж го създали твоятъ дѣдо и прадѣдо прѣди толкова хиляди години. Онова, което природата е създала, то е само по себе си вѣчно, безсмъртно. Тѣй е писано въ Божествената книга. Тѣй е писано и въ свещената книга — Библията — която ако четете, ще видите, че това, което Богъ създава, е вѣчно, а това, което хората създаватъ, е смъртно. Това, което човѣкъ създава е смъртно; това, което ангелитѣ създаватъ е вѣчно, а това, което Богъ създава е вѣчно и безконечно. И ангелитѣ създаватъ много нѣща, но тѣ сж конечни. Кои нѣща сж конечни? Ти слѣдвашъ университетъ, ще прѣкарашъ тамъ 4—5 години и ще излѣзешъ. Науката нѣма да се свърши, но ти ще излѣзешъ. Конецътъ, краятъ създава дѣлата.

И тѣй, най-първо ние трѣбва да разберемъ физическия животъ. Най-важна роль въ физическия животъ играе човѣшкиятъ мозъкъ. Изобщо, свърѣменнитѣ учени хора изучаватъ мозъка само отъ анатомическо и физиологическо гледище. Тѣ не го изучаватъ като едно динамо, като съвокупность отъ динамически сили; тѣ не го изучаватъ като единъ акумулаторъ, въ който природата е складирала разнovidни сили. Досега френологитѣ сж открили въ човѣшкия мозъкъ около 39—40 центрове, способности. Тѣ сж разграничили въ тия центрове разнитѣ видове енергии на човѣшката душа и на човѣшкия духъ. Запримѣръ, тѣ сж намѣрили, че човѣшката разумность се проявява въ челото, и

затова отъ устройството на челото зависи и разумността на човѣка. Въ тази разумностъ, обаче се включватъ и редъ други елементи. Всички хора не сж еднакво разумни; всички хора не сж еднакво наметливи; всички хора не сж еднакво идеални. Когато говоримъ за идеаленъ човѣкъ, разбираме разуменъ човѣкъ. И твърдостъта не е еднакво развита у всички хора. Художническитѣ способности, музикалнитѣ способности, както и поетичнитѣ способности не сж еднакво развити у всички хора. Всички тия способности сж проявления на умственния животъ у човѣка. Френологитѣ сж така разпрѣдѣлили способноститѣ, че като погледнешъ на единъ човѣкъ, ти веднага можешъ да познаешъ, дали той е поетъ, или художникъ, или инженеръ, или правникъ, или сждия, или свещеникъ и т. н. Челото на човѣка напълно показва, какъвъ е той. Който може да чете по челото на човѣка, ще каже, кой човѣкъ какъвъ е. И дѣйствително, челата на всички свещеници сж направени по единъ теркъ; сжщо тѣй и челата на правницитѣ, на художниците, на музикантитѣ, на писателитѣ сж направени по специаленъ за тѣхъ теркъ, тѣй както сж опрѣдѣлени и моделитѣ отъ парижката мода. Въ всички тия теркове има голѣмо разнообразие. И въ проявлението на човѣшката разсждливостъ, като започнемъ отъ философитѣ виждаме, че тѣхната философска мисль е създадала отирѣдъ на челото два центра, които френологията нарича центрове на каузалностъ, на причинностъ или на български езикъ наречени центрове на разсждителностъ. Отъ тѣзи центрове се отдѣля особена енергия, но сжщеврѣменно излизатъ и различни цвѣтове. Когато фило-

софътъ е заетъ съ нѣкаква важна материална мисль, отъ тѣзи центрове излиза една особена червена свѣтлина; и колкото мисльта става по-интенсивна, по-възвишена, толкова и свѣтлината става по-ясна, по-свѣтла, по-мека, докато дойде до една мека виолетова, а понѣкога жълта свѣтлина. Значи, цвѣтоветъ на мисльта минаватъ цѣлия слънчевъ спектъръ. Всички тия краски въ цвѣтоветъ показватъ степенъта на човѣшката разсждливостъ. И слѣдователно, когато казватъ за нѣкой човѣкъ, че е отличенъ философъ, азъ питамъ: въ коя краска се движи той? Ако живѣе въ червения цвѣтъ, той се движи въ своя физически, материаленъ животъ; ако е въ портокаления цвѣтъ, той се движи въ обществения, въ политическия животъ, той вдига и сваля правителства; ако е въ зеления цвѣтъ, той се движи въ търговията, въ банкитѣ и въ всички осигурителни дружества. И най-послѣ, когато започнете да виждате жълтия цвѣтъ, вие ще се натъкнете на хора, които влизотъ въ духовния свѣтъ. Жълтиятъ цвѣтъ ви показва, че вие имате вече духовни хора.

Та казвамъ: за въ бъдеще ние ще имаме една наука, която ще разполага съ толкова чувствителни пластинки, че ще могатъ да се фотографиратъ всички краски на мисльта у човѣка. И тогава ще познаваме степенъта на човѣшката интелегентностъ. И дѣйствително, онѣзи хора, които прѣждеврѣменно заживѣватъ духовенъ животъ, се разстройватъ. Енергията отъ тѣхното тѣло започва да изтича много бързо и неправилно, безъ да спира, вслѣдствие на което по нѣкой пѣтъ цѣлото тѣло по-жълтѣва. Лѣкаритѣ наричатъ това болезнено със-

тояние „жълтеница“. Този човѣкъ вмѣсто да води разуменъ духовенъ животъ, той става жълтеничавъ, черниятъ му дробъ се разстройва, кръвообрѣщението му се покваря и тогава лѣкаритѣ му казватъ: ти не си готовъ още за духовенъ животъ, трѣбва да се върнешъ малко назадъ. И наистина този човѣкъ трѣбва да се върне назадъ да повтори класа.

Сегашнитѣ хора иматъ особени схващания за живота и казватъ: човѣкъ трѣбва да се роди даровитъ! Да, всички хора сж създадени даровити, потенциално състояние, но трѣбва да се развиятъ. Азъ разбирамъ, че тѣ сж даровити потенциално, но трѣбва да бждатъ даровити кинетически. Нѣкой казва: азъ съмъ философъ, даровитъ човѣкъ съмъ! Питамъ: писалъ ли си нѣщо? — Не съмъ писалъ още, но мисля да пиша. Добрѣ, като започнешъ да пишешъ, тогава ще станешъ кинетически философъ. Въ това отношение, за човѣка сж важни двѣ нѣща, съ които ще си служи, а именно: неговиятъ умъ и неговата воля. Това сж двѣ най-висши сили съ които човѣкъ трѣбва да работи: волята, съ която работи на физическия свѣтъ и разумността, съ която работи въ духовния свѣтъ. Ние можемъ да изразимъ тѣзи двѣ сили по геометрически начинъ. Тѣ сж равни на единъ жгълъ отъ 180° . И тогава взимаме отъ геометрията слѣдната теорема: сборътъ отъ вътрѣшнитѣ жгли на трижгълника се равнява на два прави жгли или на жгълъ отъ 180° . Значи, тѣзи сили сж вътрѣшни, и сумата имъ се равнява на два прави жгла. Тѣ вървятъ подъ диагоналъ. Ако вземете човѣка перпендикулярно, тогава лѣвата му страна, страната

Азъ наричамъ истински поетъ този, който ако възпѣе единъ умиращъ конъ, конътъ не умре, а душата му се възрадва и казва на поета: азъ ти благодаря много, че ти, като поетъ, ме възпѣ и за въ бъдеще по пѣкакъвъ начинъ ще ти се отплатя. Докато всички хѣра ме хукаха и бияха, ти ме възпѣ. Отворете Писанието, ще видите, че тамъ взиматъ коня като емблемъ на просветения човѣшки умъ.

Казва псалмопѣвецътъ: „Ще ми изявишъ пѣтя на живота“. Казвамъ: въ нашитѣ врѣмена Богъ е показалъ пѣтя на живота. Колцина отъ васъ сега знаятъ за какво сж родени? Това не е упрѣкъ, че не знаете, но у васъ трѣбва да се събуди желание да знаете. Има много примѣри въ живота, които показватъ, какъ се пробужда съзнанието у човѣка. Единъ отъ виднитѣ астрономи билъ простъ музикантъ на врѣмето си, но отпослѣ му даватъ идеята да се занимава съ математика, и той впоследствие станалъ виденъ астрономъ. Ти може да си простъ човѣкъ, но единъ малъкъ стимулъ се изисква отъ тебъ, за да се повдигнешъ, и то не трѣдъ хората, а прѣдъ себе си, прѣдъ Бога, да знаешъ, че си човѣкъ, който може да използва условията. Отъ ваше гледище ние сме изпратени отъ нѣкждѣ да учимъ. Ако ви запитатъ, отдѣ сте изпратени, вие ще кажете, че не знаете. Ами знаете ли, кой е вашиятъ господарь? — Господъ. Да, но това е общо казано. Казвате: ама азъ вѣрвамъ въ Бога. Това е все едно да кажете, че вѣрвате въ слънцето. Слънцето занимава ли се съ тебе? Слънцето говори ли съ тебе? — Не е говорило, но виждамъ го като изгрѣва и залѣзва. Слънцето

не влиза специално въ никоя къща. Слънцето не се разговаря специално съ никого, но всѣки, който излѣзе да се грѣе на слънцето, все ще получи нѣщо отъ него. Колкото и да е малко едно същество, колкото и да е грѣшно, колкото и да е престъпно или най-послѣ колкото единъ човѣкъ и да е светия, като излѣзе на слънцето, все ще получи нѣщо отъ него. То не прави никаква разлика, на всички дава. Нѣкой казва: азъ познавамъ Бога. Не, да познавашъ Бога, ще рече да знаешъ Неговото свещено име. И когато произнесешъ това име, ти нѣма да бждешъ вече смъртенъ човѣкъ. Никога единъ смъртенъ човѣкъ не може да произнесе Божието име! Само човѣкътъ, облѣченъ въ безсмъртието, може да произнесе Божието име. И когато Го произнесе, въ неговата душа ще стане такова разширение, ще се роди такова изобилие, че той ще влѣзе въ връзка съ всички живи разумни същества. Този човѣкъ ще бжде способенъ за всичко; той ще бжде и поетъ, и художникъ, и музикантъ и първокласенъ юнакъ. Такъвъ човѣкъ може да тури на гърба си цѣлата земя и да я носи. Такъвъ човѣкъ може да тури на гърба си цѣлата слънчева система и да я носи. Какъ? — Като възприемемъ онази съвършена наука, къмъ която се стреми всѣки човѣкъ. Ако умътъ на човѣка стане толкова силенъ, че да се уравни съ силитѣ на земята, той туря земята на гърба си, и всичкото противодѣйствие, което тя би му указала, изчезва. Защо? Когато двѣ сили въ противоположна посока, но съ еднаква голѣмина си противодѣйствуватъ, резултатътъ ще бжде равенъ на нула. Щомъ тия двѣ равни сили си противодѣйствуватъ, тѣ ще изгубятъ

теглото си, т. е. теглото имъ ще бѣде равно на нула. Слѣдователно, когато казвамъ, че човѣкъ може да носи земята на гърба си, подразбирамъ, че силата на неговия умъ е равна на противодѣйствието на земята. На онзи човѣкъ, на когото силата на ума не е толкова голѣма, гърбътъ му ще се прѣчупи отъ тежестта на земята.

Сега азъ ви изяснявамъ тия нѣща, защото за въ бѣдеше това ще прѣдставлява наука която ще докаже всичко това. Засега това е само блѣнъ, потикъ за човѣшкия умъ, за да има какво да работи въ свѣта. Онѣзи отъ васъ, които сж изгубили смисъла въ живота, ще кажатъ: какво отъ това, че ще придобия такива знания? Какво отъ това, че ще стана богатъ? Казвамъ: човѣкъ все трѣбва да намѣри единъ начинъ или една идея, съ която да се повдигне въ свѣта. Нѣкоя млада мома се обезсърди и казва: „Ще стана учена. Какво отъ това? Ще стана силна. Какво отъ това? Ще отида въ другия свѣтъ. Какво отъ това? Ще стана богата. Какво отъ това? Всичко ми е все едно.“ Казвамъ: ами лошо ли ще ти бѣде, ако имашъ една красива млада душа, съ която Господъ може да та постави до себе си? Момата казва: „Да, този животъ сега има смисълъ“. Значи, да живѣешъ за Бога, въ това има пѣлъ, има смисълъ. Има смисълъ въ живота, който засѣга душата на човѣка. Момата казва: „Тукъ има новъ идеалъ, за който азъ още не съмъ разсѣждавала. Това е моята душа. Ако я намѣря, моятъ животъ ще има смисълъ, но нѣма я, несъмъ я намѣрила още. Ако я намѣря, готова съмъ да жертвувамъ живота си за нея.“ Сжщо тѣй и за насъ идеята за Бога включва въ себе си великата ду-

ша, която ние търсимъ и която ще осмисли живота ни. Когато ти си тъженъ, скърбенъ, изоставенъ отъ всички въ живота си, въ пълно отчаяние, падналъ духомъ, гладенъ, жаденъ, на умираше ако се намѣри нѣкой да ти донесе малко хлѣбецъ и водица, да ти послужи, казвамъ: това е онази идеална душа, която ти търсишъ и очаквашъ. Питамъ: има ли сега животътъ смисълъ? Има. Писанието казва: „Никой не живѣе за себе си.“ И най голѣмото нещастие е тамъ, когато помислимъ, че живѣемъ за себе си. Всѣки, който се опитвалъ да живѣе за себе си, е свършвалъ катастрофално. Частта извънъ цѣлото нѣма никакъвъ смисълъ. Ние, като частъ отъ цѣлото, сме лъчи, които сж излъзали отъ великото. Какво е цѣлото, за това не можемъ да говоримъ. Ние не можемъ да говоримъ за великото, за Бога. Това е светотатство! Но азъ казвамъ: ние сме лъчи, излъзали отъ Бога. Тѣзи лъчи вече сж се оформили. Всѣки човѣкъ има право да живѣе на земята, и затова съврѣменнитѣ хора се стараятъ да живѣятъ смисленъ животъ. Слѣдователно, ние страдаме, понеже спъваме своята еволюция. Съврѣменнитѣ хора не знаятъ още, какъ да живѣятъ. Че ние още се избиваме, водимъ войни. Войната е проказа за човѣчеството. Да отрѣжишъ крака на единъ човѣкъ, това не е наука; да извадишъ очитѣ на единъ човѣкъ, това не е наука; да отрѣжешъ бѣбрека на единъ човѣкъ, това не е наука! Нѣкои казватъ: човѣкъ може да живѣе и съ единъ бѣбрекъ. Ами защо природата е турила два бѣбрека? Природата е поставила толкова и толкова центрове въ мозъка на човѣка, а ученитѣ слѣдъ това ще казватъ, че човѣкъ може

да живѣе и съ по-малко центрове. Тѣ казватъ, че човѣкъ може да живѣе и безъ слѣпо чѣрво. Природата го турила на своето мѣсто, а лѣкаритѣ го рѣжатъ, като казватъ, че и безъ него може да се живѣе. Най-послѣ казватъ, че и безъ стомахъ може да се живѣе. — Да, може и безъ стомахъ. Нѣкой питатъ, колко трѣбва да се яде. Казвамъ: човѣкъ за да живѣе единъ нормаленъ физически животъ е потребенъ здравъ и разуменъ стомахъ. Можешъ да ядешъ каквото обичашъ, но по малко, никога нѣма да се прѣсишашъ. Ще, знаешъ че прѣзъ цѣлия си животъ, около 70-80 години, ти ще можешъ да ядешъ и да пиешъ. Защо тогава ще се прѣсишашъ? Благодари на Бога, че ще можешъ да ядешъ и да пиешъ, каквото пожелаешъ: и ябълки ще ядешъ, и череши, и готвено, а отгорѣ на това и вино ще пиешъ, и всѣкакви други ликьори — всичко ще можешъ да ядешъ и да пиешъ! Но казвамъ: за всичко, каквото ядешъ и пиешъ ще плащашъ.

Отива единъ бѣденъ турчинъ въ една кебапчийница, сѣда на една маса и казва на гостилничаря: „Дай една пражола! Дай малко вино!“ Яде и е доволенъ е отъ всичко това! „Дай още една!“ Нахранва се добръ, става, но нѣма съ какво да плати. Гостилничарятъ започва да го налага. Турчинътъ вика: „Вай-вай-вай!“ Най-послѣ излиза вънъ и си казва: „Поне сладичко бѣше. Но и като ме налагаше, пакъ бѣше хубаво“.

Та мнозина казватъ: да си поживѣемъ. Казвамъ: да, ти можешъ да влѣзешъ въ тази гостилница, но живата природа ще ти даде единъ добъръ урокъ. Тя ще те наложи по всички правила и ка-

то излизашъ, ще викашъ: „Вай-вай-вай“! Нѣкой казва: азъ се разболѣхъ. Не, това значи, че природата иска да плащашъ. Щомъ ти се яде, ти можешъ да влѣзешъ въ тази гостилница, но ще бждешъ много честенъ и ще кажешъ на гостилничаря: „Приятелю, искамъ да си хапна малко, но нѣмамъ въ джоба си нито петъ пари. Бъди тъй добъръ да ми послужишъ“. Честенъ трѣбва да бждешъ, да не лъжешъ! Гостилничарьтъ ще те погледне отгорѣ до долу, ще си помисли малко, но все ще ти даде нѣщо. Ако, обаче влѣзешъ въ тази гостилница и се прѣдставишъ като нѣкой баронъ, ще те набиятъ, както природата знае да бие. Сегашнитѣ хора се прѣдставляватъ за много честни, казватъ: азъ съмъ честенъ човѣкъ. Да, но като влѣзешъ въ гостилницата, честенъ ли си? Казвамъ: ако си честенъ, ще излѣзешъ оттамъ честно и почтенно, но ако не си честенъ, ще излѣзешъ битъ и безъ шапка на глава.

Сега, да се върна къмъ мисълта си. „Ще ми изявишъ пжтя на живота“. Казвамъ съврѣменната религия трѣбва да обърне младото поколѣние въ правия пжтъ. Съврѣменната религия трѣбва да обърне науката въ правия пжтъ. Нѣкога между хората се говори за патриотизмъ. Не опрѣдѣляйте това понятие съ общи думи. Да се върже човѣкъ съ отечеството си това не е патриотизмъ. Да любишъ своето отечество, разбирамъ. Да любишъ своята родина, разбирамъ. Но да се вържешъ за своето отечество, това не розбирамъ. Казвамъ: ако ние разбираме нѣщата така, ще видимъ, че въ свѣта има и други сили, съ които можемъ да разполагаме. Питамъ: какъ може да се разрѣши спора между

една овца и единъ вълкъ? — Вълкътъ ще изаде овцата. Ами какъ ще се разрѣши спора между двѣ овци? — Трѣбва да има по-голъмо пространство, повече паша. Вълкътъ вълкъ не дави. Та казвамъ: съврѣменнѣ християни трѣбва да си опрѣдѣлятъ ясно, какво нѣщо е патриотизмътъ. Да любѣшъ отечеството си, разбирамъ. Да пазишъ свещенитѣ закони на държавата, разбирамъ. Но кои закони? — Онѣзи закони, които включватъ физическия животъ, духовния животъ и Божествения животъ. Държавата трѣбва да зачита задълженията на всѣки човѣкъ. Казвате: знаете ли какви сж задълженията къмъ държавата? Да, зная ги. Но държавата знае ли какви сж задълженията ѝ къмъ мене? Това е общонародно право. Слѣдователно, колкото право има държавата, толкова право имамъ и азъ. Сжщитѣ отношения ще сжществуватъ и между двѣ държави. Азъ ще зачитамъ законитѣ на държавата не тѣй, както тя ги коментира, но тѣй както азъ ги разбирамъ. Защото законитѣ на държавата сж изобретени отъ хората. Ако нейнитѣ закони сж Божествени, азъ ще ги зачитамъ, но ако не сж Божествени, още утрѣ може да ме подкупи нѣкой да извърша нѣкое прѣстѣпление. Споредъ законитѣ на Бога азъ мога да служа божкористно на своя народъ. безъ да мисля, че утрѣ отечеството трѣбва да ми направи единъ паметникъ за моитѣ услуги. Дали ще ми направи паметникъ, или нѣма да ми направи, това за менъ не важи. За минъ като човѣкъ, е важно да туря въ ума си идеята да бѣда чистъ прѣдъ Бога и прѣдъ себе си.

Псалмопѣвецътъ казва: „Ще ми изявишъ пхтя на живота“. Има единъ вхтрѣшенъ законъ, който

опредѣля нѣщата. Той е слѣдниятъ: когато усѣщата въ себе си голѣма скръбъ, или голѣма тѣга, или голѣма тъмнина, това показва, че вие се движите въ гѣста материя, или въ единъ неразуменъ свѣтъ. Вие сте попаднали въ една неблагоприятна срѣда. Двама души спорятъ, има ли Господъ, или нѣма. Ние ли ще разрѣшимъ този въпросъ? Не е важно, дали има Господъ, или нѣма. Азъ казвамъ: приятелю, ти имашъ животъ, и азъ имамъ животъ; ти имашъ умъ и азъ имамъ умъ; ти имашъ очи; и азъ имамъ очи; ти имашъ уши, и азъ имамъ уши. Ти на какво свирить? — На цигулка. Азъ пъкъ свиря на чело. Хгйде да вземемъ инструментитѣ! Като засвиримъ, тогава ще разберемъ, че това е Божественото което се събужда. Отъ свиренето зависи да се събуди Божественото у насъ. Нѣкой човѣкъ мисли, но прѣди да се е научилъ да мисли, трѣбва да се учи да пѣе и да свирѣ вътрѣшно. И за въ бждеще, когато ще възпитаватъ младото поколѣние, първата работа е да внесатъ, както въ възпитателитѣ, тъй и въ възпитаницитѣ музика. Научете се да свиритѣ не за сцената, да получавате тамъ букети, но като свирите, да се стимулиратъ вътрѣ въ васъ красиви чувства и желания.

Та когато нѣкой ученикъ се умори отъ негодитѣ на живота, нека вземе цигулката и си по-свири, или нека си попѣе, за да трансформира всички свои тежки състояния. Въ това отношение музиката е помагало въ живота на хората. Когато пѣемъ и свиримъ, ние сме въ връзка съ по-напрѣднали същества отъ насъ. Ако искаме да бждемъ духовни, ако искаме да бждемъ религиозни, ние трѣбва да пѣемъ и да свиримъ. Азъ срѣщамъ

много религиозни хора, които не пѣятъ и казватъ: само свещеникътъ или само пѣвцитѣ въ църквата трѣбва да пѣятъ. Не е така. Всѣки духовенъ човѣкъ трѣбва да пѣе. Всѣки духовенъ човѣкъ трѣбва да разбира музиката и науката много добрѣ. Той трѣбва да разбира хубаво анатомия, физиология, математика, геометрия. Той трѣбва да е свѣршилъ поне осемъ класа. Ако сега не е така, за въ бъдеще ще е така. Ние трѣбва да се учимъ! И тогава се казва: ние трѣбва да познаваме Бога. Казвамъ: Богъ е свѣтлина, Богъ е знание, Богъ е мъдростъ, Богъ е истина, Богъ е Любовь. Като влѣземъ въ Бога, ние ще се намѣримъ въ една велика наука. Любовьта е велика наука. Да любишъ, това е цѣла наука. Ти можешъ да любишъ всѣки човѣкъ по специаленъ начинъ, и ако знаешъ този методъ, ще можешъ да образувашъ връзка съ този човѣкъ. Вижте какъ е въ свѣта! Тамъ всички хора не се обичатъ по единъ и сжщъ начинъ. Срѣща се човѣкъ, когото никой не обича, обаче намѣри се най-послѣ единъ човѣкъ, който го обиква. Защо? — Той е намѣрилъ метода, по който може да го обича. Цвѣтата не се разтварятъ на мѣсечината, а на слънцето, понеже то ги разбира. Плодоветѣ сжщо тѣй узрѣватъ на слънцето. Този е правиятъ методъ. Все трѣбва да дадемъ нѣщо отъ себе си. А сега хората какво изучаватъ? До сега тѣ сж изучавали и изучаватъ науката да взиматъ.

Питамъ: защо имаме джобове? Какво показватъ днесъ скрититѣ джобове у хората? — Че не сме отъ много културнитѣ хора. Турете нѣколко банкоти въ джобоветѣ си и идете по треновете, да

видите. колко сж културни софлянци. Това не е само въ София, но и въ Лондонъ, и въ Парижъ, и въ Берлинъ, и въ Москва — навсѣкждѣ ще срещнете сжщото нѣщо. Казвате: ние сме много културни хора. Да, но не и за отворенитѣ джобове. Днесъ хората си правятъ повече вътрѣшни джобове. Питамъ: защо не ги турятъ малко отзатъ, или отпрѣдъ, а точно подъ ржката? Въ това е спасението. Човѣкъ като понатисне малко съ ржката, сигуренъ е, че паритѣ сж на мѣстото си. И послѣ казвате: ние сме културни хора. Казвамъ: да, вие сте хора на вътрѣшнитѣ джобове, Питамъ ви: защо е така? Вие казвате: защото ние мислимъ да уредимъ нашия вътрѣшенъ животъ. Не е така. Нашиятъ вътрѣшенъ животъ е уреденъ; условия за съществуване ни сж дадени, но трѣбва да се тури само редъ и порядъкъ въ нѣщата. Ако обществениятъ животъ се остави тѣй, както Богъ го е наредилъ, ще видите, какъвъ е той. Ето вземете сега Франция, Германия, Америка — навсѣкждѣ се издаватъ закони. Питамъ: слѣдъ като имате толкова американски закони, английски закони, германски закони, турски и редъ други закони, отъ тия многобройни закони подобри ли се живота на хората? Тѣ подобриха живота въ едно отношение, а го влошиха въ друго отношение — спрѣха развитието на Божественото у хората. Всички тия закони, всички съврѣмenni вѣрвания ни отдалечиха отъ Бога, обезвѣриха ни, та станахме крайни материалисти. Когато се обявиха войнитѣ, всички казваха: да станемъ силни! Не е така. Силенъ е само този народъ, който люби. Силенъ е само този народъ, който е разуменъ, който може да влада

силитѣ на природата. Вземете англичанитѣ, запри-
мѣръ. По какво се отличаватъ тѣ като народъ?
— Англичанитѣ се отличаватъ по своята сила и
разумностъ! Тѣ имаха една стачка, въ която взеха
участие около 5 милиона хора. Схщеврѣменно стач-
ниците и стражаритѣ си играятъ на футболъ. Пи-
тамъ: ако въ България се обяви такава стачка,
стачниците и стражаритѣ ще играятъ ли на фут-
болъ? Това е култура! Тѣзи хора си казаха: „Ние
сме разумни. Трѣбва да разрѣшимъ този въпросъ
по единъ миренъ начинъ. Нима ако настроимъ дър-
жавата срѣщу насъ и дойдемъ до положение да се
избиваме, ще спечелимъ нѣщо повече? — Не. Е,
тогава нетъ горѣ, нетъ долу, все е полза“. Тѣ
още не сж разрѣшили въпроса окончателно, но дой-
доха поне до едно практическо полуразрѣшение.
Туй показва, че английскиятъ умъ е практиченъ.
Туй трѣбва да послужи за добъръ примѣръ и на
българитѣ, и на всички останали народи. Нека
всѣка разумна постѣпка на кой и да е народъ
послужи за единъ добъръ примѣръ! Нека вземемъ
хубавото отъ англичанина, отъ американеца, отъ
италиянеца, отъ китаеца, отъ руснака, отъ живот-
нитѣ, отъ растенията — въ всички има по нѣщо
хубаво. И въ животнитѣ има хубави работи. По
нѣкакъвъ начинъ трѣбва да добиемъ хубавото и
красивото въ живота, Какъ ще го добиемъ иначе?

И сега всички ние сме дошли до положението
да съзнаваме, че въ свѣта има една велика разум-
на сила, която обединява всички хора. Сегашната
война ни показва, че тази върховна сила слѣди за
всичко. Тя слѣди всички несправедливости, които
вършатъ народитѣ. Напримѣръ, на Германия нало-

жиха единъ дългъ отъ 120 милиарда лева контрибуция. Тя цѣла да се продаде, нѣма да може да го изплати. Въ цѣлия свѣтъ едва има 100 милиарда злато, а отъ нея искатъ 120 милиарда. Обаче въ побѣдителитѣ се зародиха други желанія. Слѣдователно, и побѣденитѣ, и побѣдителитѣ губятъ еднакво. Въпросътъ не се разрѣшава така. На това, че единъ побѣдилъ, а другъ остава побѣденъ, тази велика разумна сила гледа съвсѣмъ другояче. Ние не гледаме на работитѣ по единъ анархистически начинъ. Тази разумна сила дава право на всѣки човѣкъ. Туй което Богъ е създакъ, ние нѣмаме право да го унищожаваме.

Та казвамъ сега: Любовта е открита на християнскитѣ народи. Азъ съжалявамъ, че днешната църква, както и тази въ България специално, още не е приложила Христовото учение. Духовенството днесъ може да го приложи! Ако тѣ сега не Го приложатъ, ние ще Го приложимъ. Младото поколение може да приложи Любовта! Младитѣ сж пълни съ сила, съ Любовь, съ разумность.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ, може да е анекдотъ не зная доколко е вѣренъ, но това се е случило нѣкъдѣ изъ България. Единъ селски български чорбаджия праща сина си да слѣдва учението си въ близкия градъ. Синътъ се влюбва въ една ученичка отъ VIII класъ, гимназиска. И той билъ осмокласникъ. Той казва веднѣжъ на своята любима: „Баща ми е богатъ човѣкъ, изираща ми доста пари, затова азъ искамъ да ти направя единъ хубавъ подарѣкъ; ще дамъ да ти ушийтъ хубава рокля и ще ти купя една много хубава шапка“. Ученичката, неговата любима, му отговорила: „Слу-

шай, отъ паритѣ на баща ти азъ не искамъ нищо; отъ тебе, отъ твои пари и трудъ, мога да приема нѣщо. Затова, иди въ нѣкоя градина да работишъ, копай и поливай цвѣттята тамъ, спечели и тогава ми направи, какъвто подарѣкъ искашъ. Такива сж моитѣ вътрѣшни убѣждения!“ Той постъпва като работникъ на едно здание, цѣль день носи кермиди, прѣнася варъ и циментъ, иска да спечели пари за своята любима. Нѣкои съселяни го виждатъ и казватъ на баща му: „Слушай, приятелю, ти си изпратилъ сина си да учи въ града, а той ходи да работи по сградитѣ, виждаме го прашенъ и кирливъ“. Вика го баща му въ селото и го пита: „Синко, нали те пратихъ да се учишъ?“ Синътъ не казва на баща си, че се влюбилъ, но му казва: „Татко, искахъ да направя единъ опитъ, да видя, ще мога ли да си изкарвамъ прѣхраната, самъ, ако единъ день остана безъ всеѣкакви срѣдства“. — Добрѣ е, щомъ искашъ да направишъ такъвъ опитъ“. По едно врѣме го извиква директорътъ на гимназията, да го пита, защо работи това нѣщо. Прѣди 25 години е било срамно въ България, ученикъ да се заеме съ такава груба работа. Директорътъ го пита: „Не те ли е срамъ да пренасяшъ тухли и кермиди по зданията? Баща ти нѣма ли срѣдства да те подържа?“ Той казалъ сжщото нещо и на директора си. И наистина, този ученикъ работилъ цѣлото лѣто и спечелилъ пари, съ които направилъ подарѣка на своята възлюбена. Слѣдъ това го пита: „Искашъ ли и азъ да ти направя единъ подарѣкъ?“ Той ѝ казва: „Ако е отъ баща ти, и азъ не искамъ, но ако е отъ тебе ще го приема.“ И тя била богатска дъщеря, но отива

при едно сѣмейство да работи като слугиня. Баща ѝ я запитва „Затова ли те пращамъ на училище, да ходишъ да слугувашъ?“ — Не, татко, азъ искамъ да направя опитъ, единъ день, когато вие съ мама не сте между живитѣ, ще мога ли сама да си изкарвамъ прѣхраната?“ И тя работила цѣла година и направила подарѣка на своя любимъ. Така се обличатъ и двамата. Това е разбиране на живота споредъ единъ новъ идеалъ. Ето една благородна чѣрта, проявена отъ тия двама млади!

Азъ бихъ желалъ всички българи да слѣдватъ примѣра на тия двама млади, на този осмокласникъ ученикъ, и на тази осмокласница ученичка. Това трѣбва да бѣде свещенъ идеалъ за всички! Ние трѣбва да внесемъ този идеалъ и въ религията. Всичко трѣбва да мине прѣзъ ума ни; всичко трѣбва да мине прѣзъ сърцето ни; всичко трѣбва да мине прѣзъ волята ни. И всичко, което можемъ да изработимъ, да бѣде за Бога. За Бога трѣбва да работимъ безъ пари. И ако азъ идвамъ тукъ, за да дамъ нѣщо, за да оставя нѣщо въ този домъ, то трѣбва да излѣзе отъ моя умъ, самъ да опитамъ мъжнотиитѣ на живота. Не съжалявайте, че мъжнотии идватъ върху васъ! Колкото сж по-големии мъжнотиитѣ въ свѣта, толкова повече ще се изпита нашата сила, за да станемъ всички герои за Божествената Любовь. И когато нашиятъ благъ Баща, тъй наричамъ азъ Бога, види, че ние постъпваме така, Той ще благослови нашия пѣтъ. Разправяше ми тия дни единъ младъ момѣкъ слѣдното нѣщо „Азъ постъпихъ на работа въ едно прѣдприятие. Работихъ идейно безкорисно, за което не ми се плащаше нищо. Другъ единъ приятель управ-

ляваше работата, а азъ бѣхъ работникътъ. Наистина, дрехитѣ ми се изпокъсаха, но въ тази идейна работа спечелихъ единъ занаятъ“. Този законъ е вѣренъ на всекъждѣ въ природата: когато ние работимъ идейно, природата ще събуди у насъ онѣзи способности, чрѣзъ които ние ще можемъ да се повдигнемъ.

Та когато говоря за Любовта, подразбирамъ този троякъ животъ у насъ: физическия, духовния и Божествения. Най-първо трѣбва да разберемъ много добръ физическия животъ; да разберемъ добръ всички физически сили и да ги впрегнемъ на работа. Тогавъ и духовниятъ животъ ще стане за насъ тъй реаленъ, тъй ясенъ и същественъ, както и физическиятъ. И нѣма да споримъ, има ли душа или нѣма. Когато нѣкой ме пита, имамъ ли душа, ще му кажа: ела и пиши! Като работимъ по този начинъ, ще дойде день, когато ще можемъ да пишаме и душата. Следователно, засега ние трѣбва да работимъ по единъ разуменъ физически начинъ. И Павелъ казва: „Първо физическото, послѣ духовното“.

„И показалъ ни си пътя“. Пътътъ ни вече е начертанъ. Сега, всички ние трѣбва да се стремимъ къмъ великата Божествена наука, която ще ни даде правилно разбиране на нѣщата. И всѣка сутринъ като ставате, ще се запитвате: какъвъ е моятъ умъ днесъ? Каква свѣтлина излиза отъ него? Азъ гледамъ, отъ главата на нѣкой религиозенъ човѣкъ излизатъ червени пламъци. Казвамъ: религията на този човѣкъ е още много физическа. Ако излиза портокаленъ цвѣтъ, казвамъ: този човѣкъ е голѣмъ търговецъ. Ако излиза зеленъ цвѣтъ,

казвамъ: този човѣкъ е голѣмъ материалистъ. Но ако видя, че отъ главата на нѣкой човѣкъ излизатъ жълти пламъци, казвамъ: този човѣкъ е добъръ. Вие които ме слушате, като отидете дома си, попитайте се какъвъ цвѣтъ излиза отъ моята глава? Доколко е развито моето религиозно чувство? Когато човѣкъ се развива правилно, отъ лицето му излиза бѣла, приятна свѣтлина. Това показва, че душата на този човѣкъ е пробудена, и съ него ще можешъ лесно да се споразумѣвашъ.

Та първото нѣщо: обектъ на физическия животъ е тѣлото. И къмъ него трѣбва да имаме всичкото почитание. Единъ день нашето тѣло ще се трансформира, ще се обнови.

Обектъ на духовния животъ е душата.

Обектъ на Божествения животъ е духътъ.

Бѣседа, държана отъ Учителя, на 16 май, 1926 год.
въ гр. София.

СКРИТОТО ИМАНЕ

28.

1927

Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44

РУСЕ

Скритото имане

„Пакъ е подобно Царството небесно на имане, скрито въ нива, което като го намѣри човѣкъ, скри го, и отъ радостта си отхожда, и продава все що има, и купува онази нива“.

Великитѣ нѣща въ природата се криятъ въ нейнитѣ дребни постѣпки. Слѣдователно, има единъ вѣтрѣшенъ законъ, който опрѣдѣля цята на всѣки разуменъ човѣкъ. Дръжте тази мисль: рѣчьта е само за разумнитѣ хора. Може да се говори само на разумни хора; може да се учатъ само разумни хора. Нѣкои говорятъ за гениалността. Разумността седи погорѣ отъ гениалността. Разумниятъ човѣкъ е по-горѣ отъ гениалния. Гениятъ е начало на разумността. Разумниятъ човѣкъ започва съ гениалността. Нѣкои казватъ: той е гениаленъ човѣкъ. Казвамъ: за да бѣдешъ разуменъ човѣкъ, трѣбва да започнешъ съ своята гениалность. Тѣй както съврѣменнитѣ хора разглеждатъ гениалнитѣ хора, тѣ забѣлѣзватъ у тѣхъ много дефекти. Казватъ за нѣкого: той е гениаленъ човѣкъ. Ако наистина е гениаленъ човѣкъ въ правия смисль на думата, той трѣбва да изключва всѣкакъвъ дефектъ отъ себе си. Защо? Понеже разумността е начатѣкъ на гениалността, а гениалниятъ човѣкъ изключва всѣкакъвъ дефектъ. Въ разумния човѣкъ нѣма слабости.

Сега, ние говоримъ за онова съвършенство, което съществува въ разумната природа. Разум-
Матей 13:44

ниятъ човѣкъ взима всичко прѣдъ видъ; той винаги разсещава. Какъ трѣбва да разглеждаме сегашния животъ отъ гледището на разумния човѣкъ? Азъ не говоря за живота на хилядитѣ поколѣния, които сж минали прѣди насъ; не казвамъ да се разглежда живота на Сократа, на Платона, на Христа, на апостолитѣ, на пророцитѣ, какви били тѣ, но важенъ е сегашниятъ животъ. Има ли нѣкаква връзка между сегашния ви животъ и между живота ви прѣди хиляди години? Нѣкои ще кажатъ, че нѣма никаква връзка. Питамъ ви: каква връзка има сега между васъ, които сте се събрали въ този салонъ и между онѣзи, които сж живѣли прѣди 2,000 години и сж седѣли въ храмоветѣ да се учатъ? Сегашниятъ ви животъ има ли връзка съ живота на онѣзи млѣкопитающа, които сж живѣли прѣди 10,000,000 години? Най-послѣ сегашниятъ ви животъ има ли връзка и съ живота на онѣзи риби, които сж живѣли прѣди 50,000,000 години? Всички ще кажете: това сж риби, това сж млѣкопитающа, а ние сме хора, синове Божи, наша е културата сега. Питамъ: съврѣменната култура разбрала ли е животътъ на всички дребни, микроскопически същества? Ние мислимъ, че въ дребнитѣ същества нѣма култура. Отлична култура има въ тия дребни същества! Съврѣменнитѣ гениални изслѣдователи на естественитѣ науки виждатъ, че въ тия дребни същества има такива техники, каквито до сега не е имало на земята. Отлични електротехники има между тѣхъ! Послѣ, между тѣхъ има отлични математици, съ които нашитѣ съврѣменни математици не могатъ да се сравнятъ. Между тѣхъ има още и отлични геометрици, каквито нашата нау-

ка и не подозира. Между тия дребни същества има и анатомисти, геолози, биолози, какви ли специалности не съществуватъ въ тия дребни същества. Тѣ съ приготвили пхтя за сегашната култура. Тѣ съ приготвили пхтя на сегашния човѣкъ. Питамъ тогава сегашните учени хора: по кой начинъ се създаде мозъка? Човѣкътъ ли го създаде, или другъ нѣкой? Изученъ ли е животътъ на онѣзи пирамидални клѣтки, които седятъ на повърхността на мозъка и които съ носители на човѣшката мисль? — Тази областъ е засегната едва сега. Забѣлѣзва се, че когато човѣкъ е въ нормално състояние, т. е. когато мисли, тѣзи пирамидални клѣтки съ изправени, допиратъ се съ крачката си една до друга, и тогава човѣкъ мисли, а когато човѣкъ е въ почивка, тѣ се свиватъ. Послѣ, когато мисльта се прѣкъсва и слѣдъ това пакъ се яви, или пакъ когато човѣкъ забравя нѣщо, забѣлѣзва се, че тѣзи клѣтки ту свиватъ, ту разпущатъ крачката си. Изобщо, споредъ каквото тѣ правятъ, така и човѣкътъ мисли.

И сега Христосъ се натѣква на онова скрито богатство. Подъ „скрито богатство“ азъ разбирамъ онзи скритъ разуменъ животъ въ човѣка. Този скритъ разуменъ животъ не се изучава колективно. Всѣки индивидъ, или всѣка душа го изучава сама за себе си. За онѣзи отъ васъ, които вѣрватъ въ душата, казвамъ „всѣка душа“, а за онѣзи, които не приематъ душата, казвамъ „всѣки умъ или всѣки духъ“. Може да употребите който терминъ искате, но разумното у човѣка, което го опрѣдѣля като човѣкъ е умътъ. Ние вземаме него, защото всички хора съ на едно мнѣние по този въпросъ.

Всички хора признаватъ, че въ човѣка има умъ. Умътъ никой не отрича — нѣма споръ по това. Значи, богатството въ човѣка е скрито нѣкаждѣ. По кой начинъ може да се добие съвършенната интелигентностъ? Отъ нея именно зависи щастието на човѣка. Щастието на индивида, щастието на дома, щастието на обществото, щастието на народа, щастието и на цѣлото човѣчество, на и щастието на всички ангели се крѣпи на разумния животъ.

Слѣдователно, разумността се дѣли на степени. Не е въпросътъ изведнѣжъ да станемъ разумни. Вѣчността, това сѣ възможноститѣ за проявлението на разумния животъ. Тѣй опрѣдѣлямъ азъ вѣчността. Само въ вѣчността се криятъ възможноститѣ за проявлението на нашата душа и духъ. Казвате: вѣчниятъ животъ е важенъ. Да, важенъ е, но нѣма какво да ни плаши вѣчността. Трѣбва да знаете, че вѣчността е мѣстото, дѣто се криятъ всички възможности. Като разберемъ тѣй живота, отъ насъ ще излезне онова учение, което често ни засѣнчва. Ние мислимъ, че нѣма да постигнемъ нѣкой нѣща. Ако е въпросъ да разберемъ само нашето съществуване, тогава животътъ нѣма смисълъ. Нѣкой казва: азъ искамъ да живѣя. Добрѣ, можешъ да живѣешъ, но твоятъ животъ прѣдставлява само единъ день отъ цѣлокупния животъ, който трѣбва да прѣживѣешъ прѣзъ хилядитѣ години на бѣдешето. Прѣдставете си сега, какво велико нѣщо е земята въ цѣлата слънчева система! Тя е единица, въ която е опрѣдѣлена годината за мѣрка. Тя пѣкъ е раздѣлена на 365 дни или на 12 мѣсеци, а тѣ на 52 седмици; всѣка седмица на 7 дни, деньтъ на 24 часа, часътъ

на 60 минути и минутата на 60 секунди. Ние мѣримъ нѣщата споредъ тази мѣрка и казваме: изтече цѣла една земна година. Значи, нашето съзнание на земята е наредено съобразно тази мѣрка. Ние мислимъ споредъ мѣрката на земята. За насъ годѣмитѣ работи се опрѣделятъ отъ нашата година на земята, т. е. отъ земната година. Но прѣдставете си, че вие живѣете на слънцето, дѣто една година се равнява на 20 милиона земни години. Каква ще бѣде тогава вашата мисль? Прѣдставете си, какво богатство ще бѣде за васъ, ако ви прѣнесатъ на слънцето, да поживѣете тамъ поне една година! Иначе, една година прѣкарана на слънцето се равнява на 20 милиона земни години. Питамъ този отъ васъ, който е живѣлъ тукъ на земята 50 години, на каква частъ отъ слънчевата година се равняватъ тия 50 години? — Приблизително на една минута. Тѣй че когато вие жиѣете на земята 50 години, вие сте на слънцето едно бебенце, едва на една слънчева минута. Питамъ тогава: какво ще бѣде съзнанието на слънчевитѣ хора? Слѣдователно, всички слънчеви системи, които съществуватъ сега въ нашата вселена, това, съ степени, етапи, разширение на Божественото съзнание. Мѣрката, съ която се мѣри знанието въ всѣка слънчева система е различна отъ тази, съ която се мѣри на земята. Всички слънчеви системи съ свързани една съ друга. Тѣ съ училище за човѣшкия духъ.

Тогава, какво трѣбва да стане съ васъ? Съвременнитѣ астрономи казватъ, че въ нашата вселена има 100 милиона слънца. Прѣдставете си, че вие не можете да се върнете, отдѣто сте излѣзли,

докато не обиколите всички тия системи. Прѣдставете си още, че живѣете въ всѣка слънчева система по 100 години. Умножете сега 100 милиона слънчеви години по 100 години и вижте слѣдъ колко години ще се върнете. Пъкъ ако трѣбва да обиколите всѣка планета отъ слънчевитѣ системи, които сж деветъ, и прѣстоите въ всѣка отъ тѣхъ по 100 години, това сж още 900 години. Тѣй че, като живѣете на всѣко слънце по 1000 години, докато обиколитѣ всякитѣ системи, вие ще имате единъ завършенъ курсъ отъ знания, завършена гимназия. И така, съ завършенъ дипломъ ще се върнете въ ангелския свѣтъ. Питамъ: какви ще бждатъ тогавашнитѣ ви възгледи въ сравнение съ сегашнитѣ? Какво ще бжде тогавашното ви съзнание? И какво знание ще имате за нѣщата? Вие сега какво знаете? Като хванете единъ самунъ, казватъ: самунче, бабамъ! Хванали сте го, мислите, че въ самунчето е всичко. За насъ е така, но има същества, които не се хранятъ съ нищо. Самунчето не е единствената храна въ живота ни. Всички хора, които се хранятъ съ самунчета, въ края на краищата все умиратъ. Всички онѣзи, които се хранятъ съ месце, и тѣ умиратъ. Всички онѣзи, които се хранятъ съ баници, също умиратъ. Значи, начинътъ, по който ние възприемаме храната сега, носи отрова съ себе си. И тогава ученитѣ хора казватъ, че въ самата храна, въ самия въздухъ е била вложена отровата. Да, вѣрно е, въ храната е вложена отровата. Защо? Защото нѣмаме въ себе си онзи апаратъ, чрѣзъ който да отдѣляме истинския жизненъ елексиръ, или тѣй наречения истински животъ, който носи въ себе си безсмъртието.

И тъй, „Царството Божие“ подразбира условията на истинския разуменъ животъ. Онзи човѣкъ, като намѣрилъ елементитѣ на разумния животъ, отишълъ и продалъ всичко. И когато Христосъ казва, че ние трѣбва да се отречемъ, какво се разбира? Отъ какво трѣбва да се отречемъ? — Отъ смъртното. Ако вие сте нѣкой богатъ американецъ, милиардеръ, който най-много слѣдъ 100 години ще умре и богатството му ще мине въ рѣцѣтъ на други хора, а другаде нѣкъдѣ има единъ бѣднякъ, който нѣма нито петъ пари въ джоба си, но притежава Вѣчния Животъ, безсмъртието, той ще каже на богатия милиардеръ тъй: „Ако пожертвувашъ всичкото си богатство за човѣчеството, азъ ще ти дамъ въ едно шишенце само една капчица отъ елексира на Вечния Животъ, и ти ще станешъ безсмъртенъ“. Обаче, той трѣбва да подари всичкото си богатство. Нѣкой отъ васъ ще каже: докажи това най-първо! Това е така, нѣма какво да се доказва. Когато Христосъ говори за придобиване Вѣчния Животъ, Той подразбира да се даде всичко. „Азъ ще ви дамъ по една капка отъ този Животъ, и тази капка е като онази искра, която като се тури въ огъня, разгаря се — увеличава се отъ вашето знание?“.

Та казвамъ: трѣбва да изучавате условията на Царството Божие! И стари, и млади, всички искате да развивате живота си. Въ този животъ ние туряме обичѣта като методъ за привличане веществата на Вѣчния Животъ. Нѣкой казва: защо трѣбва да обичамъ? Защото само чрѣзъ закона на Любовта ти ще можешъ да привлѣчешъ онази материя, отъ която се гради Вѣчния Животъ, отъ

която трѣбва да се съгради твоето тѣло. Сегашното тѣло на човѣка е неустойчиво. При една болестъ ти можешъ да изгубишъ 20—30 клгр. отъ тѣлото си, а нѣкой пѣтъ можешъ да изгубишъ изведнѣжъ 50—60 клгр.. Тогава, кое е сжщественото у човѣка? Сегашнитѣ хора, за да покажатъ, че нѣкой човѣкъ е здравъ, прѣтеглятъ го, да видятъ колко тежи, но здравето съ тегло не може да се измѣрва. Дѣйствително, понѣкога здравитѣ хора тежатъ повече, а понѣкога и по-малко. Ако човѣкъ е здравъ и по умъ, и по сърце, и по воля, той като върви, стжива леко, не дига никакъвъ шумъ, никакъвъ прахъ; онзи човѣкъ пѣтъ, който скоро ще умре, или онзи, на когото работитѣ не сж уредени, той като върви, вдига голѣмъ шумъ, като че земята се тресе, като че боксира нѣщо, като нѣкой грубъ, тежъкъ автомобилъ. Здравиятъ човѣкъ върви като лекитѣ модерни автомобили, никакъвъ шумъ не вдига.

Та казвамъ: разумниятъ човѣкъ като ходи, като мине покрай тебе, не го чувашъ, минава незабѣлѣзано, не прави никаква реклама. Сегашнитѣ хора казватъ: нѣщата трѣбва да се рекламиратъ. Има работа за разумнитѣ хора, има работа и за глунавитѣ хора. Глунавитѣ хора само камъни тропатъ, само купчинки пѣсѣкъ мѣстятъ отъ едно мѣсто на друго. Гледамъ нѣкой пѣтъ, какъ мравитѣ трупатъ цѣли купчинки сламки, но дойде земледѣлецътъ съ своето рало, разпрѣсква всички тия сламки. Тѣй е и въ нашия съврѣмененъ животъ — дойде смъртта съ своето рало и разпрѣсква цѣлия домъ. Тѣкмо бащата и майката сж доволни, щасливи, казватъ си: слава Богу, осигурихме се!

Но дойде сждебниятъ приставъ — смъртъта — хване най-хубавата дъщеря и я задигна. Че ти си щѣлъ да плачешъ, или не, тя не иска да знае. Но този сждебенъ приставъ е като нѣкой вълкъ. На другата вечеръ пакъ дойде, задигне другата дъщеря. Послѣ задигне синътъ, а слѣдъ него и майката, и бащата. Питамъ: какъ уреждате този въпросъ? Нѣкой казва: човѣкъ трѣбва да има синове. Да, ако има синове безсмъртни, дъщери безсмъртни — разбирамъ, но да има синове и дъщери, които всѣки моментъ може сждебниятъ приставъ да ги отнеме, това не разбирамъ. Питамъ: какъвъ е този животъ? Ако хората могатъ да отниматъ нашитѣ мисли, нашитѣ чувства, които имаме, каква полза отъ тѣхъ? Ако имамъ една гениална мисълъ, която утрѣ хората ще дойдатъ да я взематъ, каква полза имамъ отъ нея? Хубавото, гениалното, което имамъ въ живота си, трѣбва да остане въ менъ! За това Христосъ казва: „Събирайте си съкровища горѣ на небето, понеже тамъ е разумниятъ животъ!“ Тамъ нито крадецъ ги взима, нито молецъ ги яде, нито рѣжда ги разяжда.

„И подобно е,“ казва Христосъ „Царството небесно на имане, скрито въ нива“. Нивата, това е човѣшкото тѣло. Ето защо, при съврѣменното възпитание, всѣки отъ васъ трѣбва да започне съ себе си. Той трѣбва да се проучава. Запримѣръ, проучавали ли сте вие, защо вашето чело е построено по този начинъ, а не по другъ? Дали ли сте разрѣшение на въпроса, защо уснитѣ на нѣки хора сж дебели, а на други по-тънки? Разрѣшили ли сте въпроса, защо ушитѣ на нѣкои хора сж

по-голѣми, а на други по-малки? Толстой, напирмѣрь, ималъ голѣми уши. Разрѣшили ли сте въпроса, защо космитѣ на нѣкои хора сж по-дебели, а на други по-тънки? Защо на нѣкои хора космитѣ сж по-остри, на други по-меки? Или защо на нѣкои хора космитѣ сж по-сухи, а на други по-влажни? Съврѣменитѣ физиогномисти изучаватъ всички тия въпроси. Тѣ казватъ опрѣдѣлено: човѣкъ сж такъвъ и такъвъ носъ има еди-какъвъ си характеръ. Човѣкъ сж такова и такова чело има еди-какъвъ си характеръ. Нѣкой пжтъ тѣ се спиратъ и върху бръчкитѣ, върху линиитѣ на челото и оттамъ сждятъ за интелигетността на човѣка. Обаче всички тия съврѣменни физиогномисти, всички съврѣмени графолози и други трѣбва да направятъ крачка напрѣдъ. Най-първо тѣ трѣбва да проучатъ строежа на кожата, а именно: каква е кожата на челото какви пори прѣобладаватъ, по-голѣми или помалки и т. н. Тѣ трѣбва да прочетатъ, колко пори има на челото на единъ гениаленъ и на единъ добъръ човѣкъ, и колко пори има на челото на единъ обикновенъ и на единъ глунавъ човѣкъ — всѣ ще се намѣри едно различие. Послѣ трѣбва ви да се проучава, каква е кривината, какви сж жглитѣ на човѣшкото чело. Освѣнъ това, съврѣменитѣ френолози трѣбва да различаватъ какви сж лжчитѣ, които излизатъ отъ човѣшкитѣ очи. Като се тегли една хоризонтална плоскостъ отъ зеницата на едното око до зеницата на другото, трѣбва да се гледа, на каква посока отъ тази плоскостъ върви лжчътъ, който излиза отъ очитѣ — надъ плоскостъта, или подъ плоскостъта а още и подъ какъвъ жгълъ е този лжчъ. Съврѣменнитѣ френолози се

намиратъ въ голѣмо затруднение при опредѣляне посоката на този лжчъ, който излиза отъ очитѣ. За този лжчъ има цѣла наука, наречена „боваризмъ“ по името на създателя ѝ — Бовари. Той изучава наклона на този лжчъ и по него сѣди за човѣка. Когато този лжчъ е наклоненъ къмъ земята, такива хора сѣ материалисти. Когато този лжчъ е хоризонталенъ, тѣзи хора сѣ уравновесени, не сѣ материалисти, но сѣ въ едно прѣходно състояние. И най-послѣ, когато този лжчъ е надъ окото, като образува съ хоризонталната линия единъ остъръ ъгълъ, равенъ на 45^0 , такива хора се считатъ за духовни.

Та отъ гледището на „боваризма“ много духовни хора не сѣ духовни, и много религиозни хора не сѣ религиозни. Много религиозни хора, които се молятъ по три пѣти на день не сѣ религиозни. Тѣ се молятъ, но за какво? — За хлѣбъ, за пари или за друго нѣщо материално. Никой не се моли идеално. Нѣкой се моли, понеже дѣщеря му е болна; другъ — синътъ му е боленъ; трети, защото се намира въ затворъ. Повечето хора днесъ се молятъ, Господъ да греди материалнитѣ нмъ работи. Питамъ: при такова състояние на душата, въ което се намирате днесъ, можете ли да бъдете благородни? Слѣдователно, боваризмътъ казва, че вибрациитѣ на човѣшката душа трѣбва да се видоизмѣнятъ, и лжчитѣ на очитѣ да иматъ направление нагорѣ, къмъ слънцето. Тѣ трѣбва да се свързватъ съзнателно съ човѣшката душа. Това значи, че човѣкъ не трѣбва да живѣе въ подсъзнанието си, нито въ съзнанието си, дѣто живѣятъ всички животни, нито дори въ самосъзнанието си. Той трѣбва да излѣзе отъ тия състояния и да

живѣе въ свѣрхсвѣдѣніето си.

Та казвамъ: човѣшкото тѣло, което имаме, то е всичкиятъ капиталъ, всичкото богатство, чрѣзъ което трѣбва да създадемъ своето бъдеще. Алхимикитѣ сж се занимавали още отъ срѣднитѣ вѣкове, за придобиване на това богатство. Тѣ се стремили да придобиятъ този вътрѣшенъ еликсиръ на живота — безсмъртието. И всички усилия на свѣрхмѣнното човѣчество сж все къмъ това всички се стремятъ къмъ придобиване на Вѣчния Животъ. Ако питатъ, въ какво седе човѣшката култура, ще кажа: човѣшката култура се стреми да придобие разумния, Вѣчния Животъ. Когато се придобие този Животъ, злото ще изчезне. Злото което сега съществува въ насъ, съществува по свѣсѣмъ други причини. Злото и доброто съществуватъ едноврѣменно въ всички хора. Човѣкъ се поляризира едноврѣменно. Ако дѣсната му страна е добра лѣвата е лоша. Може да направите опитъ. Ако постоянно възбуждате дѣсната страна на мозъка въ нѣкой човѣкъ, той ще се дразни. Започнете, обаче, да гладите лѣвата страна на главата му, той утихва. Забѣлѣзали ли сте, какъ у нѣкой човѣкъ се заражда желание да пооткрадне нѣщо? Защо е това? — Понеже у него е силно развитъ центърътъ на стяженолюбието. Ако искашъ да не краде, трѣбва да намагнетизирашъ лѣвата страна на главата му задъ ушитѣ, и той ще каже: хайде, сега ще живѣя по честенъ начинъ, нѣма защо да крадя. Въ човѣка има другъ единъ центъръ на ексекутивностъ, който го прави рѣшителенъ, смѣлъ. Ако намагнетизираме дѣсната страна на главата у нѣкой човѣкъ, задъ ушитѣ, той ще вземе револверъ и ще иска да убива. Ако пъкъ намагне-

тизираме лѣвото полушарие на мозъка му, нѣма да се мине много врѣме, и той ще каже: азъ трѣбва да живѣя като човѣкъ, да усгоявамъ на всичко! И затова, колкото и да се възбуди, колкото и да се раздражни срѣщу нѣкого, той ще си каже: азъ ще постѣя съ този човѣкъ разумно ще му дамъ единъ добъръ урокъ, нѣма защо да го убивамъ. Слѣдователно, съврѣменитѣ учени, съврѣменитѣ криминалисти трѣбва да изучаватъ човѣчеството, трѣбва да изучаватъ неговитѣ прояви. Ламбозо, напимѣръ, е изучавалъ всички паталогически случаи. Хубаво е но въпросътъ съ това не е разрѣшенъ. Ами когато се изправи онзи разгнѣвенъ синъ срѣщу майка си и извади ножъ да я мушне, какво трѣбва да прави тя? Ето дѣ трѣбва да се знае великия законъ! Когато майката е едва зачнала, тя трѣбва да знае този законъ и да намагнетезира лѣвата страна на сина си. И когато синътъ се роди, той никога нѣма да вади ножъ срѣщу майка си, нито пъкъ ще ѝ каже нѣкоя лоша дума. Но ако майката е била невнимателна и е намагнетезирала само дѣснага страна на своя синъ — герой да бѣде — нейната глава ще побѣлѣе. Не само нейната глава ще побѣлѣе, но и главата на бащата. Не само главитѣ на майката и на бащата ще побѣлѣятъ но и всички ние ще имаме бѣли косми. Защо? Цѣлото общество казва: не може безъ убийства. Защо да не може безъ убийства? За Бога се казва, че Той е Любовь, че Той е Мѣдрость, че Той е Истина. Питамъ: ако убийството е една необходимостъ въ живата природа, Богъ убива ли? Ще кажатъ нѣкои, че Богъ наказва. Не, когато Богъ разрушава едно тѣло, Той дава на тази душа друго по-

хубаво тѣло. Той едновременно разрушава старото и съгражда новото, а ние разрушаваме, безъ да дадемъ нѣщо ново. Слѣдователно, когато разрушавашъ туй, което Богъ е създалъ, ти правишъ прѣстѣпление. Защо? Защото на мѣстото на старото нищо не градишъ. Въ стария завѣтъ се казва: „Не убий!“ Какво мислятъ другитѣ, не трѣбва да влиза въ ума ти. Азъ говоря сега на разумнитѣ хора, а за свѣта не говоря, тѣ ще носятъ своитѣ послѣдствия.

Та вие трѣбва да се стремите къмъ придобиване богатството, което е скрито въ васъ. Това ще се добие чрѣзъ разумность. Религиознитѣ хора трѣбва да бждатъ разумни. Тѣ казватъ: „Богъ ще даде, каквото ни трѣбва. Какво трѣбва да ви даде? Когато влѣзете въ единъ университетъ, нима програмата не е наредена? Нима прѣдметитѣ не сж опрѣдѣлени? Нима професоритѣ не сж на лице? — Всичко е наредено, но може да се ползува само онзи ученикъ, който учи.

Казвамъ: сега, въ лабораторията на живата природа, всѣки духовенъ човѣкъ, който е достигналъ до нашитѣ врѣмена, трѣбва да влѣзе въ този университетъ и да се учи. Ние трѣбва да се освободимъ отъ нашитѣ заблуждения и да знаемъ, че дотогава, докато умираме, много малко знаемъ; докато треска ни хваща, много малко знаемъ; докато ревматизъмъ имаме, много малко знаемъ; докато очеполіе имаме, много малко знаемъ. Трѣбва да има нѣщо, което да измѣсти хремата. Собствено, какво нѣщо е хремата? — Хремата се прѣдизвиква отъ малки микроби, които се развѣждатъ въ жлѣзитѣ. Какво показва хремата? — Че не си чистъ.

Какво показва охтиката? — Че не си чистъ. На какво изобщо се дължатъ всички болести? — На чужди вещества въ организма И когато говоримъ за нечисти мисли, за нечисти чувства, това подразбира, че трѣбва да реформираме нашето тѣло, да добиемъ здраво тѣло, свѣтли мисли, които ще ни дадатъ възможностъ да реализираме всички свои материални идеали на земята. И когато бъдемъ въ състояние да реализираме нашитѣ материални идеали, ще реализираме и нашитѣ духовни идеали. Онзи човѣкъ, който нѣма успѣхъ на физическия свѣтъ, не може да има успѣхъ и въ духовния свѣтъ. Това казва и Христосъ въ слѣдния стихъ. „Ако земнитѣ работи, които ви казвамъ, не разбирате, какъ ще разберете духовнитѣ?“ Тамъ се изисква много по-голяма интензивностъ на човѣшката мисль.

Сега, туй учение е достъпно, като наука, и за млади, и за стари. Стариятъ ще се откаже отъ мисльта, че е неспособенъ, че е старъ, а младиятъ ще се откаже отъ своята младостъ, да мисли, че трѣбва да си поживѣе, да си поиграе. Тѣи разбиратъ хората младостъта. Казватъ за нѣкого: младъ е да си поживѣе. Ние разбираме, какво искатъ да кажатъ тѣ съ това. Туй не е младостъ, това е похабяване на младостъта. Какво е стариятъ човѣкъ? — Той мечтае да го пенсioniраатъ и слѣдъ това казва: да си похапна поне! Това ми сгответе, онова ми сгответе. Подъ „старъ“ човѣкъ разбирамъ човѣкътъ на науката, който има хубава, богата библиотека, и самъ чете, пише, работи. Младиятъ пъкъ трѣбва да влѣзе въ химическата лаборатория, и тамъ да работи. Сега какво правятъ младитѣ? — Младиятъ си турилъ едно ново хубаво палто, шап-

ка, нѣкая хубава вратовръзка и ходи да търси момитѣ. Момата излѣзе накичена съ роза срѣщу него. Знаете ли какво означава тази роза? Това означава: азъ мога да отгледамъ едно дѣте, като тази роза. Не, тази мома прѣди да се закичи съ тази роза, тя трѣбва да е работила въ лабораторията на живата природа, да е учила най-малко 100 години и слѣдъ 100 години да се жени. И затова българиѣ казватъ: „или младъ се жени, или младъ се калугери! Не е така. Трѣбва да тълкуваме свещенитѣ работи по особенъ начинъ; трѣбва да видимъ, какви сж отношенията, които съществуватъ между душитѣ. Не трѣбва да дойдемъ до онѣзи еротически понятия, че човѣкъ е дошълъ на земята да се наслаждава, да живѣе, да яде и да пие. Ако живѣе разумно, той ще има хиляди пкти повече блага, отколкото тия, които търси самъ. Ние търсимъ онѣзи отношения, които сж съществували първоначално между душитѣ, а не такива отношения, каквито има между сегашнитѣ хора. При сегашнитѣ условия, за да се ожени човѣкъ, той трѣбва да бжде напълно здравъ. Не се позволява на болни хора да се женятъ. Азъ ще ви кажа, кои хора не трѣбва да се женятъ. Охтичави хора не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ разваленъ стомахъ, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ ревматизъмъ, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ треска, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ коремоболие, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ сърцебиене, не трѣбва да се женятъ; хора, които иматъ хрема, и тѣ не трѣбва да се женятъ и т. н. Когато се почувствуващъ напълно здравъ по умъ, по сърце по душа и въ цѣлото си

тѣло, тогава можешъ да се оженишъ. Тогава и дѣцата ти ще мязатъ напълно на тебе, ще създадешъ едно разумно поколѣние, което ще служи на разумния Богъ на Любовта. А сега, като не разбирате този законъ, питате: какво искалъ да каже Христосъ? Христосъ е казалъ, че ние трѣбва да се учимъ! Днесъ ние не учимъ, а само баници ядемъ. Сега ние не учимъ, а носимъ пари въ кеситѣ си. И днесъ, способноститѣ на човѣка се опрѣдѣлятъ по това, доколко той е богатъ. Казватъ за нѣкого: този човѣкъ има много милиони лева. А това, каква е главата му, въпросъ не става. Младата мома казва: „Този, за когото ще се ожена, не е нужно да има много знания, но пари да има; азъ ще му дамъ умъ“.

„И пакъ е подобно Царството небесно на имане, което е скрито“.

Въ древността, единъ бѣденъ овчаръ, на кого то дѣдитѣ и прадѣдитѣ били все овчари, бѣдни хора, дълго мислилъ върху въпроса, какъ да стане щастливъ и богатъ, какъ да напусне овчарството и да измѣни своето положение. Най-послѣ сѣдбата му се усмихнала, безъ той да знае. Единъ день той вижда царската дъщеря, която се разхождала и си казалъ на ума: „Ако мога да цѣлуна ръката на тази царска дъщеря, щастието ще ми се усмихне, ще ми трѣгне напредъ.“ Но въ тази държава имало законъ, който гласѣлъ всѣки, който се осмели да цѣлуна ръката на царската дъщеря, ще се накаже съ смъртъ. Питамъ сега: какъ ще добиете вашето щастие при такъвъ законъ? — Ще станете щастливи, но ще платите съ главата си. Мъдрецитѣ казватъ, че всѣки който цѣлу-

не ржката на Истината съ нечисти устни, ще умре. И вѣрно е. Но вѣрно е и това, че който намѣри Истината и цѣлуе ржката ѝ той е намѣрилъ и смисъла на живота. Обаче, случило се въ това царство слѣдното: дъщерята на този царь умира. Младиятъ овчарь присѣствувалъ на погребението ѝ, видѣлъ какъ я положили въ гроба. Царската дъщеря била заровена споредъ тогавашнитѣ обичаи. Слѣдъ погребението ѝ всички се разотишли. Три мѣсеца слѣдъ погребението ѝ на този младъ овчарѣ идва идеята да разрови гроба на царската дъщеря и да цѣлуе ржката ѝ. Разравя гроба и вижда лицето ѝ ни най-малко не било покварено, като че била жива заровена въ гроба. Той цѣлува ржката на царската дъщеря, но въ това врѣме вижда на първия прѣстъ на лѣвата ѝ ржка единъ прѣстенъ и си казва: „ще взема този прѣстенъ за споменъ.“ Като потегля прѣстена, вижда, че царската дъщеря оживѣва, и той хуква да бѣга въ гората. Тогава царската дъщеря се връща дома си — три мѣсеца слѣдъ смъртта ѝ. Бащата разпитва: „Кой разровилъ гроба на дъщеря му?“ Започватъ да търсятъ виновника. Изъ цѣлото царство се повдига въпроса, кой се осмилилъ да разрови гроба на царската дъщеря? Питамъ: ако вие бѣхте на мѣстото на този младъ овчарь, бихте ли се осмили да кажете, че вие сте този, който разрови гроба на царската дъщеря? Намѣри се обаче, единъ овчарь въ древността, който разрови гроба на царската дъщеря. Въ врѣмето на Христа и такъвъ овчарь даже нѣмаше. Между човѣшката раса въ това врѣме нѣмаше човѣкъ, който можеше да направи това, а трѣбваше да експедира въ единъ ап-

гелъ отъ небето, който да разрови гроба на Христа. Питамъ: ами сега 2,000 години слѣдъ Христа, само една душа ли ще се намѣри? Колцина отъ васъ днесъ бихте разровили гроба на царската дъщеря? Или, колцина отъ васъ бихте вдигнали камѣка отъ гроба на Христа? Има нѣщо, което се таи дълбоко въ човѣшката душа. Не мислете, че тази степенъ, до която сте дошли е послѣдната! — Не, има много степени въ човѣшкото възрждане въ човѣското рѣстене.

Въ окултната наука подържатъ, че има хора, които сж родени два пѣти отъ само себе си, а не отъ майка. Знаете ли какво значи два пѣти роденъ човѣкъ отъ само себе си? Христосъ казва: „Ако се не родите отъ вода и Духъ, нѣма да влѣзете въ Царството Божие“. Не казва, „ако не се родите отъ баща и майка“, този въпросъ е рѣшенъ за Него. Христосъ казва: „Родениятъ отъ баща и майка нѣма да влѣзе въ Царството Божие, но само родениятъ отъ вода и Духъ ще влѣзе въ Царството Божие“. Казва се, че има хора въ свѣта, които сж два пѣти родени.

Сега, тази мисль е недостижна за съврѣменнитѣ хора, но ние ще я оставимъ настрана, обаче всѣки отъ васъ може да се домогне до достижното, до истинския животъ. Онѣзи отъ васъ, които не сж успѣли още, могатъ да се домогнатъ до Вѣчния Животъ, да имъ се разкрие онази гледка, отъ която да видятъ, че между всички растения, между всички животни, между всички хора, между всички планети, вънъ и вътрѣ въ насъ, има тѣсна връзка. И ако нѣкой отъ васъ можеше да образува тази тѣсна връзка, знаете ли каква сила щѣше да

се открие въ неговата душа? Ние наричаме това „вѣра или Любовь къмъ Бога.“ Подъ думата „Любовъ“ ние разбираме връзка съ всички разумни същества въ свѣта. Подъ думата „Мъдростъ“ ние разбираме пакъ същото: връзка съ умоветѣ на всички разумни същества, а подъ думата „Истина“ ние разбираме тѣхния и нашия стремежъ да бждатъ общи, да бждатъ пакъ въ връзка, да съставляватъ едно цѣлокупно движение въ живота. Слѣдователно, отъ това гледище, когато ти обикнешъ Истината, всички същества отъ невидимия свѣтъ, които същества сж обикнали Истината, сж въ връзка. И тамъ има вѣстници, на които пишатъ, но тѣ не сж като нашитѣ. Тамъ вѣстницитѣ сж живи и сами се продаватъ; ходятъ отъ къща въ къща, хлопатъ и казватъ: такива и такива новини има. И слѣдъ това ще взематъ форма, каквато ти искашъ. Ако искашъ този вѣстникъ да бжде голѣмъ такъвъ ще бжде; ако искашъ да бжде малкъ, такъвъ ще бжде. Този вѣстникъ ще ти каже: „На слънчевата система, въ млѣчния пѣтъ има една малка, грѣшна планета, наречена „земя“, въ която Христосъ дойде да изкупи грѣхветѣ ѝ. И въ нея се намѣри единъ човѣкъ, който обикна Истината, който иска да се повдигне, да се обърне къмъ Бога.“ Ако се намѣрятъ въ Бѣлгария повече такива хора, съ това и Бѣлгария се повдига. А сега, на много мѣста не знаятъ нищо за Бѣлгария. Въ Америка нѣкои казватъ: Бѣлгария и Хунгерия сж едно. Бѣлгаритѣ сж толкова велики, че въ Америка не ги знаятъ, дали сж бѣлгари или хунгерци, и трѣбва дълго врѣме да разправяшъ на единъ американецъ, че има нейдѣ една малка страна, наре-

чена България. Защо? Защото е малка, и никой не я почита. Съ какво се прочу Гърция? — Съ Питагора, съ Сократа, съ Платона, съ Аристотеля. Извадете вие Питагора отъ нея, извадете Сократа, извадете Платона, извадете и Аристотеля, какво ще остане отъ гръцката култура? Въ нея има и хора на красноръчието. Най-послѣ, съ какво се прослави еврейския народъ? — Съ Христа, съ пророцитѣ. Извадете Христа, извадете пророцитѣ, какво ще остане отъ еврейския народъ? Съ какво се слави английския, френския и германския народи? — Съ своитѣ велики хора. Съ какво се слави Египетъ? — Съ своитѣ велики хора. Казвамъ: кое е гениалното въ васъ, което може да ви опрѣдѣли като разуменъ човѣкъ? Казвамъ: младитѣ хора трѣбва да бждатъ гениални, старитѣ хора трѣбва да бждатъ разумни. Гениалността трѣбва да бжде единицата, съ която да започнете. Казватъ: Нютонъ билъ гениаленъ. Че и въ България има гениални хора като Нютона, само че българскитѣ гениални хора сж потенциални, а английскитѣ Нютонъ е кинетически. Това е велика наука, и всѣки отъ васъ трѣбва да си даде отчетъ за своитѣ мисли. Вие трѣбва всѣкога да раздѣляте вашитѣ мисли, да ги прѣчиствате. Хубавитѣ мисли всѣкога образуватъ свѣтлина въ човѣшкия мозъкъ. Всѣка мисль, която произвежда свѣтлина, или която носи свѣтлина, е гениална. Тя е Божия мисль. Всѣка мисль, която е неопрѣдѣлена, около нея има тъмнина. Тя е лоша мисль, не се прѣдавайте на нея. Всѣко чувство, което има малка свѣтлинка, е хубаво чувство; всѣко чувство, което нѣма свѣтлина около себе си, е лошо чувство, пазете се

отъ него! Всѣко дѣйствиe, около което се образува свѣтлина, което създава приятна аура, напразете го, но отъ всѣко дѣйствиe, което е обградено съ тъмнина пазете се!

Та казвамъ: туй богатство е скрито въ нашитѣ тѣла. Азъ не говоря за човѣшкото тѣло тѣй, както вие го разбирате. Азъ казвамъ: вие сте храмъ на Божия Духъ. Има едно тѣло у човѣка, което не умира. То е духовното гениалното тѣло. Ние трѣбва да подхранваме това тѣло именно. Когато ние придобиемъ това тѣло, всичкото изкуство, което сега имаме и всичката наука, която сега имаме, ще бѣде достояние за човѣшката душа. Всичкото знание, което имаме сега въ свѣта, може да се събере въ 90 книги, голѣми като Библията. Като се напечати всичкото това знание върху клѣткитѣ въ човѣшкия мозъкъ, ще остане мѣсто за още 900 такива книги. Тѣй щото, всичкото знание, отъ какъ човѣкъ е дошълъ на земята и досега се равнява на 90 книги. Оттукъ се вижда, каква възможность има за развитието на всѣка душа! Колко книги има още, които ще могатъ да се напишатъ въ човѣшкия мозъкъ! Тогава именно човѣкъ ще излѣзе отъ тази слънчева система и ще мине въ системата на Сириуса. Знаете ли колко милиони години ще трѣбва да се прѣкаратъ и тамъ, докато се напише почти толкова голѣми книги, колкото и тукъ? Казвамъ: знание ви трѣбва и то много знание! Нѣкой казва: азъ зная много, чель съмъ много нѣща: Канта съмъ чель, Шопенхауеръ съмъ чель, Толстой съмъ чель, па и много още поети и писатели съмъ чель. Да, разумниятъ човѣкъ трѣбва да е чель всички поети отъ създаването на свѣта досега. Той трѣбва

да е целъ всички книги на гениалнитѣ, на разумнитѣ, на ученитѣ хора. Единъ разуменъ музикантъ трѣбва да е свирилъ всичкитѣ съчинения, всичкитѣ пиеси, които сж извѣстни до това врѣме. Какво е останало отъ музиката на първата раса, на нашитѣ прѣдци, които сега пакъ идватъ на земята? Ние едва сега започваме да произвеждаме нѣщо ново, едва сега започваме да изучаваме музиката. И то е само отражение на опази велика музика. Нѣкой казва: ангелитѣ иматъ ли музика? — Иматъ. Ангелитѣ, които слѣзоха да поздравятъ Христа, бѣха хора, завършили своето развитие на земята. Какво ще кажете на това отгорѣ? И тѣ като дойдоха, пѣха. Тѣй щото, има доста ангѣли отъ човѣшкитѣ синове въ небето, които сж завършили вече своето развитие на земята, и тѣ не се именуватъ човѣци, а се именуватъ ангели. Съвършени сж тѣ. Питамъ: какъвъ трѣбва да бѣде вашиятъ идеалъ? Да бѣдете пръвъ министъръ въ Англия, въ Франция или въ Германия, или да бѣдете отъ съвършенитѣ? — Вие трѣбва да бѣдете отъ съвършенитѣ, отъ безсмъртнитѣ. Тогава, дѣ ще намѣрите скритото богатство? — Въ съвършенството.

Тази сутринъ азъ искамъ да ви оставя мисълта: да вложите дълбоко въ душата си великата мисль на безсмъртието. Знанието, което имате, колкото и да е малко, не трѣбва да ви обезнадежда, но да ви служи като начало на разумния животъ. Вие като видите единъ гениаленъ човѣкъ, обезсърчавате се. Всички гениални хора още не сж напълно гениални, тѣ сж въ началото на разумния животъ. И когато се придобие разумния животъ, казва се въ Писанието, че тогава ще просветнемъ.

Само така човѣкъ може да просветне и да стане свѣтълъ като слънцето. Свѣтлината, която слънцето ни изпраща, е резултатъ отъ нѣщо. Нѣкой казва: какъ се образува свѣтлината? — Свѣтлината се образува отъ разумнитѣ същества на слънчевата система. Колкото свѣтлината имъ е по-голъма, толкова и тия същества сж по-разумни. Свѣтлината, която се образува на марсъ е малко червеникава. Тя означава по-ниска култура. Въ венера културата е малко по-висока отъ тази на земята. Изобщо, интензивността на свѣтлината опредѣля степенята на културата за човѣшката душа. И всички ние трѣбва да бждемъ свѣтли! Азъ не говоря за вашата чернота, но казвамъ: когато човѣкъ мисли, когато човѣкъ чувствува, отъ него трѣбва да излиза свѣтлина! И когато и дѣто минава, той трѣбва да носи радостъ и веселие, свобода и разширение за всички души. Когато се спирашъ прѣдъ такъвъ човѣкъ твоята душа нѣма да изпита страхъ но ще изпита свѣтлина, свобода, самоувѣреностъ и смѣлостъ, че можешъ да живѣешъ.

И тъй, ние трѣбва да разровитѣ гроба, дѣто е заровена вашата царска дъщеря, или казано въ другъ смисълъ; ние трѣбва да разкопаете гроба, дѣто е заровена вашата Истина.

„Пакъ е подобно Царството небесно на имане скрито въ нива, което като го намѣри човѣкъ, скри го, и отъ радостта си отхожда, и купува все що има, и продава онази нива“.

Бѣседа, държана отъ Учителя, на 23 май, 1926 год.
въ гр. София.

КОЕТО ДАВА ЖИВОТЪ

29

1927

Печатница Димитър Петровъ
Русе

КОЕТО ДАВА ЖИВОТЪ

„Духътъ е онова, което дава животъ“.

«Духътъ е онова, което дава животъ».

Ще поставимъ това изречение споредъ сегашнитѣ схващания. Духътъ, това е основата, върху която всичко се гради. Върху тази основа могатъ да изникнатъ всички нѣща. За да се докажатъ нѣкои идеи, все трѣбва да допуснемъ извѣстни истини, извѣстни факти. Само така можемъ да направимъ дадени идеи очевидни. Сжествуването на духа, тъй както ние го разбираме, не може да се докаже по единъ материаленъ начинъ. Човѣкъ има петъ чувства, петъ сѣтива, съпжтници въ неговия животъ, чрѣзъ които той се запознава съ външната природа. И затова ние казваме: азъ видѣхъ това нѣщо, чухъ го, помирисахъ го, вкусихъ го, попипахъ го. Питамъ ви мислители, че това, което сте видѣли съ очитѣ си е нѣщо реално? Вечерно врѣме въ снъ вие ходите по какви ли не мѣста, ставате царе, князе, правите какви ли не чудеса, но като станете сутринъта, виждате, че пакъ сте сжщиятъ човѣкъ. Защо се занимавате съ тия илюзии вечерно врѣме? По какъвъ законъ ставатъ тия нѣща? Ученитѣ хора казватъ, че това сж илюзии, че това сж халюцинации. Да, но това не е научно обяснение. Що е илюзията, що е халюцинацията? Тѣзи думи трѣбва да се изяснятъ въ тѣхния дълбокъ вжтрѣшенъ смисълъ. Казватъ за нѣ-

кого: той е вагабонтъ. Питамъ: какво лошо има въ тази дума? Вагабонтъ е този човѣкъ, който ходи отъ едно мѣсто на друго. Българитѣ казватъ вагабонтъ на този човѣкъ, който обича да пипа въ джобоветѣ на хората. Значението на тази дума не е лошо. Вземете послѣ думата «шансонетка». На френски езикъ тази дума означава жена, която пѣе, а на български езикъ думата «шансонетка» означава лека жена. Виновна ли е за това думата, че сж ѝ прѣдали такъвъ изопаченъ смисълъ? Питамъ: кой е онзи законъ, чрѣзъ който думитѣ се изопачаватъ и приематъ съвсѣмъ друго значение отъ сжщинското? Защо се туря такъвъ изопаченъ смисълъ на нѣкои думи? Казватъ за нѣкой човѣкъ, че е сектантъ. Какво лошо има въ тази дума? Да си сектантъ, значи да си частъ отъ нѣщо цѣло. Земята прѣдставлява единъ секторъ отъ цѣлата слънчева система. Слънцето е единъ секторъ отъ цѣлия козмосъ. Какво лошо има въ това? Хората наричатъ «сектантъ» този човѣкъ, който обича да разрушава. Кажете ми тогава: има ли въ свѣта сжщество, което да не обича да разрушава? Майкитѣ които минаватъ за най-идеални, и тѣ разрушаватъ дѣцата си. Има котки, които изяждатъ малкитѣ си. Сжщо тѣй се срѣщатъ въ природата животни, които изяждатъ малкитѣ на други нѣкои животни, за да подържатъ своитѣ малки. И слѣдъ всичко това, казватъ: това е природа. Не, тѣй както ние виждаме тия външни проявления, това още не е природа. Извадете всички тия противорѣчия, всички тия заблуждения отъ понятието природа. Това не е онази разумна жива природа, която ние познаваме. Когато нѣкои хора искатъ да ме убѣдятъ, че всичко това, което сега става, е природа, или най-малкото, че то става по законитѣ на разумната природа

знаете ли на какво мога да уподобя азъ тия твърдения. То е все едно, ако нѣкой човѣкъ събере около себе си 10,000 дрипави недоразвити дѣца и иска да ме убѣди, че тѣ сѫ гениални, че могатъ да свирятъ добръ. Не, тия дѣца не сѫ гениални и днесъ не могатъ да свирятъ. «Ама за въ бѣдеще ще излѣзе нѣщо много отъ тѣхъ». — Тѣзи дѣца днесъ не могатъ да свирятъ, за сега отъ тѣхъ не може да излѣзе нищо. А какво може да стане отъ тяхъ за въ бѣдеще, то е другъ въпросъ. Нека говоримъ на единъ разбранъ езикъ.

И тъй, Духътъ е онова, което дава животъ. И слѣдъ всичко това съврѣменнитѣ хора наричатъ животъ този, който е пълненъ съ болести, съ страдания съ какво ли не още. Не, да боледувашъ, да си боленъ, това не е животъ. Да губишъ, това не е животъ. Да си смахнатъ, това не е животъ. Да се съмнѣвашъ, това не е животъ. Да мразишъ, това не е животъ. Най-първо ние трѣбва да опрѣдѣлимъ, какво нѣщо е животътъ. Животътъ е опрѣдѣленъ строго математически. Онзи, който се интересува отъ живота, трѣбва да знае, че той е една строго опрѣдѣлена математическа величина. Истински животъ е онзи, който изтича отъ Духа. Има животъ, който не изтича отъ Духа.

Сега нѣма да се спирамъ върху онова обикновено понятие за живота, но казвамъ, че този животъ, който произтича отъ Духа, това е великото разумното начало въ свѣта, къмъ което всички хора се стремятъ. Човѣкъ трѣбва да бѣде много разуменъ, за да разбере, какво нѣщо е животътъ на Духа. Той трѣбва да бѣде не само разуменъ, но и много гениаленъ. Има хора съ неоформени идеи, които едва се пробуждатъ отъ сънъ. Тѣ сѫ едва по на

двѣ години и казватъ, че Духътъ имъ говори. Духътъ е основата на живота и отъ Него сѣ произлѣзли всички малки духове, всички малки душици въ свѣта. Този Духъ индуситѣ наричатъ Брами, окултиститѣ го наричатъ Адамъ Кадмонъ, евреитѣ го наричатъ Иехова, но всички тия имена съдържатъ все една и сѣща идея. Това се отнася само до степенята на разбирането. Духътъ е великото, възвишеното въ живота. Съврѣменната наука подъ «Духъ» подразбира това нѣщо, което прониква цѣлото пространство, или онази първична материя, която носи въ себе си чистия, дѣйствиен, неопетнен животъ. Ако имате отъ тази първична материя, отъ този първиченъ еликсиръ на живота само една стомилионна частъ отъ милиграма, вие ще направите чудеса съ нея. Но за да извършите чудеса, вие трѣбва да разбирате законитѣ на тази първична материя, защото и тя отъ своя страна има свои закони. И когато човѣкъ изгубва живота си, той го изгубва по особени причини. Човѣкъ може да изгуби живота си. Всички вие сте изпитвали това нѣщо. Дойде ви нѣкоя голѣма радостъ, и вие се чувствувате като че сте на небето, но тя трае само 1—2 секунди и слѣдъ това я изгубвате. Когато имате тази радостъ, това показва, че вие сте въ съприкосновение съ Бога. Това, обаче, се отнася до душата. Ние говоримъ за душитѣ, но знаете ли, какво нѣщо е душата? Каква форма има душата? Всѣко нѣщо трѣбва да има своя форма, своя тежестъ. Видимитѣ, проявенитѣ нѣща трѣбва да иматъ своя форма. Значи, душата сама по себе си не седи въ извѣстна форма, но формата е само нейно проявление.

Засега съврѣменната наука е достигнала дотамъ, че е намѣрила толкова чувствителни вѣзни,

съ които може да прѣтегля даже и една десетомилionна частъ отъ милиграма. Въ такъвъ случай ученитѣ хора си задаватъ въпроса: каква е тежестъта на единъ атомъ? Нѣкои учени опрѣделятъ, че тежестъта на единъ атомъ е около 326 квадрионна частъ отъ милиграма. Значи, като се турятъ къмъ числото 326 двадесетъ и четири нули ще се опрѣдели тежестъта на единъ атомъ. Можете ли да си прѣдставите, какво е това число? Прѣдставете си слѣдъ това, колко ще тежи душата. Тя ще съставлява още по-малка частъ по тегло отъ атома. Колко цифри, т. е. колко нули трѣбва да туримъ на това число, което опрѣдѣля тежестъта на душата? Вие ще кажете: защо ни трѣбватъ тия числа? Чудни сте! Азъ ще ви запитамъ: защо трѣбватъ на човѣка двѣ очи? Той не можеше ли само съ едно око? Защо му трѣбватъ двѣ уши? Не можеше ли да бѣде само съ едно ухо? Защо му трѣбва една уста? Не можеше ли да бѣде съ половинъ уста? Защо му трѣбватъ петъ прѣста? Защо му трѣбватъ два крака. съ една пета на всѣки кракъ? Не можеше ли да има четири крака? Не, човѣкъ и да иска да ходи съ четири крака, не може. Той ще ходи само на два крака. Значи, всичко това не е случайно. Въ природата има единъ строго опрѣдѣленъ законъ, или една строго опрѣдѣлена причина, поради която човѣкъ може да има или само двѣ очи, или само двѣ уши, или само една уста и т. н. И човѣкътъ като е дошълъ сега на земята, реализира този строго опрѣдѣленъ планъ, създаденъ отъ разумната природа. Човѣкътъ е частица отъ цѣлото и вслѣдствие на това, съзнанието на всички хора на земята, отъ първия човѣкъ още и до всички сега съществуващи, е съединено въ едно цѣло. Съзнанието на всички тия хора съставлява козмически човѣкъ.

вѣкъ. Всички заедно съставляватъ едно общество и единъ народъ. И всички народи, които сж съществували въ миналото, които съществуватъ сега и които ще съществуватъ въ бѣдещето, съставляватъ органи на единъ народъ само, който нѣкога ще се прояви. Когато великиятъ козмически човѣкъ се събуди и доведе въ дѣйствие своитѣ органи, тогава на сцената ще се яви само единъ народъ, който може да е като французския, или като английския или като американския, или като германския, или като японския, или като китайския и т. н. Значи, всѣки народъ прѣдставлява сборъ отъ разумни същества, които може да сж 100 милиона, или 200 милиона, а може и повече.

Та за да разберемъ вътрѣшната страна на живота си, ние трѣбва да изучаваме своето тѣло. Единственото реално нѣщо, съ което можемъ да се занимаваме, това е нашето тѣло. Трябва да започнемъ отъ тѣлото си! Знаете ли, колко усилия и трудъ е употребила природата, докато създаде вашитѣ тѣла? Ученитѣ хора още не сж установили това нѣщо. Досега азъ не съмъ намѣрилъ една статистика, която да изчисли, колко милиона живи клѣтки има въ цѣлото човѣшко тѣло. За мозъка се знае, че въ него има три билиона и 600 милиона клѣтки. Въ стомаха има приблизително 10 милиона клѣтки, но отъ колко милиона клѣтки е съставено цѣлото човѣшко тѣло, това нѣщо ученитѣ хора още не сж изчислили. За въ бѣдеще и това ще се изчисли. Питамъ: отдѣ е взетъ този материалъ, употребенъ за съграждане на човѣшкото тѣло? Не е лесна работа да се създаде едно тѣло. Като се изучава човѣшкото тѣло, повдига се въпроса за храната на човѣка. Какъ и съ какво трѣбва да се храни човѣкъ?

Като говоримъ за храната, повдига се въпроса за месната и за вегетарианската храна. Защо човѣкъ трѣбва да яде месна храна, или защо пъкъ трѣбва да яде вегетарианска храна? Това се основава на закона, че клѣтките на месото сж много индивидуализирани, много егоистични. Тия клѣтки, като влѣзатъ въ състава на човѣшкия организамъ, ще му придадатъ своитѣ специфични свойства. Напримѣръ, клѣтките на свинята сж много егоистични. Голѣми аристократки сж тѣ. По-егоистични клѣтки отъ тия на свинята нѣма. Свинята не обича да работи. Тя си живѣе по кефъ. Цѣль день рови и яде. Ако се опитате да я хваните, тя започва тъй силно да вика, че ще я чуете на разстояние два километра. Ако хванете единъ волъ, той нѣма да вика, гласътъ му нѣма да чуете. И дѣйствително, ако обератъ единъ богаташъ, всички ще знаятъ за това, но ако обератъ единъ бѣднякъ, никой нѣма да знае. За богатия всички вѣстници ще пишатъ. И това е хубаво.

Слѣдователно, когато клѣтките на местната храна влѣзатъ въ човѣшкия организъмъ, той трѣбва да употреби десетъ пѣти повече енергия, за да ги задържи въ себе си, т. е. да ги постави въ извѣстенъ устой и да ги впрегне на работа. А колко могатъ да изработятъ такива клѣтки? Защо сж нужни тия работници на човѣка, ако тѣ му донасятъ едно, а завличатъ десетъ? Квзватъ: да, това е свинско мѣсо, вкусно е то. Да, свинско месо, което едно донася, а десетъ отнася. Какво има въ такава философия? Ще кажете: тогава какво трѣбва да ядемъ? — Ще ядете такава храна, която десетъ ще донесе, а едно ще завлѣче. Коя е тази храна? — Засега тя е растителната и плодната храна. Туй неестествено състояние, въ което е попадналъ цѣлия

културенъ свѣтъ, се дължи на местната храна именно. Това е единъ чисто физиологически, единъ чисто биологически законъ. Ако ученитѣ хора искатъ да спасятъ тази култура, трѣбва да започнатъ съ храната. Новото поколѣние трѣбва да се създаде именно отъ тази финна материя, въ която да не проникватъ никакви недѣзи. Прослѣдете какво е състоянието на охтичавитѣ хора. Знаете ли, каква е тѣхната психология? По подозрителни, по-отмѣстителни хора отъ охтичавитѣ нѣма. Охтичавиятъ човѣкъ е толкова отмѣстителенъ, че когато умира, иска заедно съ него да умре цѣлия свѣтъ. Това се дължи на астрални микроби, които влизатъ въ него. Тѣ искатъ да унищожатъ всичко наоколо си. Тѣ сѣ крайни егоисти. Отъ какво се прѣдизвиква това състояние у човѣка? — То се дължи на неустойчивата материя въ него. Зародишитѣ на охтиката съществуватъ въ пространството още отъ хиляди години. Тѣ сѣ създадени още отъ грѣхопадането на човѣка и не умиратъ. Щомъ допаднатъ въ човѣшкия организъмъ, тѣ отиватъ най-напрѣдъ въ човѣшкия умъ, послѣ въ дробоветѣ му, слѣдъ което разстройватъ пищеварителната или храносмилателната система, докато изцяло разстроятъ тѣло о му. И затова сегашнитѣ учени хора, които разбиратъ добръ тази наука, казватъ, че лѣкуването на човѣка трѣбва да започне най-първо отъ ума. Ето защо, не бързай да лѣкувашъ единъ човѣкъ, докато не го научишъ какво нѣщо е хигиена. Ако срещнешъ единъ боленъ човѣкъ, билъ той простъ или ученъ, ще му кажешъ да си купи една елементарна анатомия и физиология и да започне да изучава своитѣ дробове, своето сърдце, своя стомахъ, мозъкъ и т. н. Като научи всичко това, ще му кажешъ да не грѣши. Само така той ще те разбере,

ще знае, защо трѣбва да води единъ чистъ и святъ животъ. А сега, съврѣменитѣ хора като сж дошли въ тѣлата си, казватъ: азъ ще ямъ и ще пия. Ще ядешъ и ще пиешъ, но послѣ злѣ ще патишъ. Всѣки човѣкъ, който се е опиталъ само да яде и пие на земята, природата го е изпратила въ своя изправителенъ домъ. Кой е изправителниятъ ѝ домъ? — Това сж гробищата.

Писанието казва: «Духътъ е онова, което дава животъ».

Ако ние имаме истинско разбиране за живота невидимиятъ свѣтъ нѣмаше защо да праща велики, Учители, които да учатъ свѣта. Ако всѣки е на мѣстото си, тогава каква нужда имаше отъ учители, отъ майки и бащи въ свѣта? Каква нужда има и отъ учени хора въ свѣта? Има нѣщо, което ни липсва. Слѣдователно, туй което майката може да даде, дъщеряга не може да го даде. И това, което дъщерята може да го даде, майката не може да го даде. Каквото е отношението на майката къмъ дъщерята, такова е отношението и на дъщерята къмъ майката. Каквото е отношението на господаря къмъ слугата, токова е отношението и на слугата къмъ господаря. Понеже има господари въ свѣта, има и слуги. Ако нѣмаше слуги, и господари нѣмаше да има. Слугитѣ сж дѣца на господаритѣ. Вие ще ми кажете, че нѣкои господари третиратъ много злѣ слугитѣ си. Казвамъ ви: има много майки и бащи, които сжщо тъй третиратъ злѣ своитѣ дѣца. Всички майки не постѣпватъ идеално съ своитѣ дѣца. Има и идеални майки, но повечето сж обикновени. И учителитѣ въ свѣта сжществуватъ по сжщата причина — понеже има ученици.

Та казвамъ: ще имате прѣдъ видъ всички про-

тивоположности, които съществуватъ въ свѣта. Ще имате прѣдъ видъ свѣтлината, ще имате прѣдъ видъ и топлината. Свѣтътъ не може да се създаде безъ свѣтлина и топлина. Свѣтлината и топлината сж двата полюса на битието. Когато човѣкъ иска да си почине, около него трѣбва да има тъмнина, а когато иска да работи, около него трѣбва да има свѣтлина. Слѣдователно, дайте тъмнина на всѣки човѣкъ, който е дошелъ до положение на почивка. Като говоря за тъмнината не ме разбирайте въ другъ смисълъ, не изопачавайте думите ми. Азъ разбирамъ тъмнината въ смисълъ на почивка. Когато природата иска да създаде нѣкому почивка, тя го поставя въ състояние на тъмнина. Когато искате да фотографирате нѣкой прѣдметъ, вие първо го излагате на свѣтлина, а послѣ го поставяте въ тъмна стаица, или въ камера обскура, за да не се изгуби отъ дѣйствието на свѣтлитѣ лъчи. Ако отворите на тази камера обскура 4—5 дупки, какво ще създадете? — Нищо. Образътъ напълно ще се изгуби. Значи, когато природата иска да фотографира нѣщо, отваря нѣколко отверстия, за да проникне свѣтлината прѣзъ тѣхъ, а послѣ ги затваря, за да запази придобититѣ образи и впечатления. Очитѣ на човѣка, това сж двѣтѣ отверстия на тази камера обскура, прѣзъ които всичко трѣбва да се отпечати. Първо ще отворишъ очитѣ си, ще фотографирашъ и слѣдъ това ще ги затворишъ. Вие засега само фотографирате, още не изучавате нѣщата. Смѣшно е когато единъ фотографъ ходи цѣль день да фотографира, а като се върне вечерно врѣме дома си, не промива тѣзи плочи и ги оставя настрана. Не, той трѣбва да влѣзе въ тъмната си стаичка и да ги промие. По сжщия начинъ и вие трѣбва да промивате вашите

плочи, които сте събрали. Кажете ми какъ промивате вашитѣ плочи? Ще кажете: и това още остава-ше, да промиваме всички тия плочи! Природата казва: «Ще промивашъ всичко, което си фотографиралъ! Ако не го промиешъ, ще го изгубишъ». Нѣкой казва: тогава азъ мога да не фотографирамъ, за да не промивамъ. — Можешъ, но ще се прѣпъвашъ и ще падашъ на земята. По добръ съ фотография, отколкото безъ фотография, защото въ фотографията сж образитѣ на живота. Щомъ имате образитѣ, послѣ ще придобиете и тѣхния истински смисълъ.

Казвамъ: въ тази велика наука трѣбва да се изучава човѣшкото тѣло. Всѣки човѣкъ трѣбва да изучава своето истинско тѣло. Азъ не говоря за обикновеното му тѣло, но за истинското тѣло на човѣка, което не умира. Туй, което умира въ човѣка, това е неговата плътъ. Казвате: ами тѣлото на човѣка не умира ли? — Не умира. Само плътта умира. Има нѣщо постоянно у човѣка. То е истинското му тѣло, което остава всѣкога едно и сжщо. Нѣкои учени казватъ, че истинското тѣло на човѣка, т. е. неговата душа тежи 33 грама. Тази голѣма тежестъ, която човѣкъ има днесъ, се дължи на посторонни налѣгания. Тяжестъта на човѣка не опрѣдѣля неговата интелигентностъ. Колкото е по-малко движението на частицитѣ въ едно тѣло, толкова и неговата тежестъ е по-голяма. Съврѣменната наука казва, че когато движението на частицитѣ въ едно тѣло се намалява, тежестъта му се увеличава. Понеже частицитѣ на душата трептятъ или се движатъ съ голѣма бързина, затова и тя тежи само 33 грама. Ако вие намалите бързината на движението въ душата на половина, тежестъта ѝ се увеличава колкото тази на цѣлата земя. Слѣдователно, при сгрупирването частицитѣ на

тѣлата на по-близки разстояния, тѣхното движение се намалява, и тѣ увеличаватъ своята тежестъ; когато пъкъ вътрѣшното движение на частицитѣ се увеличава, тѣлата ставатъ по леки. Ето защо въ разумния животъ се изисква бърза мисълъ, както и бърза, но разумна смѣна въ чувствата.

И тъй, разумниятъ животъ, който изтича отъ Духа, се е проявявалъ много пѣти въ свѣта но тъй както свѣтътъ днесъ се развива, това показва, че цѣлата слънчева система е навлѣзла въ нова зона на Духа. Това навлизане е станало отъ 914 година на 20 вѣкъ. По този начинъ и земята е навлѣзла въ тази зона. Че дѣйствително Земята е навлѣзла въ една нова зона, въ една нова фаза на съчетание съ слънцето, това нѣщо ще се докаже най много слѣдъ 1—2 вѣка отъ тогавашнитѣ учени хора. Понеже съществата на слънцето сѣ много по-напрѣднали отъ хората на земята, това нѣщо указва извѣстно влияние върху нашата земя. Или съ други думи казано: ние сме навлѣзли въ връзка съ една дѣйствиена материя и затова очакваме възкресение. Ето защо онѣзи хора, които сѣ готови за това врѣме, ще възприематъ този жизненъ еликсиръ и ще възкрѣснатъ, а онѣзи, които не сѣ готови, ще заспятъ и ще чакатъ още хиляди години за новитѣ условия, които ще дойдатъ въ бъдеще. Този новъ Духъ индуситѣ наричатъ Брама; окултиститѣ го наричатъ Адамъ Кадмонъ, или голѣмиятъ, козмическиятъ човѣкъ, а евреитѣ го наричатъ Иехова. Съврѣменнитѣ учени подъ думата «Духъ» разбиратъ «неовитализма», т. е. живата природа. Туй, което се проявява отъ Духа, единиятъ му полюсъ е висшата интелигентность на човѣка, която засѣгатъ съврѣменнитѣ учени хора. Тази интелигентность се проявява въ една малка частъ на

човѣшкия образъ. Тя се проявява именно въ неговото чело, въ неговото лице. Голата частъ на лицето у човѣка прѣдставлява разумния, благородния човѣкъ. По челото, по лицето, по скулитѣ му ти познавашъ, дали може да се разчита на единъ човѣкъ, или не, дали ще бѣде той гениаленъ, или обикновенъ човѣкъ. Въ окултната наука има извѣстни правила, чрѣзъ които се изучава човѣшкото тѣло. Вземете, напри- мѣръ, ухото на човѣка е създадено по единъ начинъ; окото — по другъ начинъ. Ухото показва прѣзъ какви условия е минала нашата земя въ своето раз- витие. То прѣдставлява цѣлото битие. Очитѣ сѣщо тѣй показватъ условията, прѣзъ които е минала на- шата земя въ своето развитие. Очитѣ или ушитѣ не могатъ да се създадатъ на всѣко врѣме. Носѣтъ, рѣцетѣ, както и всички останали органи на човѣш- кото тѣло показватъ начинѣтъ, по който природата се е развивала. Тѣ прѣдставляватъ особенни книги на природата. Всичко това съставлява една обширна наука, която човѣкъ трѣбва да изучава, но за което трѣбва да има специално ръководство. Вие имате лица, но още не сте запознати съ тѣхъ, не знаете стойността на вашитѣ лица. Вие имате носъ, но още не сте запознати съ него. Казвате: азъ имамъ носъ. Да, имате носъ, но не знаете, какъвъ типъ е вашия носъ: дали гръцки, римски, или какъвъ другъ. Вие имате чело и по него редъ бръчки, но не знаете, какво е вашето чело, дали като на нѣкой гениа- ленъ човѣкъ, или като на нѣкой обикновенъ чо- вѣкъ, защото бръчкитѣ по челото на гениалнитѣ хора сѣ поставени по единъ геометрически на- чинъ, а тия на обикновенитѣ хора — по другъ начинъ. Тѣ сѣ безразборно разхвърляни, както мо- же безразборно да се набръчка единъ платъ. Кога-

то обличаме дрехитѣ си, и въ тѣхъ има особено набръчкване. Всичко това, което ви говоря за човѣшкото лице, сж факти, които може да проучавате постоянно. Вие казвате: Това сж мъчни работи. Че вие още не сте започнали да учите, а търсите леснитѣ работи. Леснитѣ работи минаха. Колко врѣме може да бозае едно дѣтенце отъ майка си? — Най-много 1—2 години. Най-послѣ майката казва: ще отбия това дѣте, та ако ще нека плаче. И започва слѣдъ това тя да му дава твърда храна. Вие нѣкога казвате: добъръ е Господъ. — Млѣко е това. Господъ ще промисли за насъ. — Млѣко е това. Но единъ день това млѣко ще се свърши и тогава и ти ще работишъ, и Господъ ще работи. И Господъ ще промишлява, и ти ще промишлявашъ. Вие казвате: Духътъ ще ни научи. Да, Духътъ ще ни научи всичко, но и ние трѣбва да знаемъ. какъ да учимъ.

Ние съврѣменнитѣ хора, прѣкарваме по-големата частъ отъ живота си въ съмнѣния. Дойде ти една добра-идея, но ти ще мислишъ день, два, три върху нея, дали е права, или не. Приемешъ едно вѣрую, но започвашъ да мислишъ, дали сѣществува Богъ, или не. Азъ казвамъ: въ свѣта има само единъ Господъ. Дръжете се за Него! Всичко друго е измислица. Ама дали е истинския Богъ? — Въ истинския Господъ има само свѣтлина, а въ всички други богове има само сѣнки. Всички други богове само обѣщаватъ и нищо не даватъ, когато истинскиятъ Богъ дава всичко каквото обѣщае. Отъ Него излиза живота. Всички учени сѣщества, които се наричатъ богове, могатъ да станатъ само божества, нищо повече. Всѣки силенъ човѣкъ, всѣки ученъ човѣкъ може да стане адептъ, може да стане божество, но не и Богъ. Само единъ е Господъ въ свѣта Има учени

хора въ свѣта, които могат да упражняватъ извѣстно влияние върху другитѣ хора. Тѣ могатъ съ своята мисль да те спратъ въ пѣтя ти, могатъ да измѣнятъ направлението на твоята мисль, могатъ да строятъ и краката ти и т. н. Тѣ сж опасни хора. Но смисълътъ на знанието не е въ лошото, което хората могатъ да си причинятъ едни други. Всѣко знание трѣбва да се използва за благо на другитѣ.

Христосъ казва: «Духътъ е онова, което дава животъ. Плътта нищо не ползува». Това Той казва за ученицитѣ си. А на друго мѣсто Той казва за обикновенитѣ хора: Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нѣма да имате животъ въ себе си. Съ това много хора се съблазниха. Като казва, че само Духътъ дава животъ, какъ трѣбва да се свържемъ съ Духа? — Има само единъ начинъ, по който можемъ да се свържемъ съ този Духъ. Въ всички врѣмена сж прѣпорѣчвали вѣрата като условие за придобиване на знания. Може ли ученикъ да придобива знания, ако се съмнѣва въ професора си. Да кажемъ че нѣкой виденъ професоръ прѣподава на ученика си нѣщо по математика, но той се съмнѣва и се пита: дали това е истинската математика? Ще научи ли нѣщо този ученикъ? Ако нѣкой ученикъ се занимава съ музика, но се съмнѣва въ учителя си, какво ще научи? За въ бъдеще ще дойдатъ гениални хора, които ще прѣподаватъ математиката на гениалнитѣ хора. Засега срѣщаме учени хора, отъ които едни доказватъ едно нѣщо, други го отричатъ. Но азъ съмъ челъ и положителнитѣ, и отрицателнитѣ твърдения и намирамъ, че и еднитѣ, и другитѣ мислятъ право. Вземете, напримѣръ. Бухнеръ, въ душата си той е идеалистъ, но така изразява идеитѣ си, че хората ги схващатъ материалистически. Че

Христосъ е изказалъ прѣдъ своитѣ слушатели една много материалистична идея, Той казва: «Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми. . . .» Докато вегетариянството поддържа идеята да не се яде месо, Христосъ казва: «Мене ще ядете сега». Съ тази своя идея Христосъ се намира въ стълкновение съ вегетариянцитѣ. Ако ние вземемъ тази идея буквално, ще се намѣримъ прѣдъ едно странно положение.

Казвамъ: въ нашитѣ мисли и чувства трѣбва едно прѣсѣване. Азъ не искамъ да внеса смутъ въ душитѣ ви, но казвамъ: дръжте това, което имате, но азъ сега сѣя като единъ земледѣлецъ и слѣдъ 4—5 години посѣтото отъ менъ ще израсне. И тогава, ако това, което израсне ви хареса, вземете го и го задръжте за себе си; ако не ви хареса, дръжте старото, което имате. Ако посѣтото отъ менъ ви хареса, то ще бѣде за ваше лично благо. Ако пъкъ го изровите прѣждеврѣменно, то е ваша работа вече. Христосъ казва: «Трѣбва да внесемъ въ душитѣ си нови идеи». Сега всички се съмнѣватъ и казватъ: трѣбва да се държимъ въ старото! Ако е да се държимъ въ старото, защо доиде Христосъ на земята? Старото е това, което се даде въ рая. Слѣдъ старото дойде Моисей, дойде и Христосъ. И сега се казва, че Христосъ щѣлъ да дойде втори пътъ на земята. Нѣма да дойде само Христосъ, но съ Него заедно ще дойдатъ и много напрѣднали сѣщества, много светии. Той нѣма да дойде тѣй, както църквата разбира. Всѣки ще възприеме Христа тѣй, както може да Го схване и разбере. — Всѣки споредъ разбирането си. Често нѣкои малки дѣца запитватъ майкитѣ си, когато имъ се роди нѣкое братче или сестриче: мамо, отдѣ дойде това малко дѣтенце? — Е, мамо, донесе го бабата отъ рѣката. Тѣй имъ отговарятъ отъ бла-

гоприличие, защото ако започне да имъ се разпразва вътрѣшната страна на въпроса, има опасност да не се събуди еротическата страна. Майката проповѣдва единъ моралъ, а въ скрититѣ заведения се проповѣдва другъ моралъ. Значи, у насъ трѣбва да има нѣщо свещено. Когато ние говоримъ разумни нѣща, азъ знамъ, че разумното никога не може да произведе лоши влияния върху хората. Хубавото, красивото, духовното, Божественото въ свѣта всѣкога упражнява добро влияние. Еротическото въ живота се събужда благодарение на плътта. Тя внася този елементъ въ живота.

У човѣка трѣбва да се събуди вътрѣшенъ стремежъ. Всѣка идея има извѣстни звукове, съ които може да се изрази. Вибрациитѣ на всѣка дума съответствуватъ на извѣстни ключове. Ти не можешъ да направишъ живота си щасливъ, ако не знаешъ ключа на щастieto. Всички хора, които търсятъ щастieto, търсятъ неговия ключъ. Милосърдието сѣщо тъй има свой ключъ. Любовта има свой ключъ. Мъдростта има свой ключъ. Истината има свой ключъ. Правдата има свой ключъ. Добродѣтелята има свой ключъ. Като турите този ключъ, ще можете да свирите, Махнете ключа въ музиката и накарайте единъ музикантъ да свири. Махнете подраздѣлението въ музиката на ноти, и вижте, каква музика ще излѣзе. Ето, имаме Паганини, единъ отличенъ цигуларъ, но накарайте го да ви изсвири нѣщо отъ Бетховена на една пукната дъска, на която сѣ опнати четири струни и вижте, ще може ли да ви задоволи. Значи, всѣки инструментъ трѣбва да бѣде направенъ по всички правила на музиката и природата. Физическиятъ тѣла, които имаме, прѣдставляватъ едно усилие не природата, на Духа. Всички мисли въ тѣхъ,

всички чувства, всички органи ги е поставилъ все този Духъ. Всички изкуства, както и музиката, както и науката, сѣ внесени все отъ Духа, който още не се е проявилъ, както трѣбва. Всичко това е импулсъ на Духа. Та желанието на Духа е да внесе между хората истинска култура, да ги научи на великитѣ Божествени закони, за което Той употребява голѣми усилия и създава великъ импулсъ въ човѣшката душа.

Питамъ: какъ трѣбва да постѣпваме ние, съврѣменнитѣ хора? Мога ли да поканя една пеперуда на гости у дома? — Мога. Мога ли да я откарамъ да яде заедно съ мене? — Не мога. Но щомъ веднѣжъ я поканя, ще заповѣдамъ на моитѣ слуги да ѝ сложатъ малко отъ моя медецъ и тогава и азъ ще ямъ, и тя ще яде. Мога ли да поканя една копринена буба у дома на гости? — Мога. Но щомъ я поканя, ще взема нѣколко черничевы листа за нея и ще ѝ сложа да яде. Щомъ ямъ азъ, и тя ще яде. На другия день ще поканя единъ слонъ у дома на гости, но не въ стаята си, а въ градината си. Ще заповѣдамъ да донесатъ за него 40—50 килограма оризъ, и той ще започне да яде съ своя хоботъ, а азъ на масата си ще ямъ своя оризъ. Разбира се, той ще изеде много повече отъ мене. Мога ли да поканя една златна рибка у дома на гости? — Мога. Но ще я туря въ вода, ще ѝ дамъ нѣколко червейчета, и така ще я задоволя. Въ всички тия нѣща трѣбва да бждемъ разумни. Ако седна да ви разправямъ всичко това, вие ще кажете: какво е това учение? Това сѣ символи. Има редъ символи въ твоята глава, едни отъ които мязатъ на пеперудки, други на червейчета, трети на слонове, четвърти на змийчета, пети на биволчета, шести на кравички, седми на пая-

ци, осми на падпадъци, на кокошки, на гължбчета и т. н. Това сж все идеи. Всички наши идеи сж въплотени. Гължбътъ, напримѣръ, прѣдставлява една свещена идея. И ако азъ пазя своята идея въ главата си, ще я пазя и отвънъ. Ако я пазя отвънъ, ще я пазя и отвътрѣ. Ако азъ унищожа една идея въ главата си, ще дойде полудяването. Чудни сж хората, като казватъ, че външниятъ свѣтъ нѣмалъ подобенъ изразъ на вътрѣшния. Външния свѣтъ е свещенъ изразъ на вътрѣшния, затова ще го пазишъ свещено. Нѣкой казва: защо да пазя този човѣкъ, защо да го почитамъ? Казвамъ: този твой братъ е една свещена идея въ тебе, и ако не я пазишъ, ти ще умрешъ. Богъ е вложилъ този човѣкъ като идея въ тебе а външно той е само една форма. Въ този човѣкъ сжщо тѣй има една идея, и когато обичашъ този човѣкъ, ще обичашъ и неговата идея.

Тѣй щото, всички хора сме сплотени единъ съ другъ. Нѣкой казва: азъ не мога безъ Бога, но безъ хората мога. Не е вѣрно това. Ти не можешъ безъ Бога, но и безъ хората не можешъ. Чудни сж хората, когато отричатъ това, което Богъ е създалъ. Всички души, всички духове, всички хара сж създадени отъ Бога, и щомъ любимъ Бога, ние ще любимъ и хората. Че дѣ е идеалниятъ човѣкъ? Мислите ли, че като гледате прозорцитѣ на нѣкой човѣкъ, тамъ е и човѣкътъ? Нѣкой момъкъ като минава покрай прозорцитѣ на своята възлюбена, поглежда да я види, но нѣкой пѣтъ я нѣма. Горкиятъ минава той сутринъ, минава вечеръ, нѣма я тамъ. Когато светятъ прозорцитѣ, тя е тамъ. Нѣкой пѣтъ, обаче, прозорцитѣ не светятъ, и той си въздъхне и казва: нѣма я пакъ! Не, тя е тамъ, но гледа го отъ тъмната стая. Значи, прозорцитѣ и тя не сж едно и

сжщо нѣщо. Ще кажете; прозорцитѣ, това сж очитѣ на човѣка. Ами ушитѣ какво нѣщо прѣдставляватъ? — Тѣ сж слушалкитѣ. И тѣ не прѣдставляватъ сжшинския човѣкъ. Нѣкой пѣтъ душата и духътъ може да сж прѣдъ слушалкитѣ, а нѣкой пѣтъ може и да не сж тамъ. Душата има много състояния. Нѣкога вие мислите, че сте въ душата си, но не сте. Човѣкъ едноврѣменно живѣе два живота. Денемъ живѣе по единъ начинъ, постоянно се тревожи за разни взимания — давания, а вечерно врѣме влиза въ другъ свѣтъ, дѣто си почива. Той е реаленъ свѣтъ. Въ него нѣщата нито се губятъ нито, се създаватъ, а само се видоизмѣнятъ.

Та казвамъ: този великъ Духъ е онова, отъ което произтича живота. Най-първо човѣкъ трѣбва да повѣрва и да приеме този Духъ. Казвате: има гениални хора въ свѣта. Гениятъ не е нѣщо, прѣдъ което трѣбва да спремъ. Гениятъ е проявление на разумността. Разумността е проявление на великия Духъ, и ние можемъ да направимъ връзка съ този Духъ само чрѣзъ живата вѣра. Когато тази жива вѣра дойде, и човѣкъ повѣрва безъ никакво съмнѣние, той ще стане безсмъртенъ. Или, казано на окултенъ езикъ; щомъ човѣкъ повѣрва чрѣзъ тази жива вѣра, той ще има едно микроскопическо мускалче, въ което ще носи само една капка отъ жизнения елексиръ, отъ който постоянно ще се подмладява. Всичкитѣ му брѣчки, всичкитѣ му бѣли косми ще се измѣнятъ, и той ще стане младъ на 33 години. Ето защо, като отидете на небето, ще видите, че тамъ всички хора си мязатъ, не могатъ да се различаватъ. Само гениятъ, само адептътъ може да различи качества на единъ човѣкъ отъ качествата на другъ. Иначе, всички жители на небето по об

разъ, по форма си мязатъ. Всички сж млади, красиви. Хората въ духовния свѣтъ нѣматъ никакви дефекти. Казватъ, че въ невидимия свѣтъ нѣма хора съ сини очи, нито съ черни, нито съ кафяви, а очитѣ имъ били на всички свѣтли, но се различавали единъ отъ другъ по степенъта, на свѣтината. Колкото една душа е поразвита, по-благородна, толкова и свѣтлината на очитѣ имъ е по-мека. Въ небето сжщо тѣй нѣма хора съ черни коси, нито хора съ руси коси. Коситѣ на всички сж свѣтли и се различаватъ единъ отъ другъ по свѣтлината, която излиза отъ тѣхъ. И затова, ако влѣзете неподготвени въ този свѣтъ, ще се намѣрите въ единъ чуденъ, непонятенъ за васъ свѣтъ и ще кажете: не мога да живѣя въ този свѣтъ. И за да се направи невидимия свѣтъ донѣкаждѣ понятенъ за хората, които нѣматъ голѣма интелигентностъ, неговитѣ вибрации трѣбва да се намалятъ и да се вижда чрѣзъ отражение. Благодарение на това, чрѣзъ васъ се отразяватъ нѣкои много напрѣднали сжщества, наречени адепти. Значи, вие сте посланици, прѣставители на нѣкои отъ тия напрѣднали сжщества, безъ да знаете това нѣщо. Нѣкои човѣкъ може да прѣдставлява Англия, другъ Германия и т. н. Това не значи, че той включва въ себе си този колективенъ народъ, но само е неговъ прѣдставитель. Нѣкога у васъ дойде една велика идея. Защо? — Вие сте свързани съ тази идея чрѣзъ нѣкой висшъ прѣдставитель, и трѣбва да я реализирате на земята. И нѣкой път, колкото и да грѣшитѣ, този висшъ духъ ви прощава, понеже той има нужда да слѣзе нѣкога на земята — а вие по този начинъ прѣдставлявате за него една малка станция, на която той може да спре. Но когато този духъ рѣши самъ да слѣзе на земята, тогава той ти казва: тебе веч

ще те уволня. Вие казвате: ами дѣ ще отида азъ? — Има опрѣдѣлено мѣсто за васъ. Има хора, които като умиратъ, не знаятъ дѣ отиватъ. Тѣ сѣ въ голѣма тъмнина.

Та тази велика духовна наука ни разкрива пътя на живота- Земниятъ животъ и духовниятъ животъ сѣ тѣсно свързани, и затова благата на земния животъ зависятъ отъ благата на духовния животъ. Доколкото човѣкъ е свързанъ съ Духа и живѣе безъ съмнѣния, безъ отрицателни качества, до толкова той може да постигне всичко и може да живѣе единъ идеенъ животъ на земята, безъ терзания и безъ да казва: откакъ съмъ се родилъ, не съмъ видѣлъ свѣтълъ день. За единъ човѣкъ, който е свързанъ съ Духа, животътъ прѣдставлява такова нѣщо, каквото прѣдставляватъ вълнитѣ за единъ голѣмъ океански параходъ. Той си върви напредъ, защото тѣзи вълни не прѣдставляватъ за него нищо. Вълнитѣ се блъскатъ въ него и се разбиватъ, но параходътъ продължава своя пътъ. Всѣки човѣкъ, които не е свързанъ съ Духа, който не разбира законитѣ, ще се уплаши отъ тия вълни. Той казва: тази работа е много опасна, азъ ще се самоубия. Че какво като се самоубиешъ? Еди-кой си искалъ да се отрови. Знае ли какво го чака като се отрови? — Стражари го очакватъ на онзи свѣтъ. Какъ ще се разправи съ тѣхъ? Има нѣкои учени хора, които проповѣдватъ, че като умре човѣкъ, ще се освободи отъ всички спънки и ограничения на този свѣтъ. Да, дѣйствително ще се освободи, но какъ? Ако единъ българинъ направи нѣкое прѣстѣпление въ България и избѣга въ Англия, тамъ законитѣ нѣма да го прѣслѣдватъ, но ако и въ Англия направи нѣкое прѣстѣпление, английскитѣ закони ще го хванатъ, а тѣ

пипатъ много здраво. Знаете ли какви сж английскитѣ детективи? Въ Англия има специални детективи за хващане на крадци, на апаши. Тамъ нѣматъ обичай да водятъ дѣла, както въ България, да затварятъ крадцитѣ, но постѣпватъ по слѣдния начинъ: ако се укаже, че нѣкой богатъ лордъ е обранъ и сж му взели скжпоцѣнности за около единъ милионъ стерлинги, детективитѣ веднага влизатъ въ ролята си. Тѣ наематъ богати хотели, дѣто прѣдполагатъ да се крие апаша и слѣдятъ, дано го намѣрятъ между нѣкои отъ пѣтницитѣ. Достатъчно е да намѣрятъ нѣкое загубено копче или друга нѣкоя малка вѣщь на крадеца въ врѣме на кражбата у дома на лорда и тѣ веднага я използватъ. Щомъ намѣрятъ притежателя на това копче, спиратъ го и му казватъ: «Господине, въ името на закона вие сте арестуванъ». Детективътъ прѣмѣрва копчето по голѣмина, по форма и намира, че дѣйствително този човѣкъ е крадецътъ на скжпоцѣнитѣ. Той му казва: «Ти си открадналъ еди-какви си скжпоцѣнности, затова веднага ще ги донесешъ. Не ги ли донесешъ, ще бѣдешъ прѣслѣдванъ по-нататъкъ споредъ английскитѣ закони». И така, въпросътъ се урежда по миренъ начинъ.

Та казвамъ: и въ невидимия свѣтъ има такива разумни сжщества, детективи, които слѣдятъ за всичко, което вие вършите. Тѣ като ви уловятъ, казватъ ви: дай това, което си открадналъ! Тамъ хващатъ и за лѣжа и послѣ пакъ освобождаватъ. Споредъ моралътъ, който имаме сега, казваме: не кради, не убивай! Това е отрицателната страна на живота. Така е било въ миналото, но бѣдащата наука трѣбва да изучава закона на Любовта. Питамъ: вие, които толкова хиляди години сте изучавали Любовта, додѣ сте дош-

ли? Вие знаете, че има любов. Въ млади години я признавате, въ стари години я отказвате. Днесъ единъ вашъ приятелъ ви люби, на другия день ви разлюбва. Единъ день признавате Любовта, на втория день я отказвате. На третия день пакъ я признавате, послѣ отново я отказвате. Ако Любовта въ свѣта е сила, която човѣкъ днесъ признава, утрѣ отрича, това не е нищо друго, освѣнъ негови фантазии. Когато Любовта влѣзе въ тѣлото ви, най-първо ще почувствувате едно вътрѣшно разширение. Когато дойде Любовта въ тѣлото ви, направете слѣдния опитъ: вземете единъ здравъ коприненъ конецъ, който да не се разтѣга, и прѣмѣрете въ това врѣме рѣцѣтъ си, врата си, носа си, гърдитѣ си, краката си — изобщо цѣлото си тѣло. Направете около десетина такива точни измѣрвания и ги отбѣлѣжете. Единъ день, когато изгубитѣ Любовта, измѣрете пакъ сжщитѣ части и сравнете двѣтъ мѣрки. Непрѣменно ще намѣрите една разлика, отъ която ще видите, че Любовта е нѣщо реално. Когато човѣкъ става по-интелигентенъ, пакъ може да се забѣлѣжи сжщото нѣщо. Доиде ли у васъ една велика идея, прѣмѣрете пакъ тѣлото си, ще намѣрите едно разширение. Изгубите ли тази велика идея, започне ли умътъ ви да отслабва, пакъ се прѣмѣрете и вижте разликата въ двѣтъ прѣмѣрвания. Когато една разумна сила влѣзе въ човѣшкото тѣло, тя всѣкога създава малко разширение. Слѣдователно, съ тия измѣрвания ние можемъ да провѣримъ, дали нашиятъ умъ, нашето сърдце, нашата душа и нашиятъ духъ сж прогресирали. Миллиони разумни души работятъ за нашето развитие и усъвършенствуване. Както барометърътъ показва повдигане и спадане въ налѣгането, така и всѣка разумна сила, като влиза и излиза отъ нашето тѣло,

показва известно повдигане и спадане въ нашето състояние и развитие. Разумният човѣкъ трѣбва да познава всичко това. Вие погледнете ржката си и казвате: тукъ има нѣщо написано. Погледнете лицето си и казвате: хубаво е моето лице. Не е въпросътъ до хубостта, но важното е, какво е написано на вашето лице. Трѣбва да знаете, какви сж вашитѣ очи, какъвъ е вашия носъ и т. н. Трѣбва точно да знаете какви вѣжди имате и защо сж такива. По тѣзи нѣща трѣбва да можете да четете своитѣ мисли. Това е цѣла азбука. Вие казвате: трѣбва да изпълнимъ волята Божия! Не, докато човѣкъ не научи своето тѣло, той не може да знае, какъ трѣбва да изпълни волята Божия. Изпълнението волята Божия седи въ правилното уреждане на това малко владение, което Богъ ни е далъ. Ако човѣкъ не се заеме да уреди тѣлото си, ако той не се заеме да уреди мозъка си, дробоветѣ си, стомаха си и ако не влѣзе въ владение на цѣлото си тѣло и не стане господарь на своя умъ, на своето сърце и на своята воля, Богъ никога нѣма да благоволи къмъ него и да му даде нѣщо по-велико. Стане ли пълень господарь на себе си, Богъ ще благоволи къмъ него.

Сега ще дойдемъ до заключението: докато човѣкъ не стане господарь на своето тѣло, той не може да бѣде гениаленъ човѣкъ. Гениалниятъ човѣкъ не може да има хилаво тѣло. Азъ казвамъ: плътта трѣбва да бѣде хилава, а тѣлото трѣбва да бѣде стройно. Напримѣръ, дойде нѣкой, бутне те, и ти избухвашъ. Това е плътта, а не тѣлото. Тѣлото е едно много хубаво конче, което като бутнешъ, казва: тази работа ще се уреди много лесно. Ти си гладенъ, господарьтъ ти казва: почакай малко, азъ ще ти донеса малко храна. Донесе ти храна, ти си хапнешъ,

тогава и двамата мислите еднакво. Тѣлото е живо, разумность има въ него. Нѣкой казва: какъ ще се оправи тази работа? Тѣлото казва: не бой се, тази работа ще се оправи лесно. Азъ не отдѣлямъ тѣлото отъ плътта, но когато говоря за тѣлото, разбирамъ, че то прѣдставлява съвокупность отъ милиони разумни души. Всички тия души работятъ колективно, а онази първична монада, която работи като царица, ние наричаме човѣкъ. Слѣдователно, всички тия души казватъ: ти не се бой, стой настрана, ние ще уредимъ тази работа. И наистина, тѣ иматъ тази сила. Като мислимъ така, ще видимъ, че у насъ сѫ вложени всички възможности. И докато нашето тѣло е свързано съ Духа, съ всички разумни хора, докато тази връзка не е скъсана, Христосъ казва: »Каквото попросите въ мое име, ще ви се даде«. Нѣкой казватъ: Богъ дава, ала въ кошара не вкарва. То значи: само съ молитва нѣщата не се уреждатъ. Не, ще се молишъ и постоянно ще се молишъ! Докато дѣтето не се моли, майката не му дава нищо. Азъ считамъ «молитвата» дишане на душата. Щомъ има дишане, ще има и мисълъ. Молитвата не седи въ дишането рѣцѣтъ нагорѣ, но въ дишането на душата. Както движението на кръвта помага за дишане на тѣлото, така и въ дишането на душата става нейното прѣчистване и човѣкътъ влиза въ новия Божественъ животъ. Нѣкой питатъ: по колко пѣти на день трѣбва да се молимъ? — Прѣзъ цѣлия день. Докато живѣешъ, ще дишашъ. Ама по калко пѣти на день трѣбва да се диша? — Трѣбва да се диша прѣзъ цѣлия день непрѣкъснато. Сѣщото е и съ мисълта. Ще мислишъ прѣзъ цѣлия день. Ще се молишъ непрѣстанно. Писанието казва: «Който се моли непрѣстанно, той непрѣстанно мисли, а като мисли непрѣ-

станно ще чувствава непрѣстанно и ще дѣйствува непрѣстанно». Човѣкъ, който се моли, съзнателно или несъзнателно, той диша, защото молитвата означава дишане. Кръвообращението сѣщо не може безъ дишане.

Христосъ казва: «Духътъ е онова, което дава животъ». Този Духъ нѣкой пѣтъ дѣйствува вътрѣшно, чрѣзъ нашата интуиция, а нѣкой пѣтъ външно. Той ни прѣдупрѣждава чрѣзъ сънища, а нѣкой пѣтъ чрѣзъ наши приятели. Изобщо, Той дѣйствува отвѣнъ или отвѣтрѣ, но когато ние се повдигнемъ и започнемъ да Го разбираме, тогава иде тѣй нареченото първо посвѣщение. Духътъ говори вече на единъ отъ ривистъ, разбранъ езикъ, въ който думитѣ иматъ само едно значение. Той ще бѣде като вашъ приятелъ, който като ви намѣри, че сте се изгубили въ гората, ще каже. «Елате съ мене, азъ ще ви покажа пѣтя». Слѣдъ това ще ви заведе дома си, ще ви укаже всѣкаква помощъ и тогава отъ душата ви ще изчезнатъ всички мѣжнотии, всички съмнѣния и терзания и вие ще си излѣзете отъ тамъ радостенъ и веселъ. Писанието казва: «Духътъ ще ви научи на всичко». Това е единъ колективенъ Духъ. Всички трѣбва да познавате този Духъ и да Го имате въ душата си. Не мислете, че този Духъ е сѣществувалъ само въ врѣмето на Христа. Не, Той сѣществувалъ и сега, ще сѣществувалъ и за въ бѣдеще. Духътъ е изявлението на живия Господъ. И ние търсимъ животъ, търсимъ щастие, търсимъ блаженство, търсимъ култура, знание и богатство, но трѣбва да знаемъ, че всички тия нѣща можемъ да добиемъ само отъ Духа. Само Духътъ е носителъ на всички тия блага. Той е носителъ на всички дарби, на всѣкакви таланти, на всички блага, на всѣкаква интелигентность и гениал-

ностъ. И когато Духътъ дойде, тогава се раждатъ всички велики музиканти; всички велики писатели, поети, както и всички добри майки и бащи.

Азъ взимамъ думата «майка» не въ смисълъ на европейската майка, но като емблемъ на Любовта, като онова първично начало, което не умира, като онова градиво, което влиза въ първичния животъ. Туй разбирамъ азъ подъ понятието «майка и баща». И онзи, който има такива майка и баща, има онѣзи необходими елементи, отъ които е съградено неговото разумно тѣло. И тогава, всички тия разумни елементи, майка, баща, братъ и сестра, съставляватъ нѣщо съществено отъ насъ, частъ отъ частта ни, плътъ отъ плътта ни, костъ отъ костта ни. Щомъ съзнаемъ това, ние вече не можемъ да се отдѣляме единъ отъ другъ и да казваме: този човѣкъ е нѣкакъ-си чуждъ за мене. Не е така. За онзи, който е разбралъ закона, всичко е близко. Всички животни го познаватъ, всички растения го познаватъ, външно и вътрѣшно. Такъвъ човѣкъ нѣма да мяза на Донъ-Кихотъ, който отишълъ да воюва срѣщу воденицата, която го мѣтнала на другата страна и му показала, че е по-силна отъ него. Така е постѣпилъ и единъ православенъ човѣкъ отъ търновско, който казалъ: «Азъ мога да направя всичко, каквото пожела. Каквото кажа, става». Той срѣща единъ день въ гората единъ бикъ и му казва: Заповѣдвамъ ти въ името на Исуса Христа да се махнешъ отъ пѣтя ми! Бикътъ го хваща, поваляго на земята и едва могли да го спасятъ. Съ това той иска да му каже: «Азъ познавамъ Христа, но тебе не познавамъ». Така правите и вие. Хващате бика и казвате: въ името на Исуса Христа! И въ Писанието се разправя за десетъ души вѣрующии, които искали да нзпядятъ ду-

ховете отъ единъ боленъ. Тѣ казвали: „Въ името на Исуса Христа ви заповѣдваме да излѣзете!“ Тѣ имъ отговорили: «Ние познаваме Христа, познаваме Павла, но вие кои сте не ви познаваме». Нѣма вече познаване, но знание, положително знание трѣбва. Вие трѣбва да приложите въ живота си това истинско знание. Вашето знание е на мѣстото си, но къмъ него ще трѣбва да приложите единъ малкъ плюсъ. Това азъ мога да ви докажа. Вашето старо знание е материалътъ, който трѣбва да гори, а новото знание, това е онази малка суха клѣчица, съ която трѣбва да запалите огъня си. Достатъчно е да драгнете тази клѣчица, и огънятъ ви ще се разгори. Тя ще бѣде само една малка подбудителна причина, за да се прояви огъня.

Та като дойде Божественото у насъ, то само ще деде този първиченъ потикъ. И тогава, туй, което се е събрало у насъ отъ хиляди вѣкове, ще се разгори, а Божественото ще влѣзе вътрѣ и ще започне да го разработва. Само, тогава ще дойде и Духътъ. И казва апостолъ Павелъ: „Всички нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ“. Съ това апостолъ Павелъ разбиралъ този важенъ законъ, че всички ще станемъ гениални, красиви, млади все по на 33 години. Ние ще станемъ хора на разумността, на мадростъта. На земята ще настане истинскиятъ животъ, и между насъ нѣма да има вече хилави, болни хора. А сега хората постоянно се разколебаватъ. Единъ день се рѣшатъ да служатъ на Бога, на другия день се разколебаватъ. Не, казано и свършено! Не е достатъчно само външно да се ретушираме, както това правятъ най много въ Франция.

Ще ви приведа единъ примѣръ. Една стара баба 60 годишна, успѣла да излѣже единъ младъ момъкъ,

да се влюби въ нея и после да се оженатъ. Тя нѣмала жъби въ устата си, но си турила изкуствени, намазала лицето и ржцетѣ си съ масла и помади. И този момъкъ се влюбва въ нейната красота. Още първата вечеръ тя си хвърля жбитѣ, и той като вижда такова чудовище при себе си, офейква. Ние мислимъ че сме хванали новия животъ, а това е старата баба съ старитѣ идеи, съ изкуственитѣ жъби — ретушираната баба. И като види човѣкъ това нѣщо, разбира се, че ще офейка. Онова, което Господъ ни дава, не е тази стара ретуширана баба. То е онзи чистъ ефиренъ животъ. Когато Духътъ дойде човѣкъ ще почувствува въ себе си едно разширение. Той нѣма да снесе изведнажъ старитѣ си дрехи, но въ него ще има свѣтлина. Той ще носи миръ и радостъ за душата си. Понеже сега сте въ тази областъ, азъ казвамъ: излѣзте сега на новия животъ! Не говорете нищо. Всички бъдете любезни, и като еврейтѣ събирайте манна! Не казвайте, че е много. Тамъ е казано, колко трѣбва да се събере. Малко манна ви трѣбва, въ едно малко мускалче. Като си вземете една малка капчица отъ новия животъ, тя ще бѣде въ състояние да ви подмлади. Тя ще послужи за цѣлото поколение, за васъ и за децата ви.

„Духътъ е онова, което носи разумното въ новия животъ“ Той носи и животъ, и щастие, и благо, и всичко онова, което ви трѣбва. Затова ви е необходима онази жава вѣра, безъ съмнения, която да внесе Божественото у васъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 30 май, 1926 год.
въ гр. София.

ЩЕ СЕ НАСИТЯТЪ

30

1927

Печатница Димитър Петровъ
Русе

ЩЕ СЕ НАСИТЯТЪ

«Които гладуватъ и жадуватъ за Правдата, тѣ ще се наситятъ».

Важна дума тукъ е думата «гладуватъ». Всѣки съврѣмененъ човѣкъ трѣбва да си зададе една основна задача, която самъ да разрѣши. Напримѣръ, въ какво може човѣкъ да използва своя животъ? Всички казватъ, че трѣбва да живѣемъ. Съгласенъ съмъ съ това, но животътъ не седи въ ядене и пиене. Яденето и пиенето прѣдставляватъ само едно условие за подържане равновѣсие въ живота. Животътъ не седи и въ ходене и лутане натукъ-натамъ. Животътъ не седи и въ градене на къщи. Животътъ не седи и въ учението, тъй както ние го разбираме. Животътъ не седи и въ съграждане на домове. Животътъ не седи и въ раждане на дѣца. Всички тия нѣща сж полѣзни, но въ тѣхъ не се крие сжществено на живота.

Сега всички вие трѣбва да ме разбирате основно, принципиално, защото всичко онова, което се ражда, което се твори въ съврѣмения свѣтъ, се разрушава. Дѣ сж всички ония хиляди поколѣния, които сж били родени прѣди насъ? Дѣ е нашиятъ прадѣдо Адамъ? Ще кажете, че Адамъ е на онзи свѣтъ. Колко души вѣрватъ въ това? Ако би се съставилъ единъ референдумъ, колцина души биха се произнесли, че вѣрватъ въ Адама? Всички ще кажатъ, че

това е единъ измисленъ митъ, една легенда. Ще се защитатъ: възможно ли е да е съществувалъ такъвъ Адамъ? — Възможно е. Трѣбва да знаете, обаче, че реалноститѣ въ свѣта всѣкога допускатъ противоположности. Всѣка реалностъ има и своя противоположностъ. Значи, реалноститѣ не сж всѣкога на едно и сжщо мѣсто. Прѣди милиони години звѣздитѣ сж били на едно мѣсто, а сега сж на друго мѣсто. Слѣдователно, ако имаме една астрономическа таблица на звѣздитѣ отъ прѣди милиони години, щѣхме да видимъ, че сегашнитѣ звѣзди не сж на сжщото мѣсто, на каквото сж били и прѣди години. Тѣ се прѣмѣстили. Това става и съ звѣзди отъ най-голѣма величина. Туй показва, че всичко въ свѣта се движи. Та когато ние отричаме нѣщата, това значи, че прѣдметитѣ, или идеята не е на сжщото мѣсто, но е отишла на друго мѣсто.

Съвършеннитѣ учени хора сж попаднали въ известни илюзии. Има учени хора, наречени дѣца на науката, които си служатъ само съ забавления. Тѣ сж ученитѣ хора на хипотезитѣ и на теориитѣ. Тѣ сж майстори да създаватъ теории. Да вземемъ напримеръ, слѣдната теория: да умножимъ двѣ единици на живота съ една десетомилионна частъ отъ единицата на кислорода. Слѣдъ това туй число да умножимъ съ една десетомилионна частъ отъ тройната единица на водорода. Полученото да умножимъ съ двумилионната частъ отъ четворната единица на въглерода. И най-послѣ полученото да умножимъ съ десетомилионната частъ на азота и съ това да довършимъ задачата си. Какво разбрахте сега отъ тази теория? Какво придобихте, отъ нея? Това сж дълбоки математически задачи, но само за онѣзи, които разбиратъ нѣщата. Питамъ: човѣкъ може ли

да си прѣдстави десетомилионната частъ отъ единицата на кислорода? Разбира се, тази единица сѣществува въ природата, но прѣди всичко ние трѣбва да имаме извѣстни органи, съ които да възприемаме тия нѣща. Ние можемъ да допускаме нѣщата, но трѣбва и да ги провѣрjаваме. Имаме ли развити всички, органи, ние ще си служимъ правилно съ тѣхъ. Съврѣменнитѣ учени хора на западъ трѣбва да взематъ опитноститѣ на източнитѣ народи, които по единъ инволюционенъ пѣтъ сѣ слѣзли отъ козмическия свѣтъ. Говори се, че съврѣменното човѣчество е слѣзло нѣкъдѣ отъ козмическото пространство. Нѣкои казватъ, че то е било нѣкъдѣ въ сатурна, послѣ е било на мѣсечината и оттамъ е слѣзло на земята. Обаче прѣди да дойде човѣкътъ на земята, той е билъ извънъ нѣкаква слънчева система. Казва се, че тамъ нѣкъдѣ се е качило нашето слънце, но и на това мѣсто нѣма да остане. Това сѣ хипотези и теории на източнитѣ народи. Тѣ иматъ редъ доказателства за тия нѣща.

Днесъ ученитѣ хора иматъ редъ методи, редъ теории, чрѣзъ които си служатъ, обаче и тѣхнитѣ теории търпятъ извѣстни видоизмѣнения. Когато хората сѣ рѣшили да изучаватъ козмоса, тѣ сѣ слѣзли на земята. По-рано тѣхнитѣ възгледи сѣ били поясни, понеже сѣ живѣли въ по-рѣдка материя, но послѣ, когато сѣ слѣзли въ по-гѣстата материя, възгледитѣ имъ се помрачили, тѣ почти сѣ изгубили половината отъ своето знание, и по този начинъ сѣ се оплѣли въ една метафизическа каша, отъ която може да ги извади само нѣкой разуменъ ангелъ. И тѣхнитѣ велики Учители само ги гледатъ, мълчатъ си, нищо не имъ казватъ. Тѣ знаятъ, че мѣчно човѣкътъ може да се извади отъ такава каша. И сега,

понеже човѣчеството се връща отъ този инволюционенъ пътъ, отива къмъ своята еволюция, то вмѣнява се за задача, както на сегашната, тъй и на бъдещата култура да го извади отъ тази каша. Всички хора днесъ сж се забатачили, както въ живота, тъй и въ научно отношение. Че сж се забатачили, виждаме отъ това, че всѣка култура, както на миналото, така и на настоящето не е донесла нищо друго, освѣнъ разрушения, немотия, смъртъ, болести и наказания. Въ всѣка култура днесъ, колкото и да е велика, срѣщаме само пѣшкания и страдания. И нашата култура, макаръ и култура на християнството сжщо тъй има пѣшкания. Ако вашиятъ слухъ бѣше развитъ, щѣхте, като по радио, да чувате всички ония вопли, плачове и страдания, които се носятъ изподъ земята. Нѣкои разказватъ за театритѣ, които се давали въ Парижъ, въ Лондонъ, въ Берлинъ, въ Нью Йоркъ или другадѣ нѣкъдѣ; разправятъ сжщо тъй за добритѣ актйори, които играели на сцената. И всички се трогватъ отъ тѣхнитѣ роли, плачатъ. Казвамъ: други истински актори има на друга една сцена. Тѣ сж около 200—300,000 на брой; тѣ пѣшкатъ и плачатъ на тази житейска сцена. Тия актйори, отъ които вие се възхищавате, сж платени, плащатъ имъ прѣбогато, а тия актйори, които азъ зная, актйоритѣ въ живота, сж безплатни — тѣ играятъ безъ пари. Такива актйори има и въ България, и въ София специално. Плачатъ тѣ горкитѣ на сцената, безъ да имъ даде нѣкой петъ пари. Тѣ сж първокласни актйори, обаче отъ никого непризнати.

Питамъ: коя е причината, дѣто ние страдаме? Причината, за която страдаме днесъ е колективна. Всипа сме виновни. Защо? — Понеже не вървимъ въ съгласие съ великата воля на Бога, не вървимъ въ

съгласие съ законитѣ на живата природа. Азъ разглеждамъ Бога не тъй, както хората Го разбиратъ. Идеята, която свърѣменнитѣ хора иматъ за Бога, е една изопачена, квадратна лъжа. И всички свърѣменни владици, попове, хахамини, брамини, всички служители на Бога, единъ день ще бждатъ поставени на колѣнѣ прѣдъ Него. Богъ ще уволни всички тия свои служители и най-малко 2,000 години тѣ ще изкупуватъ грѣховеѣ си за тази лъжа. Тѣ могатъ да правятъ днесъ, каквото искатъ, но иде съдба и за тѣхъ. Тѣ ще видятъ, че има Правда въ свѣта! Божията Правда е справедлива, тя не иде отъ мене. На всѣки човѣкъ ще се отдаде това, което той заслужава.

И сега, когато свърѣменнитѣ хора говорятъ за великитѣ принципи на живота, въ тѣхнитѣ умове изпѣква идеята за национална религия, за национализъмъ. Да, наистина има центъръ на национализма въ главата на човѣка. Той е още тъй наречения центъръ любовъ къмъ дома, къмъ земята, въ която си се родилъ. Ще видите, че майкитѣ, и бацитѣ, и вълцитѣ, и мечкитѣ, и лисицитѣ, и птицитѣ, всички обичатъ дома си, всички обичатъ своето гнѣздо. Идете при нѣкой орелъ да вземете птичкитѣ му, да видите, какъ той ще се брани съ клюна си. Значи природата е вложила въ всѣко същество чувството да се брани. Какъ трѣбва да се бранимъ ние? Въ това отношение на правия пътъ ли сме? Казватъ за нѣкого: той е бездомникъ, той е безотечественикъ. За какво отечество се говори? Въ свѣта има само едно отечество. Нашето истинско отечество е мѣсто на блаженство, мѣсто на онѣзи благородни, велики души, които сж го слѣдвали. Тѣ като сж дошли на земята, сж свалили и своето отечество тукъ. Тѣй щото, ние

тукъ сме само колонисти. Питамъ тогава: какво отечество ще образуваме на земята? Земята е една колония на истинското отечество. Ние знаемъ, дѣ е това отечество. Като ви говоря за него вие веднага ще искате да ви се докаже, дѣ е то. Азъ ви говоря научно върху тази работа. Вие ще кажете: споредъ нашитѣ правила ние искаме да ни се докаже това. Прави сте да искате доказателства, затова и азъ ще ви го докажа. Че наистина съществува това отечество, се вижда отъ обстоятелството, че вие, веднѣжъ дошли тукъ като колонисти, носите тази идея въ себе си и казвате: това е нашето отечество. Щомъ една идея не съществува въ човѣка, тя не може изкуствено да се роди. Идеитѣ съществуватъ прѣдвѣчно. Въ едно агне не може да се роди инстинкта на вълка или инстинкта на мечката. Въ едно агне могатъ да се родятъ само инстинктитѣ на овцата. Какви сж тѣ? — Да пасе трѣва. Въ едно месоядно животно пѣкъ ще се зародятъ инстинктитѣ, стремежитѣ на месояднитѣ животни изобщо. Какви сж тѣхнитѣ стремежи? — Да ядатъ месо, да грабятъ. Обаче, защо вълкътъ яде месо, ще оставимъ този въпросъ настрана. Вълкътъ не е виновенъ за това нѣщо. Ние, съврѣменнитѣ хора, имаме най-малко право да сѣдимъ вълцитѣ, мечкитѣ, орлитѣ за тѣхнитѣ прѣстѣпления. Най-голѣмитѣ прѣстѣпници въ това отношение сж човѣцитѣ. Какво отъ това, че единъ вълкъ изялъ прѣзъ годината една овца? Човѣкътъ изяжда прѣзъ годината толкова много овци и отгорѣ на това узаконява своитѣ прѣстѣпления. Казвамъ: само праведниятъ трѣбва да сѣди; Слушалъ съмъ да говорятъ селянитѣ отъ нѣкое село: знаете ли, че снощи влѣзла една лисица въ курника на Ивана и изяла най-хубавата кокошка? Тѣй ли! Ами знаете ли,

че снощи единъ вълкъ зграбчилъ отъ стадото на Стоянь Драгановъ най-тлъстата овца? Какъ тъй! И всички се очудватъ, тревожатъ, обсъждатъ въпроса и току-вижъ, цѣла потеря тръгва да гони този вълкъ. Питамъ: дѣ остава православието? Дѣ оставатъ свещенитѣ идеи на всички, които вѣрватъ въ Бога и въ троеличието му? Дѣ остава вашата любовъ къмъ отечеството ви и къмъ Бога? Какъ просвѣщавате този вълкъ? Като дойдете на властъ вие го изтезавате тъй, както когато уловите една овца и я остригвате. Казвате: Господъ е наредилъ така— Ако Господъ бѣше наредилъ така, тогава този законъ трѣбваше да бѣде еднакъвъ за всички. Питамъ: птицитѣ стрижатъ ли вълната на овцитѣ? Правятъ ли отъ нея платове, които да продаватъ или да се обличатъ съ тѣхъ? Нѣкога тѣ оскубватъ по нѣколко косми отъ агънцата и отъ тѣхъ си правятъ гнѣздата, а не ги употребяватъ за дрехи. Тѣхнитѣ дрѣхи сѣ майсторски направени и боядисани съ хасъ-боя, която не бѣлѣе на никакво слънце. Значи, тѣхната мода е поставена отъ самата природа. Нашата мода отъ природата ли е турена? — Не. Вие казвате: това е послѣдна мода, дошла отъ Парижъ. Питамъ ви: когато дойде тази мода отъ Парижъ, вие съобразихте ли се съ природата, взехте ли нейното съгласие? Вземете, напримѣръ, прѣди десетина години женитѣ носиха корсети, съ тѣхъ се стѣгаха като оси. Прѣди това врѣме тѣ носиха нѣкакви турниюри, нѣщо като седла. Така се продължи модата нѣколко години. Прѣди това пѣкъ дамитѣ носиха рокли, тъй наречени «молокови». Тѣ бѣха рокли, съ нѣкакви обръчи долу, за да стоятъ рсклитѣ разперени. Съ тѣзи рокли женитѣ не можеха да влизатъ въ стаитѣ. Тѣ не биха могли да влѣзатъ въ единъ салонъ, като нашия

Такава дама, ако иска да влѣзе въ нѣкоя къща, трѣбва да остави обръча си вѣнъ и така да влѣзе. Днесъ ние се смѣемъ на всичко това, но то е мода. Такива сж и нашитѣ възгледи за живота. Нашитѣ умствени възгледи прѣдставляватъ такива молокови и такива турнюри.

Сега, като ме слушате да говоря така, нѣкой отъ васъ ще каже чакай да видимъ, какво ще говори този човѣкъ противъ държавата. Измежду васъ се срѣщатъ детективи, дошли да слѣдятъ, какво ще се говори. Казвамъ: знайте, че и азъ съмъ единъ детективъ, слѣзълъ отъ невидимия свѣтъ въ София. Като ви гледамъ какъ живѣте, ще кажа на Господа: тия колонисти тукъ не вършатъ волята Божия, не вършатъ волята на своето отечество. Ако се върши волята Божия, законитѣ трѣбва да бждатъ едни за всички. Законътъ трѣбва да бжде еднакъвъ и за царе, и за прости. Ние трѣбва да сме най-последни прѣдъ закона. И когато дойдемъ до свещения законъ на Правдата, всички трѣбва да имаме благоговение прѣдъ нея. Всѣка погрѣшка е погрѣшка, отъ когото и да е направена тя. И простиятъ като направи погрѣшка, и царътъ като направи погрѣшка, прѣдъ закона на Правдата тя е все погрѣшка. Достоинството на човѣка седи въ това, да поправи тази своя погрѣшка. Въ свѣта и светията прави погрѣшки, и ангелитѣ правятъ погрѣшки. Погрѣшкитѣ сж възможни за всички. Само едно сщество не прави погрѣшки. Това сщество е Богъ. Всички други сщества правятъ погрѣшки. Туй произтича отъ закона на ограничението. Всѣко сщество, което се ограничава, има възможность да прави погрѣшки. Нѣкои погрѣшки ставатъ несъзнателно, а нѣкои се правятъ и нарочно, съзнателно.

Питамъ ви сега; като колонисти на земята, какъ трѣбва да устроите живота си? Ние сме подчинени на такива закони, които не можемъ да нарушимъ. И всѣко нарушение на единъ естественъ законъ на земята, носи смъртъ. Има много народи, които сж изтрѣбени отъ лицето на земята само по тази причина, че сж нарушили естественитѣ закони на природата. Геологически е доказано, че цѣли раси сж изчезнали по сжщата причина. Нѣма какво да се спирамъ върху тия факти, тѣ могатъ всѣки моментъ да се провѣрятъ и докажатъ. Тия раси сж изчезнали поради неспазване законитѣ на природата. Споредъ нѣкои научни данни сегашната раса прѣдставлява смѣсь отъ други двѣ раси: едната раса се състояла отъ хора съ дълги глави, а другата раса се състояла отъ хора кжси, съ малки глави. Хората отъ първата раса сж били високи, съ много стройни черепи, снажни, философи. И днесъ имаме хора отъ тази раса. Хората отъ втората раса сж били низки, съ валчести глави и повече практични хора. Отъ смѣшението на тѣзи двѣ раси сж произлѣзли сегашнитѣ хора. Това сж само теории, хипотези, които трѣбва да се докажатъ, защото ученитѣ хора на западъ спорятъ върху истиността на тѣзи данни. Значи, има нужда отъ още някои данни. Има редъ други математически данни, съ които, обаче, не може да се доказватъ тия нѣща на съврѣменното човѣчество, понеже то не е въ състояние да ги разбере.

Въпросътъ не седи въ това, да имаме много знания, но да имаме правилни разбирания за живота. Истинскиятъ животъ на хората седи въ правилното разбиране на живота. Схващането на ученитѣ хора, че ние трѣбва да подчинимъ живата природа на себе си, е криво. Напротивъ, ние трѣбва да изпълнимъ за-

конитѣ на живата природа. И най-ученитѣ хора трѣбва да се приближаватъ къмъ нея съ най-голѣмо страхопочитание. И всѣки, който не изпълнява законитѣ ѝ, тя го изпраща на онзи свѣтъ. Когато дойдемъ до положение да боравимъ съзнателно съ нейнитѣ сили, напримѣръ, съ електричеството, както и съ други нѣкой по-тънки сили, ще видимъ, че тѣ носятъ смъртъ. Единъ отъ най-ученитѣ хора, който се занимавалъ усърдно съ физиката и химията, и бѣше се домогналъ до извѣстни тайни, които мислеше да разкрие на човѣчеството, обаче, когато правѣше своитѣ опити, той забѣлѣза, че шишетата съ реактивитѣ се мѣстиха отъ едно мѣсто на друго. Въ тия шишета той държеше разни елементи, които употребяваше при своитѣ изслѣдвания. Съ това нѣщо отъ невидимия свѣтъ искаха да му кажатъ, че не е врѣме да съобщава тия свои открития на съврѣменното човѣчество. Тѣ още не сж готови да употребятъ на мѣсто тѣзи блага и ще злоупотребятъ съ тѣхъ, а съ това той ще си навлѣче голѣмо зло. Нѣкой казватъ: кажете ни Истината, какъ да владѣемъ силитѣ на природата. Знаете ли какво бихте направили вие, ако владѣяхте изкуството, което имаха египтянитѣ да прѣнасятъ голѣми тяжести отъ 5—10—15—20 милиона килиграми отъ едно мѣсто на друго, безъ всѣкакво усилие? Ако нѣкой обиди такъвъ човѣкъ, току-вижъ, че той задигналъ 100—200,000 килограма тяжесть отъ София и почне да хвърля тия снаряди срѣщу този човѣкъ. Какво ще излѣзе отъ това? То ще бѣде най-голѣмата най-ужасната война. Такава война сж имали боговетѣ едно врѣме, докато сж разрушили всичко, слѣдъ което Господъ ги задигна на онзи свѣтъ и имъ каза: докато не станете по-уравновѣсени нѣма да слѣзете на зе-

мята. Боговетѣ сж много амбициозни. Само когато говоримъ за Бога, ние разбираме вече, че Той се отличава съ великодушие и благость. Той е всемилостивъ и всѣкога прощава. Щомъ нѣкой се покае, Той го прощава, но понеже тѣзи богове сж горди, Той не ги прощава.

Нѣкой искатъ да кажатъ, че Христосъ билъ много ученъ, но никѣдѣ не се е училъ. Съ това искатъ да изкаратъ, че Той е отъ Божественъ произходъ. Така е, но Христосъ се е училъ въ много училища. Самъ Той казва: «Както Отецъ ме е училъ», Неговата наука не е била като тази на нашитѣ съвръмненни професори отъ университетитѣ, които не знаятъ, отъ колко елемента е съставенъ физическия свѣтъ, Казвате: какъ да не се знае това? Нали имаме периодичната таблица на елементитѣ отъ Менделѣева, въ която се вижда, отъ колко елемента е съставена материята? Да, но както знаете, и въ тази таблица има междини, т. е. празни пространства, които отговарятъ на неизвѣстни засега елементи. Този въпросъ може да остане още за дълго врѣме неуясненъ. Христосъ ни е оставилъ много правила, по които ние можемъ да урегулируме нашия животъ, защото живата материя има отношения къмъ нашия животъ. Ако вие изучавате теоретически свойствата на кислорода, това е едно нѣщо; ако изучавате неговото приложение въ живота, това е друго нѣщо. Ако вие изучавате теоретически свойствата на водорода, на азота и на въглерода, това е едно нѣщо, а ако изучавате тѣхното приложение, това е друго нѣщо. Напримѣръ, ако дишашъ кислородъ въ раздразнено состояние, той ще произведе единъ резултатъ въ строежа на твоето тѣло, но ако го дишашъ по всички правила, той ще произведе другъ резултатъ.

Ако пъкъ имашъ тази велика любовъ къмъ човѣчеството и бѣдешъ честенъ и справедливъ човѣкъ и дишашъ кислородъ, той ще произведе съвсѣмъ другъ резултатъ. Азъ казвамъ: въ свѣта има два валики принципа, които хората трѣбва да приложатъ въ живота си, за да не бѣдатъ обикновени, а гениални хора. Най-първо хората трѣбва да иматъ непоколебима любовъ къмъ Бога, да Го обичатъ, безъ да ги знае нѣкой. И второ: всѣкаква лъжа отъ сърцата и умоветѣ имъ да бѣде абсолютно изключена. Ще кажете: може ли безъ лъжа? — Може безъ лъжа. Лъжата трѣбва да остане вънъ отъ живота. Азъ говоря за съзнанието на човѣка. Въ съзнанието на човѣка не трѣбва да се допуска абсолютно никаква лъжа — нито бѣла, нито черна. Вънъ отъ живота всѣки може да излъже. Питамъ нѣкого: има ли петно на твоята дреха? — Нѣма. Не, той трѣбва да каже, че недовижда нѣщата. Дрехата има петна, но той не ги вижда. Това вече е другъ въпросъ. Или, ако кажа нѣкому, че дрехата му е много модна, красива, това не значи още , че по нея нѣма петна.

И тъй, азъ говоря за лъжата въ съзнанието на човѣка. Затова първото нѣщо, което прѣдстои на човѣка е да се освободи отъ лъжата. Освободи ли се отъ лъжата, тогава ще потекатъ въ неговия умъ сили, които ще го направятъ силенъ и мощенъ да мисли. Единственото нѣщо, което сега спѣва хората е лъжата. Даже нѣкои учени хора, материалисти, казватъ, че вълкътъ и лисицата били по-умни отъ човѣка. Казвамъ: по-голѣмъ глупакъ отъ вълка нѣма; и по-голѣмъ глупакъ отъ лисицата нѣма. Ако вие прѣдставлявате лисицата за по-умна отъ човѣка, питамъ: какво търси нейната кожа по дрехитѣ на хората? И ако вълкътъ е по-уменъ отъ човѣка, какво

търси и неговата кожа въ складоветѣ на хората? Както виждате, дератъ кожата на вълка, дератъ и кожата на лисицата. И всѣки човѣкъ, комуто дератъ кожата, ученъ човѣкъ ли е, уменъ човѣкъ ли е? Чудни сж хората, като каватъ за нѣкого: този човѣкъ е много ученъ финансистъ, свършилъ е два факултета. Да, ученъ човѣкъ е, но докато не е билъ на властъ, държавата имала на разположение 100 милиона, а щомъ дойде на властъ, оставатъ ѝ само 50 милиона лева. Може ли да бжде ученъ този човѣкъ? Не, този финансистъ трѣбва да отиде на онзи свѣтъ и тамъ да приложи финансиитѣ си. И всѣка майка трѣбва правилно да прилага финансиитѣ си. У всѣка майка има лъжливата идея, че като ѝ се роди синъ, той трѣбва да бжде най-учениятъ, най-силниятъ, най-знатниятъ човѣкъ. Не, всѣка майка трѣбва да пожелае, щото нейния синъ да бжде най-благородниятъ, най-великодушниятъ, най-мѣдриятъ, да се застъпва за каузата на страждущитѣ, на хората безъ пари въ свѣта. Туй е, което идеината майка трѣбва да желае.

По какво се различава идейната любовъ отъ материалната? — Въ идейната любовъ има извѣстни еротически образи, които развращаватъ умоветѣ на хората. Днесъ ти никѣде не можешъ да погледнешъ въ съвременния свѣтъ, безъ да не се разврати ума ти. Накѣдето погледнешъ, все ядене и пиене, навредъ бирени чаши. Другаде погледнешъ, ще видишъ нѣкоя жена съ своитѣ гънки на лицето, съ особенното ѝ изражение, съ своята особена хубостъ. Турцитѣ въ този случай казватъ: благословение е да гледашъ хубостъта на такава жена. Тѣ си иматъ на турски езикъ специаленъ изразъ, който мѣчно може да се прѣведе на български езикъ. Онези, които знаятъ

турски езикъ, нека го презедатъ на български на тия, които не знаятъ. Срещнете нѣкоя мома, намирате я внимателна, красива и си казвате: хубава е тази мома, очитѣ, устата ѝ сѣ хубави, устнитѣ ѝ сѣ червенички и т. н. Не е лошото въ това, че се възхищавате, но лошото е въ желанието, което се явява. И започва нѣкой да се овѣртва около нея. Желания има въ този човѣкъ. Така и вѣдкѣтъ има желание да пипне овцата, че после да я изяде. И лисицата има желание да пипне най-хубавата кокошка и да я изяде. Нѣкой човѣкъ погледне къщата на своя приятель, хареса я и веднага я пожелае. Казва: да имамъ и азъ такава къща! Слушате че нѣкой свири хубаво и вие казвате: да мога и азъ да свиря така. Да, тия желания именно развращаватъ хората. Идейното седи на това, когато излѣзешъ вечерно врѣме, да погледнешъ на звѣздитѣ, безъ да се породи у тебъ желание да ги пипнешъ, нито да ги цѣлунешъ. Излѣзете ли денемъ да се попечете на слънце, да не се породи у васъ желание да цѣлунете, нито да пипнете слънцето. Кажете си: много хубаво е това слънце, приятно е да си попечешъ гърба на него! Значи, идейни нѣща сѣ тия, които сѣ достояние на всички еднакво. Достатъчно е да си отворите очите и да погледнете къмъ небето, за да се зарадвате на слънцето. Идейнитѣ работи сѣ до стояние на всички същества, а материалнитѣ сѣ до стояние на малцина. Днесъ паритѣ не сѣ достояние на всички хора, но възможно е нѣкога да сѣ достояние на всички хора. Въ свѣта има приблизително единъ и половина милиардъ хора, а всичкото богатство възлиза приблизително на 100 милиарда злато. Можете ли да турите това богатство на едно мѣсто? Не, тѣзи пари сѣ единъ бюджетъ на природата. На

слънцето има единъ ангелъ, който управлява земята, и всѣка година той прави свойтѣ изчисления, какъвъ бюджетъ може да се отпусне на земята за това врѣме. Този ангелъ, като прави своитѣ смѣтки, всѣка година опрѣдѣля, по колко приходъ може да се отпусне било за Франция, било за Англия, било за Русия, или пъкъ за коя и да е отъ малкитѣ държавици. Отгорѣ се опрѣдѣля, по колко литри дъждъ да се изпрати на земята, по колко дѣца, мъжки и женски, да се родятъ, по колко ябълки, круши или други плодове да се родятъ за дадена година и т. н. Всичко това се нарежда отгорѣ. Вие ще кажете: Господъ нарежда тия работи. Да, Господъ ги нарежда, но Той има свой слуги, чрѣзъ които си служи, Господъ не е слуга на хората, да нарежда самъ всички тия нѣща. Вие казвате: Господъ ми изпрати това нѣщо. Да, Господъ изпраща всичко отгорѣ. По сѣмния начинъ Господъ изпраща мисль до нѣкоя майка, да гледа едно дѣте. Той ѝ казва; «Ти ще гледашъ това дѣте. Ако го гледашъ, добрѣ ще бѣде за тебе, ако не го гледашъ, ще има наказание». Казватъ слѣдъ това, че майката била идеална. Не, тя гледа това дѣте отъ страхъ. Ще ме извините, но сегашнитѣ майки азъ не считамъ за идеални. Сегашната майка е идеална въ тѣсенъ смисль на думата, но не и въ широкъ смисль. Още много трѣбва на сегашната майка, за да бѣде идеална. Пъкъ дѣщерята, и синътъ, не сѣ идеални. Днесъ и проповѣдниците, и свещеницитѣ, и учителитѣ не сѣ идеални. Казвате за нѣкои: тѣ сѣ идеални, гениални хора. Нека дойдатъ тия идеални, тия гениални хора да ги видимъ! Азъ не отричамъ, че ги нѣма. Сѣществуватъ тия хора, но тѣ се срѣщатъ рѣдко въ свѣта. Сега, на примѣръ, на всѣкъдѣ се втурнали детективи да ме слѣдятъ, да

видятъ, отдѣ получавамъ пари. Казватъ за мене: този човѣкъ навѣрно получава нѣкакви срѣдства отъ Америка, или отъ Русия, затова проповѣдва. Досега, обаче, въ нищо не сѣ ме хванали. Питамъ: отдѣ минаватъ тия пари, та никой не ги улавя? Казвамъ: едно нѣщо трѣбва да знаете: азъ съмъ най-богатиия човѣкъ въ свѣта, нѣма защо да чакамъ на Русия или на Америка. Какво ще търся въ Русия? Азъ зная, дѣ има заровени пари въ България, нѣма защо да ходя другадѣ да ги търся. Като ми потрѣбватъ, ще отида да си разкопая отъ земята нѣколко наполеона и работата се свършва. Като лѣкувамъ хората, като проповѣдвамъ и ми потрѣбватъ пари, азъ отида нѣкъдѣ, дѣто зная, че има заровени пари и запитвамъ съществата, които ги пазятъ: ще ми позволите ли да си извадя нѣколко наполеона? Като ми позволятъ взимамъ си, колкото ми трѣбватъ. Казвате: това е само за замазване на очитѣ. Не, азъ никому не замазвамъ очитѣ. Ние говоримъ една велика, една идейна Истина, за да се събудятъ хората. И когато азъ проповѣдвамъ идеини нѣща на хората, тѣ започватъ да се прозяватъ, да заспиватъ и казватъ: кажи ни нѣщо съществено. Кое е същественото нѣщо за васъ? — Дали България ще вземе Македония. За българитѣ това нѣщо е съществено. Руситѣ казватъ: какво ще стане съ далечния изтокъ? Това е същественото за тѣхъ. Не е лошото тамъ. Всѣки народъ може да има единъ стремежъ, но тази борба, която се води между народитѣ, трѣбва да бѣде честна. Нека има една експансивностъ у народитѣ, но тѣ трѣбва да се стремятъ правилно. Не е лошо, че българитѣ искатъ Македония, но главата имъ трѣбва да изтънѣе. Гърцитѣ казватъ, че черепътъ на българина билъ дебелъ. Азъ съмъ изслѣдвалъ че-

репа на българина и съмъ намѣрилъ, че е много дебелъ. Въ религнозно отношение българинътъ е много слабъ, затова страда толкова много. У него нѣма нищо свещено. Той е честенъ и справедливъ, но дойде ли до почитание и уважение, тамъ го нѣма. Азъ ще ви докажа това. Вземете вѣстникитѣ и вижте, какво пишатъ всѣки день. Тѣ пишатъ празни работи. Какви ли не лоши работи пишатъ за този, за онзи. И много естествено е, че ще пишатъ такива нѣща. Човѣкъ не може да мисли другояче отъ това, както живѣе той самъ. Както човѣкъ живѣе, тѣй мисли и за другитѣ. Казвамъ: засѣга още всички хора живѣятъ въ закона на грѣха. Въ свѣта царува още свещения егоизъмъ. Всички хора търсягъ щастието тамъ, дѣто го нѣма. Че трѣбва да търсимъ щастието, съгласенъ съмъ. Че трѣбва да бждемъ силни, съгласенъ съмъ. Че трѣбва да бждемъ умни, съгласенъ съмъ. Че единъ народъ трѣбва да се развива национално, съгласенъ съмъ, но методитѣ, начинитѣ и срѣдствата, съ които трѣбва да си елужи, не сж правилни. Човѣкъ не трѣбва да си служи съ иезуитското правило, че цѣльта оправдава срѣдствата. Не, не е така. Насилието всѣкога ражда насилие. Любовта всѣкога ражда любовъ. Свѣтлината всѣкога ражда свѣтлина. Тя не излиза отъ тъмнината, но само се проявява въ тъмнината. Тъмнината е само единъ фонъ за свѣтлината. И разумността не излиза отъ глупостта. Глупостта е единъ фонъ, на който изпжква разумността. Разумнитѣ хора, въ сравнение съ другитѣ, сж на една по-висока степенъ на развитие, отколкото обикновенитѣ. Всички хора иматъ умъ, само че тѣ се различаватъ по своята интелигентность, по степенъта на тѣхния умъ.

Та казвамъ! ние трѣбва да подхранваме сегаш-

ния умъ, който имаме. Ако вие не подхранвате вашия умъ съ свѣтли, чисти мисли, и ако не подхранвате вашето сърце съ чисти и безкористни чувства ще дойде день кога то можете да подпаднете подъ изкушение. Не е лошо това, но казвамъ: само силнитѣ хора се подлагатъ на испытание. Само силнитѣ хора се подлагатъ на изкушенье. Само на силнитѣ хора се туря голѣмъ товаръ. Само силнитѣ хора сж повикани да воюватъ. Силенъ трѣбва да бѣде човѣкъ въ умствено отношение; силенъ трѣбва да бѣде и въ морално отношение: силенъ трѣбва да бѣде и въ физическо отношение! Въ всичко това трѣбва да има едно вѣтрѣшно съчетание, но на първо мѣсто умътъ на човѣка трѣбва да бѣде силенъ и благороденъ.

Христосъ казва: «Блажени нишитѣ духомъ». Умътъ на човѣка може да се развива и да расте извънъ материята. Затова човѣкъ не трѣбва да обрѣменява своя умъ. Ако искашъ своятъ умъ да мисли правилно, не трѣбва да му туряшъ никаква тежестъ отъ материята. Туришъ ли му единъ грамъ само, ти ще го осакатишъ. Слѣдователно не трѣбва да туряшъ въ ума си никаква материя, която тежи. Можешъ да му туришъ само материя безъ тегло. Мислишъ ли за материални нѣща, всѣка подобна мисль ще привлѣче съотвѣтни сили, които ще прѣдизвикатъ извѣстно давление върху тебе и съ това ще се спре твоето развитие. Въ нашия мозъкъ има извѣстни центрове, посветени само за извѣстни области на живота. Напримѣръ, ти искашъ да знаешъ, какво ще бѣде твоето бъдеще, за да знаешъ, какъ да подведешъ работитѣ си. Като знаешъ вѣщо това, ти ще знаешъ, какви сили да изберешъ. Въ твоя умъ има специални способности, отредени за специални работи. Това сж специални станции. Ти ще отидешъ при

една отъ тѣзи станции, ще бутнешъ тамъ съ звън-
чето, ще ти се обади нѣкой ангелъ и ти ще му ка-
жешъ: моля високо уважеемия, или високо почтения
ангелъ, да ми каже, какво трѣбва да правя. Ако си
бутналъ точно на опрѣдѣлената станция, този ангелъ
ще ти каже: трѣбва да бѣдешъ много мекъ, много
благъ, да не прѣдизвиквашъ никого, да не наруша-
вашъ правилата на живота на никой човѣкъ. Ти трѣ-
бва да бѣдешъ най-мекиятъ, най-благородниятъ,
най-идалниятъ човѣкъ, да бѣдешъ готовъ да услуж-
вашъ на всички хора, за да услужватъ и на тебе.

Сега, споредъ вашата философия, вие казвате:
ако азъ услужвамъ на всички хора, какво ще стане
съ менъ? Единъ гениаленъ човѣкъ може да послужи
на всички хора изведнѣжъ. Той не трѣбва да имъ
услужва специално, но като услужва на едного, той
едноврѣменно помага на всички. Казвамъ: на еди-кое
си мѣсто трѣбва вода. И като дойде водата, пусна
я и така се помага на всички изведнѣжъ. Трѣбва да
се проповѣдва, че славата на единъ народъ, или на
една държава зависи отъ добритѣ, отъ благороднитѣ
хора въ нея. Не е достатъчно само да се построи
единъ паметникъ на добритѣ хора. Казвате: какви
велики нѣща сж писали Ботевъ, Левски! Какво сж
писали тѣ? Какво искалъ да каже Ботевъ въ едно
свое стихотворение съ думитѣ: «Не Ти, Боже, който
си на небесата, но Ти, Боже, Който си въ сърцата». Тои
искалъ да каже слѣдното: «Господи, Ти, Който
си тѣй високо на небето, не те познавамъ, но Ти,
Който живѣешъ въ мене, научи ме да позная онзи
Господъ, Който е горѣ на небето.» Тѣй трѣбва да
кажатъ и свещеницитѣ. Нѣма какво да цитирамъ по-
нататѣкъ думитѣ на Ботева. Слѣдователно, ние първо
познаваме онзи Богъ, Който е у насъ, а послѣ Онзи,

Който е извън насъ. Какво ще познаемъ най-първо у насъ? — Първо видимото, а послѣ и невидимото. Защото има материални нѣща, видими за насъ, а има и материални нѣща, невидими за насъ. Ето защо ние можемъ да се домогнемъ до истинското познание на външния свѣтъ, който наричаме физически, само чрѣзъ вътрѣшната свѣтлина. Вземете, напри- мѣръ, съврѣмненитѣ астрономи, които съ спектро- скопа, гадаятъ дали една звѣзда се приближава къмъ земята, или се отдалечава. Какъ познаватъ това? — Чрѣзъ свѣтлитѣ линии въ спектроскопа. При на- блюденіе, въ спектроскопа се образуватъ извѣстни свѣтли и тъмни линии. Когато извѣстна звѣзда се приближава къмъ земята, свѣтлата линия става по- широка, а когато се отдалечава, тази свѣтла линия става по-тѣсна. Възъ основа на това учениятъ чо- вѣкъ казва, че тази звѣзда се отдалечава или при- ближава къмъ земята. До тамъ сж дошли днесъ съв- рѣмненитѣ учени. Обаче въ пространството има и другъ уредъ, чрѣзъ който можемъ да си служимъ, за да видимъ, че има и други сили. Часть отъ тази свѣтлина, за която се говори, е физическа. Значи, разумността, като сила, не е въ материята. Вземете, запримѣръ, онази фонографическа плоча, която го- вори. Тя, сама по себе си, не е разумна, но разум- ностъта е извънъ нея. Тази плоча не чувствува. Тя мо- же да плаче, безъ да е плакала кога и да е. Тя мо- же да говори, безъ да е говорила нѣкога. Тя е ехо на човѣшката рѣчь, която само се отразява въ нея. Но има извѣстна разумность въ природата, която всѣки отъ васъ може да наблюдава. Тя е слѣдната: ако се случи денемъ да сте мрачни, нерасположени, а небето е покрито съ облаци, то като се качите на единъ високъ планински върхъ и отправите ума

си къмъ Бога, или къмъ всички по-напреднали отъ васъ сщщества, слѣдъ малко врѣме ще забѣлѣжитѣ, че надъ васъ нѣкъдѣ, на сѣверъ, или на западъ, или на изтокъ, ще се отвори едно ясно мѣсто. Вие ще познаете, че това е отговоръ на вашата молитва. Тѣзи отъ васъ, които иматъ тази опитность, нека мълчатъ. Всѣки, който говори за своята опитность, е щеславие. Ние искаме да разберемъ тази Истина. Нѣкой пѣтъ това мѣсто се отваря и послѣ скоро се затваря. За духовния човѣкъ като се отвори това мѣсто, той може да го запази прѣзъ всичкото врѣме на живота си. Не само това, но когато се приближавашъ къмъ единъ градъ, или къмъ едно село, дѣто хората сѣ чисти, ще видишъ, че надъ колибитѣ на тия хора, колкото и да сѣ прости, небето е отворено. Влѣзешъ ли въ нѣкое село, дѣто нѣма нито едно мѣсто на небето отворено, ще знаешъ, че хората въ това село сѣ обикновени. Туи, което е вѣрно за физическия свѣтъ, вѣрно е и за нашия умъ. Ако ние не можемъ да разсѣемъ тия облаци съ нашата вѣра, какъ ще опрѣдѣлимъ правилно нашитѣ отношения? Често ние казваме, че Богъ ще промисли за насъ. По кой начинъ ще промисли? Богъ е промислилъ, но ние трѣбва да приложимъ тия закони, които Той е вложилъ въ насъ, които ни ги е повѣрилъ. Ние не трѣбва да излагаме Бога на изкушение. Ако азъ съмъ добъръ човѣкъ, не трѣбва да казвамъ: тѣй както съмъ гладенъ, нека дойде нѣкой ангелъ да ми донесе единъ хлѣбъ. Голѣмо щеславие е отъ моя страна, да искамъ да дойде единъ културенъ ангелъ отъ небето да ме храни съ хлѣбъ. Единъ отъ древнитѣ пророци, който бѣше богоугоденъ, въ единъ подобенъ случай не получи храна съ нѣкой ангелъ, но Господъ му изпрати въ услуга една гарга. Вие ще

кажете: ако си пророкъ, нека Господъ ти изпрати пари. Нѣкой казва: азъ се помолихъ на Господа, и Той ми изпрати пари. Ние не можемъ да се хвалимъ съ това. Когато нѣкоя красива мома срещне единъ момъкъ и го погледне, той веднага ижважда единъ чекъ, подписва го и ѱ го прѣдлага, безъ да му се е молила тя, като ѱ казва: «На високо уважаемата, или на високо почитаемата госпожица, въ знакъ на голѣма признателность». Тя веднага туря този чекъ въ ржката му, като казва: «Господине, азъ нѣмамъ нужда отъ пари. Има бѣдни хора, които се нуждаятъ отъ пари, дайте този чекъ на нѣкои отъ тѣхъ. Азъ съмъ привикнала да изкарвамъ прѣхраната си съ честенъ трудъ, затова услужете на моитѣ бѣдни сестри». Азъ уважавамъ такива хора. Ако единъ религиозенъ човѣкъ вземе тия пари, той ще направи една църква и слѣдъ това двама свещеници ще започнатъ да се каратъ, кой отъ тѣхъ да служи въ тази църква. Ако пъкъ съ тия пари съгради единъ университетъ, ще накара двама професори да се каратъ, кой отъ тѣхъ да прѣподава въ този университетъ. Азъ не съмъ противъ тия нѣща, но казвамъ: ако искаме да бждемъ идеини хора, трѣбва да имаме високъ моралъ. Съ този моралъ, който днесъ имате, не може да се отиде много далечъ. Вие казвате: ние сме смъртни хора, затова трѣбва да помислимъ за себе си да си осигуримъ едно хубаво погребение. И слѣдъ това казвате: ние трѣбва да бждемъ добри. Да, още сега можете да бждете добри. Казвате: това ще остане за нѣкое друго прѣбраждане. Не, още сега въ това прѣбраждане може да бждете добри. Казвате: азъ съмъ православенъ, не вѣрвамъ въ прѣбраждането. Хубаво, ти не вѣрвашъ въ прѣбраждането, но има една допирна точка, въ която

можемъ да се съгласимъ: ти и азъ можемъ да живѣемъ по Бога, безъ абсолютно никаква лъжа. Ти и азъ можемъ да служимъ на Бога безъ пари. Дали съмъ православенъ или евангелистъ, дали съмъ окултисъ или теософъ, това не е важно, все трѣбва да имаме едно име. Нека осветимъ нашето име! Азъ ще кажа: ти си единъ отличенъ православенъ, ако можешъ да служишъ на Бога безкористно и абсолютно безъ лъжа. Ти си единъ отличенъ протестантъ, ако можешъ да служишъ на Бога безкористно и безъ всѣкаква лъжа. Нѣма какво сега да увеличаваме църквитѣ, нѣма какво да увеличаваме членоветѣ имъ. Колко на брой трѣбва да бждатъ членоветѣ на една църква? — Тѣ сж записани. Тѣзи хора, на които азъ трѣбва да проповѣдвамъ, сж опрѣдѣлени още отъ 8,000 години, и тѣ ще дойдатъ. Тѣ не сж мои послѣдователи, но послѣдователи на Бога, на тази велика Истина. И като приематъ тази велика Истина, тѣ ще я проповѣдватъ. Нѣкой питатъ: достѣпно ли е вашето общество? — Щомъ си опрѣдѣленъ отъ Бога, достѣпно е. Ако не си опрѣдѣленъ, ще изпратишъ прошение до Бѣлитѣ Братя да те приематъ.

Сега ще кажете: тѣзи работи не сж точно така. Прави сте. Който вижда нѣщата, мисли по единъ начинъ; който не ги вижда, мисли по другъ начинъ. Който чува нѣщата, мисли по единъ начинъ; който не ги чува, мисли по другъ начинъ. Който вкухва нѣщата, мисли по единъ начинъ, който не ги вкухва, мисли по другъ начинъ. Който е опиталъ живота мисли по единъ начинъ; който не го е опиталъ, мисли по другъ начинъ. Нѣкой казва: азъ опитахъ живота. Какво отъ това? Видѣхъ, че въ живота нищо не е реално. Казвамъ му: ако си разбралъ това, ни-

що не си опиталъ.

Знаете ли на какво мязатъ съврѣменнитѣ хора? Отива единъ турчинъ при султана и му казва: «Азъ изгубихъ всичко въ живота си отъ ядене и пиене, крайно заборчлѣхъ, но всичко опитахъ и разбрахъ». Запитва го тогава султанътъ: «Кое е най-сладкото у кокошката?» — Трътката. — Браво, ти си опиталъ и разбралъ живота. Като чулъ това нѣщо другъ турчинъ, отива и той при султана и му казва, че всичко опиталъ и разбралъ живота. Султанътъ го пита: «Кое е най-сладкото у бивола?» — задницата. — Ударете на този 25 тояги, той не е опиталъ всичко въ живста. Този турчинъ, обаче, като чулъ, че най-сладкото у кокошката е задницата, трътката, помислилъ си, че и у бивола най-сладкото ще бѣде задницата. Не е така. Всѣки човѣкъ, който е дошълъ на земята, трѣбва да разбира дълбокия смисълъ на живота, като ученъ човѣкъ.

Въ миналата си бесѣда азъ ви говорихъ, че човѣкъ трѣбва да проучи себе си, той трѣбва да проучи онова мѣсто, съ което да се съобщава съ Бога, съ всички свои напрѣднали братя и съ братството на Правдата въ свѣта. Човѣкъ има разни центрове, чрѣзъ които може да се съобщава съ тия повисши свѣтове. Ако човѣкъ може да развие живота си, по този начинъ, той ще има единъ отличенъ животъ. Той ще отвори клапитѣ на миналото си и ще види, какъ е живѣлъ. Той ще отвори клапитѣ на бѣдещето си и ще види, какво го очаква, и най-послѣ ще отвори клапитѣ на настоящето и ще знае, какъ да върви. И той вече нѣма да ходи въ тъмнина, съ пипане, а ще ходи съ виждане. Нѣкои пита: ти вѣрвашъ ли? Не, азъ виждамъ нѣщата. Вѣрвата е принципъ приложимъ само за онѣзи нѣща,

които още не съмъ опиталъ. Слѣдователно, онази областъ, която още не съмъ опиталъ, азъ поставямъ въ областъта на вѣрата, а онази областъ, която съмъ опиталъ, спѣда къмъ областъта на човѣшката интелигентность.

Христосъ казва: «Блажени нишитѣ духомъ. Блажени миротворцитѣ, защото тѣ ще наслѣдятъ земята». Това сж все методи, които човѣкъ трѣбва да вложи въ себе си. Най-първо човѣкъ трѣбва да вложи въ себе си идеята, че трѣбва да бѣде добъръ. Той не трѣбва да бѣде добъръ на добри дѣла, но добъръ по възприятия: за всѣка нова идея въ свѣта, отъ каквато областъ и да е, въ каквото отношение и да е, дали физическо, умствено или духовно, неговата душа трѣбва да бѣде тѣй отзивчива, че той да може да я възприеме и приложи въ живота си. После тѣй трѣбва да възприеме въ себе си всички онѣзи хубави форми, хубави образи, които не носятъ въ себе си никакъвъ еротизмъ. Напримѣръ, ако азъ извадя отъ джеба си една златна монета и ви я покажа, тя може да ви разврати. Или, ако ви покажа единъ скжпоцѣненъ камѣкъ, и той може да ви разврати. Какво ще научите отъ този скжпоцѣненъ камѣкъ? Той не трѣбва да бѣде отвѣнъ, а скритъ въ васъ. Този скжпоцѣненъ камѣкъ трѣбва да бѣде проводникъ на извѣстна енергия. Слѣдователно, ти трѣбва да туришъ тази енергия въ дѣйствие.

Сега, напримѣръ, нашиятъ ученъ съврѣмененъ свѣтъ е започналъ да се занимава съ една стара наука, астрология. Споредъ нея, животътъ има 12 зодии, и всѣка зодия има свои качества, скрити въ живота. тѣзи 12 зодии не сж нищо друго, освѣнъ 12-тѣ източници на живота. Слѣдователно, за да се създаде човѣка, въ него сж влѣзли 12 източници,

обаче, по причина на грѣхопадането, шестъ извори отъ тѣхъ сѣ запушени, а сѣ останали само шестъ. Значи, ние се развиваме само въ сѣнно състояние, а въ будно състояние, въ будния си животъ ние се излагаме на голѣми изкушения. Ти прашашъ сина си на училище, и той тамъ се развращава. Вижете каква е днешната младежъ! Казвате: ама тѣ сѣ млади! Да, но животътъ има свой изразъ. Азъ не говоря за онази паталогическа болна любовъ, която се проявява като заболѣе извѣстенъ центъръ у човѣка. Щомъ даденъ центъръ заболѣе и любовта става аномална. Любовъ ли е това у единъ мжжъ, щомъ той може да нападне всѣка жена? Любовъ ли е у всѣки човѣкъ, които може да се гаври съ всичко, което е чисто и свещено? Любовъ ли е това да се говори само за устата или за тѣлото на една жена? Това е една извратена, една еротическа култура. Ние ще говоримъ за звѣздитѣ, за цѣлувкитѣ, но не за такива цѣлувки, каквито ти можешъ да дадешъ. Когато се приближавашъ при една душа, трѣбва да се приближавашъ съ свещенъ трепетъ, да чувствувашъ, че тя е излѣзла отъ Бога, да не я изкушавашъ. И като я погледнешъ въ погледа ти да нѣма никаква лъжа. Като срещнешъ кого и да е, ще се изправишъ прѣдъ себе си и ще кажешъ: Господи, помогни ми да се проявя тѣй, както Ти се проявявашъ! И ако всички културни хора, които днесъ сѣ на властъ, ако всички учители и професори приемѣха и въздигнѣха въ себе си това знание, знаете ли какъвъ културенъ народъ щѣхме да бѣдемъ? Ако всички майки и бащи, ако всички свещеници приемѣха това учение, какво поколѣние щѣхме да имаме? А не както сега, всички се смѣятъ и мислятъ, какви срѣдства да намѣрятъ срѣщу сектантитѣ. Не, за Бога

нѣма сектанти въ свѣта. Че какво е Христовото учение тогава? Ако тѣ сж истински християни, нека ни покажатъ най-добрия си примѣръ. Нѣма да прѣзираме името Божие! Ние срѣщаме единъ българинъ евангелистъ, другъ — православенъ. По какво се различаватъ тѣ? — Само по името се различаватъ. Обаче не е името, което прави човѣка, а човѣкътъ прави своето име. Ако онѣзи, които сж въ православната църква живѣятъ единъ възвишенъ и благороденъ животъ, тѣ ще въздигнатъ православната църква и ще я направятъ свѣтла, И тогава ще се отворятъ стѣнитѣ на тази църква и нѣма да има вѣче кръстове, нѣма да има вече камени църкви. Всѣки човѣкъ ще е единъ кръстъ, който ще свети. Азъ бихъ жѣлалъ всички църкви да светнатъ така, че като има двѣ църкви въ единъ градъ, да нѣма нужда отъ електрическо освѣтление. Ние сме свѣтлина, ние сме кръстове. Значи, ние имаме страдания. Всички онѣзи народи, които сж подложени на най-голѣми страдания, това сж кръстоветѣ на храма. Цѣла Русия днесъ е само кръстове. Всички тия крстове дойдоха върху животѣ хора. Не кръстове, но разумность и търпѣние трѣбва сега въ свѣта. Гледамъ единъ нашъ писателъ, Михайловски, излѣзалъ да напада теософитѣ и окултиститѣ, че били безотечественици хора. Тѣ били безотечественици, а той ималъ отечество. Защо трѣбва да се занимава съ такива работи? Всѣки човѣкъ, който неживѣе чистъ и святъ животъ, е безотечественикъ. Той трѣбва да люби народа си. Сега хората чрѣзъ насилие жертвуватъ всичко. Какъ нѣма да жертвуватъ? Законъ има! Който не изпълни своя дългъ къмъ отечеството си, затворъ има за него. Така е и въ Русия, така е и въ Англия и въ Америка — навсѣкжде. Питамъ: въ то-

зи патриотизъмъ има ли любовъ? — Не, насилие има въ него. Ние сме добри по необходимостъ.

Та сега, ако ние тъй просто си туряме имена, губимъ живота си въ празни работи. Засега всички хора на земята имаме една трудна задача, да подобримъ живота си. Той съдържа богатъ материалъ. Ние можемъ да прѣвърнемъ въ добри и най лошитѣ условия на живота си, при които се намираме. Бѣднотияга, сиромашията е едно лошо условие за нашия животъ, но ние можемъ да излѣземъ отъ този животъ. Даже и най-простиятъ, и най некултурниятъ човѣкъ може да стане единъ отличенъ професоръ. Даже и онзи човѣкъ, който има едно хилаво тѣло, но разбира законитѣ, може да подобри състоянието на своето тѣло. Какъ? — като излѣзе да пече гърба си на слънце и да съсредоточи ума си къмъ всички добри хора на земята, да изпълни мисълта си само съ добри и благородни мисли, тогава нѣма да се минатъ и 20 дни; и той ще получи единъ добъръ резултатъ. Въ това врѣме тъй ще се свърже съ добри хора на земята, и тѣ ще му помогнатъ. Ще кажете: докажи това нѣщо! Тия нѣща не се доказватъ научно. Всички нѣща, които не се доказватъ научно, сж истинни а онѣзи нѣща, които се доказватъ научно, не сж истинни. Азъ мога да ви приведа редъ примѣри отъ френската академия на науката отъ 19 вѣкъ. дѣто повече отъ теориитѣ на това врѣме бѣха вѣрни и истинни, но сега се доказа че не сж вѣрни. Това което е доказано научно не е вѣрно и истинно; само това, което животътъ е провѣрилъ е вѣрно и истинно. Ето ви една велика Истина: постави гърба си на слънце и се печи! Не че слънцето лѣкува, но разумниятъ животъ, който е вложенъ въ него, разединява проказата у човѣка, и тя слѣдъ

врѣме изчезва, Христосъ какъ лѣкуваше? — По същия законъ. Той питаше: имашъ ли вѣра въ разумното начало на живота? — Имамъ. Той туря ржката си върху тази жива сила, и проказата изчезва. Ще кажете: да, но това е било въ врѣмето на Христа. И сега е така. Все пакъ трѣбва нѣкой да ви тури въ контактъ съ тѣзи живи сили на природата. Ако не дойде нѣкой да те тури въ контактъ, ще лежишъ дълго врѣме въ болницата, дѣто ще дойдатъ лѣкаритѣ съ своитѣ губерки, ще направятъ една инжекция, че втора, че трета, докато най-послѣ настѣпи парализия на грѣбначния стълбъ и човѣкътъ отива на онзи свѣтъ. Казватъ послѣ: лойде нѣкакво усложнение. Тѣй е и въ науката. Защо единъ докторъ да не може да приложи новитѣ методи? Сега всички лѣкари казватъ за нѣкоя болѣсть: тази болѣсть може да се излѣкува само съ операция. Съгласенъ съмъ, че трѣбва операция, но кога? — Да се прави операция на гнили мѣста, разбирамъ, но да се прави операция на живо мѣсто, това не разбирамъ.

Азъ имамъ друго едно изкуство, то е слѣдното: мога да взема една жива клѣтка, да я туря въ желатинъ, и послѣ да я поставя подъ двѣ стѣкла, тамъ да се размножава. Слѣдъ врѣме ще извадя тази клѣтка, която вече се е прѣвърнала въ едно парченце жива кожа. Съ тази кожа мога да залѣпвамъ, което мѣсто искамъ. Тя ще може много лѣсно да прирасте къмъ живото месо. Това е наука! Туй, да взема живо месо отъ гърба, за да закрѣпя съ него носа, това не е наука. Казвате: направиха операция на носа на еди-кого си. Да, направиха операция на носа му но развалиха гърба му. Вѣрвате ли, че този носъ ще мисли така, както и по рано? Не, дълго врѣме трѣбва да се мине, докато той дойде до пър-

воначалното си състояние. Носъ, създаденъ отъ такава кожа, въ първо врѣме се деградира. Азъ мога да ви дамъ редъ научни факти, съ които да ви убѣдя въ истиностъта на тѣзи твърдения, но ученитѣ хора ще се обидятъ отъ това. Вие, които сте лѣкари, имате ли елексира на живота? — Нѣмате го. Като го придобиете, ще можете да лѣкувате и ще бъдете истински лѣкари. Тогава всѣка болестъ ще се подава на вашето лѣкуване, но този методъ не е за грѣшнитѣ хора, а за най-ученитѣ хора. За тѣхъ е и елексирътъ на живота. Азъ намирамъ, че грѣшнитѣ хора трѣбва да прѣминатъ прѣзъ редъ операции, докато научатъ урока си. Азъ похвалявамъ лѣкаритѣ въ едно отношение, а именно въ това, че научаватъ хората да вѣрватъ. Дойде този ученъ лѣкарь и казва на болния: ще взимашъ отъ този прашецъ по три пѣти на день: сутринъ въ осемъ часа, на обѣдъ въ 12 часа и вечеръ въ шестъ часа. И болниятъ казва на жена си: пиши, жена! И жената пише всичко, което лѣкарьтъ казва. Това е възпитание. Този човѣкъ се учи да вѣрва. После, пакъ дойде лѣкарьтъ, пита: употреби ли това лѣкарство? — Да. Сега ще прѣдпиша друга рецепта. И прѣдписва той нови лѣкарства. Така е за извѣстни хора, но когато ти си миналъ прѣзъ подобни изпитания, че дойде друга болестъ, като проказата — вече не минава съ капки. Лѣкарьтъ трѣба да се махне, и тогава ти ще концентрирашъ своя умъ къмъ Бога. Щомъ Богъ простре рѣцѣтъ си къмъ тебе, отъ рѣцѣтъ Му ще потекатъ живи сили, отъ които проказата ще изчезне. За да стане това нѣщо въ единъ народъ, той трѣбва да събере хиляди души на едно мѣсто, да образува отъ тѣхъ една батерия, прѣзъ която да прѣмине този силенъ токъ. Не мислете,

че това нѣщо може да стане лесно. Изискватъ се най-малко 2,000 години, за да се създаде една нова култура. За да се яви единъ великъ Учителъ, трѣбва да се приготви култура, подходяща срѣда заради Него. Той нѣма да дойде незванъ, но трѣбва да Го викатъ, та като дойде, да намѣри готови хора, които да възприематъ Неговото учение материално, духовно и умствено.

Та казвамъ: понеже сега сте влѣзли въ този пѣтъ, трѣбва да правите опити. Запомнете слѣдното нѣщо: излагайте гърба си на слънце! Неразположенъ си нѣщо, изложи гърба си на слънце. Вие може да кажете: проповѣдта на този човѣкъ бѣше малко несвързана. Оставете това нѣщо настрана. То е индивидуално схващане. Нека остане у васъ слѣдното нѣщо свързано: ако сте неразположени, или нѣмате пари, или сте нѣщо боленъ, искате отъ приятеля си пари да се лѣкувате, но той не ви дава, тогава азъ ще ви дамъ единъ чекъ, който веднага подписвамъ. Давамъ този чекъ на всинца ви даромъ. Той се състои въ слѣдното: излизайте всѣка сутринъ на слънце, като излагате гърба си най-напрѣдъ къмъ югъ, послѣ малко на сѣверъ, малко на истокъ и постойте така единъ часъ, отъ 7—8 часа сутринъта. Огправете ума си къмъ Господа и кажете: Господи, просвети моятъ умъ! Дай здраве на всички хора, а заедно съ тѣхъ и на менъ! Следъ това започнете да мислите върху най-хубавитѣ нѣща, които знаете. Направете този опитъ за цѣла година и като се срещнемъ слѣдъ година, азъ ще държа друга една бесѣда, въ която ще имамъ прѣдъ видъ вашитѣ опитности. Ще видите, че 99 % вашиятъ опитъ ще бѣде сполучливъ. Ако не изпълните това нѣщо точно, вашиятъ опитъ нѣма да бѣде сполучливъ. Ето този

е чекътъ, който ви подписвамъ, съ който искамъ да ви убѣдя, че въ свѣта има една разумна сила, която опрѣдѣля живота на всички сѣщества. Тогава нѣма да казвате, че нѣма кой да се грижи за васъ. Има кой да се грижи за васъ, но тѣзи сѣщества не сѣ на земята; тѣ сѣ извънъ земята. Единъ отъ еврейскитѣ пророци казва за Бога: «Написахъ ви на ржката си». Това е великата Истина, която трѣбва да носите въ себе си, за да бждете културни хора, за да можете да се развивате, да можете да влѣзете въ връзка съ тѣзи източници на живота да знаете, каква ще бжде вашата сѣдба и да влѣзете въ връзка съ вашия духовенъ, материаленъ и умственъ животъ. И всички ваши майки и бащи, всички ваши дѣщери и синове, всички ваши учители да иматъ това велико блаженство, да бждете здрави и весели, да бждете носители на онази вѣчна свѣтлина въ която Богъ живѣе.

Бѣседа, държана отъ учителя на 6 Юни 1926 год.
въ гр. София

СТАНА ПЛЪТЪ

31

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКИЯ ПЕЧАТНИК

1927

Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

СТАНА ПЛЪТЪ

„И словото стана плът“.

Въ всички области на съвременния културенъ вѣкъ се забѣлѣзва едно вътрѣшно разширение въ човѣшкото съзнание. Вслѣдствие на това разширение у хората се заражда и недоволството. Вземете, за примѣръ, докато дѣтето на нѣкой баща е малко, той харчи и малко пари за дрехи, но когато това дѣте започва да расте, става голѣмъ синъ, бащата казва: „Синко, мжно се живѣе! Ти растешъ, голѣмъ ставашъ и сега се харчатъ много пари за дрехи“. Слѣдователно, за да не се харчатъ толкова пари, човѣкъ трѣбва да расте по-малко. Та когато гозоримъ за извѣстни прѣобразования въ обществото, ние разбираме единъ вътрѣшенъ органически процесъ, който налага това прѣобразование, това видоизмѣнение на живота, и то въ всички посоки. Този процесъ видоизмѣня всичко въ живота. Има хора, които вѣрватъ, че както сж живѣли прѣди 2,000 години, тъй ще живѣятъ и днесъ. Тѣ казватъ: Истината е неизмѣняема. Да, Истината е неизмѣняема, но тя не е още за хората. Питамъ ви тогава: какво отношение има между Истината и човѣшкия животъ? Тази Истина е само цѣль за човѣка. Тя е като една далечна звѣзда, при това толкова далечна, че нейната свѣтлина едва достига въ умовеѣ на нѣкои хора, които мжно мо-

гата да различатъ, кое е право, кое е криво. И затова днесъ хората се запитватъ: кое е право и кое криво; кое е добро, и кое е зло? Азъ ще ви опрѣдѣля отъ новото гледище, какво нѣщо е добро, и какво зло. Когато човѣкъ жертвува висшето, Божественото за човѣшкото, за низшето, това е зло: когато пъкъ жертвува низшето, човѣшкото за Божественото, за висшето, това е добро. Ако единъ ученъ човѣкъ вземе статуята на нѣкъсй великъ художникъ или скулпторъ, на която сж изобразени най-важнитѣ нѣща отъ прѣди 10,000 години още и я направи на прахъ, т. е. начупи я на дребни частици, които туря въ една торба за споменъ на бждещето поколѣние питамъ: добръ ли е направилъ този ученъ? Казвате: въ тази торба се намира свещения прахъ на еди-кой си велика статуя. Дѣ е тази статуя, обаче? — Тя е изчезнала. Смысленото въ тази статуя е изчезнало, а този човѣкъ носи само нейния свещенъ прахъ. И така, ние носимъ торби, пълни съ прахъ, въ тѣхъ носимъ коститѣ на светиитѣ, свещено ги пазимъ. Но смисленото, възвишеното, свещеното не е въ тия торби, то отдавна е изчезнало. Казвате: тукъ се намиратъ коститѣ на еди-кой си светия. Казвамъ: да въ тази торба се намира праха на еди-кой си светия. Азъ раздѣлямъ хората въ свѣта на двѣ категории: еднитѣ сж отъ категорията на хора които по природа сж родени да мислятъ право, а другата категория хора сж родени да мислятъ криво. Сега, да оставимъ настрана въпроса, защо едни мислятъ право, а други криво. Фактъ е, че еднитѣ мислятъ по единъ начинъ, а другитѣ мислятъ по другъ начинъ. На тия, които мислятъ криво как-

вото дадешъ, тѣ го счулвагъ на прахъ. А каквото дадешъ на другитѣ, тѣ съграждатъ отъ него нѣщо. Всѣки разуменъ човѣкъ трѣбва да разбира тия два процеса, които съществуватъ въ природата. Дѣйствително, всѣки човѣкъ трѣбва да знае да чука, но кога и какъ? — Той трѣбва да знае да чули онѣзи нѣща, които нѣматъ съдържание и отъ този прахъ да образува нова амалгама. Да правишъ отъ безсмисленото нѣщо смислено, тѣй, както днесъ отъ парцали правятъ хартия и както отъ недодѣланитѣ камъни правятъ великолѣпни статуи храмове и училища, това разбирамъ,

„И тѣй, Словото стана плътъ“. Върху този стихъ и досега още има споръ въ Християнския свѣтъ. Казва се въ Писанието: „Плътъта и кръвта нѣма да наслѣдятъ Царството Божие“. Значи, духътъ и плътъта у човѣка сж въ борба. Думата „плътъ“ има нѣколко значения, но по нѣмане на други думи е употребена тази именно. Ако духътъ е постоянно въ борба съ плътъта, питамъ: защо разумното Слово е станало плътъ? Защо е избрало именно формата на плътъта? Подъ думата „плътъ“ ние разбираме жизни същества, които постоянно растатъ и се развиватъ, защото има и плътъ, която постоянно се разлага. Слѣдователно, когато се говори, че духътъ е въ борба съ плътъта, разбира се онази плътъ, която се разлага. Тѣй, напримѣръ, сегашната наша плътъ се разлага. Плътъта на сегашнитѣ хора умира. И днесъ, като се разболѣе нѣкой човѣкъ, скоро викатъ свещеници да имъ четатъ молитви, но ако вашето обоняние е силно развито, ще усѣтите да се отдѣля отъ тия хора негърпимъ смрадъ. Това показва, че

тия хора сж се разложили, тѣ отдавна вече сж умрѣли. Такъвъ човѣкъ постоянно се разлага и нѣма да mine дълго врѣме, той ще умре. Вие казвате: човѣкъ е той. Въ този смисълъ, именно, се казва въ Писанието, че грѣшнитѣ хора ще умратъ. И всѣки човѣкъ, който се разлага, който гние, постоянно се мжчи и казва: нѣщо ме мжчи отъжтрѣ. Какъ не ще се мжчишь, разбира се. Ти всѣки день умирашь, постепенно се разлагашъ. Най-първо това разлагане започва отъ човѣшкия умъ: въ тебе дойде съмнѣние, невѣрие, злоба и т. н. Тогава ти казвашъ: азъ съмъ свободенъ да мисля това или онова, азъ съмъ свободенъ да мисля, както искамъ. Не, човѣшката мисълъ върви по единъ строго опредѣленъ математически законъ. Ти не можешъ да мислишь, както искашь и каквото искашь. Само глупазиятъ човѣкъ може да мисли, както иска, а разумниятъ човѣкъ мисли само това, което е разумно. Глупавиятъ човѣкъ казва: ами азъ нали съмъ свободенъ? Въ какво седи свободата? — Свободата на човѣка седи въ това, въ даденъ моментъ, въ даденъ случай да носишь толкова, колкото ти е потребно — нито повече, нито по-малко. Ако вземешъ повече по глупавъ си; и ако вземешъ по-малко, пакъ си глупавъ. Въ това отношение нѣкой казва: азъ не искамъ да ме морализиратъ хората. Чудна работа! Какво нѣщо е морализирането? Морализирането всѣкога подразбира нѣкакъвъ въжтрѣшенъ интересъ. Кагато нѣкои хора сж заинтересувани отъ нѣщо, тѣ искатъ да морализиратъ другитѣ. Богатитѣ хора морализиратъ бѣднитѣ, а бѣднитѣ морализиратъ богатитѣ. Богатиятъ казва на бѣдния: „Син-

ко, има Господъ, Той вижда всичко. Той те вижда, когато поглеждашъ къмъ паритѣ на моята каса. Знаешъ ли, че освѣнъ това има и дяволи, които ще те хванатъ съ своитѣ шишове и ще те мушкатъ въ ада? И той горкиятъ, трепери. Послѣ, бѣдниятъ минава покрай богатия и му казва: „Слушай, ти трѣбва да ми дадешъ отъ твоето богатство заради Господа! Твоята каса е пълна. Не ми ли дадешъ, и за тебе ще има мушкане. Ти трѣбва да приложишъ закона на Любовта“. Тъй, се морализиратъ хората въ съврѣменното общество. Питамъ: моралъ ли е това? Какъвъ моралъ? — Моралъ на богатия. Моралъ ли е това? Какъвъ моралъ? — Моралъ на бѣдния. Този моралъ, който съществува отъ хиляди години насамъ, можа ли да спаси свѣта? — Не можа. Когато богатитѣ дойдатъ на властъ, измжчватъ бѣднитѣ; и когато бѣднитѣ дойдатъ на властъ, измжчватъ богатитѣ. И слѣдъ всичко това казватъ: свѣтътъ ще се оправи. Кога? — Когато богатитѣ управляватъ. Тогава ще има и култура. Казвамъ: да, културата и всички нейни блага ще бждатъ само за богатитѣ. Други пъкъ казватъ: когато бѣднитѣ управляватъ, тогава свѣтътъ ще се оправи. Не, когато бѣднитѣ дойдатъ на властъ, тогава богатитѣ ще осиромашеятъ, защото управниците ще бѣсятъ и колятъ по сѣщия начинъ, както богатитѣ, които сж били прѣди тѣхъ. Сжщото положение ще цари. И бѣднитѣ, и богатитѣ сж управлявали, азъ знамъ, какво могатъ да направятъ и еднитѣ, и другитѣ. Питате: ами тогава кой трѣбва да управлява? Засега има друго положение въ свѣта, то е въ контраститѣ.

Ще ви приведа извѣстни факти. Ако река да ви държа дълга философска бесѣда въ единъ топълъ, задушенъ день, всички вие ще заспите подъ влияніето на натрупалия се вжглероденъ двуокисъ въ въздуха. Нека химицитѣ ви кажатъ, какво влияние указва той върху мозъка на човѣка, както и върху дихателната система. Той е на мѣстото си. Когато вжглеродниятъ двуокисъ приспива скръбнитѣ хора, азъ го похвалявамъ, но когато приспива праведнитѣ хора, азъ го укорявамъ. Когато той приспива хора, които мразятъ, азъ го похвалявамъ, но когато приспива хора, които обичатъ, азъ го укорявамъ.

Сега нѣкои ще кажатъ: ние не трѣбва да ядемъ много, не трѣбва и да спимъ много. Каква философия има въ това, да не ядешъ много и да не ядешъ малко; да не спишъ много и да не спишъ малко? Хората ядатъ малко и умиратъ; ядатъ много, и пакъ умиратъ. Казвате: да не ядемъ много, но да не постимъ. Добрѣ, ами онѣзи, които не постятъ, не умиратъ ли? Значи, сжщественото не е въ това да не ядемъ много, или да не ядемъ малко. Тогава какво трѣбва да правимъ? — Ще ядешъ точно толкова, колкото ти е математически опрѣдѣлено или позволено, защото, ако внесешъ една милионна часть отъ грама повече, отколкото природата прѣдвижда, тя ще произведе окисляване, което ще докара отравяне на твоя организъмъ. Дѣ ще стане това отравяне? — Въ твоя умъ. Господъ ти далъ дъщеря или синъ, но ти не си доволенъ отъ тѣхъ и казвашъ: моята дъщеря или моятъ синъ не сж толкова умни. Отдѣ знаешъ, че твоята дъщеря или твоятъ

синъ не сж толкова умни? Казвате за нѣкого: този човѣкъ не е толкова добъръ. Да, но вие туряте една своя максима и споредъ нея опрѣдѣляте. Казвате: като богатъ, този човѣкъ е добъръ, но като сиромасъ, не е добъръ. Това, обаче не е моралъ.

Срѣщамъ по пѣтя си единъ господинъ, който натоварилъ своята кола съ много скъпоцѣнности и му казвамъ: господине, азъ ти желая доброто, искашъ ли да ме послушашъ въ нѣщо? „Какво добро ми мислишъ?“ Казвамъ му: на 200 километра отукъ ще срещнешъ единъ голѣмъ планински върхъ и за да го прѣминешъ, трѣбва да свалишъ часть отъ своя товаръ, да облекчиш малко тежестта на коня си, защото иначе колата ти ще се прѣкатури, едва ли ще можешъ да прѣминешъ този върхъ. „Какво да правя съ товара си?“ — Половината отъ него хвърли, дай го на хора, които се нуждаятъ. Ти можешъ да занесешъ само една-та половина. Той ми казва: „Какъ, ти ме мислишъ за глупавъ човѣкъ?“ — На, не те мисля за глупавъ; защото си уменъ човѣкъ, затова именно ти и говоря. Ако не ме послушашъ, колата ти ще се разпръсне, понеже добичетата ти ще бѣдять уморени. Това е за твое добро. Вие сте сѣмеевъ човѣкъ, имате жена, дѣца, двѣ хубави маси, два гардероба два скрина, пълни съ по два чифта хубави дрехи и рокли за жената, за васъ, за дѣцата, направени отъ най-финни английски платове, имате и много ризи, и всѣ какви други дрехи, затова разтозарете малко вашата кола! Какъ? — Хвърлете по едно отъ всичко! Колко гардероба имате? — Два. Хвърлете единия! Колко скрина имате?

— Два. Хвърлете единия! Колко маси имате? — Два. Хвърлете едната! Колко чифта дрехи имате? — Два. Хвърлете единия! Защо? — За да не изгубите всичко. И ние виждаме сжщиятъ законъ да дѣйствува навсѣкждѣ въ природата. И всички сегашни нещастия въ свѣта произтичатъ отъ факта, че ние искаме да имаме много. Ние имаме ясенъ примѣръ отъ единъ американски богаташъ, най-богатиятъ човѣкъ въ свѣта, Рокфелдъ. Какъ мислите, щастливъ човѣкъ ли е билъ той при всичкото си богатство? — Не, той не е щастливъ човѣкъ. Цѣли три години той се намиралъ въ положението на добитѣка, както нашиятъ селянинъ храни добитѣка си. Лѣкаритѣ му забранили прѣзъ това врѣме всѣ каква друга храна, освѣнъ овесена чорба. Защо? Защото въ ума на този човѣкъ седи мисълта за милиардитѣ, които ималъ. Умътъ му се пригърбилъ стъ тежестта на тѣзи пари, вслѣдствие на което се зародила болестта неврастения, тежка и почти неизлѣчима болестъ. Явяватъ се при него най-знаменититѣ лѣкари на свѣта и какви ли не лѣкарства му прѣпоръчватъ, но не могатъ да го излѣкуватъ. И какво казва най-послѣ невидимиятъ свѣтъ на Рокфелда да прави? — Казва му да остави половината отъ богатството си. На кого? — На онѣзи, които се нуждаятъ отъ него. Азъ взимамъ тази идея не въ ограниченъ смисълъ, защото, каквото и да говоришъ на сегашнитѣ хора, все материалното разбиратъ. Засега свѣтътъ има единъ материаленъ колоритъ, но онова мощното, великото което не умира въ човѣка, не е материалното. Подъ думата „материалното“, ние разбираме онова, което гние, което се разлага, което

умира. Сщото нѣщо разбираме и подъ думата „плътъ“. А Онова лѣкъ, което е безсмъртно, ние наричаме или душа, или духъ, или умъ. Безсмъртното е, което расте и се развива у човека. Подъ мощното, силното въ свѣта разбираме Слово-то. То става видимо, облича се въ плътта, за да се организира.

И днесъ ние виждаме съврѣменната химия и физика да изучаватъ материята, но това още не е истинското ѝ изучаване. Че имало пѣсъчни зрънца, това още не е изучаване. Най-първо вие ще изучавате молекулното състояние на материята. Молекулитѣ сж живи единици. Послѣ ще изучавате атомното състояние на материята; атомитѣ сж живи единици. Слѣдъ това ще изучавате йонитѣ. И тѣ сж живи. Най-послѣ ще изучавате сабйонитѣ, които сжщо сж живи единици. Обаче, ние още не сме дошли до онова финно, етерно състояние на материята, съ което се свършва границата на материалния свѣтъ. Послѣ ще минете задъ материалния свѣтъ. Това е една отдалечена областъ, до която единъ день ще стигнете. Какво е това състояние на материята, нѣма да го доказвамъ, но ония отъ васъ, които иматъ будно съзнание, единъ день ще провѣрятъ това нѣщо. Онѣзи, които иматъ заспало съзнание, ще прѣминатъ прѣзъ тази областъ по сжщия начинъ, като нѣкои пасажери, които прѣминаватъ съ експресъ една хубава областъ, но заспиватъ. Питамъ ги: какво видѣхте? — Нищо. Защо? — Защото заспахме. И българитѣ често спятъ по треноветѣ. Гледамъ нѣкой човѣкъ пѣтува, но запушилъ цигара и ужъ гледа, но нищо не вижда. Той се замислилъ въ това врѣме,

кой колко има да му дава. Този ималъ да му дава на еди-кое си число 5,000; онзи ималъ да му дава 10,000 лева и т. н. Ако пъкъ нѣкой е вѣстникарь — рапортьоръ, той току мисли, какъ да прѣувеличи нѣкой, фактъ та да прѣдизвика по-голямъ интересъ. Казватъ за нѣкого: той е отличенъ писателъ — романистъ. Дѣ сж онѣзи класически романисти? Ако днесъ бихъ прѣсѣлъ всички романисти, не зная, колко истински романисти бихъ намѣрилъ. Лесно е да се намѣри единъ герой или една героиня, като тѣзи въ днешнитѣ романи. Ще намѣря нѣкое замислено лице, поладнало въ едно хиноотическо състояние, и ето единъ герой или една героиня. Казватъ за нѣкого: той е много сприхавъ, много активенъ човѣкъ. Казвамъ: да, този човѣкъ знае само да чука камъни, да прави пѣсъкъ. До сега азъ не съмъ го видѣлъ да създаде една статуя, или една хубава мисълъ, или едно красиво чувство. Той или пѣсъкъ ще прави, или друго нѣщо ще разваля. Казвате: този човѣкъ е много религиозенъ, по три пѣти на день се моли. Да, по три пѣти на день се моли, но лицето му е черно, никаква свѣтлина не излиза отъ него. И като го погледнешъ, като че змия се свила въ кесията му. Замолва го нѣкой: „Господине, имамъ да плащамъ една полица. Можешъ ли да ми дадешъ нѣколко лева на заемъ? — Нѣмамъ сега свободно врѣме, намѣри нѣкой, който разполага съ повече свободно врѣме, той да ти услужи. Разправа се като анекдотъ примѣра за единъ американски богаташъ, който слѣдъ като чулъ една прѣхрасна недѣлна проповѣдь, рѣшилъ въ себе си, като се върне дома си, да раздаде полозината отъ богатството си на бѣдни хора. Затова, слѣдъ проповѣдта той влѣзълъ въ своето

подземие, дѣто било скрито богатството му, но като го видѣлъ, веднага се спрѣлъ и се замислилъ: „Дадамъ ли или да не давамъ“. Наи-послѣ си казалъ: „Хайде, нѣма какво да давамъ“. Слѣдъ като рѣшилъ това, желѣзната врата на неговото подземие се затворила, и той останалъ тамъ цѣли 20 дни, прѣзъ което врѣме отъ гладъ умрѣлъ. Въ послѣдния си часъ написалъ на една бѣлѣжка: „Бихъ далъ половината отъ богатството си на този, който би могълъ въ този часъ да ми донесе едно парченце хлѣбецъ“. И вие сега, като този богаташъ, седите прѣдъ свѣята каса и казвате: да дамъ ли, или да не дамъ? Слѣдъ като сте слушали една прѣкрасна проповѣдь, или една бесѣда, Духътъ, или нѣкой ангелъ дойде при васъ и ви казва: „Раздайте половината отъ богатството си на другитѣ, защото съ този товаръ вашата кола не може да се изкачи на върха. „Вие отивате въ вашето подземие, дѣто сж богатствата ви и казвате: да дамъ ли, или да не дамъ? Но веднага въ ума ви изпъкватъ же ага, дѣцата, роднинитѣ ви и казвате: не му е сега врѣмето. Въ този моментъ вратата на вашето подземие се затваря и всичко съ васъ е свършено. Тѣй става не само съ грѣшницитѣ, но и съ всички праведни. На едно мѣсто въ Писанието се казва: „Онзи, който стои и гледа, да гледа да не падне“.

И тѣй, Словото, което влиза въ васъ, азъ наричамъ „въплотяване въ възходяща степенъ“. „И Словото стана плътъ“. Азъ не разбирамъ това нѣщо само въ физическия свѣтъ. Като разглеждамъ така въпроса, азъ не виждамъ никакво ра-стение въ дѣцата. Въ този смисълъ, даже и у въз-

растния не виждамъ никакво растене. Въ повечето хора азъ виждамъ само едно натрупване на материя. Казватъ за нѣкого: лицето на този човѣкъ е тангуресто. Въ това лице азъ виждамъ само натрупвания. Това не е нѣкаква изработка, това не е лице, отъ което, като го погледнешъ, да диша животъ, свѣжестъ. Онзи човѣкъ, у когото Словото е въплотено въ плътта, отъ него излиза благоухание. А отъ всички ония хора, у които Словото не е станало плътъ, излиза една лоша, неприятна миризма. Азъ зная много мъже, които се отдѣлятъ отъ своитѣ жени поради това, че миришатъ. И жени има, които се отдѣлятъ отъ мъжетѣ си по сжщата причина. Затова нѣщо се дава разводъ навсѣкждѣ по свѣт.: и въ Америка, и въ Англия, и въ България — навсѣкждѣ.

Та казвамъ: трѣбва да се стремите къмъ истинския животъ. Кой е истинскиятъ животъ? — Въ който Словото Божие става плътъ. Ние сега сме въплотени въ плътъ. Каква е нашата цѣль на земята тогава? — Искаме да станемъ господари на природата. Не, най-първо ние трѣбва да станемъ господари на онѣзи закони, чрѣзъ които животътъ се добиза. Въ тоза отношение хората могатъ да си помагатъ едни на други. Ако хората вървятъ по новия пѣтъ на живота, сиромашия въ свѣта нѣма да има, и недоволство въ свѣта нѣма да има. Защо? — Понеже нуждитѣ имъ ще бждатъ задоволени. Златото, богатството въ свѣта ще може да се привлича по сжщия начинъ, както се прѣдаватъ звуковитѣ вълни по радиото. Едно врѣме ученитѣ хора казваха, че звуковитѣ вълни могатъ да се прѣдаватъ само по жици, обаче днесъ ученитѣ

виждатъ, че тѣ могатъ да се прѣдаватъ и безъ жици. Така и златото може да се прѣнася прѣзъ въздуха. Онзи, който разбира тѣзи закони, може да прѣнесе златото ти отъ едно мѣсто на друго, и ти като отворишъ касата си, ще видишъ, че златото ти не е тамъ. Вие ще кажете: какъ е възможно това? Азъ ще ви попитамъ слѣдното нѣщо: защо денемъ, слѣдъ като сте доволни отъ нѣщо, вие се чувствувате щастливъ, богатъ, но слѣдъ единъ часъ изгубвате всичко това? Вие казвате: азъ имамъ едно богатство, което никой не може да вземе и което съ нищо не може да се откупи. Питамъ ви: дѣ отиде вашето богатство? Какъ стана това, че тъй скоро смѣнихте вашето състояние? Дѣ отиде вашето щастие? — Настава демагнетизиране, състоянието ви се трансформира, вашата каса се отваря и богатството ви изчезва. За една минута настава бѣдногитя, и вие казвате: животътъ нѣма емисълъ, азъ ще се убия. Не се минава и единъ часъ, касата ви отнѣсе се отваря, златото ви се възвръща и радостта ви отново се явява. Знаете ли какъвъ е законътъ, който трансформира живота? Вие казвате: Господъ ще поправи всичко. Да, но Господъ не дѣйствува отънѣ. Когато говоримъ, че Господъ работи отънѣ, ние подразбираме ангелитѣ и всички напрѣднали същества, които сж завършили своето развитие, които сж завършили своята еволюция. Тогава откъдѣ дѣйствува Богъ? Казвате: Духътъ дѣйствува отвжтрѣ. Щомъ Богъ дѣйствува чрѣзъ своя Духъ отвжтрѣ, тогава самъ Той дѣ се проявява? — Той крѣпи всичко отвжтрѣ и отънѣ, но самъ не взима участие въ нищо. Ако ви кажа, че Господъ не

се интересува отъ това, дали сте богати или сиромаси. Вие ще кажете: тогава какво отношение имаме къмъ Бога? Въ Бога има друга основна идея. За да бжде Богъ понятенъ за васъ, трѣбва да започнете съ тази основна идея, а именно да намѣрите истинския животъ, въ който нѣма смъртъ. Следователно, вие трѣбва да започнете съ новото. Когато станете разумни, ще влѣзете въ едно ново училище, ще влѣзете въ връзка съ Бога. И само тогава ще можете да говорите за култура, за еманципация на мъже и на жени. Азъ казвамъ: има два вида еманципация: еманципация на женитѣ и еманципация на мъжетѣ. И мъжътъ днесъ е тъй зависимъ, както и жената. Женитѣ трѣбва да се еманципиратъ отъ мъжетѣ, и мъжетѣ трѣбва да се еманципиратъ отъ женитѣ. И мъжътъ е зависимъ отъ жената, и жената е зависима отъ мъжа. Какво значи да се еманципиратъ? — Да дойде между тѣхъ великото, Божественото и тѣ да се слѣятъ въ едно. Тѣ не трѣбва да се мразятъ, както става днесъ. Мъжетѣ и женитѣ сж само външни форми. Тѣ сж двойки, излѣзли отъ Бога. Тѣ сж Словото. Тѣзи души не трѣбва да се само-заблуждаватъ. Всѣка душа не трѣбва да мисли, че се е родила, но трѣбва да знае, че се е въплотила на земята. Не е достатъчно и да знае, че е слѣзла отъ небето, защото тогава азъ ще запитамъ тази душа да ми каже, какво има на небето. Ако ти идешъ отъ свѣта на ангелитѣ, какво ще кажешъ за тѣхъ? Че и ангелитѣ се развиватъ. Въ свѣта сжествува една вѣчна еволюция на съвършенство. Всичката култура на свѣта е дошла отъ ангелитѣ. По сжщия начинъ се раз-

вивать. Тъ когаго идватъ на земята, въплотяватъ това, което помнятъ отъ небето. Когато четете Стария завѣтъ, срѣщате тамъ, Господъ да казва на Мойсея: Гледай да направишъ Скинията тъй, както си я видѣлъ горѣ.“ Но Мойсей не можа да направи Скинията тъй, както я видѣ. Подъ думата „Скиния“ ние разбираме друго нѣщо. Това подразбира да се създаде единъ домъ, едно жилище за човѣшката душа. Подъ жилище разбирамъ живо тѣло въ което да има мѣсто за всички, да има мѣсто и за Бога. Сега има ли мѣсто въ вашето тѣло за Бога? Вие казвате, че ходите на църква. Я ми кажете, на кое мѣсто е вашата църква? Вие ще ми кажете: нашата енорийска църква е на еднкое си мѣсто. Нашиятъ енорийски свещеникъ е еднкой си. Да но кой е той, не го знаете. Свещеникътъ, когото вие познавате отвѣнъ, той е единъ наемникъ, който служи на Бога за пари. Казвате: нашиятъ проповѣдникъ е еднкой си. Не, той е единъ наемникъ. Това, което вие слушате да ви проповѣдвамъ, азъ не наричамъ още проповѣдь. За да се въплоти една моя проповѣдь въ плътъ и кръвъ, азъ трѣбва да я прѣкарамъ прѣзъ 10 степени още. Вие казвате: този човѣкъ съвсѣмъ ни обѣрка умоветѣ. Ние знаяхме, че трѣбва да обличаме добрѣ дѣцата си, да се хранимъ добрѣ и т. н., но сега какво трѣбва да правимъ? Моята проповѣдь още не е разработена у васъ. Сега като се върна у дома си, азъ трѣбва да работя още върху васъ, да прѣкарамъ тази моя проповѣдь прѣзъ 10 степени още. Да ви проповѣдвамъ, азъ разбирамъ да ви дамъ нѣщо отъ себе си, а не да взема нѣщо отъ васъ. И като се върнете дома си, да кажете:

сега разбираме Бога! Тъй че това, което имате, още не е проповѣдъ. Не е и проповѣдъ това, да наредя една мисълъ съ нейнитѣ точки, запетаи, двоеточия, дълги и кжси изречения, периоди и т. н. Всички тия нѣща сж красиви, но тѣ прѣдставляватъ малки и голѣми спирки. Азъ наричамъ периодитѣ въ рѣчта малки и голѣми станции. Такава една голѣма станция, единъ голѣмъ периодъ е, напимѣръ Горна орѣховица. Тамъ се спиратъ много пѣтници, починатъ си малко, купятъ си нови билети и пакъ продължаватъ пѣтуването си. Другитѣ малки спирки сж точки, запетаи, двоеточия. Слѣдъ редъ такива малки и голѣми спирки се достига до Варна, дѣто цѣлата глава е завършена. Тази глава се скачва въ общата фигура.

И тъй, разумното Слово трѣбва да се въплоти, да стане плътъ.

Въ миналата си бесѣда азъ ви говорихъ за устройството на сѣврѣмненното общество. Обаче, за да не изпаднете въ крайностъ трѣбва да знаете, че това нѣщо се доказва отъ учени хора, които сж живѣли нѣкога въ Египетъ, въ Персия, въ Вавилонъ. Тѣ знаятъ тия нѣща. Отъ тѣзи хора днесъ срѣщаме на всѣкъждѣ по Европа: и въ Англия, и въ Америка, и въ Германия, и въ България. Азъ нѣма да ви доказвамъ всички тия нѣща. Ако вѣрвате, приемете ги като вѣрни, ако не, приемете ги като приказка. Не казвамъ, че трѣбва насила да приемете това нѣщо, но ето, всички вие сте чели много романи, дѣто се разправя за нѣкой, че силно се влюбилъ, и вие вѣрвате. Приятно е, че вѣрвате. Гледате нѣкой художникъ нарисувалъ една много хубава картина, която може да е вѣрна,

а може и да не е върна, но вие я изучавате, възхищавате се отъ нея. Както и да е, това не е важно, но казвамъ: и азъ и вие обичаме Истината, затова не искамъ да ви заблуждавамъ, но искамъ да ви накарамъ да възприемете Истината. На земята сж живѣли не само тия учени хора за които ви казахъ прѣди малко, но и вие сте живѣли, само че мнозина отъ васъ, като сте минавали по тия мѣста, сте спѣли, та сега нищо не помнитѣ. И ако сега се пробудите, мнозина отъ васъ ще провѣрятъ тази велика Истина, че сж живѣли нѣкога на земята. И това е великото и красивото у насъ, че ние нѣсимъ опитноститѣ на хилядитѣ вѣкове въ своята душа. И всички добродѣтели, всички способности, които днесъ имаме, сж резултатъ на минали жизоти, Тѣзи опитности, сж складирани днесъ въ човѣшката душа. Това е Словото, което сега работи. Богъ не работи само сега. Той е работилъ и въ миналото, пакъ и въ бждеще ще има своето велико проявление.

Та казвамъ: у всички ви трѣбва да има великъ стремежъ да добиете разумния, истинския животъ, и Словото да стане плътъ у васъ. Нали всички искате да имате магическата тояжка? Казвате: какво ще се прави съ тази сиромашия? Казвамъ: ще ви дамъ една тояжка и съ нея ще си служите. Разправяше ми единъ познатъ слѣдния примѣръ: който азъ ще ви прѣдамъ въ свси думи. Отива, единъ отъ сточнитѣ ученици при своя учителъ и му казва: „Учителю, много испати главата ми! Моятѣ съученици, па и всички хора около менъ ме много мразятъ. Отъ всички училища ме изключиха. Натеглихъ се вече въ свѣта. Дай ми нѣщо, като

мускали ще бжде, като дръвче ли ща бжде, та като го хвана, да мога да постигна нѣщо.“ Учителътъ му отговорилъ: „азъ мога да ти дамъ една малка пръчица, но опасността е тамъ, че тя има два края: единиятъ е лошъ край, а другиятъ — добъръ. Ако ти хванешъ лошия край, положението ти ще стане 10 пѣти по-лошо, отколкото е сега“. — Нищо, ти ми дай една такава пръчица, азъ ще хвана добрия ѝ край. Учителътъ му казалъ още двѣ думи, които азъ нѣма да ви кажа. Далъ му пръчицата и му казалъ: „Ще гледашъ съзнанието ти да е будно“. Ученикътъ взелъ пръчката и тръгналъ по пѣтя си. По едно врѣме срещналъ единъ човѣкъ, който му направилъ голѣмо зло. Той веднага намислилъ да му отмъсти по нѣкакъвъ начинъ, и хваналъ лошия край на пръчицата но падналъ на земята. Той отива повторно при Учителя си и му казва: Кой е добриятъ край на пръчицата, за да хвана него. „Тази пръчица не е за тебе,“ му казва Учителътъ. „Тя не е за този човѣкъ, който не може да използва злото и доброто въ свѣта. Всѣки човѣкъ, „който не знае какъ да носи пръчицата, не е магъ. Той трѣбва да прѣгъне тази пръчица на колело и да знае какъ да се движи въ нея. Той трѣбва да застане въ центъра на тоза колело, на този кръгъ и тамъ да се движи. Споредъ съвременната философия се казва, че въ този кръгъ дѣйствува седмия принципъ. има излизане и влизане въ този кръгъ. Излизане по периферията и влизане въ кръга. Това сж приливи и отливи въ самия животъ. Тия приливи и отливи се връщатъ много пѣти къмъ радиуситѣ. Слѣдователно като дойде у васъ една

мисълъ, трѣбва да знаете, отдѣ иде тя, отъ периферията или отъ центъра на кръга. Често вие имате известни настроения, виждате единъ човѣкъ и казвате: този човѣкъ не ми харесва. Защо? Знаете ли, че този човѣкъ, когото вие не харесвате, е много обиченъ на Бога? Богъ гледа еднакво и на този човѣкъ, и на васъ. Ако той е грѣшникъ, Богъ гледа еднакво и на него, както и на светията. Като ви казвамъ така, вие ще кажете: шомъ Богъ гледа еднакво и на праведная, и на грѣшния, тогава нѣма защо да се стремимъ къмъ съвършенство. Не, съ това искамъ да кажа, че когато Господъ иска да повдигне свѣта, Той праша праведни хора, а когато иска да накаже свѣта, Той праша грѣшни хора. Ако нѣкой апашъ хване единъ милионеръ за гушата и го обере, милионерътъ ще каже: „Какво право има този човѣкъ да ме изнасилва“? Ами какво право имашъ ти да изнасилвашъ другитѣ? Тогава и ти не изнасилвай, за да не бждешъ изнасилванъ. Всичката философия на живота седи въ слѣдното: като ви дойде нѣкое нещастие, всѣки отъ васъ да може да контролира ума си, да се проникне отъ онази дълбока вѣра къмъ Бога, да се зарадва и да знае, че това нѣщо е за добро. Дойде ти петнисъ тифъ или друга нѣкаква болестъ, при която температурата ти се повишава до 40 или до 41 градусъ, да кажешъ: не, азъ зная, че и при 41 градуса нѣма да умра! Ще кажете: да, но науката е констатирила, че човѣкъ при 42 градуса вече умира. Туй, което науката е доказала, още не е абсолютно вѣрно. Ако човѣкъ вѣрва, ще види, че има микроби, които и при 120, и при 200

градуса не умиратъ. Този човѣшки организъмъ, който се разлага и гние при 42 градуса, той е едно развалено здание, за което се изисква малко нѣщо за да рухне. Истинскиятъ човѣшки организъмъ трѣбва да мяза на онзи вѣковенъ джбъ, който отъ никакви бури не се събаря, нито разкътва. Слѣдователно, огънятъ не разрушава хората, но прѣстѣпленията ги разрушаватъ. Казватъ за нѣкого: този човѣкъ заболѣ отъ тежката болестъ. Температурата му се качи до 41 градуса, той не издържа и умрѣ. Не, той не е умрѣлъ отъ огънь.

Въ Писанието се казва: „Живото Слово се е въплотило“. И тъй, за сегашното ни възпитание, за нашето благо и за всѣки едного отъ насъ това Слово трѣбва да се въплоти. Всѣки отъ васъ още отъ днесъ може да започне новъ животъ. Като измѣни своя животъ, съ това ще измѣни и живота на своя народъ, на своето общество и на своя домъ, съ което ще принесе благо и на цѣлото човѣчество. Когато Христосъ дойде на земята, Той видоизмѣни всичкото тогашно течение и внесе въ свѣта нѣщо ново. Христосъ и до днесъ работи и продължава още да проповѣдва на хората. Той цѣли 2,000 години вече откакъ проповѣдва. Днесъ само въ Америка има 120,000 уста, въ Англия има най-малко 72,000 уста, които проповѣдватъ все за Христа. Всички тия проповѣдници не проповѣдватъ тъй, както Христосъ иска, но Той имъ казва: „Проповѣдвайте криво-лѣво, както можете, докато дойдатъ хората на Любовта, които ще носятъ магическата пръчица. Тѣ ще внесатъ въ живота пързото правило. То е слѣдното: когато дойдешъ въ дома ми, азъ ще те поздравя съ моята любовъ, и ти ще ме поздравяшъ съ своята любовъ. Въ новата кул-

тура всѣки ще има една опрѣдѣлена стая за любещитѣ, които като дойдатъ при него, той ще имъ даде най-хубазото легло, най-хубавия юрганъ и най-хубавитѣ дрехи. Който дойде при него, ще му каже: тѣзи дрехи сж за тебе. За всѣки гостъ ще има и специално дърво съ плодове. Ще каже: радвамъ се, че мога да ти прѣдложамъ това дърво съ плодове. И той ще отговори: радвамъ се и азъ и благодаря за тѣзи плодове. По тѣхъ познавамъ, доколко съмъ обичанъ. Сега, обаче, кой отъ васъ има специални дрехи, специални легла, специална храна и специални плодове за гоститѣ, които го посѣщаватъ? — Само царетѣ. Когато дойде новата култура, когато Словото стане плътъ въ човѣка, тогава ще настане най-голѣмата радостъ на земята, и Христосъ нѣма вече да казва: Синъ Человѣчески дойде на земята, и не намѣри мѣсто да подслони своята глава. Дѣ може Христосъ днесъ да подслони своята глава? Въ евангелската църква ли, въ православната църква ли? Христосъ отъ памтивѣка и досега е все сжщиятъ. Божественото начало въ всички врѣмена се е проявявало споредъ нуждитѣ на човѣчеството, като е водило човѣшката душа въ правия пѣтъ за разбиране на великата Истина, която напрѣдналитѣ души търсятъ. Не е въпросътъ да поддържаме една или друга страна. Въпросътъ е всички да бждемъ носители на великото Божествено учение.

Когато ние говоримъ за новото учение, нѣкои казватъ за себе си: ние сме социалисти. Питамъ: вие, социалиститѣ, имате ли една стая въ кжщата си за вашитѣ ближни? — Сега нѣмаме, но за въ бждеще ще имаме. „Ама азъ съмъ демократъ“ Вие, демократитѣ, имате ли една стая въ кжщата

си за вашитѣ ближни? — Сега нѣмаме, но за въ бждеще ще имаме. „Ние сме православни“. Вие православнитѣ, имате ли една стая въ кжщата си за вашитѣ ближни? — За въ бждеще ще имаме. „Ние сме комунисти“. Вие, комуниститѣ, имате, ли една стая въ вашата кжща за ближнитѣ си? — За въ бждеще ще имаме. Нѣкои отъ васъ само чакатъ да видятъ, какво ще кажа за комуниститѣ, че да кажете: той говори за комуниститѣ. За какви комунисти? За тия, които носятъ парабели ли? Или за комуниститѣ, които носятъ живото Слово? Отъ кои комунисти сте вие, отъ бѣлитѣ ли отъ червенитѣ ли, отъ синитѣ ли, отъ кои изобщо? Хората се различаватъ до известна степенъ едни отъ други, но трѣбва да прѣминатъ известни трансформации и въ религиозно, и въ политическо отношение. Ще ви приведа слѣдниятъ примѣръ: когато еврейтѣ пжтуваха прѣзъ пустинята, тѣ носеха своята Скиния, раздѣлена на части. Всѣки народъ или всѣко плѣме носеше по една отъ тия части. И когато ги запитваха изъ пжтя, какво носятъ, тѣ отговаряха, че носятъ Скинията. Когато всички тия плѣмена се събираха, всѣко плѣме слагаше своята часть на едно опрѣдѣлено мѣсто и по този начинъ съграждаха Скинията. По сжщия начинъ и всѣка политическа партия носи по нѣщо Божествено въ себе си. Сжщо тѣй и всѣка религия носи нѣщо хубаво въ себе си. Въ православната църква, на примѣръ има нѣщо хубаво, но тя не включва въ себе си само хубавото. Обаче православнитѣ казватъ само ние носимъ Божественото въ себе си. Не е така. И мохамеданитѣ, и будиститѣ, и всички религиозни хора все носятъ по нѣщо хубаво въ себе си. Обаче има разлика между тѣхъ. Нѣкои

носятъ нѣщо по-хубаво отъ другитѣ, но все-таки никой още не носи въ себе си изключително Божественото. Когато обаче, Христосъ дойде на земята, или когато Богъ дойде да живѣе на земята, тогава всички хора ще се събератъ на едно мѣсто и ще видятъ благото, което се съдържа у всѣки едного, и отъ това благо ще направятъ единъ великолѣпенъ храмъ, въ който ще могатъ да се покланятъ на Бога въ Духъ и Истина. И Словото ще бжде у насъ живо, въплотено Слово.

Върху тази база сега вие можете да се лѣкуватѣ. Срѣщамъ мнозина нови медици, които искатъ да изучаватъ добръ медицината и казватъ: нали трѣбва да лѣкуваме хората? Да, трѣбва да ги лекуватѣ, но трѣбва да знаете, че лѣкуването имъ не седи само въ това, да знаете устройството на тѣхната костна и мускулна система. Азъ нѣмамъ нищо противъ това, изучавайте коститѣ, но знайте, че има живи кости, има и мъртви кости. Трѣбва да се изучава нервната система на човѣка въ нейното здравословно, а не въ нейното болезнено състояние. Изобщо, трѣбва да се изучаватъ здравословнигѣ състояния у човѣка. Какво е здравословното състояние на едно дѣте и дали то е здраво, лесно може да се разбере. Какъ? Запримѣръ, дѣдото въ нѣкоя къща е боленъ, хилавъ, а при него спи внучето му. Слѣдъ известно врѣме дѣдото се подобрява а дѣтето става хилаво. Или, има случай, когато бащата на нѣкое сѣмейство е боленъ, почти на умирање, а дѣтето здраво. Но отъ близкото съприкосновение настава обратния процесъ: бащата оздравѣва, а дѣтето умира. Тогава бащата казва: Богъ да прости моето дѣте! Азъ оздравѣхъ, наистина, но то си замина. Има хора въ

свѣта, които достатъчно е само да те погледнатъ, и тѣхниятъ погледъ да ти донесе нѣкое голѣмо нѣщастие. Такива хора не носятъ нѣщо добро. И, ако ти си дърводѣлецъ, напримѣръ, като те погледне такъвъ единъ човѣкъ, не се минава и много врѣме ржката ти се отсича. Такива хора като посѣтятъ дюкяна ти само единъ пжтъ цѣль мѣсець слѣдъ това никой не влиза въ него. Казвате: какво се случи, че никой не ми влиза вече въ дюкяна? — Влѣзалъ е нѣкой отъ тия благообразнитѣ, отъ културнитѣ хора и е задигналъ всичко отъ тебе.

За въ бждеще, когато искатъ да назначатъ нѣкждѣ нѣкой учитель, азъ бихъ далъ слѣдната максима: да се избере една комисия, която да слѣди, какъвъ резултатъ ще произведе явяването на назначения учитель между дѣцата. Безъ да знае той, те ще го наблюдаватъ три пжти въ врѣме на прѣподаванзто му. Тази комисия ще слѣди, какво желание ще се яви у дѣцата му, когато излѣзатъ извънъ класната стая: дали тѣ ще взематъ да четатъ нѣкоя книжка, или ще започнатъ да играятъ и да се биятъ. Ако четатъ помежду си, значи този учитель е на мѣстото си, но ако се биятъ, той е единъ обикновенъ учитель. Всѣки учитель трѣбва да носи нѣщо свещено въ ума си. А ние днесъ повѣрjваме своитѣ дѣца безразборно на този или на онзи учитель. Казвате: учитель е този човѣкъ! Съврѣменнитѣ учитѣли трѣбва да учатъ дѣцата си, но какъ ще ги учатъ? Ако днесъ нѣкои учитель си позволи да изведе дѣцата на слънце, казватъ: този учитель е идолопоклонецъ. Ако ги остави въ класната стая да дишатъ пра-

ха, казватъ: това е споредъ програмата на училището, занятията трѣбва да ставатъ непрѣменно въ класъ. Защо единъ учителъ да не може да изведе дѣцата вънъ отъ училището на чистъ въздухъ за часъ или часъ и половина и тамъ да си играятъ? Сегашнитѣ учители държатъ прозорцитѣ на класнитѣ стаи постоянно затворени, особено зимно врѣме, да не би ученицитѣ имъ да истинатъ. Че съ затворени прозорци тѣ ще истинатъ по-скоро, отколкото съ отворени. Ако единъ учителъ е добъръ, разуменъ, дѣцата му не могатъ да заболѣятъ. Ако пъкъ случайно заболѣятъ, той ще ги излѣкува. Сжщото е и съ майката, и съ бащата. Смъртъта не е въ състояние да вземе дѣтето на онази майка, която има живото Слово въ себе си. Дѣцата на всѣка плътъ, която е въ разрѣзъ съ Духа, ще умиратъ, и ще се раждатъ. Ако такъвъ човѣкъ обърне нѣкого къмъ Бога, той ще умре.

Та казвамъ : въ приложението на това учение всѣки трѣбва да бжде много искренъ, да се опита джждѣ е достигналъ въ това си развитие. Какъ ще се опитате? Идете въ нѣкой домъ, дѣто хората сж болни и ги запитайте само, дали сж добрѣ, или не? Тѣ ще ви кажатъ: дѣцата ни сж болни. Кажете имъ: добъръ е Господъ, всичко ще мине благополучно. Идете слѣдъ една седмица пакъ! Ако състоянието на болнитѣ се е подобрило, вие сте отъ добритѣ хора, но ако състоянието имъ се е влошило, вие не сте отъ светиитѣ. Ако влѣзете въ единъ домъ, дѣто хората не сж въ съгласие, а вие намаляте поне на половина това несъгласие, туй показва, че въ душата ви има една свещена идея. Тя трѣбва да сжществува тайно въ душата

ви, за да можете да влияете на хората за добро. Сега всички хора се плашатъ отъ насъ, но азъ казвамъ: кажете ни, отъ толкова врѣме вече, какъ хората въ свѣта само ядатъ и пиятъ, въ какво състояние се намиратъ тѣ? Подобри ли се животътъ имъ? Тѣ не сж ли въ едно хипнотическо състояние? Когато хората се убиватъ помежду си, това не е ли пакъ едно хипнотическо състояние? Когато хората се мразятъ, това не е ли едно хипнотическо състояние? Всичко това е една хипноза. А когато вие събуждате хората, за да извършатъ волята Божия, не само на думи, но на дѣла, това не е ли единъ великъ актъ? Тогава защо ще се плашатъ хората отъ насъ? И сега седнали хората да третиратъ въпроса, дали Христосъ е спасилъ свѣта, и какво изобщо е направилъ за него? Христосъ и досега още не е спасилъ земята. Той спаси само тия хора, които бѣха при Него. Питамъ ви: онѣзи, които се биятъ спасени ли сж? — Спасенитъ сж при Него. Казватъ, че на земята щѣло да стане второ пришествие. Нѣма какво да става второ пришествие. То отдавна е станало. Повече отъ вѣкъ и половина откакъ става второто пришествие, но не на земята, а горѣ на небето. И тамъ, хората около Христа, сж спасени. Днесъ, обаче, очакватъ спасението на земята, очакватъ Христа да дойде слѣдъ 200 — 300 години. Това нѣщо е станало вече. И всѣки отъ васъ като умре, или ще възкрѣсне, или ще остане на земята да се ражда и прѣражда. И сега всички хора казватъ, че раятъ билъ на земята. Какъвъ рай има на земята? Ще те затворятъ, ще пишатъ всички вѣстници за тебе, ще ти турятъ какви ли не епигети и слѣдъ всичко

това ще кажатъ, че въ нѣкакви си палатки тамъ горѣ въ градината се вършили най-лошитѣ работи. Огдѣ знаятъ тѣ тоза нѣщо? „Присмѣлъ се хърбелъ на щърбелъ“. По този случай турцитѣ казватъ: човѣкъ сѣди за нѣщата отъ себе си.

Съврѣменното общество не може да види нищо хубаво въ нѣщата. Азъ съмъ срѣщаль добри хора и между младитѣ, между старитѣ, но кажатъ ли веднажъ за нѣкого, че е лошъ човѣкъ, лошъ става. Кажатъ ли за нѣкого, че е добъръ човѣкъ, добъръ става. Срѣща ме единъ и ме запитва: ти знаешъ ли какво пишатъ вѣстникитѣ за тебе? — Зная. Ами защо не имъ отговоришъ? — Не съмъ толкова ученъ, за да имъ отговоря. Въ много нѣща можете да ме обвинитѣ, но въ едно нѣщо не можете да ме обвините, а именно: досега още не съмъ подкупилъ пресата. И вѣстникаритѣ сж честни хора, пишатъ отъ убѣждение. „Ама отъ страна на други нѣкои може да сж подкупени.“ За другитѣ не зная, но колкото се отнася до менъ, честенъ съмъ въ своитѣ намѣрения. Вѣстникаритѣ сж най-благообразнитѣ хора, отлични сж тѣ, много добрѣ просвѣщаватъ хората. Тѣ сж деветото и одело на седмото или на осмото чудо. Каквото напишатъ, това става. Като вдигнатъ врѣва: война, война ще стане! и война става. Като вдигнатъ врѣва: миръ, миръ ще стане! — и миръ дохожда. Като вдигнатъ врѣва, че на еди-кого си трѣбва да се помогне, и му се помага. Като вдигнатъ врѣва, че хората трѣбва да станатъ религиозни, и тѣ ставатъ религиозни. Каквото кажатъ, става. Тѣ иматъ магическа сила, служатъ си съ едно масло отъ най-хубавата есенция, въ която

има златни примѣси. Като се намаже перото имъ съ това масло, то пише и много хубави работи написва. Огдалечъ още благоухае това масло. Туй не се отнася само до вѣстникаритѣ, защото и тѣ сж излѣзли отъ срѣдата на хората.

Сега ние сме се отклонили отъ Бога, отъ разумния животъ и продаваме най-възвишеното, най-благородното въ себе си. Колко пжти досега ние сме продали най-хубавитѣ си мисли и най-благороднитѣ си чувства. Нѣкой казва: не може да се живѣе другояче. Та именно като грѣшишъ ще умрешъ. Когато живеѣшъ честенъ животъ, ти можешъ да гладувашъ и 10 дни, но пакъ ще издържишъ. направете този опитъ. Гладувайте 10 дни и слѣдъ това елате при мене. Като се подложите на този опитъ, чакайте да видите, дали нѣма да дойде нѣкой при васъ. Ако никой не дойде, азъ ще бжда последниятъ, който ще ви посѣтя. Това е единъ великъ законъ, който работи въ свѣта, затова не се беспокойте, не се страхувайте. Младитѣ казватъ: какво ще правимъ? Религия не ни трѣбва; — Да, не ви трѣбва религия, която поробва душата, но ви трѣбва религия, която носи Истината. „Наука не ни трѣбва“. — Да, не ви трѣбва наука, която разваля умоветѣ ви, но ви трѣбва наука, която носи мощъ и сила. Трѣбва ви наука, която дава животъ. Какъвъ младъ е този, който се прѣгърбилъ, грѣбнакътъ му се извилъ като буквата „S“? Младиятъ човѣкъ трѣбва да бжде изправенъ като свѣщъ. Като погледнешъ нѣкой младъ човѣкъ да върви, да ти е приятно да го гледашъ: да е строенъ, пѣргавъ и пластиченъ. А тъй, видишъ ли нѣкой младъ човѣкъ съ наведена къмъ земята глава, казвамъ: това не е младъ

човѣкъ. Младитѣ казватъ: какво да правимъ, когато старитѣ не ни приематъ между тѣхъ? Защо трѣбва да ви приематъ старитѣ? Щомъ Господь ви е пратилъ на земята, вие трѣбва да работите — нищо повече! Старитѣ казватъ: ами ние какво трѣбва да правимъ? — Вие, старитѣ, трѣбва да бждете по-силни отъ младитѣ. Ако младиятъ вдига 100 клгр., стариятъ трѣбва да вдига 200 клгр. А сега, младиятъ вдига 10 клгр., а стариятъ казва: „Помогни ми, дѣдовото грѣбнакътъ ми не държи! Азъ вдигамъ едва единъ килограмъ“. И слѣдъ всичко това такъвъ човѣкъ минава за мъдъръ, главата му била пълна съ знания и опитности. Не, не е пълна главата на този човѣкъ. Всѣки човѣкъ, който губи своята морална и духовна сила, е единъ мораленъ инвалидъ. Здраво трѣбва да погледнете и вие и съврѣменното овщество на този въпросъ. Вие казвате: ние знаемъ тѣзи работи. Не, не ги знаете. Въ истинския животъ азъ зная само това, въ което живѣя. Ако кажа, че зная, какво нѣщо е Любовта, не съмъ правъ. За даденъ моментъ азъ зная отъ Любовта дотолкова, доколкото живѣя въ нея. Азъ, обаче, съмъ опиталъ Любовта въ всички нейни форми, Любовь, която трае день и половина не е любовь. Това е празна работа. Нѣкой казва: умътъ ми се поврѣди отъ любовь. Това не е любовь вече. Онази любовь, която прониква въ душата на човѣка, не разваля нито ума, нито сърцето му; Тя му дава мощъ, свѣтлина, сила и знание. Това е Божествената Любовь. И ако тя дойде у васъ, ще внесе истинския животъ и знание. Дойде ли у васъ истинския животъ и знание. Дойде ли у васъ истинско-

то знание, то ще отвори умоветъ ви, и вие ще знаете основно нѣколко езика, но трѣбва да изучавате и ангелския езикъ. За това, че нѣкой отъ васъ знаятъ фрѣнски, нѣмски, италиянски, английски, даже и санскритски, азъ ги похвалявамъ, но всички вие трѣбва да изучавате и ангелския езикъ. Кой отъ васъ е изучавалъ ангелския езикъ? Кой отъ васъ знае първата буква на този езикъ? — Първата буква на ангелския езикъ започва съ думата „любовъ“, но не тъй, както я знаете на български езикъ. Въ ангелския езикъ гласнитѣ букви съставляватъ основнитѣ добродѣтели. Това- което прѣдставлява за насъ принципи, въ ангелската азбука съставлява гласнитѣ букви. Буквата „а“, буквата „о“ въ ангелския езикъ, напримеръ, прѣдставляватъ извѣстни добродѣтели. Въ ангелската азбука има повече гласни букви, отколкото въ нашия езикъ. Колко гласни букви въ сжщностъ иматъ ангелитѣ, нѣма да ви кажа. Тѣ иматъ и повече съгласни. Ние, съврѣменнитѣ хора, се стремимъ по възможность да опростотворимъ своя езикъ. Днесъ всички езици сж много бѣдни. Има много деликатни изрази, деликатни произношения, които не могатъ да се прѣдадатъ съ съврѣменитѣ езици. И у птицитѣ има особени произношения, които не могатъ да се прѣдадатъ съ нашитѣ гласни и съгласни букви.

Та когато дойде разумното Слово, една велика епоха ще се създаде, и знанието- което очаквате ще дойде. Знанието, което е събрано отъ хилядитѣ вѣкове, ще се даде на хората. Само тогава всички ще разберете, какво нѣщо е човѣшката душа. Знаете ли какво нѣщо е човѣшката душа? Само онзи, който има душа, може да носи

въ себе си всичкитѣ добродѣтели. Нѣма ли човѣкъ душа въ себе си, безполезно е да му се говори за възвишень и духовень животъ. Ще ви приведа слѣдния примѣръ. Прѣдставете си, че нѣкой учень човѣкъ нагласи единъ фонографъ да ви говори нѣщо. Чрѣзъ тази плоча могатъ да ви се дадатъ хиляди обѣщания. Питамъ: въ сжщностъ какво може да направи тази плоча заради васъ? Една такава игла може да ви обѣщае много нѣщо, но въ състояние ли е да изпълни всичко това? Езикътъ на човѣка е една жива игла, подобна на тази отъ фонографа. Питамъ тогава: на какво мязатъ всички ония хора, които обѣщаватъ и не вършатъ нищо? Тѣ сж желѣзни игли на фонографитѣ. Отлични сж тѣ за фонграфитѣ, много обѣщаватъ, но нищо не вършатъ. Въ плочитѣ на фонографитѣ има голѣмо еднообразие, а въ плочитѣ, въ които има животъ, има и вѣчно разнообразие; въ тѣхъ сж и всичкитѣ добродетели. Слѣдователно, когато азъ обѣщая да направя нѣщо то поне прѣдъ себе си, за успокоение на моя духъ, трѣбва да го направя, трѣбва да го изпълня въ най-малкъ размеръ.

И тъй, разумното Слово трѣбва да се въплоти! И Писанието казва: „Ето, азъ хлопамъ!“ Ако дойде въ дома ви единъ великъ виртуозъ, това нѣма ли да бжде велико благословение за васъ? Вие ще чувате такава музика, каквато по никой другъ начинъ не можете да чувате. Ако дойде въ дома ви единъ великъ художникъ, или единъ великъ поетъ, който знае истината, или единъ великъ философъ, или единъ великъ адептъ, или единъ великъ Учитель, това сж епохални нѣща за

васъ; това сж красивитѣ нѣща въ живота ви. Ако въ дома ви дойде единъ великъ виртуозъ да ви свири, или ако въ дома ви дойде единъ великъ художникъ да ви покаже своята знаменита картина, това не е ли едно голѣмо благоволение за васъ, което струва повече, отколкото ако бихте спечелили даже и 100 милиона лева? Питамъ: кое е по-хубаво, да спечелишъ милиони или да чуешъ пѣсенъта на единъ великъ виртуозъ? И наистина, когато се обърнемъ къмъ Бога и възприемемъ Неговата Любовъ, ние ще придобиемъ най-голѣмото благословение и за себе си, и за другитѣ. Или когато чуемъ гласа на единъ ангелъ, въ ума на когото сж складирани знанията на всичкитѣ вѣкове, а на гърба му сж турени всичкитѣ богатства на свѣта, това не е ли друго голѣмо благословение за насъ? Този ангелъ ще каже на Господа: „Господи, тамъ долу на земята има една душа, която те обича отъ хиляди вѣкове, искамъ да слѣза малко при нея.“ Господъ ще му разрѣши да слѣзе. И когато този ангелъ те посѣти, ти ще се зарадвашъ, ще се възродишъ. Питамъ: такова едно посѣщение не струва ли повече отъ всички блага на земята? Азъ ви говоря за такава опитностъ, каквато всички може да имате. Вие можете да я провѣрите всѣки день, и ще видите, че това е една велика Истина. Ако живѣете въ тази велика Истина, ще се развивате правилно. Ето защо вие трѣбва да се стремите къмъ тази Истина. Като ви говоря това нѣщо, не мислетѣ, че азъ не одобрявамъ вашия животъ. Не, азъ гледамъ на васъ като на малки дѣца, които учатъ и казвамъ: много добръ учите, но трѣбва да знаете, че слѣдъ като

сте издържали тази година изпита си отлично, до година ви прѣдстои другъ изпитъ, на третата година трети изпитъ и т. н. И слѣдъ като издържите редъ изпити, прѣдъ Бога вие пакъ нѣма да знаете нищо. Прѣдъ Него ще се намирате всѣкога въ сжщото положение. Питамъ: какво трѣбва да направитѣ тогава? — Трѣбва да знаете, че развитието е единъ вѣченъ процесъ, който нѣма свършване. Въ това вѣчно развитие е смисълътъ на живота, въ него е всичката радостъ. По този начинъ ти ще реализирашъ това, за което душата ти копнѣе, което е скрито въ нея. Нѣкой казва: ще направя това и това, слѣдъ като добия Любовта. Не, важното е, какво можешъ да направишъ сега като я нѣма. Другъ казва: ще направя еди-какво си, слѣдъ като спечели много пари. Да, като спечелишъ много пари, лесно е. Важното е, какво можешъ да направишъ въ този моментъ още. Знаете ли на какво мяза вашето положение? Прѣд-ставете си, че вие отивате при единъ бакалинъ да купите нѣщо за 10 лева и му давате 100 лева, отъ които той трѣбва да ви върне 90 лева. Той започва да прави смѣтката: „Ето, давамъ ви 50 лева“, — нищо, обаче, не ви дава. Тази работа става само на думи. „Давамъ ви още 20 лева. Колко ставатъ?“ — Всичко 70 лева. „Ето ви още 20 лева!“ — дава ви тия 20 лева. Колко ставатъ? — Всичко 90 лева. И 10 лева струва покупката. Значи, всичко 100 лева. Така ли е? — Така е, но бакалинътъ му връща въ наличностъ само 20 лева. Уредихме ли смѣтката? — Уредена е тя на думи. Човѣкътъ излиза отъ дюкяна, бърка въ кесията си и намира тамъ само 20 лева. Кждѣ сж останалитѣ 70 лева?

Ама азъ прѣдполагамъ, че ги върнахъ. Да но съ прѣдполагане работа не става. Ти трѣбва да върнашъ тия пари. Та когато говоришъ за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за Правдата, за Добродѣтелята, ти трѣбва да си ги опиталъ въ всички тѣхни приложения въ живота. Да си опиталъ справедливостта, тъй както тя съществува въ живота, това значи, слѣдъ като срещнешъ онзи твой братъ, който ти е причинилъ най-голѣмото зло и страдание, да можешъ да му се усмихнешъ, безъ да ти трепне сърцето и да му кажешъ: какъ си братко, забогатѣ ли? Ако не си забогатѣлъ, азъ съмъ готовъ да ти услужа. Такъвъ трѣбва да бжде всѣки великодушень, всѣки гениалень човѣкъ, който борази съ Правдата въ живота!

Казва Йоанъ: „И Словото стана плът.“ Благодарение на това Слово, ние срещаме добри хора навсѣкжде въ живота. Тѣзи добри хора иматъ свой отпечатѣкъ: Тѣ се срѣщатъ навсѣкжде по свѣта, има ги и въ България, само че не се проявяватъ. За сега въ свѣта сж дошли онѣзи хора, които азъ уподобявамъ на млки деца. И наистина днесъ малкитѣ дѣца управляватъ и България. Отгорѣ казватъ: Нека се упражняватъ тия дѣца. Обаче, приближава врѣмето, когато праведнитѣ хора ще дойдатъ на земята. Тѣ ще взематъ властта въ ржцѣтъ си и ще поставятъ една разумна програма и въ училищата, и въ църквитѣ, и въ обществения строй — навсѣкжде. Тогава всички въпроси ще се рѣшаватъ по единъ магически начинъ. Ние ще се намѣримъ прѣдъ една епоха, въ която затвори нѣма да има, болници нѣма да има, а отъ всички сегашни институти ще останатъ само об-

разци, въ които ще се прѣдставлява на новото поколѣние, какъ сж сѣдили едноврѣмешнитѣ сж-дии, какъ сж проповѣдвали едноврѣмешнитѣ проповѣдници, какъ сж учили едноврѣмешнитѣ учители, какъ сж възпитавали едноврѣмешнитѣ майки своитѣ дѣца, какъ сж търгували едноврѣмешнитѣ търговци и т. н. Всичко това ще прѣдставлява едно голѣмо разнообразие отъ миналата култура т. е. останки отъ културата на 20 вѣкъ.

Сега, обаче, азъ ви говоря за онова, което прѣдстои да стане слѣдъ 10,000 години. Дали сега ще бжде това нѣщо, или слѣдъ 10,000 години, то е едно и сжщо нѣщо. Казано и свършено! Сега или слѣдъ 10,000 години, това е сжщото. Тия 10,000 години за единъ ангелъ прѣдставляватъ една хилядна частъ отъ секундата. За единъ човѣкъ тѣ прѣдставляватъ цѣли 10,000 години, а за една жаба прѣдставляватъ нѣколко милиарди години и т. н. Всичко това е нѣщо относително, но важното е Словото да се въплоти въ насъ. Това е великото въ свѣта.

И тъй, отворете умоветѣ си, отворете сърцата си, отворете душитѣ си за разумното Слово и бждете мощни и силни да Го възприемете. Когато Словото стане плътъ у васъ, всѣкакво разлагане ще изчезне отъ васъ. Днесъ вашата плътъ се разлага, затова често се срѣщатъ хора, които миришатъ неприятно. Отъ идната недѣля бихъ желалъ поне десетъ души отъ васъ да започнатъ да миришатъ хубаво, а слѣдъ една година желая всички да замиришете хубаво и Господъ да каже: „Виждамъ, че отъ тия хора може да стане всичко най добро“. По този начинъ само може да се обър-

не колелото на живота къмъ добро. Това може да стане когато разумното Слово се въплоти у насъ и когато Богъ дойде да живѣе у насъ. Тогава ще дойде новата култура, тогава ще дойде възкръсението, тогава ще пѣемъ и ще свиримъ безъ страхъ. Тогава всѣки ще седи подъ своята смокиня и ще яде по колкото пжти на день иска; по 10, по 20, или по 100 пжти. Така коремъ нѣма да го боли, стомахъ нѣма да го боли, глава нѣма да го боли, и той той ще бжде най-честитиятъ, най-великиятъ човѣкъ въ свѣта. Слънцето на живота му никога нѣма да залѣзва Тѣй ще живѣемъ за въ бждеще. И слѣдъ 10,000 години когато ме срещнете, ще кажете: „Словото, което ни проповѣдвахте въ 20 вѣкъ прѣди 10,000 години се сбждна.

И тѣй, поздравлявамъ ви сега съ 10-тѣ хиляди години!

Бесѣда, държана отъ учителя на 13 Юни 1926 год.
въ гр. София.

ВЪ МАЛКОТО

32

1927

Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

ВЪ МАЛКОТО.

„Върниятъ въ малкото, и въ многото е върень: а неправедниятъ въ малкото, и въ многото е неправедень“.

„Върниятъ въ малкото“. Азъ прѣвеждамъ тѣзи думи на съврѣмененъ езикъ съ думитѣ „будность на съзнанието“.

Днесъ всички хора въ свѣта се стрѣмятъ все къмъ нѣщо велико. Въ тѣхъ има грандиозни идеи, но малко сж онѣзи, които разбиратъ, въ какво седи великото. Великото седи въ малкото, което можешъ да носишъ навсѣкжде съ себе си: То нѣма никаква тежестъ, то никого не обрѣменява, не изисква никакви стражари да го пазятъ. Великото е разумно, то само ходи съ човѣка. Мислите ли вие, че единъ ангелъ, който е завършилъ своето развитие въ небеснитѣ свѣтове, би приелъ да стане говедаръ, да ходи подиръ говедата? — Това е немислимо несъвмѣстимо е съ неговото развитие. А сега ние, съврѣменнитѣ хора мислимъ, че идеалътъ, къмъ който се стремимъ, е нѣщо мъртво. Не, не е така. Идеалътъ е нѣщо живо, затова ви питамъ: вие можете ли да ходите подиръ единъ волю? — Не можете. Волютъ не може да бжде идеалъ за човѣка. Нѣкой казва: азъ имамъ единъ

свещенъ идеалъ, но не мога да го реализирамъ. Щомъ не можешъ да го реализирашъ, този идеалъ е материаленъ. Другъ казва: азъ имамъ идеалъ. Какъвъ? — Да съградя една голѣма къща отъ мряморъ. И това наричатъ идеалъ! Трети има идеалъ да заеме нѣкаква висока служба, да стане пръвъ министъръ въ България. Какъвъ идеалъ може да бжде този, да станешъ пръвъ министъръ? Азъ нахвърлямъ тия примѣри мимоходомъ. Идеалътъ, за който ние говоримъ и къмъ който се стремимъ, е нѣщо священо, нѣщо възвишено и велико. Запримѣръ, възвишено нѣщо е да се стремишъ да видишъ единъ ангелъ. Защо? Защото ангелътъ може да ни зарадва истински. Азъ виждамъ ангелътъ като символъ на чистотата, интелигентностъ и мощностъ. Ангелътъ може да бжде идеалъ за нашата душа. Ако нѣкой иска да има чистота, въ душата си трѣбва да пази образа на единъ ангелъ. Ако нѣкой иска да има Божествената Любовь въ себе си, въ душата си трѣбва да пази образа на единъ ангелъ. Ако нѣкой иска да бжде силенъ, въ душата си трѣбва да пази образа на единъ ангелъ, трѣбва да знае, въ какво седи тази сила. Човѣкъ да има такъвъ идеалъ, разбирамъ. Не е достатъчно само да каже нѣкой, че има идеалъ. Въ тази смисълъ, всички сжщества, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, иматъ нѣкакъвъ вѣремененъ идеалъ, който азъ наричамъ „стремежъ поривъ“. И рѣката има свой идеалъ. Какъвъ? — Да се влѣе въ морето. И дървото има свой идеалъ? Какъвъ? — Да излѣзе на слънцето. Но слѣдъ като израстне 40—50 м. височина, отказва се иска да се върне назадъ къмъ земята и казва: „Това

не е за менъ“. И птицата, дакато ѝ израстнатъ крилата, има идеалъ, но като израстнатъ, хвърква 1—2 клм. на горѣ и послѣ казва: „Това не е за менъ“. И човѣкътъ има свой идеалъ — стремежъ къмъ Бога. Въ първо врѣме той се моли на Бога, има стремежъ къмъ Него, но послѣ казва: що ми трѣбва да се моля на Бога? Що ми трѣбва да ходя на църкваа? Азъ трѣбва да си поиграя да се понаямъ и понапия, докато ми е врѣмето. И най-послѣ хорото, пиенето, яденето, спането, театритѣ, концертитѣ и разнитѣ забави му ставатъ идеалъ. Нѣкой отиде на концертъ, върне се оттамъ и казва: музика е това, великолѣпна ария слушахъ, велико нѣщо бѣше! Питамъ: има ли нѣкой отъ васъ, който слѣдъ като е ходилъ на нѣкой Бетховеновъ концертъ да слуша негови сонати и симфонии, като излѣзе оттамъ да е станалъ светия? Нѣма. Кой отъ васъ, като е слушалъ нѣкоя моя бесѣда, е станалъ светия? — Нито единъ. Обаче, работата не седи въ външното. Ако вие се свържете съ онзи идеалъ, отъ който е произлѣзла симфонията на Бетховена, ще станете светия. И Бетховенъ, обаче, не е могълъ да прѣдаде дори и $\frac{1}{1000}$ часть отъ това, което чулъ. Неговата работа още не е довършена. И съ Моцартовитѣ произведения е същото нѣщо. Не е лесно да прѣведешъ една симфония, т. е. да я свалишъ на физическия свѣтъ. Нѣкой цигуларъ сзире една мелодия, опитва се да прѣдаде хармонията въ нея, но не успѣва, трудна е тази работа.

Та казвамъ: ние трѣбва да се стремимъ да създадемъ първоначалния импулсъ у човѣка. Азъ наричамъ музиката „свещена мелодия на душата.“

Тя прѣдставлява външното на тази мелодия. Разпразяше ми единъ американецъ за своитѣ впечатления, когаго слушалъ знаменитата Камила Русо да свири „сънътъ на живота.“ Той казва: „Първиятъ моментъ като я слушахъ, азъ бѣхъ готовъ да пожертвувамъ всичко въ живота си.“ Това е поривъ! Но слѣдъ като излѣзълъ отъ залата, отложилъ да изпълни намѣрението си. По сжщия начинъ и ние все отлагаме, и нашиятъ идеалъ постепенно затихва. Като слушате нѣкоя моя проповѣдь, вие казвате: като излѣза сега отъ салона, ще направя това или онова заради Господа. Като излезете, обаче, казвате си: чакай да си помисля малко. Докато си помислите, всичко отива на вѣтъра. Казвате: нали съ мисль се постига всичко? Да, но има една обикновена мисль въ свѣта, има и една необикновена мисль, да можешъ да схващашъ нѣщата моментално да кажешъ нѣщо и да го направишъ. Щомъ намислишъ да направишъ едно добро, трѣбва да го направишъ моментално, извънъ врѣмето и пространството. Оглагашъ ли, нищо не излиза. Или започнешъ ли да ровишъ направеното добро, да видишъ, дали е хванало корень, или не е хванало, пакъ нищо не излиза. Доброто е мощна сила. Въ него е скритъ единъ възвишенъ, чистъ и святъ духъ. Тури своя духъ въ тази свещена форма на доброто и не се плаши! Нѣкой мисли, че доброто е мъртво нѣщо. Не е така. Въ твоята свещена идея, чрѣзъ която си рѣшилъ да направишъ едно добро, влиза единъ святъ духъ, който ще освѣти това дѣло и ще покаже, че животътъ на онзи, който служи на Бога, всѣкога се реализира.

И тъй, говоря ви за „будност на съзнанието“. Съзнанието на всинца ви трѣбва да бжде будно, понеже отъ него зависи вашето развитие, отъ него зависи здравето на тѣлото ви, на сърцето, отъ него зависи и стабилността и устойчивостта на човѣшкия умъ въ своитѣ прояви. Ето защо, съзнанието на човѣка никога не трѣбва да спи. Заспи ли, ще дойдатъ всички нещастия и страдания. Значи, тѣ идватъ по простата причина, че съзнанието на човѣка не е будно. Допуснете слѣдния фактъ: вие сте честенъ човѣкъ, никога не сте извършвали какво и да е прѣстѣпление, но Провидѣнието ви докара въ такава крайна нужда, че като видите нѣкъдѣ една каса, пълна съ скъпоцѣности, съ злато, вие казвате: не мога ли да бръкна въ тази каса, да взема малко отъ това злато, за да облекча положението си? Достатъчно е само за моментъ да допуснешъ тази мисль, и вашето съзнание заспива, настава прѣкъсване на съзнанието. Слѣдъ малко ти се опомвашъ, настава едно гризене на съвѣстѣта. Значи, съзнанието отново се събужда.

Съврѣменнитѣ хора иматъ свой особенъ моралъ и се хвалятъ съ него. Азъ се чудя на тѣхния моралъ. Какъвъ моралъ има въ единъ паякъ, или въ една риба, или въ единъ вълкъ, или въ една овца, или пъкъ най-послѣ и въ всички съврѣмenni хора? Я ми кажете, може ли да бжде мораленъ единъ човѣкъ, който яде месо? Може ли да бжде мораленъ онзи човѣкъ, който настѣпва нравитѣ? Може ли да бжде мораленъ онзи човѣкъ, който кжса главитѣ на мухитѣ? Нѣкой казва: ангелче е моето дѣтенце. Казвамъ: я вземи това дѣтенце,

което наричашъ ангелче и го занеси въ гората подъ нѣкое дърво, на което има полочка на нѣ-коя птичка съ малки птиченца и яйца и вижъ, дали това твое ангелче ще се спре съ свещенъ погледъ прѣдъ полочката, или ще вземе камъни да хвърля върху нея и да чули яйцата. Ако твоего дѣте чули яйцата на тази птичка, мислите ли че то е ангелче? — Не е ангелче. Азъ наричамъ ангелче само това дѣте което като дойде до полочката, спре се тихо прѣдъ нея, поусмихне се, позарадва се и б-вно се отдалечи, да не уплаши птичката. Днесъ хората казватъ, че иматъ свещенъ моралъ. Какъвъ моралъ е този, едва седнешъ между цвѣтята и започвашъ да ги кжсашъ едно слѣдъ друго? И дѣтето ти прави това нѣщо, и ти го правишъ. Защо кжсашъ тия цвѣтя? Не знаешъ ли, че сж живи? Това е безморалие. Ти като искашъ ла седнешъ на трѣвата, трѣбва да искашъ разрѣшение отъ нея да седнешъ, или не. Ще кажешъ: моля ти се, азъ се уморихъ много, мога ли да седна? Ако тя отговори, че можешъ, тогава ти ще седнешъ да си починешъ. Ти ще гледашъ на тази трѣва съ страхопочитание. Тя днесъ е малко, слабо сжщество, което утрѣ ще израсте. Неиниятъ духъ още не е на земята. Послѣ, като отидете при нѣкой изворъ, вие веднага събувате обуцата си и бързо цѣмбуркнете краката си въ водата. Мислите ли, че това е моралъ? — Не е моралъ. Дойдете ли при нѣкой изворъ, вие ще си носите една чашка и ще го запитате: моля, мога ли да си взема една чашка вода отъ тебе? Ако ти позволи, ще си гребнешъ водица, ще си събуешъ обуцата и настрана отъ извора ще си измиешъ

краката. Тъй трѣбва да се възпитаватъ малкитѣ дѣца. За това, че си потопилъ краката си направо въ извора, той нѣма да ти каже нищо, но то е прѣстѣпление. Не само туй, но тъй, както свърѣменитѣ хора живѣятъ днесъ, тѣ ще се сплуютъ, и отъ тѣхъ нѣма да остане нищо. Всички свърѣменни хора, попове, владици, професори, царе кавито и да сж, всички ще се сплуютъ. И слѣдъ всичко това тѣ искатъ новъ редъ на нѣщата. Какъвъ новъ редъ? — Да убиватъ хората, да изгарятъ кжщитѣ имъ, или да отправятъ този-онзи на оня свѣтъ, като казватъ, че този билъ националистъ, онзи билъ демократъ или комунистъ и т. н. И всички тия хора толкова обичатъ България че ѝ турили два милиарда лева дългъ на гърба ѝ, освѣнъ репарациитѣ. И слѣдъ като забатачили работитѣ си, казватъ: явилъ се нѣкакъвъ човкъ между насъ, който съ проповѣдитѣ си разваля народа ни. Нѣ, моитѣ думи сж свещени, и всички вие можете да ги опитате. Ако българскиятъ народъ единъ день се намѣри въ затруднено положение, само моитѣ думи ще го спасятъ. Вие можете да прѣустроите живота си само върху моитѣ думи. Това е наука! Азъ не говоря за хатъра на когото и да е. Това, което ви говоря е нѣщо Божествено, нѣщо велико. Питамъ ви: какво трѣбва да ви проповѣдвамъ сега? Че трѣбва да обичате народа си ли? Ако вие досега не сте се научили да обичате народа си, вашата работа е свършена. Или пъкъ, ако отсега нататкъ ви проповѣдвамъ, че трѣбва да се обичате единъ другъ, вашата работа е сжщо тъй свършена. Или пъкъ ще ви кажи, че трѣбва да се учите. Ако досега

не сте учили, вашата работа е свършена. Да обичате народа си, да се обичате едни други, тия нѣща вие сте учили на вѣрмето, нѣма какво сега да ви проповѣдвамъ.

„Вѣрниятъ въ малкото, и въ многото е вѣренъ“.

Какво е малкото? — Това е свещениятъ идеен човѣка, това е Истината. Тази свѣщена Истина освѣщава нѣщата. Тази велика истина е създала сегашния човѣкъ. Ако човѣкъ живѣе, то е по причина на Истината. Тя е другъ изразъ на Любовта, защото Любовта въ физическия свѣтъ е физическата страна на Божествения животъ. Значи, Любовта на земята не е нищо друго, освѣнъ физическия животъ на видимия Божественъ свѣтъ. И ако вие влѣзете въ Божествения свѣтъ по пѣтя на Любовта, тамъ ще се разхождате тѣй, както сега се разхождате по земята. Истината пакъ е свѣтлината на Божествения свѣтъ. Любовта е основата, върху която всичко се гради. Безъ Любовь нищо не можете да култивирате. Възвишеното, благородното у човѣка, това е неговата душа. Човѣшката душа, това е Божествената Любовь. Нѣкой казва: азъ имамъ любовь. — Имашъ, разбира се. Твоята душа е сглобила всички клѣтки на организма ти. Тя ги отхранва, и тѣ растатъ и се развиватъ въ своитѣ способности и сили поради нея. Нѣкои казватъ, че човѣшката душа е функция. Не, всичко е функция на душата, тя произвежда всичко. Тѣй седи въпросътъ, споредъ новата физиология.

Прѣдставете си сега, че поставите окото си върху единъ камъкъ безъ никаква чувствителность. Знаете ли какво щѣше да бѣде вашето понятие за свѣта? — Съвсѣмъ особено. Или пакъ допус-

нете, че туряте ухото си върху този нечувствителен камък и оттамъ слушате. Какво понятие щѣхте да имате за свѣта? — Пакъ особено понятие. Ами какво щѣше да бжде понятието ви за свѣта, ако върху този камъкъ бихте поставили вашето обоняние? При сегашното развитие на човѣка, въ душата му има още много непробудени чувства. Въ сравнение съ бждещето развитие на човѣшката душа, днесъ ние сме въ положение на човѣкъ, който е поставилъ окото си върху единъ безчувственъ камъкъ и оттамъ разглежда свѣта. Слѣдователно, окото на човѣка не трѣбва да бжде поставено върху такъвъ камъкъ. Въ Писанието подъ думата „камъкъ“ се разбира възвишения, устойчивъ животъ, поради което се казва, че Богъ е канара. Значи, само разумното у човѣка е канара, само то може да бжде поставено на камъкъ. То постоянно се движи у човѣка. Ето защо, когато нѣщата загубягъ своята устойчивостъ, започвагъ да се разкапватъ. Ако направимъ опитъ съ една жѣлѣзна прѣчка, да намалимъ бързината на движението на нейнитѣ частици, тази жѣлѣзна прѣчка ще започне сама по себе си да се руши, като пѣськъ. Та докато човѣкъ има идеалъ, докато има единъ в звишенъ стремежъ, той може да постигне всичко. Кажете ли, че всичко е на земята, че никакъвъ идеалъ нѣма и не трѣбва да се търси, този човѣкъ е мъргазъ. Питамъ: кучетата страхъ ли ги е тогава отъ мъртвитѣ львове? Хора, които разсѣждавагъ по този начинъ, сж съвършено умрѣли. Какъвъ идеалъ може да съществува при такова материалистическо схващане на нѣщата? Нѣкой казва: всичко въ свѣта е материя.

Подъ „материя“ ние разбираме резултатитѣ на човѣшкия духъ. Материята е плодъ на духа. Тя прѣдставлява видимото, осѣзваемото, което духътъ е изработилъ прѣзъ безбройнитѣ вѣкове на миналото. И когато се казва, че духътъ е въ борба съ материята, това подразбира стремежа на духа да тури всички сили въ равновесие.

Сега всички хора се борятъ, безъ да знаятъ, кое е право въ даденъ случай. Ето защо и днесъ даже и въ най-възвишения човѣкъ, по нѣкога се зараждатъ извѣстни инстинкти, присъщи на неговото минало. Това показва, че става постепенно събуждане на материята отъ нейното спяще състояние. Човѣкъ, за да се очисти съвършено, трѣбва много дълбоко да разбира своето естество. За обяснение на мисълта си, ще ви приведа слѣдния примѣръ. Единъ английски лордъ, подъ псевдонимъ Смидсонъ, като отишълъ въ Индия, взелъ съ себе си едно малко тигърче и го опитомилъ. При всички разходки, които прѣдприемалъ, на всѣкжде водилъ и този тигъръ. Той привикналъ да слѣдва господаря си тъй, както кученцата вървятъ днесъ слѣдъ хората. Единъ день този англичанинъ взима една класическа книга за четене и отива, придруженъ отъ своя слуга и тигъра си, въ една гориста мѣстность изъ Индия, сѣда на едно мѣсто да чете и се прѣнася въ размишление. Въ това размишление той изгубва будността на съзнанието си. Тигърътъ, който билъ близо до него, започва да ближе ржката му. Отъ това близане на ржката явява се една капка кръвъ, която англичанинътъ не забѣлѣзалъ. Веднага у тигъра се явява кръвожадниятъ инстинктъ, и той се готвилъ да се хвърли

върху господаря си. Обаче слугата, който видѣлъ всичко тоза, сграбчва пушката си и сполучливо замѣрва тигъра, съ което го поваля на земята, Така той успѣлъ да спаси господаря си. И вие нѣкой пжть мислите, че сте господари на вашето естество, което е опитомено само, т. е. врѣменно дресирано, като този тигъръ. Ако вашето съзнание не е будно, достатъчно е само една капчица кръвъ да близнете за да се проявятъ у васъ всички ония спящи сили на вашето естество. Нѣкой пжть вие казвате: да изпратимъ нашитѣ дѣца на кинематографъ, на прѣдставление или на нѣкой концертъ, да се позабавляватъ малко, Имайте прѣдъ видъ, че ако вашето дѣте близне само една капчица кръвъ въ това прѣдставление, или въ този кинематографъ, или въ онзи локалъ, то е изгубено. Не, ние не трѣбва само да създаваме удоволствия на нашитѣ дѣца, но за младежъта трѣбва да се замислимъ сериозно, да имъ се дадатъ разумни забавления. Въ всичко това, което се прѣдставя, нека има реалностъ, а не лъжи и измислици. Заелъ се нѣкой авторъ да пише нереални нѣща, да описва, че героинята припаднала отъ любовъ. Тя не припада отъ любовъ. Любовъта не е причина за припадането. Всѣкой герой, който припада отъ любовъ, е лъжливъ герой; и всѣка героиня, която припада отъ любовъ, е лъжлива героиня. Кой припада въ свѣта? — Който се уплашва. Ако нѣкой е герой само затова че припада, защо да не е герой онзи, който, като види опасността, офейква? И той може да бжде герой. Казвате: буденъ е този човѣкъ може да бѣга. Не, това не е будностъ на съзнанието. Това сж криви схващания,

върху която сме построили нашия животъ, вслѣдствие на което носимъ тежки изпитания. И сега ние се молимъ на Бога, казваме: Господи, не чувашъ ли ни? Не виждшъ ли нашитѣ страдания? Господъ казва: „Не кжсайте цвѣтята, не убивайте животнитѣ, не запушвайте изворитѣ, не взимайте хлѣба на вдовицитѣ, не онеправдавайте сирачетата!“ Огъ хиляди години насамъ се вършатъ тия и редъ други прѣстжпления, а като дойдатъ страданията, казватъ: Господи, не чувашъ ли ни? Защо Господъ не ви чува? Защото не изпълнявате и не слушате Неговия великъ законъ.

И тъй, на всинца ви е потрѣбно будно съзнание. То е великата наука въ живота. То е най-приятното, най-красивото нѣщо, което може да се желае. Онзи, който иска да успѣе въ живота си и да го съгради правилно, при сегашнитѣ мжчнотии, трѣбва да има будно съзнание. Тия мжчнотии, тия страдания и затруднения, които усѣщате сега, тѣ сж начатъкъ на прѣсѣване. Чакайте, това е нищо още. Знаете ли, какви тънки рѣшета, какви ситни сита ще дойдатъ, съ които ще ви прѣсѣягъ? Трѣбва да станете „хасъ“ брашно, отъ „двѣ нули“. Това нѣма да бжде само съ васъ, но всички народи ще бждатъ тъй прѣсѣти да станатъ на брашно отъ качество „двѣ нули“. Не считайте, че ви говоря само да се намирамъ на работа или да ви плаша. Не, азъ ви говоря великата, най-приятната Истина, да се научите да не разрушавате нѣщата. Ако разрушите живота на едно дърво, което едва е цвѣнало и завързало, ще видите, че нѣма да мине много врѣме и никакъвъ плодъ нѣма да остане на него. Но ако го полѣте и на-

гледате, втори път като минете покрай него, то ще ви каже: „Вземете си отъ моя плодъ, колкото искате! Съ това ще ми направите услуга“. Ако сте поливали това дърво, то ще ви обича и когато пожелаете да откъснете отъ неговия плодъ, само ще наведе клонетъ си къмъ васъ и ще ви прѣдложи. Ако сте отъ добритъ хора, като срещнете нѣкоя крава и сте жадни ще я попитате: мога ли да си издоя малко отъ твоето млѣко? Тя ще ви прѣдложи да си издоите и послѣ ще си продължи пътя. Сега какво става, когато искатъ да издоятъ една крава? — Вързватъ я, теглятъ я, тя се дърпа, рита, не се подава. Да оставимъ този въпросъ настрана, но питамъ: вие какъ постъпвате единъ спрямо другъ? Тѣй както сте постъпвали досега, не е имало кой да ви сѣди. За да можете да извадите поука отъ вашата минала опитностъ, както и отъ всички ваши постъпки, вие трѣбва да имате будно съзнание. То ще бѣде вашиятъ най-добъръ сѣдия. Нѣкога вие казвате: великъ е нашиятъ идеалъ — но не можемъ да го приложимъ. Кажете ли така, като дойдете до вратата на Царството Божие, всички ангели ще кажатъ за васъ: „Ти си опрѣдѣленъ да влѣзешъ въ Царството Божие, но не можешъ сега“. Всѣки човѣкъ, който казва, че не може да възприеме Истината, или че не може да изпълни волята Божията, той самъ става причина да се тури прѣграда между него и Царството Божие. Тогава ангелитъ вече не могатъ да го въведатъ въ това Царство. Не само това, но по нѣкой път вие туряте прѣграда между васъ и Бога. Тогава и Богъ, който е толкова силенъ, не може да ви помогне. Казва се въ

Писението: „Грѣховетѣ, които туряте като прѣграда между васъ и Бога, сж толкова много, че не мога да направя доброто което ви е нужно“, Казват: нѣма какво да се моля на Бога! Хубаво, приятелю, ако ти отблъсквашъ майка си и баща си, които сж ти дали всичкитѣ условия, тогава вижъ, опитай се, колко можешъ да вдигнешъ съ едната си ржка. Не се самозаблуждавай! Ти не можешъ да вдигнешъ повече отъ 100 клгр. съ ржката си. Слѣдователно, силата на човѣка седи въ любовта му къмъ великата Истина: И когото нѣкога казвамъ, че човѣкъ може да носи земята на грѣба си, азъ разбирамъ именно този великъ законъ на живота. Защото цѣлата природа, цѣлата вселена въ своитѣ проявления е разумна. И когато ние се стремимъ къмъ Истината, цѣлата вселена може да се събере въ единъ лѣшникъ. Тя нѣма да тежи повече отъ единъ лѣшникъ, И всички тия 100 милиона слънца тежатъ, колкото единъ лѣшникъ. Знаете ли какъ се движатъ тѣзи слънца? — Гѣ нѣматъ никаква тежестъ. Тяжестъта е нѣщо разумно. Когато единъ прѣдметъ или едно тѣло се стреми надолу, тогава то има тѣжестъ. Азъ мога да направя тежестъта на една перушинка на 10 клгр., като я свържа за една пружина. Та когато говоримъ за тѣжестъта на прѣдетитѣ, ние разбираме силитѣ, които дѣйствуватъ върху тѣхъ. Съ този въпросъ се занемаватъ физицитѣ. Ако се интересувате отъ него, трѣбва да изучавате физиката.

Та схзнанието ви трѣбва да бжде будно! Задавали ли сте си въпроса какво означава центъра на окръжнсотъта, съ който ви занимаватъ въ учи-

лицата? — Той прѣдставлява сѣмката, която трѣбва да израсте да се подвижи въ известна посока. Учителътъ пита ученика: какво ще се образува, ако дадена точка се движи въ извѣстна посока? — Ще се образува права линия. Що е правата линия? — Определената посока, къмъ която извѣстна сила въ даденъ случай може да проектира своя планъ. Значи, нѣщата се планиратъ въ живоота. Ние опредѣляме нашата посока съ първото измѣрение. Правата линия означава първата посока, къмъ която ние ще се движимъ. Но понеже всичко въ свѣта се движи, тази права линия има и друго движение — на широчина. Широчината съставлява основата на нашата идея. И наистина, за да може една идея да се стабилизира, трѣбва да има основа. Основата съставлява плоскостъта. Понеже тази идея е жива, тя трѣбва като едно растение да расте, да се развива. Затова ние хората, които живѣемъ въ III-то измѣрение, образуваме куба. Та когато изучавашъ линиитѣ трѣбва да изучавашъ посоката на твоитѣ идеи. Когато изучавашъ плоскостъта, трѣбва да изучавашъ основата на твоя животъ. а когато изучавашъ куба, трѣбва да изучавашъ условията за твоего растене. Обаче, колцина отъ васъ се занимаватъ съ живитѣ линии? Но всѣки може да направи тѣзи опити. Да допуснемъ, че вие носите въ джоба си една сума отъ 10,000 лева и заспите нѣждѣ по пѣтя. Подуши ви някой апашъ, оберзъ ви и избѣга. Вие ставате хващате се за главата, казвате: отидоха ми паритѣ! Ако сте нѣкой войникъ, вие сте буденъ, хващате пушката си, стигате апаша и го убивате. Така и вие можете да хванете вашия апашъ. Ще

извадите своето оржие, което е вашата силна мисъл, вашия център и ще се концентрирате силно. Тази мисъл ще отиде до мозъка на апаша, ще му повлияе, и той ще се върне при вас, ще донесе паритъ ви назадъ. Нѣма защо да го убивате. Така нѣма да има нужда и отъ детективи. Колцина отъ васъ сте правили този опитъ? Нѣкой отъ васъ изгуби прѣстена си. Нека проектира мисълта си къмъ крадеца и да го намѣри. Нѣкой отъ васъ изгуби вола си. Отива веднага при нѣкоя врачка и ѝ казва: изгубихъ вола си, кажи ми дѣ да го търся. Тя изважда бѣлъ бобъ. нѣкога и черенъ, и го хвърля, гадае по него. По този бобъ тя познава, че еди-къдѣ си въ нѣкоя курия въ Сухиндолъ, при еди-коя си чешма се намира волътъ. Вие отивате на това мѣсто и намирате вола си. Питамъ: какъ познава тази врачка, дѣ е стишълъ вола? Казвате: нѣкакво съвпадение има тукъ. Добрѣ, единъ пжтъ съвпадение, втори пжтъ съвпадение, трети пжтъ съвпадение, 99 пжти съвпадение. Какво ще кажетъ на това отгорѣ? Маже ли да се явятъ толкова случаи на съвпадение? Тази врачка разбира законитѣ. Тя взима боба, своя центъръ, и веднага се съединява съ него. По този начинъ отправя мисълта си къмъ вола и го пита: „Дѣ си?“ — Еди-на кое си мѣсто въ Сухиндолъ. Тѣй се съединява тя съ вола чрѣзъ радиотелеграфа си и го намира. Тия врачки могатъ да говорятъ съ загубенитѣ вещи, както и съ загубенитѣ лица. Тя не говори съ обикновеното съзание на човѣка. Ако река да ви говоря за всички видове съзнания, вие ще се забъркате.

Трѣбва да знаете, обаче, че у човѣка има

три съзнания: едното е обикновеното, врѣменното съзнание, у което ставатъ чести прѣкъсвания. Второто е духовното съзнание и третото е Божественото, непрѣживеното съзнание. Когато говоря за будното съзнание, азъ подразбирамъ Божественото. И когато се свързваме съ това съзнание ние дохождаме до окултната наука, която иска да ни прѣвъзпита. Нѣкой човѣкъ казва: голѣмъ грѣшникъ съмъ! Казвамъ: хвърли си бобъ, да знаешъ какъ да се справишъ съ грѣховетъ си, какъ да ги изкупишъ. Иди при нѣкоя врачка, тя ще ти покаже начинъ, какъ да се справишъ съ грѣховетъ си. Българскитѣ врачки знаятъ това. Иди при нѣкоя българска врачка и я питай, какъ да се справишъ съ грѣховетъ си, тя ще ти каже: „Еди кждѣ си, въ село Драганово, има една бѣдна вдовица съ дѣтенце, което е голо и босо, безъ обуца и дрешки. Напръви му едни нови дрешки.“ Страданията иматъ различни прѣдназначения. Когато страдашъ, стани, иди да помогнешъ на нѣкоя страдална душа. Врачката ще ти покаже, де е тази душа. Ако жената на нѣкой мъжъ е болна, той веднага ще тича да търси лѣкаръ. Не, викайте баба Иванка, тя ще ви каже, какво ви липсва. Господъ ви казва: „Вашитѣ грѣхове ви отдалечиха отъ мене. Вие се подпушихте и не пропускате да мине презъ васъ Божията Любовь, Божията Мъдрость и Божията Истина“. Какви хора можемъ да бждемъ тогава? Ние сме се научили само да се подпушваме, да разрушаваме живота на цвѣтята, на дърветата и на хората. Казвате за нѣкого: този проповѣдникъ е голѣмъ вагабонтъ, защо го слушате? Добрѣ, съгласенъ съмъ. Какво ни остава сега? — Да се

обърнемъ къмъ Бога и да напуснемъ вагабонството. И когато Христосъ дава образа за блудния синъ, той подразбира онова положение, когато човѣкътъ се намиралъ при ангелитѣ и слѣдъ като напусналъ това висше положение, отишълъ между хората, дѣто ялъ и пилъ. Ней-послѣ той отишаль и между свинетѣ. Подъ „Свинетѣ“ се подразбиратъ материалиститѣ хора, които не ти даватъ и хлѣбъ да ядешъ. Тѣ те изпжждатъ навънъ и казватъ: „Нѣмаме хлѣбъ за тебе“. Блудниятъ синъ тогава казва „Не може да се живѣе между материалисти хора. Тукъ и свинетѣ иматъ рошкови да ядатъ, а за менъ и това нѣма. Чакай да се върна при баща си“. Слѣдъ всичко това ние хората казваме: трѣбва да бждемъ материалисти! Не, материализмътъ нѣма да даде нищо въ свѣта. Когато една култура изгуби своя идеализъмъ и стане материалистическа, тя е осждена на смъртъ. Когато една религия изгуби своя идеализъмъ и стане материалистическа, тя е осждена на смъртъ. Когато едно учение изгуби своя идеализъмъ и стане материалистическо, то е осждено на смъртъ.

Сега хората казватъ: да използваме науката. Че какво има да се използва въ тази материалистическа наука? Днесъ изнамѣриха аеропланитѣ, но защо ги изнамѣриха? — Да убиватъ съ тѣхъ хората. Защо направиха параходитѣ? — Страшни сж днешнитѣ параходи въ своето използване. Казвате: всички тѣзи изобрѣтения сж въ полза на бждещата наука. Да, въ полза на бждещата война. Седишъ въ София спокойно, мине отгорѣ ти единъ аеропланъ, хвърли една бомба и въ 24 часа вече те нѣма, изпратили те на онзи свѣтъ. Това става не са-

мо въ София, но и въ всички други по-големи градове: Лондонъ, Парижъ и другадѣ. Всичко това ще изчезне, но въпрѣки това ние казваме: когато съвременната свещена наука направи своитѣ открития, тя ще ни спаси. Не, тази наука не е свещена. Нека праходитѣ, които е изнамѣрила, служатъ само за прѣнасяне на пѣтници, а не и за прѣнасяне на ония чудовищни гранати! Нека аеропланитѣ, които е изнамѣрила, служатъ за прѣносъ на хората, а не и за хвърляне отъ тѣхъ бомби! Нека всички изобрѣтения на науката бждатъ използвани и отъ държавата, но правилно! Нека умоветѣ на ученитѣ хора работятъ, но да не продаватъ своитѣ изобрѣтения за пари! Сега държавата иска да използва всичко и то до тамъ, че да използва даже и свещенитѣ идеи, които Богъ е пратилъ на земята.

Когато Мойсей бѣше въ пустинята, чу гласа на Бога, Който му казваше: „Изуй обувката си, защото мѣстото, на което седишь, е свято“. Казвамъ: така и вие сега седите прѣдъ лицето на Бога. И нѣкои отъ васъ, които се молили дълго време на Бога, въ резултатъ получаватъ нѣкакво видение, обаче тѣ иматъ обичай тогава да си скриватъ главата, Защо? — Страхъ ги е, не искатъ да видятъ нищо. Така и вие си завивате главата съ юрганъ. Какъ? — Дойде нѣкоя свещена идея, ти завиешъ главата си съ пари, или съ нѣкой министерски постъ, или съ нѣкой владишки постъ, или съ нѣкой професорски постъ, или съ нѣкой посланически постъ. И слѣдъ всичко това вие се питате; защо не успѣваме въ живота си?

„Върниятъ въ малкото, и въ многото е върень“.

Нашето съзнание трѣбва да бжде будно! Вие казвате, че обичате нѣкого. Питамъ ви: обичате ли Бога? Ще кажете: обичаме Го, стремимъ се. Не, когато говоря за Бога, азъ трѣбва да бжда готовъ да пожертвувамъ всичко, да бжда свободенъ отъ всичко въ свѣта. Обичамъ ли Бога, ще обичамъ всички хора и съ всички хора ще мога да се справя. Не обичамъ ли Бога, и хората не мога да обичамъ, а даже и съ себе си не ще мога да се справя. Човѣкъ, който не обича Бога, той е най-големиятъ егоистъ и съ никого не може да живѣе. Нѣкоя жена се оплаква, казва: мжжъ ми не ме обича. Какъ ще те обича? Той не обича Бага, Който му далъ живота, че тебе ли ще обича? Нѣкой мжжъ се оплаква, че жена му не го обичала, че била голѣма егоистка. Че какъ ще го обича? Тя Бога не обича, че мжжътъ си ли ще обича? Дойде синътъ, оплаква се, че баща му не го обичалъ. Дойде дъщерята, оплаква се, че майка ѝ не я обичала. И тѣ не сж по добри отъ тѣхъ. Днесъ и синоветъ и дъщеритъ не обичатъ родителитъ си, защото и Бога не обичатъ. Ако мжжътъ не обича жена си, тя трѣбва да се моли той да обикне Бога. Обикне ли Бога, ще обикне и нея. Ако жената не обича мжжа си, той трѣбва да се моли тя да обикне Бога. Обикне ли Бога ще обикне и него. Ако дъщеритъ ви, синоветъ ви или приятелитъ ви не ви обичатъ, трѣбва да се молите да обикнатъ Бога. Обикнатъ ли тѣ Бога, обикнете ли Го и вие, ще имате вече приятели въ свѣта, съ които ще можете да сподѣляте всичко въ живота си. Ще кажете: дѣ ли е този Господъ? — Богъ е въ първата

радостна идея, която ви посѣщава сутринъ, когато се събуждате. Вие може да мислите, че това е вашата майка. Не, това е Богъ въ формата на вашата майка. Той е скритъ въ тази форма, Вие може да мислите, че това е нѣкой вашъ добъръ приятелъ. Не, Богъ е въ формата на този вашъ приятелъ, Тѣй че, щомъ се събудите съ една добра идея, знайте, че Богъ е въ нея. Съ тоза Той ни поздига. Богъ е скритъ въ всѣка идея, която може да ни даде потикъ, въ каква и да е посока. Но когато изневѣрваме на Бога, Той остава всички тия нѣща, безъ да поженимъ плодетъ имъ.

Слѣдователно, ние ще свиримъ на хората, тѣ ще ядатъ и пиятъ, безъ да ни дадатъ нѣщо. Ние ще рисуваме на хората нѣкоя хубава картина, но тѣ нѣма да бждатъ доволни отъ нея и ще кажатъ: защо не рисувате нѣкоя хубава гола жена? Ние искаме да ни рисувате нѣщо модерно, а не такива ангели. И на модистката ще кажатъ сжщото: скрой нѣщо хубаво, модерно нѣщо искаме. Всички искатъ все хубави нѣща. И народното събрание заседава, все хубави закони туря. Всички хора трѣбза да се заематъ да изучаватъ Божиитѣ закони. Ако всички депутати отъ народното събрание кажатъ: най-първо ние ще служимъ на Бога, ще пожертвуваме всичко заради Него, а послѣ за българския народъ, знаете ли, какво вилико народно събрание щехме да имаме? Знаете ли, колко великъ шѣше де бжде българскиятъ народъ? Азъ говоря за България, за васъ, не говоря за себе си, понеже не мисля да живѣя въ България. Азъ не мисля да живѣя даже и на земята. Единъ день ще се върна въ своето отечество и отъ друго мѣ-

сто ще ви гледамъ. И тогава нѣма да правя добро, както сега, да ви проповѣдвамъ. Ще видя, че нѣкой плаче. Ще го утеша, безъ да ме види. Ще бжда незидимъ. Ако вѣрзате въ моитѣ думи, добръ ще бжде за васъ, тъй ще стане. Пъкъ ако не вѣрвате, сухи дървета ще станете — нищо повече. Вие ще опитате всичко това. Туй богатство което, ви давамъ, това сж закони, които трѣбва да приложите. Богъ е говорилъ прѣзъ всичкитѣ вѣкове: трѣбва да дадете абсолютна свобода на вашия умъ! Обикнете ли Бога, главниятъ въпросъ въ свѣта е разрѣшенъ. Вие ще влѣзете вече въ областта на безсмъртието.

И тъй, на всинца ви е потрѣбно будно съзнание!

Туй подразбира „в рниятъ въ малкото“. Човѣкъ трѣбва да проучава себе си. Всички окултни науки днесъ разполагатъ съ закони, съ методи, които помагатъ на човѣчеството. Тѣ сж скрити. Официалната наука нѣма да донесе нищо на човѣчеството. Ще му помогне онази наука, която официално не се приема. Вземете, запримеръ, астрологията, тя не се приема отъ съврѣменнитѣ учени хора, но ще допринесе много повече на човѣчеството, отколкото всички онѣзи правила на съврѣменната наука. Тѣ нищо не го ползуватъ. Ако единъ човѣкъ разглежда живота херомантически, той ще се ползува много повече, отколкото всички онѣзи дисекции, които би направилъ върху труповетѣ на хората. Днесъ поставятъ нѣкой трупъ прѣдъ онѣзи млади госпожици и кавалери, излиза единъ отъ тѣхъ съ ножчето си, туря цигара въ устата и започва да разрѣзва трупа. Другитѣ на-

около му се смѣятъ, приказватъ, за нищо не искатъ да знаятъ и тъй изучаватъ човѣшкия организъмъ. Хубаво е и тоза, но казвамъ: ако човѣкъ би изучилъ астрологията, не като гадание, но да изучи отношенията на небеснитѣ тѣла, влиянието имъ върху даденъ човѣкъ, вжтрѣшната връзка, която съществува между всички хора, той ще придобие единъ вжтрѣшенъ опитъ, ще види, че тази наука има живо приложение въ живота. Това сж методи, които трѣбва да се изучаватъ.

Дойде нѣкой при мене, Казва ми: кажи ми, какво ще бжде моето бждаще. Въ дадения случай бждащето на човѣка е определено, то е написано на ржката, на главата, на лицето. Ако линията на живота у нѣкой човѣкъ е скъсана на 2—3 мѣста, това показва, че той е усьденъ да умре — нищо по вѣче. Нищо не е въ състояние да го спаси. Ако линията на щастieto у нѣкой човѣкъ е скъсана, или я нѣма никаква, съдбата на този човѣкъ казва: слушай, ти не вѣрвай на щастие на късметъ. Нито бащати, нито майка ти сж оставили нѣщо въ наследство, за това опрѣтни се да работишъ да си копаешъ самъ нивата и лозето. Поглѣдна главата нѣкому, виждамъ я широка, кжса, казвамъ му: слушай, приятелю, отъ прадѣдо си имашъ наслѣдена една лоша черта — отмъстителностъ. При тази черта съ никого не можешъ да живеешъ. Трѣбва да впрѣгнешъ тази енергия на работа. Какво да правя? — Ще впрегнешъ този дяволъ на работа и нищо нѣма да му казвашъ. Всѣки день ще копаешъ лозето, ще го поработвашъ. Какъ възпитавагъ педагозите днесъ този синъ майчинъ? Има дѣца съ такива широки

глави и родителитѣ имъ казватъ: никой да не го закача, да не го безпокоятъ. Облекътъ го, нагиздатъ го, ангелче е това дѣте за тѣхъ. Виждашъ го порасналь, взелъ чаша въ ржка, сбиль се съ нѣкого, пукнали му главата. Юнакъ е този човѣкъ! Това не е юначество. Юначеството е качество на разумния човѣкъ. За таквъ човѣкъ казватъ: „Вѣтъръ го вѣе на бѣль конь.“ Азъ казамъ: „Вѣтъръ го вѣе на черень конь.“ Тѣзи науки, които днесъ не сж признати, за въ бждаще тѣ ще решаватъ въпроситѣ. Ще доиде нѣкои Френологъ, ще погледне главата на твоето ангелче и ще каже; Слушай, твоето ангелче е съвестно, но сбида полъгва малко, да похапва повечко и т. н. Този ученъ човѣкъ ще ти покаже начини, методи, чрѣзъ които ще работишъ вѣрху своето дѣте. Този френологъ може да отиде още по далечъ. Когато дойдатъ при него двама млади, които искатъ да се оженятъ, той ще повика една комисия отъ единъ астрологъ, отъ единъ херомантикъ и тримата заедно ще се произнесатъ, дали да се оженятъ, или не сж единъ за другъ. Тѣ ще имъ кажатъ: „Ако се ожените, ще закжсате. Богъ не е опрѣдѣлилъ да се съедините“. Защо? Защото главитѣ на двамата сж съвсѣмъ особено устроени, нѣма да се схождатъ. Отъ тѣзи двѣ глави нѣма да се роди нищо. Или ако се роди, то ще бжде нѣщо хилаво. „Ама ние се обичаме“. — Тази любовъ е отъ картошки, тя ще трае день и половина. Тази любовъ трае до гроба. Не, тя трѣбва да бжде и слѣдъ гроба. Нѣкой казва: азъ ще ти бжда приятель до гроба. Не, това не е мораль. Можешъ ли да ми бждешъ приятель и слѣдъ гроба? Истинската любовъ трѣбва да бжде

не тръзна. Ние казваме: като се обичатъ тия млади, нека се оженятъ! Писанието казва: Човѣкъ да не разлѣчва това, което Богъ е съчеталъ и да не съчетава това, което Богъ не е опредѣлилъ? Още когато се раждатъ хората, Богъ ги е съчеталъ. Богъ е съчеталъ душитъ още отъ далечното минало. На небето е написано всичко. И всѣка душа, като погледне на небето, ако знае да чете по звѣздитъ, ще може да прочете, какво е написано тамъ. Това е една велика Истина. Който знае да гадае по звездитъ, ще може да чете своята сѣдба; а който не знае, звѣздитъ ще прѣдставляватъ за него малки свѣтулки. Ще погледне на тѣзи звѣзди и ще каже: далечъ сж тия звѣзди, много сж далечъ!

„Върниятъ въ малкото, и въ многото е вѣренъ“

Азъ казвамъ: вѣ енъ въ будното съзнание, вѣренъ въ Истината, вѣренъ въ живота, вѣренъ въ Любовта. И когато дойдешъ въ най-лошото състояние на духа, ще кажешъ: туй състояние е временно. Богъ живѣе въ мене. Защо да не Го освѣтя? Дойде нѣкой при мене и започва да ми доказва нѣщо на дълго и на широко. Нѣма защо да се простира толкова на дълго. Азъ съмъ човѣкъ, който разбирамъ отъ 2 - 3 думи. Ще ми кажешъ ясно и опредѣлено: ти можешъ ли да направишъ нѣщо заради мене? Ще ти отговоря: всичко мога да направя заради тебе. Ще ми кажешъ: можешъ ли да ми дадешъ 100,000 лева на заемъ? Ще ти отговоря: мога да ти дамъ само една стотинка. Ще ми кажешъ: можешъ ли да ми дадешъ една хубава дреха? — Ще ти дамъ само едно малко парченце отъ дрехата на единъ светия.

„Ачи единъ хубавъ обѣдъ можешъ ли да ми дадешъ? — Ще ти дамъ само едно житно зърно. „Ами една чашка вода можешъ ли да ми дадешъ? — Ще ти дамъ само една капчица отъ този нектаръ. Ако ти дамъ само една капчица отъ този нектаръ, ти никога нѣма да ожаднѣешъ, но ако ти дамъ 100 чаши вода, нищо нѣма да излѣзе. „Ама знаешъ ли кой съмъ азъ?“ — Ти си единъ сапуненъ мѣхуръ, отъ който нищо не остава. „Какъ, мѣхуръ ли съмъ?“ — Че утрѣ ще те носятъ на ржце и попове ще те опѣватъ. Ако, обаче, ти вземешъ тази малка капчица, вѣрното е, че ти човѣкъ ще станешъ. Пъкъ ако ти дамъ едно малко парченце отъ дрехата на светията, ти ще бждешъ облѣченъ съ най-хубавата дреха. Това е изкуство само за ония хора, които полагатъ Любовта като основа въ живота си. Туй изкуство е само за онѣзи, които иматъ священъ стремежъ къмъ Истината

Ние не искаме да се измѣни сегашния ви животъ, защото той е много приятенъ за васъ; Питамъ ви: мислите ли, че ако отида въ лозето си да копая, ще трѣбва да облѣка най хубавитѣ си дрехи? Не, ще облека старитѣ, най-лошитѣ си дрехи. Тѣй, както сте облечени днесъ, вие казвате: ние не сме красиви. Вѣрно е, но у човѣка има една вжтрѣшна красота. Азъ като ви погледна външно, намирамъ ви, въ сравнение съ други същества, много красиви. Мога ли да ви сравня съ красотата на мечката? По отношение нейната красота вие сте ангели. Даже и най-грозниятъ отъ васъ е по красивъ отъ една мечка, или отъ единъ вълкъ, или отъ единъ гжлжбъ. Въ очитѣ на гжлаба запримѣръ, има нѣщо красиво, но не и въ

лицето му. Въ движенията му сжщо тъй има нѣщо красиво. Затова казватъ, че гължбътъ е красивъ. Въ лицето му, обаче, нѣма нищо красиво. Въ погледа на оцата нѣма нищо красиво. Та въ сравнение съ животнитѣ, човѣшкото лице е красиво, но въ сравнение съ лицето на ангелитѣ вие вземате мѣстото на животнитѣ. Вие мислите, че сте красиви, но трѣбва да знаете, че най-красивиятъ отъ васъ не може да се сравни съ най-грозния отъ ангелитѣ. Важно за васъ е вжтрѣшната красота.

Сега, като ви говоря това, вие казвате: всичко туй вѣрно ли е? — Вѣрно е, ние сме го опитали. Вие казвате: какъ може да се живѣе така? Хлѣбъ трѣбва за дѣцата! Какво ми говори този човѣкъ за Бога? Богъ слѣзълъ ли е досега нѣкой пжтъ да ни помогне? Ето, дѣцата ми плачатъ за хлѣбъ! — Когато дѣцата ти плачатъ, това е Богъ, който пѣе у тѣхъ. Ти не знаешъ какъ да гълкузашъ тия думи. Когато дѣцата ти казватъ „хлѣбъ, хлѣбъ!“ — Богъ чрѣзъ тѣхъ ти казва: „Азъ съмъ живиятъ хлябъ у дѣцата ти, не бой се!“ Дойде нѣкой при менъ, казва: пари ми дай! Казвамъ: знанието, което има човѣкъ, това е неговото богатство. Другъ казва: човѣкъ трѣбва да бжде силенъ! Казвамъ: онзи човѣкъ, който обича Истината, е силенъ. Онзи човѣкъ, който не грѣши, е силенъ. Направишъ ли най-малкото прѣстѣпление, ти нѣмашъ сила вече. Всѣки човѣкъ, който иска да бжде силенъ и мораленъ, той трѣбва да бжде безгрѣшенъ.

„Вѣрниятъ въ малкото“. Будностъ въ съзнанието!

Тази задача става много трудна за васъ, тя

е задача съ много хиксове. Вие ще кажете: тя е неразрѣшима. — Разрѣшима е. Поставете Любовта въ ума си като живъ ангелъ; поставете Мъдростта въ ума си като живъ ангелъ; поставете Истината въ ума си като живъ ангелъ и мислете, че вие сте свързани съ Бога, който е безграниченъ. Ние не можемъ да сравнимъ съ нищо Неговата интелигентностъ. Когато говоримъ за Божията Любовъ, ние не можемъ да я сравнимъ съ нищо, тя е образъ на всичко въ живота. Когато ангелитѣ говорятъ за Бога, тѣ се изпълватъ съ най-голъмо уважение и почитание. Когато единъ ангелъ, който е завършилъ своята еволюция, заговори за Бога, той се изпълва съ священъ трепетъ и тъй се приближава къмъ Него. Туй трѣбва да ви насърчава. Сжщото е и когато ангелитѣ мислятъ заради насъ. Когато човѣкъ потъне въ ада, той ще чуе тамъ тихия, священъ гласъ на Бога, който му казва: „Ако вѣрвашъ въ мене, азъ мога да те избавя отъ ада“. Казва се на едно мѣсто въ Писанието: „Невъзможното за хората е възможно за Бога“. Намѣрите ли се въ трудно положение, каквото и да е то обърнете се къмъ Бога съ всичката си душа и духъ. Не мислете, че можете да Го подкупите съ запалването на 2—3 свѣци, или съ написването на една книга. Не, ще измѣните мисълта си и ще кажете: всичко ще пожертвувамъ заради Бога. И ще видите тогава, какъ Богъ ще ви се открие. Сиромашъ сте, кажете: Господи, всичко ще пожертвувамъ заради Тебе. Кажете ли така, сиромашията ще се оттегли отъ васъ. Сгрѣшите ли, сиромашията ще дойде въ двоенъ размѣръ. Боленъ сте, кажете сжщото и болестта

ще изчезне. Дадете ли едно свещено обещание, дръжте го въ ума си. Дръжте на тази ваша идея!

Казвамъ: всичко въ свѣта зависи отъ вътрешното решение на вашия умъ, на вашето сърдце, на вашата душа и на вашия духъ. Решетѣ и свършетѣ! Ще се пазитѣ отъ онзи тигъръ, да не разрани ржката ви. Ще приложитѣ любовта като основа въ живота си и ще устояватѣ за нѣя. При всичкитѣ си падения, и 100 пжти на день да ви тъпчатъ, ще станетѣ и ще кажетѣ: пакъ ще обичамъ! И 100 пжти на день да ви лъжатъ! ще кажетѣ: пакъ ще обичамъ истината! Нищо въ свѣта не трѣбва да бжде въ състояние да разруши вашата вѣра. Ще бждете силни и крѣпки. Това е новата култура. Казвате: ако Богъ е съ насъ. — Той е съ насъ. Щомъ Богъ е съ насъ, вие трѣбва да иматѣ свѣщенъ трѣпетъ къмъ Него. Като ви гледамъ нѣкой пжтъ, ако бихъ могълъ, плакалъ бихъ заради васъ, но не мога до плача. Виждамъ какъ хората се трѣпятъ, какъ се убиватъ предъ лицето на ангелитѣ. Тѣ ги виждатъ! но хората, не даватъ петъ пари за своитѣ престѣпления, даже не искатъ да знаятъ. Като гледамъ всичко това, ако бихъ могълъ да плача, бихъ напълнилъ цѣла кофа съ сълзи, но понеже не мога, казвамъ: приятели азъ не мога да плача, но ти ще страдашъ много. Ти ще плачешъ единъ день заради мене. Спрете се и работете. Животътъ е свѣщено нѣщо. Каквото и да е положението ви, дѣто и да стѣ, работете за Бога, за тази свѣщена идея! Само така ще се усвети тя. Имате ли ангелитѣ за приятели, тогава всички любещи, добри и разумни хора ще бждатъ на ваша страна. Всички ангели ще бждатъ на ваша страна, и Богъ

ще бжде на ваша страна. Той ще види, че всичко жертвуватъ заради Него. Огъ такива хора Богъ се нуждае.

„Верниятъ въ малкото“. Работете за името Божие.

И тъй, съзнанието ви да бжде будно за Божията любовъ, за Божията мъдростъ и за Божията истина!

Беседа, държана отъ Учителя, на 20 юни, 1925 г.
въ гр. София

ВЪ СВОИТЪ СИ

33

1927

Печатница Д. М. Златевъ
РУСЕ

ВЪ СВОИТЪ СИ

„Въ своитъ си дойде, и
своитъ Му Го не приеха“.

Ще се спра само на нѣколко думи отъ единадестия стихъ: „Въ своитъ си дойде“. Първата частъ на стиха е положителна — „дошълъ“, а втората частъ на стиха е отрицателна — „не го приеха“.

Човѣшкиятъ духъ върви, т. е. се еднозрѣменно проявява въ три посоки. Като казвамъ човѣшкиятъ духъ, подразбирамъ човѣка въ неговата първична проява, тъй наречения козмически човѣкъ, създаденъ по образъ и подобие на Бога. Първиятъ стремежъ на духа е къмъ живота. Животътъ е условие, а не срѣда за проявлението на човѣшкия духъ. Вториятъ стремежъ на човѣшкия духъ е къмъ знание, къмъ мъдростъ. Той има потребба отъ свѣтлинѣ, вслѣдствие на което свѣтлината е външната страна на знанието. Когато духътъ придобива знание, свѣтлината се проявява като резултатъ. Слѣдователно, свѣтлината, която сѣществува сега въ свѣта е резултатъ на една излишна енергия, която не е употребена за умствена дѣятелностъ, и затова ние се ползуваме отъ тази свѣтлина. Значи, козмическиятъ човѣкъ е придобилъ толкова знание, че отъ него има излишъкъ, който се проявява въ видъ на физическа свѣтлина. Третиятъ стремежъ на човѣшкия духъ е къмъ свобода, вслѣдствие на което се създава време и

пространство. Когато човѣкъ се намира въ утѣснение, това показва, че пространството, мѣстото, дѣто живѣе е тѣсно за него. И всичката философия на живота седи въ това, да се даде повече мѣсто на всѣки човѣкъ, който е недоволенъ. Пратете единъ недоволенъ човѣкъ на мѣсечината или на юпитеръ, или на марсъ, или на коя и да е друга слънчева система, неговото настроение веднага ще се измѣни. Нѣкои хора казватъ: какво трѣбва да правимъ при тия ограничени условия? — Дайте просторъ на духа си! Когато ние говоримъ за просторъ, разбираме да оставимъ духа си да дѣйствува, да се проявява тъй както трѣбва. Човѣшкия духъ дѣйствува по сжщитѣ закони, по които дѣйствува и материята. Когато вземете единъ свредель и започнете да правите съ него дупки, той срѣща извѣстно съпротивление. Защо срѣща това съпротивление? — По причина на гжстата материя. Тази материя е неорганизирана, въ нея нѣма никаква разумность. По аналогия на това, и неразумната страна или неразумната природа на човѣка прѣдставлява сжщо такова съпротивление за проявата на човѣшкия духъ. Напримѣръ, има хора, които не вѣрватъ въ Бога, не вѣрватъ въ другъ свѣтъ, освѣнъ този на земята и казватъ: нѣма другъ животъ, освѣнъ този на земята. Тѣ приематъ, че въ единъ лѣшникъ има животъ а на слънцето нѣма животъ. Тѣ приематъ, че на земята има животъ, а въ други по-висши системи нѣма животъ. Споредъ тия хора излиза, че земята е разсадникъ на живота. Това е една привилегия, която тѣ ѝ приписватъ.

Отъ друго гледище пъкъ за земята се мисли,

че тя е най-ниското мѣсто: Всички изостанали ученици отъ окултнитѣ школи сж пратени именно на земята да довършатъ своитѣ знания, да държатъ своя поправителенъ изпитъ. На земята има пратени хора отъ всичкитѣ видове и произхождения: като започнете отъ най-високото и свършите до най-ниското произхождение. Разбира се, тъй поставенъ въпросътъ, той става неясенъ. Какво може да интересува насъ, или какво може да интересува васъ това, кои сте или какво сте? Хората казватъ: хлѣбътъ, храната е най-важното нѣщо за насъ. Добръ, питамъ ви: какво се ползува онази риба, която е хванала единъ червей и го изяде, а послѣ се намѣри на вждицата на човѣка? Какво е спечелила тя? Или какво печели онзи, който се опитва да провѣри съдържанието на една търговска или на една банкерска каса, слѣдъ което го турятъ въ затворъ? Какво печели онзи химикъ, който прави редъ опити за да се домогне до откриването на нѣкои елементи, но при тия си изслѣдвания става нѣкакъвъ взривъ и той изгубва зрѣнието си? Какво печели онзи музикантъ, който свири на цигулка прѣдъ пияни хора и въ резултатъ на всичко това тѣ го набиватъ, счупватъ ржката ту и строшаватъ цигулката му? Какво е спечелила онази майка, която родила една красива, хубава мома, но въ разцвѣта на своята красота умира? Какво е спечелилъ онзи проповѣдникъ, който обърналъ много хора къмъ Бога, но слѣдъ врѣме всичкитѣ се разубѣдили и станали безбожници? Какво е спечелилъ онзи банкеръ, който слѣдъ дълги усилия изгубва всичкия си капиталъ? Какво е спечелилъ онзи поетъ, който слѣдъ усиленa ра-

бота изгубва своята поезия? И най-послѣ, какво е спечелил онзи чистия човѣкъ, който слѣдъ нѣколко години изгубва своята чистота?

Питамя: кое е сжщественото у човѣка? — Сжщественото, това е духътъ. Сжщественото това е животътъ, Сжщественото, това е свѣтлината. Сжщественото, това е свободата. Само тия нѣща сж реални въ живота. Защо е нужна свободата? — Да учишъ. Ти не можешъ да добиешъ знания, ако нѣмашъ свобода. Ти не можешъ да добиешъ свѣтлина и знания, ако нѣмашъ животъ. Това е положението, на което вие, като стари и млади, като учени и прѣсти, като хора като пеперудки и като рибки, ще се натъкнете. Вие неизбежно ще се натъкнете на тия три положения, които трѣбва да разрѣшите разумно. За да се разрѣши живота, трѣбва да се изучатъ всички негови форми, въ които той се проявява. Ако не изучитѣ живота на всички форми, въ които той се проявява, ще бждете нещастни. Да допуснемъ, че вие имате дъщеря, която обича да носи хубави обуца, направени отъ камилска кожа. Прѣдставете си, че обуварътъ ги направи рогообразни, тѣсни и при всѣко обущане тя се чувствува неразположена, понеже ѝ убизатъ и правятъ мазоли на краката. Обаче, за красота, за хубостъ, споредъ нейнитѣ разбирания, тя ги носила 2 - 3 дена. Питамя: такива обуца ще я направятъ ли красива? — Обущата не правятъ хората красиви. Ами ако вземете единъ боленъ човѣкъ и го заведете съ златенъ автомобилъ при нѣкой лѣкарь, този автомобилъ ще даде ли повече знания на лѣкаря, ще го направи ли по-великъ, по-знатенъ? — Не. Сега пъкъ обратно-

то: ако заведете единъ боленъ човѣкъ съ най-проста кола при нѣкой великъ, прочутъ лѣкаръ, тази проста кола ще отнеме ли нѣщо отъ знатността на лѣкаря? — Не. Слѣдователно, външната обстановка нито придава, нито отнима нѣщо отъ човѣка. Колкото условията сж по-лоши, т. е. колкото материята е по неорганизирана, толкова повече човѣшкиятъ духъ трѣбва да прояви своитѣ знания. Въ тази смисълъ лоши условия въ свѣта нѣма, но когато човѣкъ не знае какъ да използва живота, тогава се раждатъ лошитѣ условия. Отива едно малко дѣте и хваща едно куче за опашката. Кучето се обръща и го ухапва. Защо? Защото дѣтето не е знаело кждѣ да хване кучето. И този герой, дѣтето, се връща отъ бойното поле съ разкъравена ржка. Ако дѣтето бѣше отишло при кучето съ малко хлѣбецъ и го помилваше по челото, кучето нѣмаше да го ухапе. Сждбата, това е кучето, съ което вие се разправяте. Ако го стиснете за опашката, то ще ви ухапи; ако му дадете хлѣбъ то ще ви се радва. Сждбата, това е кармата, законъ на причини и послѣдствия, които ние сме създали.

Казва се въ писанието: „Въ своитѣ си дошълъ“ Това е хубавата, красивата страна. „Но тѣ не го приели“. Защо? Въ свѣта дошълъ и не Го познали. Защо? — Свѣтътъ нѣмалъ познания; Своитѣ не Го приели, защото били бѣдни, користолюбиви едва имали храна за себе си и казали: ние сме бѣдни, имаме храна едва за себе си. Когато религиознитѣ хора не искатъ да приематъ Божественитѣ Истина, азъ считамъ тия хора за най-страшни материалисти. И въ църквата сжществува такъвъ религиозенъ материализъмъ. Тамъ хората говорятъ

за Бога, но даватъ пари подъ лихва съ 20—25 %. Казватъ: така е писачо въ закона. Въ бждещата култура тия аномални състояния на човѣшкия духъ трѣбва да изчезнатъ. И човѣшкиятъ духъ си има свои болести. Вземете, запримѣръ, съ какво се занимава съврѣменната медицина? — Тя изучава само болезненитѣ състояния на човѣка. Споредъ мене, човѣшкиятъ духъ трѣбва да започне само съ здравословнитѣ състояния. Ние днесъ навсѣкадѣ започваме само съ отрицателното. Въ религията пакъ започваме съ отрицателната страна. Ние изучаваме, напримѣръ, какъ е падналь човѣкътъ, кои сж причинитѣ за неговото падане и т. н. И въ агрономията, и въ земледѣлието сжщо се изучаватъ отрицателнитѣ прояви. Не е ли по-добрѣ да изучавамъ здравословното състояние на една лоза, отколкото да изучавамъ, какъ е пострадала тя.

И тъй, животътъ е първото проявление на човѣшкия духъ. Вие не можете да се проявитѣ, ако нѣмате жизогъ. Въ тази смисль, животътъ е материалътъ, чрѣзъ който духътъ ще може да изяви своето знание, т. е. да съгради основитѣ на своето знание. Нѣкой запитва: защо трѣбва да живѣя? — Ти трѣбва да живѣешъ, за да въплотишъ своето знание въ живота. Самото знание ще стане условие за проявление на свободата. Безъ знание свободата не може да дойде. Въ какво седи пъкъ познаването на Бога? Вие трѣбва да познаете Бога най-първо въ живота. Нѣкой казва: азъ съмъ гозориль съ Господа. А, говорилъ е той съ Господа! Той нѣма още живота, а съ Господа говорилъ. Ние трѣбва да имаме първо живота да познаваме неговия езикъ и тогава да говоримъ, че

познаваме и разбираме Бога. Какъ ще познаваме Бога, ако не разбираме езика Му? Богъ не говори на другъ езикъ, освѣнъ чрѣзъ езика на живота. Цѣль свѣтъ се моли на Господа, но Той не го слуша. Защо? Защото не знаятъ езика, на който трѣбва да Му говорятъ. Ние нѣкой пжтъ си правимъ илюзии, че знаемъ всичко и казваме: азъ се молихъ на Бога. но Той не отговори на молитвата ми. Втори пжтъ нѣма да се моля. Вие мислитъ, че Богъ е невѣжа, не знае какво искате и не може да ви отговори. Той като е създалъ свѣта. прѣдвидѣлъ е всичко за тебе, но ако се молишъ тъй, както трѣбва, ще ти даде повече знания, да видишъ, какво е отредилъ за тебе и да можешъ да използвашъ всичко разумно. Въ това отношение молитвата ще ти даде тѣзи знания.

Сега вамъ се вижда противно да се молите. За мене е по-противно, като ви гледамъ какъ дѣвчите храната си, отколкото да се молите. Вземете онзи професоръ, който свършилъ четири факултети, и той дѣвче като вола. Нѣма нищо лошо въ това, но казвамъ, че професорътъ по този начинъ учи първата наука за придобиване на живота. На този човѣкъ давагъ една малка задача за проява на висшия животъ. Този професоръ има учителъ, който му казва: „Ще дѣвчишъ.“ И горко на онзи професоръ, който не дѣвче! Ще дойде учителътъ му съ своята тояжка и ще го пита: „Защо не изпълни моегo предписание?“ Какво ще станѣ, ако не дѣвче? — Професорътъ ще се хване за корема си отъ болки по сжщия начинъ, както се хваща и най-простиятъ. Тѣй щото, знаете ли колко пжти трѣбва да дѣвчете храната си? Това поне е най-елементарногo нѣщо, трѣбъ-

ва да го знаете. Опредѣлено е математически, колко пжти трѣбва да се дѣвче. И ако дѣвчешъ повече или по-малко пжти отъ опредѣленото число, правишъ прѣстѣпление. Днесъ ние дѣвчимъ повече, отъ колкото е опредѣлено. Защо? — Взимате твърдо биволско месо, което не ви е прѣдвидено, и затова го дѣвчете повече употребявате за него повече енергия, отколкото е нужно. Нѣкой пжтъ употребѣгате само картофена чорба и мислите, че можете да живѣете изключително съ нея. Не, не се лъжете. Съ картофената чорба можете да живѣете само толкова, колкото ви е нужно. Тя е храна за дѣцата, а биволското месо е за грѣшнитѣ хора. Когато Богъ иска да накаже нѣкой грѣшенъ човѣкъ, Той му дава да яде биволско месо, да го дѣвче като пастърма. Вземете, запримѣръ, факта, отъ 2,000 години насамъ дѣвчемъ все едни и сѣщи въпроси: дали има Господъ, или нѣма? По кой начинъ Господъ е спасилъ свѣта, дали по благодать, или по законъ? Тия и редъ други въпроси се прѣдѣвкватъ постоянно. Това прѣдѣвкване не прѣдставлява ли биволското месо, което хората днесъ дѣвчатъ? Ученитѣ хора пѣкъ прѣдѣвкватъ въпроса, дали микробата е произлѣзла отъ човѣка или човѣкътъ е произлѣзълъ отъ микробата? Богословитѣ, както и ученитѣ хора, прѣдѣвкватъ въпроса, какъ е направенъ човѣкътъ отъ капъ, Никой още не е сдѣвчилъ тия въпроси. Човѣкътъ сѣществува като фактъ, като продуктъ, но ние трѣбва да намѣримъ истинския фактъ, какъ е създаденъ човѣкътъ. Какво ще ходимъ да разглеждаме човѣка единично? Изслѣдвайте всички сѣщества прѣдъ човѣка и слѣдъ човѣка и ще на-

мѣритѣ истинския начинѣ, по който е създаденъ. Нѣкой запитва: защо ни е мозъкътъ? Ако разглеждате мозъка самъ, като органъ, нѣма да можете да отговоритѣ на въпроса, но ако разглеждате, какво произвежда той, ще видите, че всичко о знание е написано въ него; всичкитѣ материали и закони за проявяване на нашитѣ чувства сжщо тѣй сж написани въ него. Само така ще разберете, какво нѣщо е мозъкътъ и защо ни е той. Мозъкътъ е единъ малкъ свѣтъ. Азъ съмъ правилъ опити съ човѣшкия мозъкъ, измѣрвалъ съмъ го. Основата му, измѣрвана отъ едното до другото око има около 16 см.; дължината му е около 20—21 см., широчината му 17 см. Колкото височината на мозъка е по-голяма, толкова по-силно развити сж и моралнитѣ чувства. Нѣкои хора не могатъ да намѣрятъ това съответствие между развитието на мозъка и моралнитѣ чувства у човѣка. Вземете змията, на примѣръ, тя е много жестока. Затова у нея липсватъ моралнитѣ чувства. Тя хваща живи рибки и ги гълта цѣли, като казва: „Азъ не съмъ толкозе глупава да ги дѣвча, цѣли ще ги глтамъ“. Тя знае, че Господъ ще я държи отговорна за дѣченето. Има хора, които сжщо тѣй глътатъ цѣла храната си, Тѣ казватъ: ние не сме нито материалисти нито духовни. Тѣ сж хора отъ рода на злитѣ, нито биволското месо дѣвчатъ, нито картофенъ чорба ядатъ. У змията главата е свързана направо съ грѣбначния мозъкъ. Когато казватъ за нѣкой човѣкъ, че е двуличенъ, подразбиратъ змията, защото лицето ѝ е отзадъ. У кучето пъкъ главата е по отношение земната ось подъ жгълъ ревенъ на 90, а у човѣка главата е успоредно съ

земната ось. Вслѣдствие на този успоредност човѣкъ е стѣпилъ на два крака. Той постепенно, въ продължение на хиляди години е трѣбвало да издига главата си докато най-послѣ се изправилъ на два крака. Тяжестъта на мозъка въ прѣдната частъ на главата му е заставила човѣка постепенно да реформира краката и рѣцетѣ си да се изправя и да започне да мисли като човѣкъ. Ето защо, когато въ живота ни се яви нѣкакъвъ фактъ, има нѣкакъвъ въпросъ, който не можемъ да си обяснимъ, той ни поваля на земята. Казватъ: „Малкото камаче претурва цѣлата кола.“ Тази пословица не е напълно приложена въ живота. Тя е вѣрна само по отношение на човѣшкитѣ мисли. Какъ е възможно едно камъче да обърне твоя животъ, да го измѣни напълно? Ако ти имашъ истинска любовъ и вѣра въ Бога, каквото и да ти се случи, това малко камъче нѣма да прѣкатури твоята кола. Ти казвашъ: азъ имамъ любовъ и вѣра въ Бога. Имашъ любовъ и вѣра въ Бога, но като изгубишъ имането си, казвашъ: не вѣрвамъ повече въ Бога. Ето че твоята кола се прѣкатурва, Ти имашъ 1000 лева, но нѣкой приятелъ ги взима и не ги връща назадъ. Ето твоята кола се прѣкатурва. Кажешъ нѣкому една горчива дума. Ето твоята кола се прѣкатурва. По отношение на живота една горчива дума може да прѣкатури твоята кола. По отношение на цѣлия животъ малкитѣ камъчета могатъ да прѣкатуриятъ колата на човѣшкия животъ.

Та ние, съвременитѣ хора трѣбва да изучаваме законитѣ на живата природа. Туй, което е писано въ свещената книга на Стария и Новия Завѣтъ, както и туй, което е писано въ главитѣ

на ученитѣ хора, единъ день ще се посѣе. Тоза знание е единъ чистъ редъ отъ тази велика книга на живата природа. Всичкото знание за живота ще бжде написано въ тази велика книга. Днесъ всички учени, всички велики хора правятъ прѣводи отъ книгата на живата природа. Всички учени хора сж ангажирани съ това, да правятъ тия прѣводи. Всички астролози, химици, астрономи, биолози, геолози, богослови, всички правятъ такива преводи. Богословитѣ сж малко готовановци. Тѣ чакатъ да видятъ, какво ще каже този-онзи, и тогава правятъ готови преводи, Ученитѣ хора не сж доказали още нищо положително. Нима единъ ученъ човѣкъ трѣбва да ми доказва, че азъ трѣбва да живѣя? Нима единъ ученъ човѣкъ трѣбва да ми доказва, колко знания имамъ? Азъ самъ знаа, колко знания имамъ. Нима единъ реформаторъ може да ми доказва, колко свобода имамъ? Ние, съврѣменитѣ хора, още нѣмаме гражданска свобода. Насъ женитѣ ни заповѣдватъ въ кѣщи. И съврѣменитѣ жени искатъ да иматъ свобода. Каква свобода ще иматъ тѣ, когато още мжжетѣ имъ заповѣдватъ? Каква ще е тази свобода, ако жената, слѣдъ като отиде на изборъ, трѣбва да дава смѣтка на мжжа си, кои е билъ този мжжъ, съ когото се разговаряла, или пъкъ какво е разговаряла? Какъвъ изборъ е този, когато слѣдъ като се върне, яде тоягата на мжжа си?

Слѣдователно, ние трѣбва да разрѣшимъ първитѣ въпроси въ живота, а именно: самиятъ животъ, свѣтлината, свободата и знанието. Разрѣшимъ ли тѣзи въпроси, тогава мжжетѣ и женитѣ ще се намѣрятъ прѣдъ една по-висока фа-

за на Любовта. Гражданската свобода не е нищо друго. освѣнъ любовъ, проявена въ по-висока степенъ. Азъ не съмъ виждалъ нито мъже, нито жени, които да иматъ гражданска свобода въ пълния смисълъ на думата. Други казватъ: да сме равни прѣдъ закона. Казватъ го, но равни ли сж? Равенството подразбира доброта и честностъ. Азъ не съмъ срѣщалъ честенъ човѣкъ въ живота си, освѣнъ единъ инженеръ, които ми разказваше: „Да ви се изповѣдамъ! Искатъ да ме подкупятъ за една работа. Даватъ ми като подкупъ 100—200,000 лева, но азъ не прод вамъ свободата си за толкова. Ако е за единъ милионъ, съгласенъ съмъ, но за 200,000 лева не се продавамъ. Издържахъ до единъ милионъ лева, но тѣ не ми дадоха толкова“. Честенъ човѣкъ е той, защото не продава съвѣстята си за 100-200,000 лв., но за единъ милионъ я продава. Опасни сж тия положения, въ които човѣкъ може да попадне. Нѣкой учителъ има извѣстни убѣждения, но за да не го уволнятъ и да не изгуби хлѣба си, той ги продава. Какви ли не компромиси се правятъ въ свѣта? Това сж рѣшения на задачи, но правилно трѣбва да се рѣшаватъ тѣ. Напримѣръ азъ каквамъ: ние трѣбва да се обичаме, трѣбва да жертвуваме всичко единъ за другъ. Но като допре до моята кожа, започвамъ да се гърча, да се извивамъ, да философствувамъ и т. н. Азъ зная, че който философствува много, малко върши. При приложението на Божия законъ, никаква философия нѣма. Онзи гладенъ пжтникъ, който идва уморенъ отъ пжтъ, азъ го виждамъ и му казвамъ: приятелю, заповѣдай, влѣзъ въ дома ми. Азъ имамъ едно свободно легло за

тебе. Тази вечеръ ще те нахраня, ще си починешъ при мене, а споредъ Божия законъ утрѣ азъ отивамъ на работа. Имамъ двѣ мотики, едната ще дамъ на тебе, да работимъ заедно. Първото нѣщо въ свѣта е, че всѣки трѣбва да работи. И всички трѣбва да се стремимъ да създадемъ условия за работа. Никого не трѣбва да лишаваме отъ работа. Трѣбва да заставяме хората да работятъ, колкото Богъ изисква.

Питамъ: въ какво седи възвишеното и благородното въ свѣта? — Въ живота. Ние боледуваме отъ нѣмане животъ. Нѣкои искатъ знание, но трѣбва да знаятъ, че първо трѣбва да се добие истинския животъ, и тогава ще дойде истинското знание. Ще ме запитате: тогава какъ се добива живота на безсмъртието? — Животътъ на безсмъртието се добива само чрезъ ядене на чиста, винаги прѣсна храна, безъ никакъвъ дефектъ. Никога нѣма да ядешъ нечиста, гнила храна. Въ такава храна има бацили, които могатъ да прѣдизвикатъ нѣкакви болезнени състояния. Всѣки, който иска да разрѣши въпроса за безсмъртието, трѣбва да яде абсолютно чиста храна. Ще кажете: дѣ ще намѣримъ такава храна? Онзи, който иска да реформира, да организира своето тѣло, най-първо трѣбва да се храни съ жито, оризъ, царевича, а послѣ съ плодове. Ечемикътъ не е за прѣпоръчване. Той прѣдизвиква затлъстяване на организма. Ръжътъ е хубава за ядене. Разправяше ми единъ господинъ, който се лѣкувалъ отъ неврастения по методитѣ на Кнайпа, че цѣли шесть мѣсеца ялъ само грахъ. Това били най-щастливитѣ му дни въ живота. Усѣщаль се духомъ разположенъ, съ свѣтлина въ

ума и напълно се излѣкувалъ отъ неврастенията. Нѣкой казва: имамъ неврастения. — Яжъ грехъ! Другъ казва: страдамъ отъ ипохондрия. — Яжъ жито! Казватъ за нѣкого: този човѣкъ е много сприхавъ. — Дайте му да яде царевица! Еди-ксий си не обича да устоява на своитѣ задължения. — Дайте му да яде рѣжы! Въ рѣжыта има нѣщо идеално, тя расте на високо. Тя като влѣзе у човѣка, създава високъ идеалъ. Дребнитѣ растения създаватъ хора съ дребни идеали, а едриѣ растения създаватъ хора съ високъ идеалъ. Селянитѣ въ софийско трѣбва да се хранятъ само съ рѣжы, за да станатъ по-голѣми идеалисти. Всичко това, обаче, се отнася само до външната страна на въпроса. При това, човѣкъ трѣбва да урегулира и чувствата си въ живота. Настроенията у човѣка не прѣдставляватъ нѣщо възвишено. Животътъ на настроенията се занимава съ една неорганизиранъ материя, а чувствата прѣдставляватъ организиранъ животъ. Въ чувствата има отношение между живитѣ клѣтки. Най-послѣ иде третата фаза на живота, душевниятъ, разумниятъ животъ, въ който взима участие съзнанието на човѣка. Следователно, ти най-първо ще минешъ прѣзъ настроенията. Тѣ сж въпроказателътъ на твоя животъ. Послѣ ще минешъ прѣзъ чувствата. Тѣ показватъ количеството на влагата, която трѣбва да се даде на живота и най-послѣ ще дойде свѣтлината, която трѣбва да въздѣйствува върху всичко благородно и възвишено у насъ. И тъй, ако вие едноврѣменно сте радостни и весели, вие сте въ живота на настроенията. Ако нѣщо ви засегне дълбоко и се обидите, не можете да простите, вие имате влага

повече, отколкото ви трѣбва. Това показва, че сте въ живота на чувствата. Ако пъкъ пжтьтъ ви е ясенъ и вие можете да учите дсбје, това показва, че вие сте въ разумния животъ. Тогава съзнанието ви се развива по единъ правиленъ начинъ

Сега вие, които ме слушате, ще кажете: дали този човѣкъ говори Истината, или не? Истината винаги е свързана съ прсстрѣнството. За да ви докажа, че говоря Истината, трѣбеа да ги дамъ единъ постояненъ билетъ до слнцето, съ който да отивате и да се връщате, когато искате. Да отидете до слнцето, това е Истината. Азъ събичамъ истината и всѣкога говоря Истината. Когато дойде нѣкой при мене, не му доказвамъ, какво нещо е Истината, не му говоря нищо за Истината но изваждамъ единъ чекъ отъ 10,000 лева златни и му го давамъ. Той го взима и очитѣ му светватъ. Питамъ го: вървашъ ли, че говоря истината. Азъ ти давамъ тѣзи пари безъ никакваква лихва. Можешъ да ми ги върнешъ, когато искашъ. Онзи човѣкъ, който може да ви направи добро безъ никаква користна цѣль, това е човѣкътъ, който обича Истината. Всѣки човѣкъ който може да даде знание на хората, да внесе свѣтлина въ умоветѣ имъ, той е дошелъ до третата фаза на живота.

Сега всички вие трѣбва да използвате свѣтлината, която имате. Безъ свѣтлина човѣкъ не може да мисли. Нѣкой пжтъ умътъ ви е потъмнѣлъ, съзнанието ви е мрачно. Защо? — Изгубили сте свѣтлината си. Днесъ всички майки, които раждатъ трѣбва да изучаватъ закона на свѣтлината. Иначе тѣ ще раждатъ хилави деца. Затова

именно и съвременните хора не сж идеални. Отъ изслѣдваніята, които правимъ, виждаме, че днесъ всички хора боледуватъ. Казватъ за нѣкаго: този човѣкъ е гениаленъ. Що е гяниятъ? Казватъ за Шекспира, че билъ гениаленъ човѣкъ. Не, той е обикновенъ човѣкъ. Толстой билъ гениаленъ. Не, и той е обикновенъ човѣкъ. Ако поставите Шекспира и Толстоя въ единъ високъ, възвишенъ свѣтъ, тѣ ще бждатъ въ забавачницата на този свѣтъ. Толстой казва на едно мѣсто: съвременнитѣ хора не могатъ ли да разбератъ, че войната нѣма да разрѣши въпроситѣ на живота? Ами ксе щи ги разрѣши? — Любовта. Хората трѣбва да иматъ любовъ къмъ Бога. Едно дѣте казвало на кайка си: „Мамо, не трѣбва да ме сждишъ, но да ме облѣчешъ“. „Любовта разрѣшава всички въпроси. Когато говоримъ за Любовта, разбираме най-възвишения животъ, въ който мсже да се прояви човѣшкия духъ. Обикновената любовъ всичко из-ползува. Виждамъ едниъ чсвѣкъ, искамъ да го из-ползувамъ. Виждамъ една хубава кокошка, искамъ да я заколя, да я туря въ гърнето да ври. Каква философия има въ това, да готвя кокошкитѣ и да ги ямъ? Богъ създава кокошкитѣ, а азъ ги ямъ. Тогава азъ взимамъ думитѣ на Христа, Който е казалъ: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, който е слѣ-зълъ отъ небето; и който ме яде, ще има животъ вѣченъ“. Ученицитѣ Му като чуха това, сблазниха се. Тогава Христосъ имъ каза: „Слушайте, това не е моята плътъ, за която ви говоря. Това е Слово-то Божие, което ако приемете като мощна храна въ себе си, ще ви даде животъ“. Слѣдователно; трѣбва да говоримъ жигото Слово на единъ поня-

тенъ езикъ. Ако азъ ви говоря за една религия, да отидете външно да правите обряди, или да палите повече свѣщи и да се грѣте на тази свѣтлина, това е заблуждение. Онзи, който иска да ви запознае съ свѣтлината, трѣбва да ви заведе на слънцето, да ви запознае съ неговата свѣтлина. Онзи, който иска да ги запознае съ истинската религия, трѣбва да ви говори за Бога. А всички свещеници днесъ сж хора на обикновения животъ. Въ старо врѣме всички езически жреци сж разбирали, че не е достатъчно само да бждатъ свещеници, но думитѣ, които тѣ изговарятъ, трѣбва да иматъ сила да лѣкуватъ. Нѣкой е боленъ, викатъ свещеници да му четатъ молитви. Викатъ три попа, четатъ му молитви, не оздравѣва човѣкътъ. Викатъ баба Драгана, хвърля тя своя бобъ, туря ржцѣтъ си отгорѣ му, казва три думи, и болниятъ оздравѣва. Поповетѣ казватъ: тога е дяволска работа. Чудно нѣщо! Тѣ работятъ съ Бога, нищо не могатъ да направятъ. Значи, споредъ тѣхъ дяволътъ може да направи нѣщо повече съ Бога. Не, баба Драгана именно е съ Бога. Казва три думи, и човѣкътъ оздравѣва.

Сега казватъ, че човѣкъ трѣбва да има свидѣтелство, че е свършилъ, за да може да лѣкува. Не, лѣкарътъ се ражда, той не се създава сега. Университетъ тѣ дава само условия на човѣкъ да се прояви. Философътъ се ражда, не се създава сега. Вие трѣбва да се стремитѣ да развиете тога, което е вложено у васъ. Кое е вложено у васъ? Да кажемъ, че вие остарѣвате и умираете. Дѣ ще отидете слѣдъ това? Казвате, че ще отидете на онзи свѣтъ. Какъвъ е онзи свѣтъ? — Онзи свѣтъ

е свѣтъ на здравето. Ами ако азъ съмъ единъ болникъ съ счупени крака и ржцѣ, какво ще правя като отида на онзи свѣтъ между здравитѣ? Какво ще ме ползува този свѣтъ? Азъ трѣбва да зная законитѣ на здравето, че като отида между здравитѣ, да мога да се ползувамъ отъ това здраве. Задгробниятъ животъ не е животъ на умрѣлитѣ, той е най-красивиятъ животъ. Задгробниятъ животъ е животъ на свобода, а не животъ на ограничения и смъртъ. Затова именно нѣкои хора искатъ да умратъ. Когато нѣкой човѣкъ не иска да умре, той се бои да не влѣзе въ нѣкой по-лошъ затворъ. Той казва: лошъ затворъ ме чака слѣдъ смърта. Да седишъ тукъ, на земята, какъвъ по-лошъ затворъ отъ този? Нѣма човѣкъ въ свѣта, който да не желае да го пуснатъ отъ затвора.

И тъй, първото условие за развитие на човѣшкия духъ е животътъ. Какъ ще го добиете? Младата мома го търси, като гледа да намѣри нѣкой момъкъ да се ожени за него. Майката търси живота въ дѣтето си. Бащата търси живота нѣкои пжтъ въ паритѣ, като казва: пари, пари трѣбва да има човѣкъ! Земя трѣбва да има! Прави сж хората, но това сж само условия. Когато една мома хвърли око върху нѣкой момъкъ, който е свързанъ съ източника на живота, тя дѣйствително ще намѣри живота, но ако той е хилавъ, ако мозъкътъ му не е организиранъ, какво ще спечели тази мома? Нищо нѣма да спечели. Тя ще се намѣри въ положението на английския реформаторъ Йоанъ Веслей, който три дни слѣдъ женидбата си казва на своитѣ приятели: „Не струва човѣкъ да се жени“. Това не говори злѣ за женидбата, но той

попадналъ на една жена, която не съответствува на неговия устенъ и духовенъ уровеньъ, както и на неговитѣ разбирания. Той ималъ дълги коси. Единъ день жена му го хваща за коситѣ, развъртѣва го изъ стаята и му казва: „Не ти позволявамъ нито да ходишъ, нито да се разговаряшъ или кореспондирашъ съ разни жени“. Научилъ той урока си. Отива единъ младъ момъкъ при Иоанъ Веслей и му казва: „Учителю, влюбихъ се въ една млада мома, добра християнка. Искамъ да се ожена за нея. Какво ще ми кажете?“ — Да, тя е много добра християнка. Съ Христа може да живѣе, но не и съ тебе. Казватъ за нѣкого: той е много добъръ човѣкъ, отличенъ християнинъ. — Да, отличенъ християнинъ е, съ Христа може да живѣе, но не и съ тебе. Това е фактъ. Ние не можемъ още да живѣемъ съ хората. Защо? Защото не знаемъ законитѣ, какъ да живѣемъ. Съ Бога можемъ да живѣемъ, но като се съберемъ едни съ други, започваме да се хапемъ помежду си, и тогава чувамъ всѣки да казва: мене не ме обичатъ хората. Движа се въ еди-кое си общество, но тамъ хората не ме обичатъ, не ми отдаватъ нужното почитание. Казвамъ: кому сж отдали нужния почитъ? На онази кокошка отдадоха ли почитъ? На онова прасе отдадоха ли почитъ? На онази овца отдадоха ли почитъ? На руския императоръ отдадоха ли почитъ? На германския императоръ отдадоха ли почитъ? И сега този послѣдния императоръ дърва рѣже. Защо? — Отъ зоръ. До вчера заповѣдваше на една такава голѣма и силна империя, а днесъ дърва рѣже. Сждба е това! Учи се човѣкътъ. Питамъ ви мислитѣ ли, че единъ день Господъ нѣма да ви

тури на мѣстото на германския императоръ да рѣжете дърва? — Ще рѣжете и отгатыкъ ще минете. Германскиятъ императоръ трѣбваше да нарѣже тия дърва още прѣди войната, но и сега не е късно. Учи се човѣкътъ и казва: „Който постъпва като мене, тъй ще рѣже дърва“.

„При свойтъ си дойде, и тъй Го не приеха“.

Това показва, че Божественото се проявява у насъ. Нѣкой пѣтъ Господъ дойде, хлопне на вратата ни и казва: „Днесъ е тоятъ день, приеми ме!“ Ти казвашь: нѣмамъ време сега, искамъ да довърша наукитѣ си. Или: „Имамъ една много високателна жена, трѣбва да ѝ услужа малко“. И тъй се извиняватъ, господарьтъ съ жена си, държавникътъ съ поданицитѣ си, ученикътъ съ наукитѣ си, а Господъ все чака. Питамъ: кой е свършилъ досега своята работа? — Никой. Цѣлата земя навсѣкждѣ е покрита само съ гробища: еврейски гробища, индийски гробища, православни гробища и редъ други. Цѣлата земя днесъ прѣдставлява единъ голѣмъ паметникъ. Защото науката е изучавала онѣзи начини и методи, по които се добива живота, свѣлината и свободата. Намѣри ли ги? — Не ги намѣри.

И сега ние сме прѣдъ прага на една нова култура. Огъ старата култура не очаквайте нищо. Смѣшно ще бжде стариятъ човѣкъ, който едва се повдига, да се хване на хорото и да играе. Той казва: „Синко, моята работа е свършена вече, вие гледайте да си поживѣете“. Азъ наричамъ млади хора онѣзи, които иматъ животъ, знание и свобода. Стари хора сж онѣзи, азъ взимамъ думата „старъ“ въ ограниченъ смисълъ, които нѣматъ жи-

вогъ, знание и свобода. Това сж стари разбирания. Споредъ новото учение, взето въ широкъ смисълъ на думата, и стариятъ човѣкъ може да има животъ, знание и свобода въ себе си. И той може да се подмлади. Какъ? Въ окултизма има единъ начинъ за подмладяване, който, ако изнесемъ навънъ, ще шокира цѣлия свѣтъ. Правени сж такива опити. Взиматъ стария човѣкъ, турятъ го въ една реторта, херметически затворена, турятъ вътрѣ известни елементи и нагорецѣватъ ретортата отдолу. Така го задържатъ цѣли шестъ мѣсеца. Стариятъ човѣкъ рита отвжтрѣ, плаче, вика и най-послѣ, като го извадятъ, той се е подмладилъ вече, станалъ е малко дѣтенце. Туй правятъ алхимицитѣ, които знаятъ законитѣ за подмладяването. Ако те приематъ въ своята школа, тѣ ще те приематъ като старъ човѣкъ. Като те прѣкаратъ прѣзъ ретортата и се новородишъ по тѣхния начинъ, ти стевашъ ученикъ. И тогава, като те запита нѣкой, защо вѣрвашъ въ това учение, ти ще имъ кажешъ: „Ти влизалъ ли си въ реторта?“ — Не съмъ. „Азъ съмъ влизалъ, зная, какво значи да прѣкарашъ тамъ. Тѣзи хора иматъ знание! Като те извадятъ отъ ретортата, ти вече си се подмладилъ“. И за въ бждеще нѣма да се чака, щото баща ти или майка ти да умратъ и тогава да се подмладятъ но ще ги турятъ въ ретортата да прѣкаратъ шестъ мѣсеца, отдѣто ще изникнатъ като малки сѣменца. А хората ще кажатъ: Богъ да ги прости! — Това сж празни думи. Нѣма какво да ги прощава Господъ, тѣ сж вжтрѣ въ ретортата. Господъ е за живота, Той не е за смъртъта. Като говоримъ за смъртъта ние подразбираме да умре всичко онова

което ни спъва: безвѣрието, злобата, умразата, съмнѣнието, подозрѣнието и тѣмъ подобни. На всичко онова, което внася щастие и блаженство въ насъ, трѣбва да се даде животъ. Вие сега чакате да умрете. Не, ние не искаме да умираме. Ако имаме музиканти, тѣ трѣбва да свирятъ за живота. Има случаи, дѣто животътъ може да се добие чрѣзъ музиката. Знаете ли, колко е силна музиката? Има извѣстни тонове, извѣстни съчетания въ музиката, съ които може една канара да се разчули на части. Напримѣр, трѣбватъ нѣкому нѣколко камъка отъ дадена канара. Той отива съ единъ цигуларъ при нѣкоя канара, и цигуларътъ свиря, взима такива силни тонове, които сж въ състояние да разпукнатъ канарата. Той свири около $1\frac{1}{2}$ часъ и канарата се разпуква. Отдѣлятъ се нѣколко камъка отъ нея. Слѣдъ тоза цигуларътъ прибира цигулката си и си отива въ кѣщи. Както виждате, много нѣщо прави цигулката. Не е вѣрна поговорката: „Цигуларъ кѣща не храня“. Той кѣща не храня, но кѣща гради.“ Цигуларъ домъ не гледа, но той сближава хората и ги жени. Безъ цигуларъ хората могатъ ли да се женятъ. Той като, засвири всички се хващатъ на хорото и заиграватъ, Цигуларътъ има мощна сила въ свѣтъ. Азъ бихъ желалъ цигуларитѣ въ България да иматъ новитѣ цигулки и да изпълняватъ новата музика. Ако имаше десетина такива цигулари, много нѣщо щѣше да се направи. Искатъ ли нѣкой пътъ да се реформира българския кабинетъ, веднага ще извикатъ тия цигулари прѣдъ първия министъръ на кабинета. Тѣ ще му засвирятъ тъй хубаво, че съ своето свирене ще внесатъ нова свѣтлина и ново

разбиране въ ума на този министъръ. Слѣдъ като му посвирягъ около $\frac{1}{2}$ часъ, той ще извика другигѣ министри на съвѣтъ, ще разгледатъ въпросъ, и положението ще се уреди. Цигуларитѣ ще разрѣшатъ и въпроса за религията въ България.

„Въ своигѣ си дѣйде, и своигѣ Му Го не приеха“. Защо? — Страхуваха се, че този човѣкъ ще донесе нѣщо, което може да развали всичко дотѣгава сѣществуваше. Не, този човѣкъ ще донесе животъ, знание и свобода. Животътъ носи радостъ. Знанието носи свѣтлина. Истината носи свобода. Казватъ: защо ни е Истината? — Да внесе свободата. Свободата пъкъ ще внесе въ насъ просторъ, ще ни отвори великия пътъ за живота. Какви теории сж развивали старитѣ учени отъ прѣди хиляди години? Азъ не зная. Тѣ сж поддържали, че въ свѣта има седемъ принципа, които и сега се проявяватъ. Първиятъ принципъ е, че всички прояви на вселената въ основата си сж разумни. Основата на цѣлата вселена е човешкиятъ умъ. Въ тази разумностъ има съотвѣтствие между всички части, които се допълнятъ взаимно. Освенъ това, всички противоположности вибриратъ еднаково и се стремятъ едни къмъ други. Свѣтлината, запримеръ, се прѣдава чрѣзъ вибриране.

Най-първо ще се убѣдите, че вселената е разумна. Послѣ ще виждате, че между твоета глава и всички слънца има съотвѣтствие. Съвокупността на всички слънца прѣдставляватъ човѣшката глава. И ние като гледаме на звѣздитѣ, виждаме космическия човѣкъ, Тѣлото му не виждаме, но всички залалени слънца прѣдставляватъ главата му която мисли. Чрѣзъ тия органи той изпра-

ща свѣтлина въ свѣта. Представете си сега, какво ще бжде Олзи, Който е създалъ козмическия човѣкъ! И тогава хората сж подобие на козмическия човѣкъ. Въ тѣхната глава има свѣтящи клетки, както звѣздитѣ. И въ тѣхъ има едно вътрѣшно слънце, по подобие на външното, вслѣдствие на което по нѣкой пѣтъ отъвънъ е студено, а вътре у насъ е топло. По нѣкога обратно: отвънъ е топло, а отвънъ е студено. Когато пѣкъ между външното и вътрешното слънце у човѣка има хармония и подобие, тогава казваме, че човѣкъ се намира въ състояние на пълно здраве. Ето защо, когато човѣкъ има да изучава хигиената, той трѣбва преди всичко да изучава законитѣ на тази енергия, която е вложена въ него. Въ всички нѣща има полюси, противоположности. Мужътъ и жената, това сж полюси. Свѣтлината и тъмнината, това сжщо сж полюси.

Другъ принципъ въ живота е, че въ всички нѣща има ритъмъ, Вслѣдствие на това всѣко нѣщо иде на своето врѣме. Ти не трѣбва да бързашъ, прилизи и отливи има въ свѣта. Твоео щастие, твоео благо ще дойде на своето врѣме, стига да имашъ знанието и мъдростта. Всѣко нѣщо има своя причина. Всѣко нѣщо има свое име съ което можешъ да го означишъ. Първото нѣщо, което човѣкъ иска да изучава, е Любовта но той трѣбва да започне отгорѣ, а не отдолу. Той трѣбва да знае името на Любовта. Азъ бихъ желалъ да зная какао ще кажете вие. Какво е името на любовта? Съврѣмените хора не знаятъ името на Любовта. Днесъ, на който езикъ и да произнесете думата „любовъ“, тя нѣма ефектъ, не

реагира върху човѣка. Ако влѣзете въ единъ театъръ и произнесете думата „любовъ“, всичката публика става и започва да бѣга. Защо? — Тѣ разбиратъ смисъла на тази дума. Ако, обаче, влѣзете всрѣдъ тази публика и произнесете думата, „любовъ“, всички ще кажатъ този човѣкъ е смахнатъ. Защо? — Тѣ не разбиратъ смисъла на тази дума. Нѣкой наричатъ Христа „Синъ Божий“. Ние не можемъ да разберемъ Сина Божий, до като не разберемъ Любовта. Думата „Синъ“ подразбира Любовта. Тя крие въ себе си единъ отъ Божественитѣ методи въ свѣта. И когато Христосъ дойде въ свѣта, Той донесе единъ великъ методъ за проявление на любовта. Въ тази любовъ именно е връзката на безсмъртието. Тази Любовъ започва най-първо съ закона на самопожертвуванието, съ закона на самоотричането. Да се пожертвуваме, това е само единъ методъ. И които не разбира Любовта, които не разбира закона на жертвата, ще се уплаши. Той ще каже: какъ, да се откаже отъ живота си? Христосъ казва: „Който обича живота си, ще го изгуби; и който се откаже отъ живота си ще го намери“.

Азъ не гозоря за Любовта въ нейния обикновенъ смисълъ. Нѣма какво сега да придобиваме Любовта. Ние трѣбва да я носимъ съ себе си. И този човѣкъ, на когото азъ искамъ да направя едно добро, отъ дълго врѣме го очаквамъ. Като го видя, казвамъ: много се радвамъ, че дойде. Това е законътъ на Любовта. А сега като дойде нѣкой човѣкъ да му направите едно добро, казвате: отдѣ се намѣри да дойде този човѣкъ? И при това, толкова пари ми задигна! Слѣдъ всичко

товв вие минавате за културни хора, които се молят по три пжти на день, четете „Отче нашъ“ и редъ други молитви, кръстите се. Като говоря така, нѣкой ще кажетъ: той се противопоставя на българската църква. Азъ вѣрвамъ само въ една църква, която носи безсмъртието на своитѣ членове; въ никоя друга църква не вѣрвамъ. Българскитѣ свѣщеници трѣбва да престанатъ да погребватъ мъртвитѣ. Христосъ казва: „Оставете мъртвитѣ да погребватъ своитѣ ближни.“ Ако задачата на свещеницитѣ е да погребватъ мъревитѣ, азъ ги съжелявамъ. Като имъ се каже истината, тѣ казватъ, че говоря противъ църквата. Противъ коя църква? Вие сте си направили едно здание и го наричате църква. Това не е църква. Църквата е нещо много красиво. Тя представлява единъ отъ възвишенитѣ ангели. Църквата, това е човѣшкиятъ духъ. Богъ живѣе въ нея. И тогава всички свѣщеници, проповедници, владици отъ тази църква ще служатъ на великото, на възвишеното. Тѣй трѣбва трѣбва да разбирате тия велики идеи. Не ги ли рабирате така, ще живѣете само въ заблуждения.

И тѣй, всички ще минете прѣзъ ретортата. Азъ съмъ билъ въ тази реторта, прѣвъ съмъ влѣзълъ въ нея, знаа, какво нѣщо е тя. Гробътъ не е ли една реторта? Христосъ казва: „Азъ всички ще възкръся.“ И наистина, всички хора ще минатъ презъ възкресението, само че нѣкои седятъ съ хиляди години въ ретортата.

„Въ своитѣ си дойде“. Своитѣ, това сж онѣзи, които Го обичатъ, но не тѣй, както Го обичаха езреитѣ. Ние трѣбва да бждемъ готови да при-

едемъ Бога съ всичката си любовъ, която имаме въ душата си и да кажемъ: Господи, ние приемаме живота, който ни давашъ. Ние приемамъ свѣтлината, която ни давашъ. Ние приемаме свободата, която ни давашъ. Това трѣбва да бжде задачата на младото поколѣние. Свещено да пазятъ живота, свѣтлината и свободата и всичко да жертвуватъ за тѣхъ. Това разбирамъ религия, това разбирамъ държава, това разбирамъ общественъ строй. Това сж заколи, безъ които всичко друго е празнота.

И така, вие ще възприемете онази велика Любовь, която иде сега въ свѣта. И всѣки отъ васъ да стане образецъ на нея.

Бесѣда, държана отъ Учителя, на 27 юни, 1926 г.
въ гр. София.

ЗАПАЛЕНАТА СВЪЩЪ

34

1927

Печатница Д. М. Златевъ

РУСЕ

ЗАПАЛЕНАТА СВЪЩЪ

„И никой не запалва свѣщъ да я тури на скришно мѣсто, нито подъ шиникъ, но на свѣтилникъ, за да виждатъ светелното, които влизатъ“.

Обикновенитѣ понятия въ живота сж изгубили своя смисълъ по причина на онова растяще разширение на желания и мисли. Казано е въ Евангелието, както и съврѣменната наука доказва, че животътъ не седи въ многото, което човѣкъ има. Животътъ не седи нито въ многото нито въ малкото. Животътъ не седи и въ многото знание. Животътъ не седи и въ многото любовъ, тъй, както съврѣменитѣ хора я разбиратъ. Когато се говори за Любовта, ние всѣкога включваме връме и пространство.

Пързото положение, което трѣбва да имате прѣдъ видъ, е че човѣкъ не добива самъ своето знание на земята. Дали вие сте съгласни съ това твърдение, или не, то е другъ въпросъ. Азъ ще ви обясня, какво значи думата „придобиване“. Човѣкъ носи знанието съ себе си, въ тъй нареченото на наученъ езикъ потенциално или зародишно състояние, а на земята се даватъ само условия да се провърри това знание. Земята е мѣсто, дѣто се прилага или провърява нашето знание, за да можемъ

Лука 11:33

да го усвоимъ. Това е единъ отъ вътрѣшнитѣ закони на битието.

Сега мнозина се спиратъ и питатъ защо да е така? Не розете коренитѣ, да видите, защо се спущатъ надолу; не сваляйте надолу и клонищата, да видите, защо се качватъ нагорѣ, но изучавайте свойствата на коренитѣ и на клонищата. Не се занимавайте съ философията защо коренитѣ се спущатъ надолу. Тази философия е за великитѣ умове. Вие трѣбва да се занимавате повече съ плода, който дървото дава. Най-послѣ посѣйте сѣмката отгледайте дървото и се ползвайте отъ неговия плодъ, като оставите на философитѣ да се занимаватъ съ коренитѣ, съ клонищата и съ тайнитѣ на битието. Нѣкои отъ васъ не знаятъ нищо за плода, а питатъ, защо коренитѣ отиватъ надолу? Азъ питамъ: защо нѣкои хора лѣгатъ на гърба си когато спятъ? Не могатъ ли да спятъ съ главата надолу? Или не може ли природата да ги постави да спятъ въ друго нѣкое положение? — Не може. Защо? Защото ако главата на човѣка се тури въ положение къмъ центъра на земята, всичката кръвь ще отиде къмъ мозъка, а това ще безпокои човѣка. Въ по-слабитѣ натури кръвьта ще нахлуе въ мозъка, ще прѣдизвика тамъ едно наводнение и всичко ще помете. Понеже човѣшкиятъ духъ е разум.нъ, за да се избави отъ голѣмитѣ наводнения, които ставатъ въ козмоса, той е поставилъ опрѣдѣленъ редъ. Има ли нѣкъдѣ излишна вода, той е прѣдвидѣлъ извѣстни помпи, съ които тя да се извлича. Нѣкои ще кажатъ: ние разбираме тази работа. Не я разбирате. Това сж символи. За разбиране на символитѣ човѣкъ

трѣбва да има отличенъ умъ. Ние си служимъ повече съ математически формули, съ символи — едно говоримъ, друго разбираме. Символистическиятъ езикъ въ природата е свойственъ на човѣка, затова всѣки го разбира. Когато започнемъ да изясняваме единъ символъ физически, ние помрачаваме неговото вътрѣшно значение. Запримѣръ въ писанието се казва, че пришетствието на Господа щѣло да стане въ единъ мигъ. Какъвъ е този мигъ? Нѣкои мислятъ, че този мигъ е много малко врѣме. Не, въ такъвъ единъ мигъ могатъ да станатъ много работи. Хората иамаатъ обичай да мигатъ. Ако вземете бухала запримѣръ, той постоянно държи очитѣ си отворени; човѣкътъ пъкъ постоянно мига. Защо природата е турила мигачитѣ, тази деликатна кърпица на очитѣ ни? — Да бждатъ чисти. Ако очитѣ ни нѣмаха мигачи, прашната София, бѣ ги затворила. А тъй мигачитѣ постоянно чистятъ очитѣ. Мигането е чистене на очитѣ. Мигашъ ли това подразбира: очисти очитѣ си и тогава гледай! Съ чисти очи трѣбва да гледашъ нѣщата. На сжщото основание и въ ума на човѣка има такива мигачи, които чистятъ мислитѣ. Доброто е горния мигачъ, злото е долния мигачъ. Тѣ ту се сжбиратъ, докосватъ се пакъ се отворятъ, отдалечатъ се — не се обичатъ. Но въ даденъ случай и злото има интересъ отъ окото, и му казва: „Ти и за менъ ще работишъ, защото азъ те чистя“. И доброто му казва: „И на менъ ще служишъ, защото и азъ те чистя“. Това сж символи. Окото казва: „Не зная, какво да правя, и двамата ми служатъ“. Вие ще кажете: вѣрно ли е, че горниятъ мигачъ е доброто, а долниятъ мигачъ е зло-

то? Това сж наши понятия. За насъ лоши нѣща сж тия, които ни причиняватъ болка. А за всѣко нѣщо, което ни причинява удоволствие, мислимъ, че е добро. Обаче, въ природата сжществуватъ редъ условия, които показватъ, че видимото добро въ нѣкои отношения не принася добри плодове. Въ свѣта сжествува едно абсолютно добро, което е разумно. То не е настроение.

Да се повърнемъ къмъ стиха: „Никой не запалза свѣщъ и не я туря въ скришно мѣсто“. Свѣщъта е емблемъ на миспещия човѣкъ. Слѣдователно, когато твоятъ умъ се запали, ти нѣма да го туришь въ услуга на материалния свѣтъ, нѣма да го обгърнешъ съ низки желания, съ низки мисли, нѣма и да го изопачишь. Ще кажете: тогава каква полза ще ни принесе този умъ? — Ти ще го поставишь на най-високото мѣсто, да освѣтлява положението, въ което живѣешъ, защото животътъ на земята е движение. Никой отъ васъ не седи на едно мѣсто. Вие постоянно се движите. Условията, при които сте живѣли вчера, не сж сжщитѣ днесъ, а нѣма да бждатъ сжщитѣ и утрѣ. Дчесь дѣйствуватъ други условия. Слѣдъ като прѣкрата тази бесѣда, ние ще бждемъ въ пространството съ милиони километра далечъ отъ прѣдишното мѣсто. Нашата земя постоянно се движи. Като се измѣня мѣстото ѝ въ пространството, измѣня се и нашето състояние. Защо е така? Земята като пжтува изъ пространството, условията на на това пространство се различаватъ, вслѣдствие на което и влиянията на тия условия върху насъ се различаватъ. Онѣзи, които не сж запознати съ козмическото влияние, мислятъ, че пространството

е празно. Не е така. Ония философи, които изучават пространството, третират въпроса дали съществува пространство, или не, дали съществува време, или не съществува. Въпросът не седи въ това, дали съществува време и пространство, или не съществува. Както и да обясняват пространството, това понятие съществува въ човѣшкия умъ. Понятието за време също тъй съществува въ човѣшкия умъ. Вие не можете да разгадате тѣхната същина, но можете да ги разглеждате като понятия. Въ понятието пространство, се включва материята. Въ понятието време се проектира нашия животъ. Да оставимъ на страна въпроса за същината на времето и на пространството. Нѣма нито единъ философъ, който да е опрѣдѣлилъ, какво нѣщо е пространството и времето. Има нѣщо, близо до Истината въ тѣхнитѣ обяснения, но въ същностъ, какво нѣщо е пространството, какво нѣщо е времето, само Богъ знае. Само най-напрѣдналигѣ, само най-великитѣ духове, които сж завършили своето развитие, своята еволюция въ козмоса, знаятъ, какво нѣщо е време и пространство. Всички останали същества, които още не сж завършили своето развитие, иматъ дѣтински възгледи по тѣзи въпроси. Тѣ казватъ за нѣкого: еди-кой си е свършилъ университетъ въ Берлинъ, или въ Лондонъ, или въ Парижъ. Питамъ: какво знае този човѣкъ? Този човѣкъ, който е свършилъ четири факултета, угрѣ заболѣе отъ най-простата енфлуенция и веднага вика лѣкаръ. Толкова знае този човѣкъ! Както виждате, самъ не може да се лѣкува. Ти можешъ да повикашъ лѣкаръ само при такава болестъ, която не можешъ самъ да лѣку-

вашъ. И той ще бжде истински лѣкаръ.

„И нѣкой не запалва свѣщъ да я тури на скритото мѣсто“.

Азъ разбирамъ, какво ви интересува. Всички вие сте огъ тѣзи ,които искатъ съ единъ замахъ да научатъ всичко. Вие искате, като излѣзете вънъ да махнете само съ ржка и веднага да дойде въ стаята ви касата на нѣкой банкеръ и да разполагате съ паритѣ му. Кой не желае това? Туй желание е вложено и въ най малкитѣ животинки. Запримѣръ, съврѣменнитѣ хора изучаватъ хипнотизма искатъ да си служатъ съ него. Съврѣменнитѣ учени хора сж намѣрили, какво нѣщо е хипнотизма и сж наблюдавали, че много растения, животни си служатъ съ него. Змиитѣ, запримѣръ и досега си служатъ съ хипнотизъмъ. Тѣ могатъ да привлекътъ своята жертва направо въ устата имъ. И коткитѣ си служатъ съ хипнотизъмъ по отношение мишкитѣ. Коткитѣ отдавна знаятъ какво нещо е хипнотизмътъ. Знаете ли какво нѣщо е хипнотизмътъ. Той навсѣкждѣ се прилага.

Кой не си служи съ хипнотизъмъ? Цвѣтята не хипнотизирватъ ли пчелитѣ? Всѣко привличане не е ли хипнотизъмъ? Казватъ чѣ, нѣкой ученъ въ Франция владѣялъ изкуството да хипнотизирва Казвамъ: този ученъ не владѣе гоша изкуство и толкова, колкого животнитѣ го знаятъ. Изобщо, сегашнитѣ хипнотизатори малко знаятъ отъ това изкуство. Силитѣ въ природата, съ които ние си служимъ днесъ сж така нагласени, че иматъ и обратно дѣйствиe. Има законъ на равновесие. Ние не можемъ да злоупотрѣбяваме съ извѣстни природни сили, защото всѣкога ще изпитваме и тѣхнитѣ

последствия. По сжция начинъ има законъ на мисълта, по който върви човѣшкиятъ умъ. Отклоните ли се отъ правата посока на човѣшката мисълъ, т. е. скриетѣ ли запалената свѣщъ вие ще имате лоши послѣдствия. Кога една свѣщъ се крие подъ шиникъ? — Когато искашъ да загладишъ нѣщата да си ги прѣдставишъ въ такава форма, въ каквато не сж. Ти знаешъ, че това, което казватъ, не е право но въпрѣки това постъпвашъ другояче. Това ни навежда на единъ случай отъ живота, станалъ нѣждѣ въ Бѣлгария, но въ турско врѣме още.

Двама турци се сждятъ. Единиятъ отъ тѣхъ отива при сждията и му казва: „Господинъ сждия, вземи тази лира отъ менъ и като ти кажа, че на лицето гледашъ, да си спомнишъ че, съмъ ти далъ нѣщо. Слѣдъ това отива втория при него и му казва: „Господинъ сждия давамъ ти двѣ лири, да гледашъ и на двѣтѣ ми лица.“ Кадията задържалъ паритѣ и отъ единия и отъ другия. Той турилъ запалената свѣщъ подъ шиникъ. Като се разглеждало дѣлото, първиятъ отъ подсждимитѣ му казва: „Господинъ сждия, гледай на лицето ми!“ Сждията му казва: „Много добръ, но какво да правя съ този съ двѣтѣ лица? Той разбралъ, че вториятъ далъ на сждията повече. Слѣдователно, дѣлото се разрешило въ полза на онзи, който ималъ двѣ лица. Сега шнитѣ хора сж изгубили вѣра въ сждиитѣ и казватъ нѣма право въ свѣта. Казваме: въ свѣта има едно Божествено абсолютно право, въ което нѣма никакво изключение. Това право се прилага еднакво спрѣмо всички. Това, което сега виждаме е, че хората се сждятъ постоянно. Цѣлия жи-

вотъ не е нищо друго, освѣнъ изправяне на погрѣшки. Вие страдате отъ болести. Дѣцата ви се раждатъ болни. Вие изгубвате богатството си, имането си. Нѣкой народъ го постига катастрофа. Другъ нѣкой народъ пъкъ се заличава отъ лицето на земята. Мислитѣ ли, че всичко това е безъ причина? Всички ония народи, които сж изчезнали отъ лицето на земята сж изгасили своя свѣтилникъ. Тѣзи пъкъ, които се подлагатъ на изпитания, като българитѣ, сж турили свѣтилника си подъ шиникъ. Има, обаче друга опасностъ: свѣщъта да не изгасне. Природата праща всички тия изпитания.

Сегашнитѣ хора се страхуватъ отъ мисълъта, че ако върватъ въ правия пътъ, ще умратъ гладни. Не е вѣрно това. Въ историята нѣма нито единъ фактъ, дѣто нѣкой човѣкъ, който е мислилъ право, да е умрѣлъ гладенъ. Обаче всички хора, които не сж мислили право, гладни сж умрѣли. Най-ученитѣ хора сж умрѣли гладни. Царе сж умирали гладни. Князе, генерали сж умирали гладни. Кой не е умрѣлъ гладенъ? Казвате: всички хора сж умрѣли отъ гладъ. Това е фактъ. И млади, и стари умиратъ отъ гладъ, но човѣкъ умира отъ гладъ само тогава, когато неговиятъ свѣтилникъ угасне. Щомъ неговиятъ свѣтилникъ гори, той не може да умре. Има редъ причини, по които хората умиратъ. Свѣтътъ, животътъ трѣбва да се изучи въ всички негови прояви. Запримѣръ, задавали ли сте си въпроса, защо Господъ създаде главата? Какво е прѣдзначението на главата? Какво е прѣдзначението на дробоветѣ, какво е прѣдзначението на стомаха, какво е прѣдзначението на мозъка? За кого работи стомаха? На руски езикъ коремътъ

наричатъ „животъ“. Нѣкои наричатъ стомаха още и търбухъ. Въ сжщностъ службата на стомаха е съвсѣмъ друга отъ тази, която му опрѣдѣлятъ. Сега службата му е изопачена и вслѣдствие на това изопачаване се дължатъ всички лоши резултати въ съврѣмненното човѣчество. Каква е въ сжщностъ службата на стомаха? Каква е тази на дробоветѣ, на мозъка и т. н.? Слѣдъ всичко това ние говоримъ и за човѣшкото сърце. Ние имаме сърце, което движи кръвта, имаме и сърце което чувствува. Най-послѣ имаме и единъ умъ, съ който мислимъ. Засега е важно функцията на мозъка. Тамъ се проявява човѣшкиятъ умъ. Прѣзъ деветнадесетото столѣтие се състави цѣла наука за изучаване човѣшкия мозъкъ. Поотдавна се изучавало човѣшкото лице. Прѣзъ още по-далечното минало се изучавало и човѣшкото тѣло: какъ е създадено то, какви сж неговитѣ функции и т. н. Тамъ влиза астрологията, която показва, какво е отношението на тѣлото къмъ външния свѣтъ. Ако човѣкъ не изучава тази наука ще мисли, че връзкитѣ между него и външния свѣтъ сж далечни, като че не сжществуватъ. Не е така, обаче. Венера, на-примѣръ, има влияние върху чувствата на човѣка, Марсъ има влияние върху воинственото настроение на човѣка. Сатурнъ има влияние върху силитѣ на мисълта у човѣка. Юпитеръ има влияние върху благородството, върху интелектуалнитѣ чувства на човѣка. Меркури има влияние върху ума на човѣка. Луната пъкъ има влияние върху въображението, върху фантазията му. Земята върху какво указва влияние на човѣка? Най-голѣмо влияние върху човѣка указватъ, обаче, слънцето и земята. Самиятъ

животъ е така разпрѣдѣленъ, че между химическитѣ процеси, които ставатъ въ земята и животътъ, който иде отъ слънцето, става постоянно прѣплитане. И обратно: между живота на земята и химическитѣ процеси, които ставатъ на слънцето, също тъй има извѣстно прѣплитане. Та казвамъ: Христосъ е разбиралъ дълбоко природата и нейнитѣ закони.

Нѣкой мислятъ, че Христосъ не е билъ ученъ. Не, Той е билъ много ученъ човѣкъ. Ако Христосъ бѣше професоръ днесъ, Той щѣше да бѣде най — видниятъ професоръ въ цѣлата съврѣменна култура. Не мислете, че онези велики Учители, онѣзи велики адепти не разбиратъ науката. Тѣ я разбиратъ много добрѣ; тѣ иматъ свои лаборатории, въ които правятъ редъ опити. Най великитѣ Учители иматъ методи, чрѣзъ които могатъ да отидатъ до слънцето и да се върнатъ назадъ. Единъ адептъ има положителни знания, той знае всичко но мълчи, не говори нищо. Сегашната култура, която азъ наричамъ „култура на малкитѣ дѣца“ сега се занимава съ въпроса, какво има на слънцето. Тѣ едва сега учатъ, колко елемента има тамъ и какви сж тия елементи. Тѣ сж направили малки опити и казватъ, че съврѣменната наука е много точна. Съврѣменнитѣ учени сж направили редъ изчисления, да опрѣдѣлятъ, какво е разстоянието на земята отъ слънцето. Доколко сж точни тѣхнитѣ изчисления, виждаме отъ това, че единъ математикъ изчислява съ всичката точностъ на математиката и намира, че разстоянието на земята отъ слънцето е 92 милиона мили, а другъ изчислява, че сжщото разстояние е 93 милиона

мили. Каква точност е тѣзи, ако въ изчисленията на двамата математичи има единъ милионъ мили разлика? Какво бихъ направилъ, ако бихъ се качилъ на единъ тренъ, който ще ме остави на разстояние единъ милионъ мили отъ слънцето? Като дойдемъ до всички теории на съврѣмненната математика ние виждаме нейната несъстоятелностъ. Не искамъ да критикувамъ науката, но казвамъ, че истинскитѣ учени хора, върху плѣщитѣ на които се крепи науката, мълчатъ. Истинскитѣ адепти знаятъ точно разстоянието между земята и слънцето. Въ тѣхнитѣ изчисления има само единъ сантиметъръ въ разлика, и като отидѣшъ на слънцето, ще намеришъ, че дѣйствително има само единъ сантиметъръ разлика. Това разстояние не ти позволява напълно да се допрешъ до слънцето. Докоснешъ ли се до него, ще произлѣзе нѣкакъвъ взривъ. Сжщото това разстояние отъ единъ сантиметъръ сжществува и между единъ и другъ човѣкъ. Нѣкой отъ васъ искатъ да разрушатъ това разстояние и казватъ: да се съединимъ да развалимъ тази граница! Всички скарвания, всички недоразумения между хората започватъ именно когато дойдатъ наблизо единъ до други. Докоснатъ ли се, между тѣхъ се явява взривъ. Защо ставатъ тия работи? Красивиятъ момѣкъ, който е лишенъ отъ умъ, търси нѣкоя красива мома, съ която да се свѣрже. Но красивитѣ моми сж най — лошитѣ домакини. Ако нѣкой момѣкъ иска да му побѣлѣе главата, нѣка вземе красива жена. И обратното е вѣрно. Ако нѣкоя мома иска да и побѣлѣе главата, нѣка вземе красивъ мжжъ. Да бждешъ красивъ по умъ, по душа, по сжрце, разбирамъ, но да бждешъ само

външно красивъ, това е най-голямото нещастие. Душата на човѣка трѣбва да бѣде благородна, мощна! Умътъ на човѣкъ сжщо тъй трѣбва бѣде чистъ и свѣтълъ! Всѣки мжжъ трѣбва да схваща нуждитѣ на своята другарка, да влиза напълно въ нейното положение. И въ всѣки даденъ моментъ, когато той вижда, че тя се намира въ затруднено положение, нека разглѣжда въпроса тъй, както би го разглеждалъ за себе си. Ако той е уменъ, нека се постави на нейното мѣсто. Сжщото нѣщо може да се каже и за жената. Не спазваме ли това, ние поставяме свещъта подъ шиникъ. За да се постави свѣщъта подъ шиникъ, има редъ условия.

Сага ние искаме да живѣемъ. Право е това на ше желание. Животътъ е потребенъ. Всѣки младъ човѣкъ иска да живѣе. Пъкъ и старитѣ искатъ да живѣятъ. Има, редъ условия, обаче, които като изпълнимъ, ние можемъ да живѣемъ колкото върѣме искаме. Затова се изисква знание. Първото нѣщо отъ ученицитѣ на окултната наука се изисква абсолютно търпение. Търпѣнието е съзнателенъ процесъ на ума. Сега хората нѣматъ търпѣние. Биятъ нѣкого, казватъ му: търпи! Това не е търпѣние, това е неволя. Търпѣнието е качество сомо на свободния човѣкъ. Търпеливиятъ човѣкъ не трѣбва да бѣде външно безучастенъ къмъ нѣщата. Търпеливъ човѣкъ може да бѣде държавникътъ. Търпеливъ човѣкъ може да бѣде министертъ. Търпеливъ човѣкъ може да бѣде философътъ. Майката сжщо може да бѣде търпдлива. Великитѣ хора трѣбва да бѣдатъ търпеливи. Да бждешъ търпеливъ човѣкъ, значи да бждешъ великъ човѣкъ, да прѣнасяшъ лесно всички мжчно-

тии на живота: да загубишъ 200,000 лева и да вървишъ, като че бълха не те е ухапала. Ще ви приведа единъ символъ, да видимъ, какъ ще го изтъкувате. Прѣдставете си, че вашиятъ братъ е заминалъ занѣждѣ и слѣдъ десетъ години ви пише, че ще се върне. Вие сте забогатели прѣзъ това врѣме и започвате да се приготвявате да посрещнете брата си. Но прѣди да дойде братъ ви, вие изгубвате всичкото си имущество отъ 500,000 лева и оставате безъ нищо. Питамъ ви: ще можете ли въ този случай да посрещнете брата си тъй радушни, както щѣхте да го посрещнете, ако не бѣхте изгубили тия пари? Ще кажете: бѣда е това! Ще ви приведа сѣщия символъ въ друга форма. Представетѣ си, че вашиятъ братъ попадне въ една разбойническа банда. Вие обичате брата си, като себе си. Працете хора да ви кажатъ, че ще пуснатъ брата ви само ако при условие дадетѣ за него 500,000 лева. Вие даватѣ тия пари. И като дойде братъ ви радвате се. Защо? — Печалбата въ дадения случай е вашиятъ братъ. Отидоха наистина 500,000 лева, но спасихте живота на брата си. Че сте дали 500,000 лева за живота на брата си, нищо не е това. Нѣкои казватъ: България изгуби отъ такава една постѣпка. Какво губи тя? Ако тия пари отидоха за откупъ на нѣщо много цѣнно, тогава не сж ли на мѣстото си! Кого откупвате? Колко българи има затворени заробени въ невидимия свѣтъ. За тѣхъ професоритѣ нищо не знаятъ. Знаете ли, че за тия затворници въ другия свѣтъ българитѣ трѣбва да платятъ 30 милиона лева въ злато? Казватъ: на България не вървятъ нѣщо работитѣ. Затова именно на българитѣ не имъ върви. Тия заробени

българи трѣбва да се избавятъ. Какъ ще ги избавите, я ми кажете? Казва Христосъ: „Ще ги избавя“. И наистина, Христосъ ги избави. Питамъ, обаче: Любовта Христова проявена ли е въ Бѣлгария тѣй, както Христосъ я проявява? Азъ взимамъ Христа прѣди 2,000 години, както взимамъ и бѣлгарския народъ, на чело съ цѣлото духовенство, като послѣдователи на Христа и ви питамъ като външно, незаинтересувано лице: бѣлгарското духовенство, както и бѣлгарскиятъ народъ прилсжили ли лж Христовата Любовь? Идете въ странство да видитѣ, че когато искатъ да сгорчатъ нѣкого, наричатъ го бѣлгаринъ. Идетѣ въ Германия, въ Англия навсѣкждѣ бѣлгаринътъ има едно ксмпрометиращо име; бѣлгаритѣ нгесѣкѣде минаватъ за вгрварски народъ. Навсѣкжде за бѣлгаритѣ иматъ много лошо мнѣние. Азъ бихъ считалъ, че Христовата Любовь е приложена въ Бѣлгария, ако изъ Бѣлгария нѣмаше никаква бѣсилка, ако не ставаше никакво убийство. Въ войната, която Англичанитѣ водиха четири години имаше застрѣляни само около 3,500 души и екзекутирани около 250 души. Ами колко души имаше убити и колко екзекутирани въ войната, която Бѣлгария водеше. Разпрѣвяха ми за единъ бѣлгаринъ на фронта който поради припадна болестъ, отъ която страдалъ, отстѣпилъ при едно стражение. Затова нѣщо, обаче, билъ осжденъ на застрѣляване, кото го обвинили, че не искалъ да служи на своето отечество. Казватъ: тия нѣща не трѣбва да се изнасятъ, понеже разклащатъ народния моралъ. Тия нѣща не ги изнасямъ азъ, тѣ навсѣкѣде се носятъ. Стабилността на единъ народъ зависи отъ Любовта, която той има въ себе си. Единъ на-

ролъ не може да се изправи съ убийства. Стабилностъ трябва да има въ него! Въ тази Любовьъ всеки трѣбва да желае доброто на цѣлия български народъ; и цѣлиятъ български народъ трѣбва да желае доброто на своитѣ членове. Следователно когато отидешъ въ нѣкое село, селянитѣ трѣбва да тѣ посрѣщнатъ, да те угостятъ. И когато дойде нѣкой селянинъ въ града и вие трѣбва да го посрещнете по сжщия начинъ, между васъ да има надпреварване. Като дойдатъ шопитѣ при васъ, какъ ги посрѣщатъ? И вие като отидете при тѣхъ, какъ ви посрѣщатъ? И това сж все българи! Единиятъ е гражданинъ — българинъ, другиятъ е земедецъ — българинъ. Като ги срѣщате, виждатъ ги всички разпрѣдѣлени на партии. При това, всички сж правовѣрни всѣ за народа си милѣятъ. За кой народъ, за гражданитѣ или за селянитѣ? Едни милѣятъ за гражданатѣ, други за селянитѣ. Разделението на партии не е лошо нѣщо, но нека този народъ се учи. Онѣзи които сж за гражданитѣ нека учатъ гражданитѣ на любовь. Онѣзи, които сж за селянитѣ, нека учатъ селянитѣ на любовь. Онѣзи, които сж за земеделцитѣ нека учатъ земеделцитѣ на любовь. Онѣзи които сж за военитѣ, нѣка учатъ военнитѣ на любовь. Онѣзи, които сж за професоритѣ, нека учатъ професоритѣ на любовь. Онѣзи, които сж за майкитѣ, нека учатъ майкитѣ на любовь. Башитѣ, братята, сестритѣ, нѣка всички проповѣдватъ Любовьта. Не говоря за сегашната любовь. Единъ младъ момъкъ, българинъ въоръженъ съ два кобура въ врѣме на въстанието, казва на възлюбената си: „Генке, виждашъ ли тия турци, всички ще ги избия! Ела съ мене, не се бой.“ Върви той съ нея прѣзъ Стара-планина, но по едно врѣме изкача на срѣща имъ една меч-

ка. Той остава Генка, покатерва се на единъ букъ и казва: Не бой се, азъ оттукъ ще цъкамъ„ Генка вижда своя герой горе на дървото и му казва: „Съ цъкане отгоре работа не става.“ Азъ считамъ герой онзи момъкъ, който може да хване мечката за ушитѣ и да каже; „Знаешъ ли, че азъ обичамъ тази мома? Знаешъ ли, че азъ имамъ вѣра? Хайде да си вървишъ! „Послѣ я поглади малко и казва: Върви си по работата, да не се караме! Ти трѣбва да знаешъ, че азъ обичамъ“. Мечката ще го погледне и ще си каже: „Щомъ обичашъ, повече въпросъ не става“. Това наричамъ азъ геройство. Докато ти цапнешъ съ чакмаклията пушка отгорѣ, твоята Генка десетъ пжти ще отиде. Ако си въ Индия докато се обърнешъ тигърътъ ще задигне твоята Генка, и никой не ще може да я намѣри. Това сж прѣносни нѣща.

Нѣкой учитѣль скжсаль своя ученикъ или своята ученичка, Тя казва: „Нѣма да живѣя ,повѣче ще се самоубия!“ И наистина, като я скжсатъ, купува си отрова, да се отрови, или се обесва, или се самоубива. Колко ученици има, които сж се отровили по този начинъ! Какъвъ моралъ има въ това, да скжсашъ единъ ученикъ? Ако той ще се самоубие, тури му три. Туришъ ли му три и Господъ ще ти тури три, ще те благослови. Нѣкой пжтъ учителътъ неотстъпва, казва: „Нека се самоубие, азъ не отстъпвамъ отъ своитѣ убѣждения. Като се самоубие, майката, бащата, братята, сестритѣ и всички негови роднини скърбятъ. Тури му три, нека отъ тебе да замине тази, единица. Слѣдъ това кажи на този ученикъ: Азъ вѣрвамъ, че ти за въ бждеще ще се учишъ по-добрѣ, имамъ вѣра въ тебе“. Дѣто ще се самоубие, тури му една тройка да живѣе. Казвате: такъвъ е моралътъ на

учителитѣ. Мораль било тоза да накарашъ единъ ученикъ да се самоубие! Има ученици, които като се намѣрятъ въ трудно положение, набиватъ своитѣ учители. Разправяха ми слѣдния анекдотъ за единъ студентъ въ университета, който заставилъ единъ отъ своитѣ професори да му постави добра бѣлѣжка. Този студентъ пропадналъ на изпита при своя професоръ, затова влиза единъ денъ въ кабинета при него и му казва: „Азъ учихъ но пропаднахъ, затова искамъ отъ васъ да ми поправите, бѣлѣжката“. — Не мога да я поправа. „Не може ли? Слушайте, или ще я поправитѣ, или ще изхвъркнеге изъ прозореца навънъ! Ще поправите ли бѣлѣжката?“, — Моля, моля почакайте! И професорътъ поправа бѣлѣжката, пише му петъ. Студентътъ казва: „Още веднѣжъ да не си играете съ менъ:“ По — нагатыкъ нѣма да ви разправямъ цѣлата история. Убѣждения има този професоръ, не иска да поправи бѣлѣжката, но като дойде да изхвъркне отъ прозореца, туря му петъ. Учителитѣ трѣбва да постигватъ съ любовь, а ученицитѣ да постигватъ съ почитание.

Тази свѣщь трѣбва да бжде запалена. Ако нѣкои отъ моитѣ бесѣди проникнатъ въ една отъ гимназиитѣ, цѣлиятъ учителски съвѣтъ ще се събере, да търсятъ начинъ, какъ да прѣдпазятъ ученицитѣ да не се увеличатъ въ новото учение. Родителитѣ имъ се оплаквали, че тѣзи бесѣди разклаждали умоветѣ на тѣхнитѣ дѣца. Казватъ, че тия бесѣди не сж за младитѣ. Ами за кого сж? Азъ ще ви докажа, че слънчевата свѣтлина досега е причинила нѣй-голѣмитѣ злини. Всички наводнения не ставатъ ли отъ топлината и свѣтлината? Всички болести не се ли дължатъ на топлината и на свѣтлината? Смъртъта не се ли дължи на топ-

лината и на свѣтлината? Всички пожари не се ли дължатъ на слънцето? Всички скарвания между мъже и жени не се ли дължатъ на слънцето? Ако мъжътъ и жената живѣяха въ тъмнина щѣха ли да се каратъ? — Нѣмаше. Слънцето виновно ли е за всичко това? — Не е виновно. Ние трѣбва да разбираме смисъла на тази свѣтлина. Ако не знаемъ какъ да използваме светлината, тя ще донесе най-големитѣ злини въ живота ни: ако знаемъ какъ да я използваме — тя ще донесе най-големитѣ благословения. Христосъ, като се обръща къмъ тѣзи които сж живѣли прѣди 2,000 години казва: „Човѣшкиятъ умъ, който Богъ е турилъ, не се поставя подъ шиникъ, но подъ широкъ просторъ, за да служи за благото на този народъ, въ който живѣе“, И всички истински учени хора които се занимаватъ съ науката сж пратени отъ незидимия свѣтъ за благото на другитѣ хора. Всеки човѣкъ е роденъ съ извѣстна склонностъ къмъ нѣщо. Азъ похвалявамъ ученитѣ хора въ едно отношение а именно: тѣ изживяватъ цѣлия си животъ въ работа, безъ да имъ се плащ. Всеки ученъ човѣкъ, който изживѣва 20 или 30 години за науката безъ да му платятъ той е идеалистъ. Единъ музикантъ, който посвѣщава цѣлия си животъ за музиката, или единъ скулпторъ или единъ художникъ, които посвѣщаватъ цѣлия си животъ за изкуството, това сж хората, които подтикватъ съвременното човѣчество напредъ. Слѣдоватѣлно, всички трѣбва да работимъ даромъ, да се подчинимъ на Божия законъ. И когато тази свѣщь се запали въ ума на когото и да е, този човѣкъ ще знае какъ да си служи съ силитѣ и съ законитѣ на природата. Единъ земледѣлецъ нѣмаше да обработаа 100 декара земя, нему стигагъ 10 декара. Ако единъ китаецъ има

четири декара земя, той се счита много богатъ. Единъ китаецъ може да изкара отъ четири декара земя толкова, колкото българинътъ отъ 50 декара. Ако имахме истинското знание, ние щѣхме да знаемъ, какъ да съкращаваме своя трудъ. Съврѣменитѣ ученици иждивяватъ много врѣме за учене. Такава е нашата възпитателна система. Споредъ мене, четири часа сж достатѣчни за учене: два часа прѣдъ обѣдъ и два часа слѣдъ обѣдъ. Повечето отъ врѣмето трѣбва да бжде употребено изучаване природата, всрѣдъ самата нея, заедно съ учителитѣ. Напримѣръ, ботаниката да се изучава между цвѣтята. Ами дѣ трѣбва да се изучава религиозния животъ? — Не въ църквата, но между бѣднитѣ. Когато нѣкой хора искатъ да се молятъ, не трѣбва да отиватъ въ нѣкоя църква, но да отидатъ при една бѣдна вдовица. — Това е най-добрата църква. Това е най-добрата молитва. Ако искате да се молитѣ, ще ви пратимъ при бѣднитѣ сирачета, останали безъ баща и майка. Това е най-добрата църква. Вие сами ще бждте свещеникътъ; ще се помолитѣ и ще ги заведете при Господа. По този начинъ ще направите най-добрата молитва. И тъй като ставате сутринъ, ще се обличатѣ въ нови одежди и така ще влизате при тия сирачета да ви се развагъ. Какви одежди ще обличате? — Живи одежди; отъ хлѣбецъ, отъ водица, отъ дрѣшки, отъ топливо, отъ знание, отъ добри думи. Тоза разбирамъ религия! Сегашната религия, каквато имаме въ Америка, въ Англия е била хубава, но за миналото, за въ бждеще тази религия не може да ни повдигне, защото е казано: „Този народъ се приближава къмъ мене съ устата си, но сърцата имъ сж далечъ отъ мене“. Вие тукъ сте се събрали да ви държа бесѣда, но трѣбва да знаете, че онова ко-

ето ще ви повдигне прѣдъ Бога, това сж добритѣ рѣшения, които ще приложитѣ още днесъ. Всички вие сте богати, трѣбва да запалите вашитѣ свѣтилници, да вземете вашитѣ ключове и да отворитѣ каситѣ си. Азъ не искамъ да раздадете всичкото си имане но дайте толкова, колкото сърцето ви позволява, по любовъ и си помислете, какъ бихтѣ желали да постѣпятъ другитѣ спрѣмо васъ, ако бѣхтѣ бѣденъ. Ако ние приложимъ всичко това по този начинъ, ще имаме най-великата наука. Когато въ човѣшката душа се зародятъ добри желания, само тогава природата ще открие свѣтите знания своитѣ, тайни и ще започне да ни учи. Човѣкъ, койго дава, и нему се дава. Човѣкъ който е щедъръ, за него сиромашия не сжществува. Какво е сиромашия, той не знае. Съ каквато мѣрка мѣришъ, съ такава ще ти се възмѣри. Привличайтѣ умнитѣ хора, не дружете съ глупавитѣ. Като се съберешъ съ глупази хора, имай желание да хвърляшъ позече свѣтлина, щото и тѣ да станатъ умни. Като се съберешъ съ лоши хора, глѣдай съ своя добъръ живогъ да пробудишъ ревнование въ тѣхъ, и тѣ да бждатъ добри. Ние трѣбва да бждемъ чѣзмѣрно резностни, но какъ да работимъ? — По любовъ, а не съ насилие. Какъ постѣпватъ въ съврѣменитѣ държави? Като се издаде единъ новъ законъ въ народното сѣбрание, всички вѣстници го оповѣстятъ, искатъ неговото приложение. Всички стражари слѣдятъ за изпълнението му и тежко на онзи, който не го прилага. Това, обаче, е насилие. Ако това приложение трѣбваше да дойде чрѣзъ насилие, какви резултати ще даде? Вие знаете послѣдствията огъ насилието. Насилието ражда насилие.

Защо Христосъ не дойде съ своитѣ ангели да

внесе страхъ и трепътъ и да се наложи? Защо Той дойде бѣденъ и трѣбваше евреитѣ да Го гонятъ, да Го хулятъ, а римскитѣ войници да Го разпнатъ? Въ идването на Христа го този начинъ именно се крие спасението на свѣта. Въ страданиято е спасението на човѣчеството. Азъ говоря за страдания, въ които човѣкъ може да се радва. За съзнателнитѣ страдания Христосъ казва: „За този часъ съмъ дошълъ. Моитѣ страдания ще станатъ причина милиони хора да се повдигатъ и да се радватъ. „Само при страданията могатъ да се родятъ бждашитѣ велики души. Съ това ще се добие импулсъ за великото въ свѣта. Ако Христосъ бѣ дошълъ като царь, този вжтрѣшенъ импулсъ не би се родилъ у хората. Всѣки отъ васъ, който иска да разбере страданията на Христа, непрѣменно трѣбва да добие вжтрѣшно смирение. Писанието казва: „Богъ живѣе въ душитѣ на смиренитѣ. „Вие трѣбва да разбирате смирението въ неговата дълбочина и животворна сила. Да бждешъ смиренъ, значи да съзнавашъ, че всичко можешъ да направишъ, а сжщеврѣменно да си толкова благъ, че да отваряшъ пътъ и на една мравя.

Христосъ казва: „Никой не запалва свѣщъ и да я тури на скришно мѣсто.“ И вие запалете вашитѣ свѣщи! И тогава, художникъ ли си, на тази свѣщъ, на това слънце рисувай! Нѣмате ли тази свѣщъ, отъ васъ нищо не може да излѣзе. Поегъ ли си, на тази свѣщъ пиши! Проповѣдникъ ли си, на тази свѣщъ проповѣдвай! Земледѣлецъ ли си, най — първо запали свѣща и тогава иди да орешъ; Огивашъ ли когато това слънце не е изгрѣло, нищо нѣма да излѣзе. Азъ говоря за вжтрѣшната свѣщъ, а не за външното слънце. Запалването на тази свѣщъ прѣдставлява единъ вжтрешенъ

процесъ у насъ. Ние имаме лъжливи обективни скващания, мислимъ, че свѣтлината е извънъ насъ. Не, вътрешната свѣтлина е повече, отколкото външната свѣтлина. Казва Христосъ: „Вие сте свѣтли-на“. Тази свѣтлина, която иде отъ слънцето, е животътъ на онези същества, които светятъ. Тѣ сж светещи същества. Отъ тия разумни същества произтича свѣтлината въ свѣта. Тамъ, дѣто има свѣтлината, има и животъ и разумность. Тамъ, дѣто нѣма свѣтлина, нѣма животъ нѣма и разумность. За послѣдното положение е казано въ думитѣ Христови: „Тази свѣтлина е турена подъ шиникъ“.

И тъй, работете само при тази свѣтлина, която Богъ е вложилъ въ васъ. Понѣкога говорите за слънцето. То е емблемъ. Това външно слънце е отражение на друго слънце, което е невидимо. И Писанието казва, че за въ бждеще Богъ ще ни бжде слънце. Слѣдователно, това слънце изразява само силата Божия, която се проектира чрзъ него. И въ ума който Богъ е вложилъ въ насъ, трѣбва да вложимъ вѣра. Въ този умъ, въ тази саѣщъ ние трѣбва да вѣрваме, понеже е отъ Бога. Чрѣзъ него Богъ ни се изявява. В кого ще вѣрваме, ако ние не вѣрваме на своя умъ, ако ние не вѣрваме на своитѣ мисли, на своитѣ чувствувания? Човѣкъ вѣрва на другитѣ хора дотолкова, до колкото вѣрва и на себе си. Човѣкъ трѣбва да придобие пълна вѣра на себе си и на Божественото. Възстанови ли тази вѣра, той ще възстанови своитѣ отношения и къмъ другитѣ.

Първото нѣщо: ние трѣбва да придобиемъ пълна вѣра въ Божественото, което живѣе въ насъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 4 юли, 1926 г. въ гр. София.

ЗА СЛАВА БОЖИЯ

35.

1927
Печатница МАЛДЖИЕВЪ ул. Сароолу 44
РУСЕ

За слава Божия

На кратко ще се спра върху една основна мисль, а именно върху сжщинската проява на живота.

Какво може да се разбира подъ думата „Слава Божия“? Славата се обяснява само по закона на Мждростѣта или знанието. Науката показва Славата Божия, но хората като добиятъ знанието, не го употрѣбаватъ за Слава Божия, а за своя слава, вслѣдствие на това се ражда дисхармония. Азъ наричамъ хората отдѣлни единици. За всѣка отдѣлна единица има двѣ възможности въ живота: да върви въ правия пѣтъ, и да направи едно отклонение отъ този пѣтъ. Значи, всѣка душа, като отдѣлна единица, има възможность да се разширява и да се سماлява. Туй обясняватъ въ окултната наука по нѣколко начина. Западнитѣ окултести го обясняватъ съ тѣй наречения „топлиненъ етеръ“. Етерътъ означава това, отъ което нѣщата се раждатъ и отглеждатъ. Частицата „ет“ е първичното начало, отъ което нѣщата се раждатъ. „Теръ“ е това, което отглежда нѣщата на земята. Етерътъ не е гъста материя. Топлинниятъ етеръ, т. е. първичната енергия, която е започнала дѣйността си, има връзка съ обичѣта, съ Любовѣта. Слѣдователно,

въ първото изявление на живота се проявява Любовта, прѣзъ което врѣме започва да дѣйствува топлинниятъ етеръ въ материята. И така животътъ се проявява въ топлина. Съ появяването на топлината, течението на живота е почнало да слиза къмъ земята, за да я организира.

Казва се въ Битието: „Въ начало Богъ създаде небето и земята“. Туѣ течение е Божествения Духъ, който слиза отгорѣ да организира нѣщата. При сегашното състояние на развитие, въ което се намирате, вие трѣбва да разбирате закона на топлинния етеръ. Той е едно движение отвънъ навънъ. Когато казваме, че трѣбва да любимъ другитѣ хора, ние подразбираме този топлиненъ етеръ, който иде отвънъ. Хората изискватъ нашата любовъ. Нѣкой иска да те обича и да го обичашъ. Защо? — Това е една енергия въ природата, която иска да се прояви. Вие като не разбирате закона, изопачавате нѣщата. Ами когато единъ изворъ иска да се прояви, какво трѣбва да направи? — Трѣбва да започне да извира. Водата като почне да извира отъ него, той се проявява. Това става и съ човѣка. Когато единъ ангелъ люби нѣкой човѣкъ, ще видите, че отъ този ангелъ извира нѣщо. Това, което извира отъ него е течностъ, а вашата любовъ е гѣста. Когато вие обичате нѣкого, и отъ васъ извира нѣщо. И ако ви види въ този моментъ нѣкой ангелъ, който се връща отъ дълго пѣтешествие, ще каже: „Хайде ще си почина малко при този изворъ“. Той ще гребне съ чашката си малко отъ вашата вода и ще оцѣни правилно, дали вашиятъ изворъ е хубавъ, или не. Тѣй щото, когато хората се любятъ въ физическия свѣтъ,

между тѣхъ съществуватъ чисто физически прояви, но въ невидимия свѣтъ не е така. Тамъ Любовта е единъ изворъ. Тия нѣща за васъ сж отвлѣчени понятия. Вие само казвате: тия хора се обичатъ. Да, така е, но трѣбва да знаете, че животътъ съотвѣтствува на топлинния етеръ, и ако ти не можешъ да приемешъ този стимулъ отвънъ, тогава животътъ не може да се прояви въ тебъ. Животътъ, който иде отвътрѣ е проявление на този топлиненъ етеръ. Прояви ли се живота, и твоятъ животворенъ етеръ ще се намира въ центъра на земята. Животворниятъ етеръ е туй, което създава. И за да се прояви този животъ, най-първо трѣбва да дойде тази вълна отвънъ.

Сега, като говоря за земята, вие мязате на нея, затова непременно трѣбва да дойде въ васъ този топлиненъ етеръ, като стимулъ отвънъ, за да подтикне сърцето ви къмъ дѣятелностъ. Нѣкой път вие искате да обичате. Значи, слѣдъ като сте приели единъ стимулъ отвънъ навътрѣ, отъ центъра на вашето сърце трѣбва да се прояви другъ потикъ, за да се изяви животътъ. Следователно, всѣки, който иска да живѣе, ще дойде въ стълкновение съ твърдата материя. Всѣки, който иска да люби, ще дойде въ стълкновение съ твърдата материя. Човѣкъ, който не може да работи съ твърдата материя, не може и да живѣе. Въ това отношение, отъ гледището на живота, страданията сж камъни, чрѣзъ които вие ще съградите вашето бъдеще. Следъ това иде свѣтлината, сжщо тъй необходима за живота. И тя е едно течение, което се нарича „свѣтлиненъ етеръ“.

Всички тия външни прояви на живота иматъ

своя форма. Топлината създава известни форми у човѣка. Свѣтлината сѣщо тѣй създава известни форми. И животътъ има известни форми. Всѣко течение създава свои опредѣлени форми. Топлината и свѣтлината отъ слънцето указватъ голѣмо влияние най-първо върху религиозното състояние на човѣка, както и върху науката. Ще се стремите да запазите въ себе си тази топлина и свѣтлина. Никога не трѣбва да изгубвате тази малка топлинка, която имате въ слънчевия вжзелъ! Тази топлинка винаги трѣбва да съществува у васъ. Тя ви е необходима. Ако имате тази топлинка, вие сте неуязвими, никой нищо не може да ви направи, но изгубите ли тази малка топлинка, съ васъ вече могатъ да се случатъ най-голѣмитѣ нещастия: бури, катастрофи. Могатъ съвършено да ви съсипятъ и отъ васъ нищо да не остане. Запазете ли тази топлинка въ себе си, впоследствие ще дойде и свѣтлината, а като дойде свѣтлината тя носи знанието у човѣка. Значи, свѣтлинниятъ етеръ има влияние върху мозъка. Топлинниятъ етеръ има влияние върху сърцето. Въ сърцето на човѣка, отвѣтрѣ-навѣнъ, ставатъ редъ химически процеси. Отъ тѣхъ зависи какъ ще се прояви човѣкъ, дали по единъ, или по другъ начинъ. Не се спъвайте отъ различнитѣ прояви на човѣшкия животъ! Външниятъ свѣтъ може да се спъва, но вие не трѣбва да се спъвате. Ще знаете, че въ каквато насока и да се проявява човѣкъ, всичко туй е за Славата Божия. Защото вашитѣ опущения, вашитѣ погрѣшки прѣдставляватъ възможности за повдигане на по-напрѣдналитѣ отъ васъ същества. Ти правишъ известна погрѣшка, а тия същества, които ти не виждашъ използватъ тази твоя погрѣшка, взиматъ я за съграждане на една

велика добродѣтель. Всичко въ свѣта е така създадено, че тия разумни същества използватъ всѣка ваша погрѣшка за създаване на една добродѣтель. Сега да не кажете: като е тѣй, щомъ всичко е за добро, да правимъ погрешки! Не, не е така. Когато вие несъзнателно сте направили една погрѣшка, несъзнателно сте направили едно опущение, само тогава ви казвамъ да не съжбялявате за него. Тази ваша погрѣшка ще се използва отъ друго нѣкое същество за добро. Знайте, че щомъ сте на земята, вие ще правите погрѣшки, тѣ сж неизбѣжни, но погрѣшките не трѣбва да се правятъ умишлено. Единствената опасностъ отъ страна на черното братство седи въ това, че тѣ иматъ за задача да всадятъ въ човѣка единъ критически духъ, че той не живѣе добрѣ. Ние знаемъ това, човѣкъ не може да бжде светия бѣ единъ день. За да бждемъ светии, трѣбва да знаемъ всички закони на природата, нѣкъ да знаемъ дори и своето бждеще. Дойде нѣкой при мене и ми казва: азъ съмъ святъ човѣкъ. Добрѣ, кажи ми тогава моето бждеще! Ако той не може да ми каже бждещето, казвамъ му: ти не си никакъвъ светия. Единъ светия трѣбва да прѣдсказва бждещето на хората. Единъ напредналъ човѣкъ трѣбва да има това вътрѣшно знание, той трѣбва да прѣдчувствува, какъ ще станатъ нѣщата. За сега всички вие имате възможностъ да се влияете отъ външния свѣтъ. Вие сте рефлектори на външния свѣтъ, на тѣхната свѣтлина, но трѣбва да знаете, че свѣтлината на хората е тѣхна свѣтлина, а вашата си е ваша. Но ако вие отражавате само тѣхната свѣтлина, това не е никаква свѣтлина. Ако вие имате ваша свѣт-

лина, само тя е реална. Ако, обаче вие отражавате тѣхната свѣтлина, то щомъ тя прѣстане и вие ще я изгубите; ако свѣтлината пъкъ е въ васъ, вие всѣкога ще я запазите. И ако дойде нѣкакве свѣтлина върху вашия рефлекторъ отвънъ, още повече се радвайте, тя ще усили вашата свѣтлина. Въ дадения случай вие всѣкога трѣбва да запазвате вашата свѣтлина и вашата топлина.

Сега сме се качили на Мусала. Тукъ всинца имате много хубаво разположение, но долу, въ София, не сте такива. Тамъ имате лоши неприязнени чувства единъ къмъ другъ. Дойде нѣкоя сестра при васъ, вие не можете да я търпите, искате да се махне. Кой сж поводитѣ за тия чувства? — Това сж нѣкакви дребни, обикновени работи, но тѣ не разрѣшаватъ въпроситѣ. Вие не обичате нѣкоя сестра, искате да се освободите отъ нея. Защо? Азъ не искамъ да разрѣшавамъ сега тия нѣща между васъ, но казвамъ, че тия положения съществуватъ и по цѣлия свѣтъ. Вие не обичате нѣкого, но другъ нѣкой пъкъ васъ не обича. Другъ нѣкой пъкъ ви е много обиченъ. Случава се, че не можете да търпите нѣкого, но той идва постоянно при васъ. И обратното се срѣща: вие обичате нѣкого, искате да дохожда при васъ, но той ви отбѣгва. Защо е така? Туй се дължи все на тия течения въ пространството. Законътъ за обичъта е слѣдниятъ: щомъ у мене се зароди чувство на обичъ, понеже обичъта слиза отгорѣ отъ небето, азъ непрѣменно трѣбва да нося нѣщо, трѣбва да дамъ нѣщо. Не дамъ ли нищо, азъ не мога да проява любовта. Богъ, който ни обича, като се прояви. Той ни дава нѣщо. Пъкъ и ние, когато

искаме да обичаме Бога, пакъ трѣбва да дадемъ нѣщо отъ себе си, трѣбва да пожертвуваме нѣщо, да дадемъ отъ плодовете си. И Богъ иска нѣщо отъ насъ. Четемъ въ Св. Писание, че евреитѣ сж принасяли жертви на Бога, а ние какво ще занесемъ? Днесъ ние не искаме жертви. Какво трѣбва да направимъ тогава? Какво трѣбва да дадемъ? Сладки плодове ли отъ градинта си? — Не, ние трѣбва да занесемъ плодове отъ градината на нашето сърце въ една особена табличка, направена отъ злато, отъ диамантъ. Горѣ, при Бога ще ни посрещне единъ ангелъ и ще приеме тия плодове отъ насъ. Вие ще кажете: това е цѣла фантасмагория. Да тия нѣща сж високи, трудни за разбиране.

Да дойдемъ сега до фактитѣ, тѣй както се проявяватъ тѣ на земята. Когато обичате нѣкого, какво правите? Майката най-първо ще даде на дѣтото си чорапки, ще му направи рокличка, шапка, ризичка, до стари години все ще иска да му даде нѣщо, тя все проявява своята любовъ. Когато любовта се яви у сина или дѣщерята, сжиятъ законъ дѣйствува. За да може да се реализира този законъ и у насъ, винаги трѣбва да бждемъ свързани въ съзнанието си съ невидимия свѣтъ. А за да бждемъ свързани съ невидимия свѣтъ, все трѣбва да познаваме нѣкого отъ този свѣтъ и да му знаемъ името. Вие какъ се сношавате съ невидимия свѣтъ? — На съвъ, съ молитва, съ мисльта си. Какзи сж прѣводчицитѣ ви? Като се връщамъ въ далечното минало, виждамъ, че вие много пжти не сте използвали възможноститѣ, които сте имали за повдигането си. Вие сте правили такива по-

грѣшки, че сте туряли цѣли барикади прѣдъ себе си, сами сте поставили цѣли планини въ живота си. И сега вие се натѣквате на вашитѣ погрѣшки въ живота си. Туй, което сте правили нѣкога на другитѣ трѣбва да се справитѣ съ него сега. Ето защо, днесъ ви се даватъ благоприятни условия, да подобрите нѣтя си. Сегашниятъ ви нѣтъ е една възможность да ликвидирате съ всички противорѣчия, които съществуватъ. И вие можете да ликвидирате сега. Тия противорѣчия не сж голѣми.

Сега при разглеждане на този въпросъ, всѣки отъ васъ трѣбва да се постави въ единъ кръгъ. Всѣки отъ васъ има единъ опрѣдѣленъ кръгъ, въ който може да дѣйствува. Всѣка мисль има начертана своя периферия и извънъ тази периферия не може да се прояви. Запримѣръ, бихте ли желали, като нѣте, да ви слуша цѣла България? Ще дойде време да ви слуша, това ще бѣде като по радио. За всѣко нѣщо ще има специаленъ инструментъ. Ако ви слушатъ прѣзъ въздуха, ще се чува такъвъ ревъ, такъвъ викъ! Колко силенъ трѣбва да бѣде този звукъ, че да се чува въ цѣла България? При сегашнитѣ условия, за да се прѣдаде звука на далечно мѣсто, трѣбва да се произвежда много силно, понеже като минава прѣзъ въздуха, той се намалява. Слѣдъ години хората ще развиятъ вътрѣшнитѣ си способности, та като се говори или нѣе нѣкъдѣ, този звукъ ще се прѣдава прѣзъ етера на далечни разстояния и тѣ ще го възприематъ. Звукътъ ще минава прѣзъ въздуха безъ никакви прѣпятствия. Напримѣръ, ако нѣте въ Варна, гласътъ ще може да се чува навсѣкъдѣ.

Та ще се занимавате съ изучаването на топ-

линния етеръ, който има връзка съ Любовта. Ще се занимавате съ изучаването на свѣтлината или свѣтлинния етеръ, който има връзка съ вѣрата и съ Мъдростта. Ще се занимавате съ химическия етеръ или съ волевитѣ прояви на човѣшката душа, съ водата. Старитѣ алхимици или окултисти сж правили слѣднитѣ дѣления: земята, това е животътъ; водата, това сж химическитѣ процеси; свѣтлината, това е въздухътъ и топлината, това е огънътъ. Човѣкъ трѣбва да владѣе тия елементи; земята, водата, въздухътъ, огънътъ, свѣтлината и топлината. Човѣкъ трѣбва самъ да си произвежда огънь. Като е студено сърцето ти, трѣбва да можешъ самъ да го стоплишъ отвжтрѣ, а не да чакашъ отвънъ да ти го стоплятъ. Ще кажете: Господъ да направи това! Че Господъ е, който дѣйствува отвжтрѣ. Той може да направи всичко самъ, но иска да ни застави ние сами да си въздѣйствуваме. Той иска ние да обичаме. Така вие изучавате едно велико изкуство. Имате ли огънь, можете ли да го владѣте, ще можете да слѣзете и въ ада. Човѣкъ, който не може да владѣе водата, човѣкъ, който не може да владѣе въздуха, човѣкъ, който не може да владѣе свѣтлината и човѣкъ, който не може да владѣе топлината, той нищо не може да бжде. Това сж все възможности по отношение на самия човѣкъ. Не използва ли тия възможности, той ще свърши толкова, колкото и рибата. Тя живѣе въ водата, но не владѣе водата. Такъвъ човѣкъ ще свърши толкова, колкото и къртицата. Тя живѣе въ земята, но не владѣе земята. Какво сж свършили и птицитѣ? Тѣ живѣятъ въ въздуха, но не владѣтъ въздуха. и досега нищо

не сж свършили. Тѣ нѣматъ никаква култура. И като дойдемъ до онѣзи, които се занимаватъ съ огъня, виждаме, че и тѣ не могатъ да го владатъ. Тѣ правятъ голѣми пожари: запалятъ нѣкоя кжща, запалятъ нѣкоя бомба, която произвежда голѣмо землетресение и се отдалечаватъ. Нашитѣ кжши се разрушаватъ, ние страдаме, а тѣ си правятъ смѣхъ и веселби. Въ това отношение отъ васъ се изисква проучване на тия сили, но има една опасностъ, че ако ви се разкриятъ нѣкой тайни, вие не ще можете да ги използвате разумно.

Та казвамъ: когато видите нѣкой човѣкъ нѣма да спирате върху неговитѣ слабости, а се спирайте върху неговитѣ добродѣтели. Вие казвате: азъ те мислихъ за свой приятелъ, но ти имашъ такава и такава слабостъ. Не, за да разберемъ единъ човѣкъ, ние трѣбва да се спремъ върху неговитѣ добродѣтели, защото лошитѣ нѣща у добрия човѣкъ сж само сѣнка въ живота му. Само единъ високо добъръ човѣкъ може да има сѣнки въ живота си. Само той може да прояви лошото. Вълци отиватъ ли при единъ овчаръ, който нѣма овци? Тамъ дѣто има овци, има вълци и мечки. При умрѣлъ човѣкъ вѣшки вѣдятъ ли се? Тѣй щото, ако у нѣкой човѣкъ се завѣдятъ вѣшки или бѣлхи, ще знаете, че той е живъ. Дѣ отиватъ вѣшкитѣ? — При живитѣ. Казвамъ у всинца ви трѣбва да се създаде такъвъ благороденъ характеръ, душитѣ ви да бждатъ широко отворени, че който и да ви срещне, да усѣти, че отъ васъ диша животъ, свѣжестъ; въ васъ да съществува една вътрѣшна пълнота и доброта безъ всѣкакво усилие; вие да се проявите естествено, по единъ Божественъ начинъ.

Вие трѣбва да бъдете добри по същество, безъ да искате да бъдете добри. И като искате нѣкога да не бъдете добри, пакъ да сте добри. И като не искашъ да направихъ добро, пакъ да не можешъ да не го направихъ. Тия хора азъ наричамъ добри.

Сега, главното за васъ е да запазите нѣщо отъ тази екскурзия на Мусала. Какво ще ви остане отъ този день? Единъ день, като станете на 60—70 години, ще си спомните ли нѣщо отъ нея! Може да кажете; оставете ни сега, това не се отнася до нашитѣ бѣли коси! Тогавъ дѣ остава вашата вѣра? Вие не само че не трѣбва да остарѣвате, но всѣки день трѣбва да се подмладявате. Не само че не трѣбва да умираете, но всѣки день трѣбва да оживѣвате. Постоянно трѣбва да живѣете въ радостъ! Пъкъ като отидете на другия свѣтъ, и тамъ ще отидете на Мусала, само че тамъ ще видите Мусала въ друга форма. Главно-то е, че ние правимъ тази екскурзия, понеже имаме извѣстни задачи на земята, които трѣбва да разрѣшимъ. Всѣко изкачване на Мусала ни дава единъ импулъсъ. Ние тукъ сме на най-горната позиция, и никой не може да ни спре. Устремътъ ни е толкова голѣмъ, че отвсѣкждѣ можемъ да вземемъ тази позиция. Ние сме на такава височина, лѣто черната ложа е безсилна, тя нищо не може да ни направи, навсѣкждѣ ще си пробиемъ пътъ. Но ако бѣхме се върнали, безъ да се качимъ на Мусала, тогава щѣхме да отстѣпимъ отъ тази позиция, като Куропаткинъ, и като германцитѣ, при обсаждане на Вердюнъ.

У всички ни, въ всѣки човѣкъ трѣбва да има

устремъ! Погрѣшката у всинца ви е тази, че нѣмате устремъ. Идеалъ трѣбва да имате! Ако ти се сирешъ при най малката мжчнотия, у тебе нѣма устремъ. Щомъ имашъ устремъ, ти ще бѣдешъ като питцитѣ, ще минешъ и ще заминешъ. Щомъ имашъ устремъ, щомъ имашъ идеалъ, никакъвъ дяволъ не може да те спре.

Та високиятъ идеалъ — стремежъ къмъ Бога носи топлина. Ето виждате, и тукъ, на Мусала, при тази височина, имаме 22⁰ температура. Какво показва физически 22⁰ топлина? Като съберемъ 2+2, получаваме числото четири, пай-силното число, на най-високото мѣсто. Огънятъ на тѣзи енергии на тия сили дѣйствуватъ въ единъ квадратъ. Каквото попадне тамъ, всичко се разрушава. Значи, тукъ имаме квадрата на живота. При температура 22⁰ животътъ е въ състояние да разруши всички прѣиятствия, които могатъ да се срещнатъ на пътя. И природата тукъ показва сѣщото. Всичко е разрушено на Мусала. Значи това число съответствува на Мусала. И въ еврейски езикъ има 22 букви. Съгласно кабалата евреитѣ тълкуватъ всичката своя философия.

И тъй всички отдѣлни единици живѣятъ за общата единица. Общата единица, това е Богъ, съ когото ние сме свързани. И всичкѣ наши идеи се коригиратъ съ тази обща единица. Ние всякога мислимъ за Бога, само че не можемъ да Го съзнаемъ. И нѣма защо да Го съзнаваме. Но има една свешена идея у насъ. Ние като дойдемъ до извѣстно мѣсто, всѣкога корегираме своитѣ погрѣшки именно съ тази идея. Туй, което корегира нашитѣ погрѣшки, това е Богъ. Той казва: „Не прави това нѣщо“!

— И ти на радо сърдце го приемашъ. Послѣ ти казва: „Приеми това!“ и ти го приемашъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, когото Господъ да не корегира. Нѣкой пѣтъ плачешъ, докато дойде Господъ, погледне те, хване те за ржка, и ти се освободишъ отъ всички мѣнотии на живота.

Сега ние нѣма да говоримъ за вашитѣ мѣнотии. Тѣ сж едно благо за васъ. Вие ще си ги носите. Туй да знаете. Отъ мѣнотиитѣ ви нѣма да ви освободимъ. Да ви освободимъ отъ мѣнотиитѣ, това значи да ви направимъ най-голѣмото зло. Ние ви даваме знания, възможности за използване тия мѣнотии за добро. Въ тия мѣнотии именно се крие всичкото ви богатство Нѣкой казва: да ще Господъ да ми отнеме тази мѣнотия. Не казвай така, но кажи: Господи, дай ми знания да се справя въ живота си съ всички мѣнотии! Вие имате специални мѣнотии въ живота си, които никому не можете да изкажете. Лѣкаръ трѣбва! Ако кажете мѣнотията си нѣкому, който не разбира, той ще влоши положението ви. Ако ти си единъ фалиралъ търговецъ и изкажешъ положението си на другъ търговецъ, твой противникъ, нищо нѣма да остане отъ тебъ, но ако го изкажешъ на единъ твой приятелъ, който те обича, който може да влѣзе въ положението ти, той ще ти даде единъ свѣтъ, чрѣзъ който ще се освободишъ отъ затруднението си. И Писанието казва: „Възложете товара си само на Господа! Ти можешъ да възложишъ товара си само на този, който те обича и на този, когото обичашъ. Щомъ го обичашъ, като се свържешъ съ него, той ще поеме товара ти. Пъкъ ако той не те обича, и ти не го обичашъ, нѣма да приеме товара ти.

Сега, мъглата около насъ показва, че тази година свѣтътъ ще прѣмине прѣзъ голѣми мъчности. Свѣтскитѣ хора ще бждатъ обвити въ много гъста мъгла, която тѣ трѣбва да прѣодолѣятъ. Това ще бжде прѣзъ цѣлата година, но на най-високото мѣсто ще има топлина, много сили ще има тамъ. Въ мъглитѣ има сили. Каквото и да дойде, вие не се бойте! Ще бждете смѣли и рѣштелни. Вие носите една свещена идея. И 10 пѣти да ви турятъ въ огъня, не се бойте, нѣма да изгорите. Ще бждете като Данаила, когото туриха въ рова на лѣвоветѣ. Изядоха ли го лѣвоветѣ? Ще бждете като тримата момци въ огнената пещъ. Изгорѣха ли тѣ? Ще бждете като Христа на кръста. Умрѣ ли Той? Остана ли въ гроба? Колко светии заравятъ въ земята и послѣ ги нѣма тамъ. Нито земята ги държи, нито затворъ ги държи. Единъ англичанинъ въ Англия билъ запознатъ съ Всемирното Бѣло Братство, съ познанията на индускитѣ йоги, но не билъ приятенъ на английското правителство, поради което го затварятъ въ Индия и поставятъ стража да го пази. Като отиватъ сутринята въ затвора виждатъ, че го нѣма тамъ. Улавятъ го втори пѣтъ, затварѣтъ го пакъ и поставятъ 10 души стражари да го пазятъ, но пакъ изчезва. Най-послѣ той имъ написва едно писмо: „Вие не можете да ме затворите. Оставете ме и си вървете по вашия пѣтъ! Азъ не съмъ противъ законитѣ, но и азъ имамъ извѣстни права срѣщу които трѣбва да ме оставите да си вървя въ своя пѣтъ! Не мислете, че можете да ме затворите“. Въ тази вѣра е силата на този човѣкъ. Туй можете да изпитате и вие, но изисква се вѣра. Могатъ да ви затварятъ колкото искатъ, но Господъ

ще ви избави отъ затвора. Тамъ е красивото въ свѣта! Ако нѣкой отъ васъ би я ималъ тази опитностъ, да го затворятъ, 10 души стражари да го пазятъ, пакъ ще излѣзе навънъ и ще се чувствува свободенъ, господаръ на положението си. И вие имате вѣра, но колко още трѣбва докато се усили тази вѣра! Имате знание, но колко още трѣбва да се придобива! Имате добродѣтели, но тѣзи добродѣтели трѣба още много да се разработватъ. Мъдростъта ви, Правдата ви, милостъта ви, всички тия добродѣтели въ васъ трѣбва да се усилятъ, и могатъ да се усилятъ. Вие имате всичката възможностъ да усилявате тия добродѣтели.

И тѣй на тия отъ васъ които ме слушате сега, нѣма да говоря върху нѣкаква философия, защото на Мусала не може да се разглежда никаква философия — но ще ви дамъ нѣколко практически точки за приложение. Мусала е мѣсто само за опити. Сега трѣбва да ви оставя тукъ, на върха, поне единъ часъ, да си полегнете, прѣзъ което време ще научите три пѣти повече, отколкото да ви държа една бесѣда. Като слѣзете долу, първото нѣщо, което ви прѣдстои е да направите слѣдния опитъ: концентрирайте ума си нагорѣ къмъ Бога и кажете: „Господи понеже вѣрвимъ по този пѣтъ, и искаме да Ти служимъ, нека дойде тази малка топлинка у насъ, да я почувствуваме! Азъ съмъ готовъ да нося своитѣ страдания но дай ми тази малка топлинка, да я почувствувамъ!“ Не искайте отъ Господа голѣми работи! Вие искате отъ Господа все голѣми работи, затова изгубвате и малкитѣ, а трѣбва да искате малкото! Тази малка топлинка като дойде, тя ще внесе новото въ живота ви. Законъ е: като искашъ отъ Бога, искай тази

малка топлинка! Това е първият опитъ, първото условие. Тогава, като почувствувашъ топлинката, ще кажешъ: „Господи, дай ми малката свѣтлинка, да я почувствувамъ“! И като кажешъ тѣй, въ ума ти ще блесне една малка свѣтлинка. Ти ще забѣлѣжишъ въ центъра на мозъка си тази бѣлѣзникава свѣтлинка. Малка ще бѣде тази свѣтлинка, като топлинка. Така ще имате двѣ възможности: топлината и свѣтлината. Тогава вече ще започнете съ живота. Топлината реагира върху живота, а свѣтлината — върху химията, върху религията. Вие ще станете смѣли и рѣшителни. Та като ставате сутринъ, двѣ нѣща ще искате отъ Господа.

Сега, вие като прилагате единъ методъ, втори, трети, най-послѣ като се намерите въ мъчнотия, ще кажете: „Господи, дай ми малката топлинка, дай ми малката свѣтлинка“! Като я почувствувате, ще кажете: „Господи, да бѣде всичко за Твоята Слава“! Пъкъ като дойдатъ мъчнотии и страдания, пакъ ще кажете: „Господи, пакъ да бѣде за Твоята Слава“! За всичко, което става въ живота ви, ще казвате „За Славата Божия“! Това ще бѣде печалбата ви отъ Мусала. И ако ви питатъ, какво ви казаха на Мусала, ще кажете: всичко да бѣде за Славата Божия! Това е резюмето отъ всичко онова, което ви говорихъ на Мусала. „Всичко да бѣде за Славата Божия“!

Ние учимъ сега за най малката топлинка, която съществува въ насъ и за най-малката свѣтлинка, която може да се прояви въ насъ — Топлина и свѣтлина!

И сега, за цѣлата година ще знаете: всичко става за Слава Божия! Идущата година, като дойдемъ тукъ, ще ви кажа: я ми покажете вашата

малка топлинка и вашата малка свѣтлинка!

Сега ще направимъ едно упражнение. Ще се разпрѣдѣлите надалечъ, на разстояние най-малко единъ метъръ единъ отъ другъ. Ще се обърнете на югъ и ще произнесете формулата:

„Да се възцари Добродѣтелята и да се разпрѣснатъ всички лоши мисли въ свѣта“!

Ще се обърнете на изтокъ и ще произнесете формулата:

„Да се възцари Божията Правда въ свѣта и да изчезне всѣка неправда въ живота ни“!

Ще се обърнете на сѣверъ и ще произнесете формулата:

„Да се възцари Божията Истина въ живота ни и да изчезне всѣко робство отъ душата ни“!

Ще се обърнете на западъ и ще произнесете формулата:

„Да се възцари Божията Мъдростъ въ всичкитѣ прояви на живота ни и да изчезне злото отъ нашия пътъ“!

Ще се обърнете пакъ на изтокъ и ще произнесете формулата:

„Да царува Господъ и да се слави Господъ въ всичката Своя Любовъ, Мъдростъ и Истина“!

„Да се възцари Господъ въ своята Любовъ, въ Своята Мъдростъ, въ Своята Истина“!

„И да свършимъ всичко за Славата Божия на земята“! — Аминъ!

Бѣседа, държана отъ Учителя на 11 юли 1926 г. неделя, 8 ¹/₂ ч. с. на в. Мусала (2930 м.)

(Последна бесѣда отъ 8-ма серия.)